

Souvenirs of the Boer War, including letters from Boers; a copy of The Standard and Digger's News, 18 Feb 1900; a Boer report and a Bible

Publication/Creation

1900

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/n2gqqghn>

License and attribution

You have permission to make copies of this work under a Creative Commons, Attribution, Non-commercial license.

Non-commercial use includes private study, academic research, teaching, and other activities that are not primarily intended for, or directed towards, commercial advantage or private monetary compensation. See the Legal Code for further information.

Image source should be attributed as specified in the full catalogue record. If no source is given the image should be attributed to Wellcome Collection.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

CUTHBERT'S BOOT STORE
53, Pritchard Street,
IS STILL OPEN TO ALL
WHOLESALE AND RETAIL.

The Standard & Tiggers' News.

CUTHBERT'S BOOT STORE
53, Pritchard Street,
IS STILL OPEN TO ALL
WHOLESALE AND RETAIL.

Headelsohn & Bruce, Ltd. Vol. XXV—No. 3783; JOHANNESBURG, S. A. REPUBLIC, TUESDAY FEBRUARY 13, 1900 (13th Year of Publication) [Price 3d.]

FOR
CRICKETING GOODS.

GROCERIES! GROCERIES!
An all-round assortment still obtainable at lowest possible prices from BROWN BROTHERS, Market Square (next to Jagger & Co.) and Rocky Street, Doornfontein. FRESH FARM BUTTER A SPECIALITY

THE CRISIS.
The situation of the whole world is now centered on the Transvaal. Standards of the most superior (used to read twice weekly) published by Messrs. Bruce & P. O. Box 4258.

STORE BROS.,
CORNER ELOFF & PRESIDENT STS.
Have the best assortment of Soft Goods in town.

CRESCENT CYCLES
£18 10s. £18 10s.

Muirhead & Gowie

Hatherley Distillery, Ltd.
THE Company are prepared to supply, for cash, against Official Permits, at their Works, Hatherley Distillery, Market Square, their well-known liquors as ordered:-

Cognac	4s 6d per gal.
Dry Gin	3s 6d
Ginger Brandy	2s 6d
Ham	2s 6d
Whisky	3s 6d
Whisky, Hatherley	4s 0d
Whisky, 5 years old	4s 0d
Whisky, Hatherley	4s 0d
Liquor	4s 0d
Orange Wine	3s 6d

Liqueurs—Cognac, Anisette, Creme de Cacao, Creme de Cassia, Kummel, Pappadon, Maraschino, Cherry Brandy, 42s per case. 5s per bottle.

AMERICAN AUCTION MART.
41 MARKET STREET, next Wolf & Elms
Wednesday, February 22, Friday, the 24th, Monday, the 27th—12 o'clock a.m.

SPECIAL LADIES' SALE
Ladies' Soft Goods, Children's Suits, Imported Italian Laces, Oils, Manures, Imported Persian Ranges, Artistic Mats, Persian Carpets, Quilts and Pillows.

BLACK SATENS
Black Alpaca and Broche, Dress Skirts, Sailor Hats.

CHAINLESS.
(LADIES' AND GENTLEMEN'S.)
We have Reduced the price from £25 to £18 10s., and hope to Reduce our stock by this extremely low figure.

Muirhead & Gowie
Dressmaking and Millinery.
We beg to announce that the above Departments have been Re-opened, and are under the same able and efficient management as heretofore.

KENNISGEVING.
Applications to run the Boarding House on the above Mine from the 1st of March will be received at the Mine Office up to the 15th of February.

A GENTLEMAN is open for a position of trust. Address H. B., P. O. Box 4258, Johannesburg. 1490

Garlick's Cycle Supply
Y.M.C.A. Pritchard Street.
1491

Garlick's Cycle Supply
Y.M.C.A. Pritchard Street.
1491

Muirhead & Gowie
62, Pritchard Street.
1200

KENNISGEVING.
THE ALPHEUS DANES COMPANY,
1158
Secretary: C. B. STOFF.

HOUSE COAL! SMITHY COAL!
NOTICE.—You can get your Coal at a reasonable price. Quality Guaranteed from M. GOLD (D. LEVITT, Manager) 45, Fern Street, Marshall Square
P. O. Box 9770. 1202

UP TO DATE
Map of the Seat of War

PEERLESS
AND
SOUTHERN GEM

TO Country Readers.

NOTICE.
APPLICATORS to run the Boarding House on the above Mine from the 1st of March will be received at the Mine Office up to the 15th of February.

The Robinson Government Mine
APPLICATIONS to run the Boarding House on the above Mine from the 1st of March will be received at the Mine Office up to the 15th of February.

MENDELSSOHN & BRUCE, Ltd.
RISSIK STREET,
AND BARNATO BUILDINGS
COMMISSIONER STREET,
AND AT
W. E. Burmester & Co., Pretoria.
1208

PEERLESS AND SOUTHERN GEM CIGARETTES.
THE PEERLESS CIGARETTE Co.
Are still manufacturing their well-known Brands of Cigarettes, and are prepared to supply the same Fresh Daily.

CHICKEN'S NEWS AGENCY.
52 PRITCHARD STREET, P.O. Box 4206.
1491

THE ALPHEUS DANES COMPANY,
1158
Secretary: C. B. STOFF.

TRANSVAAL LEATHER Co., Ltd.
PRITORIA
Pelle Leather, Dress Leather, Upper Leather, SADDLERY, LEATHER BELTING.
1479

JUST IN TIME.
A NEW INVENTION.

PEERLESS AND SOUTHERN GEM CIGARETTES.
THE PEERLESS CIGARETTE Co.
MANUFACTURED BY
The PEERLESS CIGARETTE Co.
P. O. BOX 8734.
FACTORY: 4, LOVEDAY STREET.
1202

Moss' Grill Rooms
COMMISSIONER STREET.
THEIR well-known Restaurant will open again on the 1st February. Meals à la carte or Prix Fixe.
Boarders by the Week or Month at Reasonable Charges.
1204 THE ENGELI, Proprietor.

NOTICE.
THE ALPHEUS DANES hereby for sale and distribution the following...
Secretary: C. B. STOFF.

Columbia Chain Wheels £17 10s.
Columbia Chainless Wheels £22 10s.
Crescent Chain Wheels - £15.
Crescent Bicycle Co.,
New South Street,
LENNON & Co. General,
Pritchard Street,
P. O. Box 2732.
1200

The Manchester Fire Assurance Co
The German Lloyd Transit & Glass Insurance Co.
The Mutual Life Insurance Company of New York.
The Maritime Insurance Co. Ltd.
The Ocean Accident and Guarantee Corporation, Ltd.

THE PEERLESS CIGARETTE Co.
P. O. BOX 8734.
FACTORY: 4, LOVEDAY STREET.
1202

PHOTOGRAPHY.
The well-known establishment of
MESSRS. G. ERDMANN & CO.,
22 JOUBERT ST., off Pritchard St. East.
1202

WAARSCHUWING.
A GENTLEMAN...
Secretary: C. B. STOFF.

FRIEDLAND & CLAPHAM
Corner FOX and KRUG STREETS, Johannesburg
OPPOSITE CASTLE BATTERY
Wholesale Soft Goods Merchants,
P. O. Box 4264. Tel. ADEL "FOES"
1200

COFFEE! COFFEE! COFFEE!
Ground Coffee Blend in 1 lb. tins and 7 lb. Tins.
ATLAS WORKS, S. A. Tobacco Co., Ltd.,
Box 870, Johannesburg.
1202

The Commercial General Agency
COMPANY, LIMITED.
UNTIL further notice all business in connection with above Company will be dealt with by
MESSRS. J. W. BECKETT & CO., LIMITED
Market Square, Johannesburg.
1202

TAYLOR BIOS.
COCOA, CHOCOLATES, MUSTARD, and CONCOY
Sole Export Agents: CLARKE & CORNWELL & Co.,
27, Rennie Street, Grahamstown, East London.
1202

WARNING.
A notice is given to the public that the...
Secretary: C. B. STOFF.

THEYTELBAUM & ROBINS
Wholesale Merchants and Direct Importers,
55, President Street, Market Sq., Johannesburg.
Have in Stock an Assortment of Boots, gaiters, Shirts, &c., at very low prices.
1202

STILL OPEN. H. W. MARKHAM STILL OPEN. THE GENTLEMEN'S OUTFITTER. BOTH STORES STILL OPEN AT PRITCHARD & COMMISSIONER STS.

HARRY CURTIS
THE OLDEST ESTABLISHED
Butchery in the Transvaal.

Smithfield Meat Market, Cold Storage Works
AND STEAM SAUSAGE FACTORY.

HARRY CURTIS
THE OLDEST ESTABLISHED
Butchery in the Transvaal.

REFERENCE:
MARKET STREET, P. O. BOX 596.
TELEPHONE 56.

HARRY CURTIS
Wholesale, Retail & Family Butcher

STANDARD & DIGGERS NEWS
MARKET STREET, P. O. BOX 596.
TELEPHONE 250.

PUBLISHERS' NOTICE.

As from the 1st of February the Standard & Diggers News will be published at the old office, 250, Market Street, Johannesburg.

BIRTHS.

WILLIAMS—On the 10th inst. at 10, St. James' Street, Johannesburg, the wife of Mr. J. Williams, of a daughter, Edith.

DEATHS.

MORRELL—On the 10th inst. at 10, St. James' Street, Johannesburg, the wife of Mr. J. Morrell, of a daughter, Edith.

SITUATIONS VACANT.

MISCELLANEOUS—A position of a clerk in a large office, Johannesburg.

NOTICE TO SACK DEALERS.

Notice is hereby given to all sack dealers that the price of sacks will be increased.

SPORTS.

YOUNG GOLF—The 1st prize in the Young Golfers' competition was won by Mr. J. Smith.

WANTED.

Wanted: A position of a clerk in a large office, Johannesburg.

MISCELLANEOUS.

MACKAY BROS—Piano and Music Warehouse, Rissik Street.

STUTTFORD'S—Piano and Music Warehouse, Rissik Street.

PRITCHARD AND RISSIK STREETS—Ladies' and Gents' Outfitting.

PIANOS AND ORGANS—Johannesburg, Tel. Address: "Musica".

STILL OPEN.—J. Rosenthal, Regis Buildings, 100 Commissioner St.

HIGH-CLASS TAILORING—Minimum Prices.

President House Cafe—First Class Dinings, Meals at all hours.

PHOTOGRAPHS FROM THE FRONT.—A fine selection of photographs taken in the field.

DRESSMAKING.—Rooms to let, Pritchard Street.

Quinn's Tea Boms—Pritchard Street, Open Daily.

Standard & Diggers News

Tuesday, February 13, 1900.

The Badged Britisher.

It is the opinion of the two British and their families, who have been the victims of a... (text continues)

Explosion in Johannesburg.

An explosion in Johannesburg... (text continues)

The Beer War.

An American View... (text continues)

War to Cost 60 Millions.

The British... (text continues)

Standard & Diggers News NATIONAL RELIEF FUND

Name	Amount
Mr. J. Smith	100
Mr. J. Brown	50
Mr. J. Green	25
Mr. J. White	15
Mr. J. Black	10
Mr. J. Grey	5
Mr. J. Gold	3
Mr. J. Silver	2
Mr. J. Copper	1
Mr. J. Iron	1
Mr. J. Lead	1
Mr. J. Zinc	1
Mr. J. Tin	1
Mr. J. Nickel	1
Mr. J. Cobalt	1
Mr. J. Manganese	1
Mr. J. Magnesium	1
Mr. J. Potassium	1
Mr. J. Sodium	1
Mr. J. Calcium	1
Mr. J. Barium	1
Mr. J. Strontium	1
Mr. J. Bismuth	1
Mr. J. Antimony	1
Mr. J. Arsenic	1
Mr. J. Selenium	1
Mr. J. Tellurium	1
Mr. J. Iodine	1
Mr. J. Bromine	1
Mr. J. Chlorine	1
Mr. J. Fluorine	1
Mr. J. Oxygen	1
Mr. J. Nitrogen	1
Mr. J. Carbon	1
Mr. J. Hydrogen	1

THE BEER WAR.

An American View... (text continues)

War to Cost 60 Millions.

The British... (text continues)

PHOTOGRAPHS FROM THE FRONT.

A fine selection of photographs taken in the field... (text continues)

EVENING EDITION.

LATEST WAR INTELLIGENCE

From Our Special War Correspondents.

Official War Bulletin

Before Kimberley.

A Brisk Engagement.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) An Embassy under the name was heavily bombarded. The fire was very close and the British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Siege of Kimberley.

Sortie from the Town.

Attack on the Guns.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

The Besieged Towns

Can They Hold Out?

Or a Heavily Besieged?

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

The Besieged Towns

Can They Hold Out?

Or a Heavily Besieged?

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

At the Tugela.

Fair With Dragoons.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Siege of Mafeking.

A Smart Skirmish.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

The Bombardment.

Behind the Lines.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Free State Border.

British Advance Checked.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Fighting at Colesberg.

Victorious Federals.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Camp Personalia.

The Social Commandant.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Exodus from the Town.

An American's Story.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Beleaguered Kimberley.

Prison Escapes.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Other Commandoes.

All in One.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Fight at Ramoutsa.

Assault on Fort Blouf.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

In Humanity's Name.

The Despatch Service.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Life in the Laagers.

Life in the Laagers.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Conquered Territory.

John Hertz's Lobsters.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Quest for Strategy.

Quest for Strategy.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

To-Day's Police.

To-Day's Police.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

The Plague at Sydney.

The Plague at Sydney.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

At the Tugela River.

Latest Cable News.

Brave with Dragoons

Smart Exploit.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Recent Battles.

Cavalry Station.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Official List.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Devastated Homes.

A Message from Goshute.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Devastated Homes.

A Message from Goshute.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Devastated Homes.

A Message from Goshute.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Badges of the Tugela.

The Next Result.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Badges of the Tugela.

The Next Result.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Badges of the Tugela.

The Next Result.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Affair of Patrols.

PERSONAL AND SPECIAL.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Affair of Patrols.

PERSONAL AND SPECIAL.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Affair of Patrols.

PERSONAL AND SPECIAL.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Before Ladysmith.

Foraging for Food.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Before Ladysmith.

Foraging for Food.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Before Ladysmith.

Foraging for Food.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

News from the North.

Col. Plummer's Advance.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

News from the North.

Col. Plummer's Advance.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

News from the North.

Col. Plummer's Advance.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Before Kimberley.

The Drugging Sinner.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Before Kimberley.

The Drugging Sinner.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Before Kimberley.

The Drugging Sinner.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Johnannesburg: Kazone.

The Railway.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Johnannesburg: Kazone.

The Railway.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Johnannesburg: Kazone.

The Railway.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

War News.

Ant-War Correspondents.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

War News.

Ant-War Correspondents.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

War News.

Ant-War Correspondents.

Fort Mearns, Monday, 12 pm. (Official.) The British forces were very much distressed. The British forces were very much distressed.

Life in Kimberley. Cricket at the Front

Cab Horses for Breakfast

There are many cab horses in Kimberley who are not used to being fed at breakfast...

MOBILE PRINCE CITY

The mobile prince city has been recently visited by a party of mobile prince city...

REPEATED APPLICATION

It is a well known fact that there are many applications for the position of...

WIS GALT BARK

It is a well known fact that there are many applications for the position of...

FRIGHTFUL COOL

All the Englishmen who are in Kimberley are suffering from the effects of...

MIXING SNEE

Through the kindness of the Kimberley Dispensary, the following medicine...

ROULETTE AND BOWLING

It is a well known fact that there are many applications for the position of...

ROULETTE AND BOWLING

It is a well known fact that there are many applications for the position of...

ROULETTE AND BOWLING

It is a well known fact that there are many applications for the position of...

LAST NIGHT'S NEWS. LATEST WAR INTELLIGENCE

Official War Bulletin The Tugela Actas. In Times of War. The Police Courts.

Skirmish at Hanglip. Three Days Fighting.

The skirmish at Hanglip, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Storming of a Top. A Defense of the Gap.

The storming of a top, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Casualty Lists. A Struggle for a Position.

The casualty lists for the 11th, 12th and 13th inst. are as follows...

The Money's Victory. A Struggle for a Position.

The money's victory, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Money's Victory. A Struggle for a Position.

The money's victory, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Other Commandos. A Struggle for a Position.

The other commandos, which were fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Tugela Actions. A Struggle for a Position.

The Tugela actions, which were fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Tugela Actions. A Struggle for a Position.

The Tugela actions, which were fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Tugela Actions. A Struggle for a Position.

The Tugela actions, which were fought on the 11th, 12th and 13th inst...

The Tugela Actions. A Struggle for a Position.

The Tugela actions, which were fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

Left to its Fate. A Struggle for a Position.

Left to its fate, which was fought on the 11th, 12th and 13th inst...

MISCELLANEOUS. STEIN & CO'S GREAT CLEARANCE SALE

MISCELLANEOUS. AMERICAN DENTISTRY. City Dental Institute

MISCELLANEOUS. Stamp Collectors! City Dental Institute

MISCELLANEOUS. Queen's Hotel, Pritchard Street

MISCELLANEOUS. EPPS'S COCOA. BERTHA KNOPP

MISCELLANEOUS. EPPS'S COCOA. LYONS BROS.

MISCELLANEOUS. JOHANNESBURG MATERNITY HOME

MISCELLANEOUS. Walker's Bicycle Co. Laundry Notice

GROCERIES - An All-Complete assortment of Groceries

R. CAMIELL, Kimberley 110, Pritchard Street

Cheap Books. Chickens' News Agency

Copy

RAMC 1281/7

Ladysmith 28.2.1900.

Miss Maria Pretorius

By the grace of God
we are all well and I hope to hear
the same from you. It would
grieve me exceedingly if I were
to hear anything to the contrary.

Your letter reached me in
safety, we have plenty of news.

Last night we heard the reports
of Camouss v. a great battle,
must have taken place, on
the South side of Ladysmith.

I daresay the English must
have been making an attempt
to get out, but they must not
have succeeded, else we would
have received information to
that effect. or we would, also
have seen the soldiers marching.

They never seem to make any
good plans of escape, The
fighting is of a very scattered

nature, here, there, & everywhere.
Wherever a Commando is stationed
it has to work out with
the enemy. Just lately there
has been seven days continuous
fighting at Colenso. The English
were beaten back with heavy
loss, & now they are marching
up and down on the opposite
bank of the Tugela. Another
attack seems imminent.

The Commando there is not very
strong, it consists of only 50 men
from each of the Field cornets, who
are here round Ladysmith.

Your brother Jacobus is also there.
We expect them today, because ^{more} 50 men
were despatched yesterday to go and
take their places. At the upper
Tugela a Commando is in difficulty.
It is surrounded by the enemy, there
is no way of escape. If they are not
soon reinforced, then they will just
have to fight their way through
the enemy, because we, round
Ladysmith are not in a position
to send any reinforcements.

seeing that we have barely 2000
men, whereas we require at least
4000, to check the enemy. Another
Commando which has been
successful elsewhere, will just
have to send us reinforcements
when needed, else I really don't
know, what will happen. I am
afraid we shall just have to
retire as quick as possible, if we
are too hard pressed, so as to
prevent being cut off by the
enemy. The last 3 or 4 days have
been observed as days of prayer,
on behalf of Commandant Crouse
who with all his men, has been
cut off by the enemy. Burghers
from the Eastern & Western borders
have gone to try to relieve him,
so that we are very weak just now.
Last night about 1000 of the
enemy tried to storm a Reservoir
which was held by 20 men
but they were beaten back.

I am very grieved about
the death of my Brother, you

said that it would have been
10 times harder for me, if I had
lost my parents, but then you
must remember they are both
~~old~~ very old and he was
only 20. If he had died
of old age, it would not have been
so hard. You know how I
loved him, we were always
inseparable, I am daily in tears
about his death, it may be that
I'll still die of grief. My only
consolation now is, that he is
safe in the arms of Jesus.
what I feel most of all is -
that I had no time to speak
with him for the last.

I must now conclude,
with kind regards

Your friend
C. J. Herbst

RAMC 1281/7

(There is only a small bit of
this letter ^{left} and that near the
end)

Dear Brother, I am longing very
much to see you, so much so that
I cannot sleep, you must write
and tell me how you are getting
on, Pray the Lord to help you
because when no human being
can help, there He is always
ready to help, and able to help,
We have been to the Confirmation

I must now Conclude
with love

Your dear Brother
J. E. Pieterse

P.S. Brother write soon

1844

Den 28 Dec jaar
 87
 van Mr J L Petersen
 oer wat mij aan gaat
 is nog niet daar de
 der Heeren en is
 het te live naar de
 te wegen. Hierin is
 met in dan anders geseld
 et mij hier te kurt
 van her een mall
 is geen bij dit huis nie
 it een kurt is alleen
 bij de kurt kurt ge
 Tel dit geest van
 januare nam kurt
 is niet kurt is kurt
 want geest dat dit
 met niet kurt kurt

Die
 nie kurt te met ver met
 schrijf hoe het met geest
 gant kurt ons geest
 niet meer schied nie
 kurt te met de hier
 wrog om geest te help
 want naar ge schepd
 kurt kurt kurt kurt
 ons wat mij naar die
 danissen kurt kurt
 kurt wat nie geest nie

 Dit kurt is naar zondag
 met die ons en naar
 naar kurt kurt kurt kurt
 met mij ver lungen
 de kurt nie
 groeten idge met
 kurt met kurt

miss der tiefen

XXXXXXXXXXXX

J E Bickerse G D

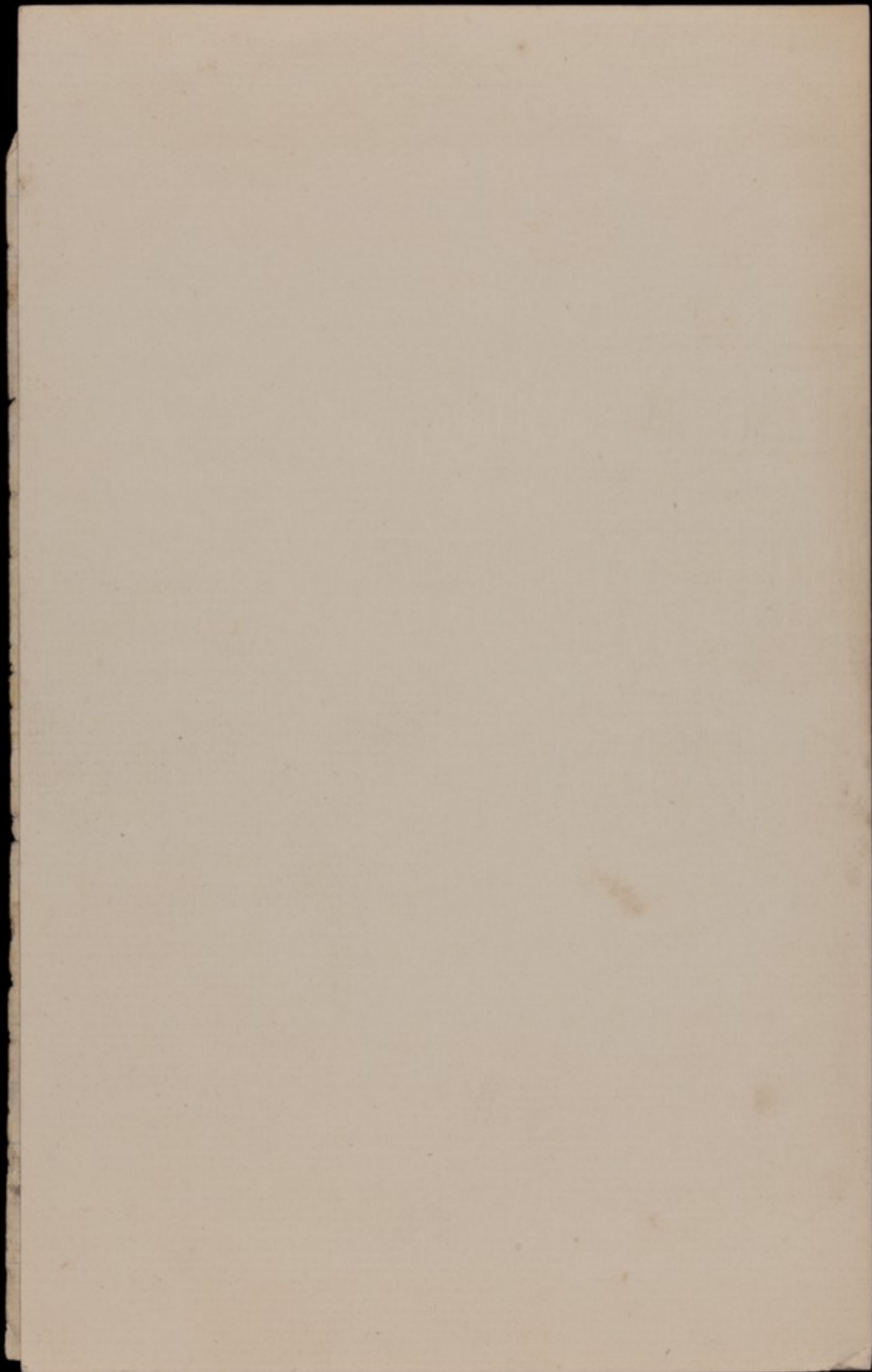
J A Bickerse G Aaan

J E Bickerse G D

XXXXXXXXXXXX

laet schryff ver mij

J

Sadijismeth 28 - 2 - 1908

Miss Maria Pretorius
met ons allen roeggoed door de
wel van ons geive Heer en ver
langdat selfde van u ook is dat
te anders hetal mij her byten
heden is sille brief mij geworden
waar ik en her neem dat het met allen
roeg wel gaar reis is veel heden
laadste nae heeft ons en der ander
hand van Sadijismeth een harde geveeg
gehoord ik men dat die engelse daar
int getakt heeft maar zeker niet int
kon kon of anders heeft ons al die Papora
gehaat want helle maak nei veel plane
om int te kon ook is het geveeg van
en hont hoe lareyer hie erger waar
een Comando is heeft helle het hand
met die wijhand bij Calenco heeft helle
meer 4 dagen geveegten en toer is die
engelse met een goed verlies tuez en
helle dwaal oor hand groop toegela
dond zoo dat ons nog een slag daar
te waegten is ook is ons mensen roeg
niet te reeg daar is 50 man van alle
veldcorrekten wat hier is van elk 50
man ook is in broeder Jacobes daar
ons is helle vengde te waegten

gisteren is meer ander 150 weg
 om ons mensen daar af te los
 en boven lans kringela is een engelse
 Comandant en alle heeft een Comandant
 om getrek en het is nog niet een pop
 floods als hij niet help krijg moet
 hij verbeer om beste weg want ons
 keir om Ladysmeth is al zo onzeker
 dat ons niet meer kan help steir
 keir is maar slechts twee dei send man
 en ons heeft verisend naday als een
 ander Comandant niet. Sredae een
 Flek dei over krennung en hant help
 steir weet ons niet hoe het zal gyan
 dan dal hij moet weg als hij niet
 will was gekeir was ook was het
 een gester in gester en send gemaak
 nog morgen Beddag or dat god
 Comandant Crangee bij Coals-
 berg mog ver los want hij is ook sendei
 laadste weet niet scheidt man was
 eye keir ook is van oosten en westen
 mensen weg om te verber hem losweg
 zo is ons keir maar sarak ons kan
 niet meer help steir bij die Comandant
 maar ge weg word ook heeft die engel
 se bebeer om die dam te storren en
 te breek indie weg maar zo men heeft
 1000 engelse weg ge scheid

weder sijn. ik dacht gij seeg ik is zoo
 kerig over mijn broeder en was staad
 nog als ik mijn ouders moet afgeeft
 gij seeg dan is het nog 10 deisend keur
 zoo Linaar ja vrienden maar toeg
 als ouders reeds aerd is en of ge
 leeft dan weet gij alst hant helle
 neit leeft helle maer stelf al hoe
 helle het ook is en dan heeft gij
 ook een kruis om dat helle leeft
 tijt verby is maar als gij moet een
 broeder van 20 jaren afgeeft en
 zoo vreesengelen en den dan hoe
 laant hij nog bij in kon wees een dat
 hij een volle leeft tijt berijcht heeft
 dan is daar geen kruis meer want
 als hij aerd gemorden heeft en heeft
 dan gestert dan was ik getroos word
 alst konons neit leeft en zoo als gij
 weid hoe lief ons die een van die ander
 was en al tijt was die een gaan die ander
 ken ook in mei is mijn Broeder neit meer
 ? ik seeg in dat die dood zelfs neit
 zou better is alst in verdreit dage
 Lijks is mijn dingeseg over het met
 tranen en en ook is het mijn weddel
 onpleksel ja waar ik gaan waar ik
 sed waar ik ook mag benennen word
 sef ik verslagen ja en het stof ge
 Boeyen

Ja mijn is de arm die in troef is
vande grote porde geen trooswoon
mij ja het benaide om moeyende lik
dat ik ook stief van verpreit altroos
die ik verden kan is dat hij set wij leg en
geses pennen en den derk ik weer dat ik neide
erst tijt gehaad heeft om met hem alles te
graak had hij me schijn zijn oei den wel
ver een troos agter geload heeft
als ik een wijnsij ver zijn dan agter walcy
die wij hand mij toe dat en geen tijt was
gpk is die moek van die menssen

Leer 2 wakk verdie oor loez

nei moek ik slyten met die
beste grote vanime winds
Byfhabst

A Boer report, including an incident
of Sel. Mei. Buntell leaving a number,

Van
Hoofd Tel. Dep.

Van
Gen. Erasmus.

11 15 volgende telegram ten 10 25 v ontvangen
Van Staats Pres Bloemfontein aan Staats Pres Pretoria
bezigte volgend telegram heden morgen om 8.42 v
ontvangens van Kapte. Trichard 12 Dec. middernacht
1.40 ik heb ontvingt te erkennen van Wld telegram
en uw instructie worden uitgevoerd en wordt Wld
informatie re rookloze patronen per kennis der
officieren enz gebracht. alles betrekking tot de
ontploffing die geresd wordt plaats gevonden te
hebben is de telegram verkeerd. Een byondere
ontploffing heeft hier plaats gevonden. Zynde
vande eenige kanonschoten met een groot
kanon. maar de meedere kanonschoten wer-
den gevraagd door elbrecht op het N. deel
van het kamp des vyands tot dat troepen vluchtten,
hunne tenten achterlatende, rapporty der van Algers-
fontein postus geladen met buit, rapporteers dat
wy groot buit gemaakt hebben van des vyand.
De Kromstatters hebben alleen heden over de 200
goede Lee Miff. geweren buitgemaakt en twee gros-
te kisten met patronen, honderden bandeliers vol
patronen, honderden bajonettes. Vyand zyn
gemeeneeld wallen hoog. Lyne rapporteert dat
Kromstatters 60 gevangenes vingen maar op
instructies van Gen. Grouje werden zy ontwapend
en losgelaten. Wy kunnen zien dat de vyand

in groot getal van Tweerivieren betreft in de rich-
ting van Belmont. Onze opinie is dat het gehele
kamp zal worden opgetrokken ende gehele macht
zal retireeren. Het verlies des vijands kracht men
te tellen maar wordt opgegeven als hopeloos groot
Zoo groot was het verlies, dat de Engelsche amba-
lance, groot als de macht zijns, niet en streeft om
hunne dooden te begraven en hun gewonden te
bezorgen. Al dat onze manschappen gesond heb-
ben voor onze eigen gewonden enz. hebben wij
gehoort, wat zij konden om Engelsche ambulanc-
ce behulpzaam te zijn maar de zaak is groot
en nog niet geëindigd. En onser burgers, insou-
tende de Scandinaviers, worden begraven bij de
plaats van Boisfort en heb ik te rapporteeren dat
de heer Boisfort zijns heeren en alles daar sterbe-
schikking onser geneesheeren heeft gesteld. En zijns
noots verlies aan paarden was zeer groot
De tappansen en mineurs werden waarschijnlijk
zeer behandeld met het gewaar dat vele
hunnen gereedschappen enz. gevonden werden op
het slagveld. Wij vonden onze machtes stil
en zij schijnen niet vrolijk te zijn na het ver-
schrikkelijke verlies des vijands, maar hebben vast
besloten hunne posities te houden en zij zijn be-
sloten dat geen des vijands doer zal trekken
zoolang een van hun leeft. Ik kan het slagveld
niet anders beschrijven als een akelig en verschrik-
kelijke slachtoeld. Een der gevangenen informeer-

de ons dat twee zij als versterking arriveerden
te Tweerivieren, zij met troeglatten, werden om
met eenige der andere troepen te spreken of
te zien, die te Kori-laagte en Tweerivieren deel-
namen, maar trekkende voorbij het Engelsche kamp
werd hun verteld dat zij naar Kimberley moesten
marcheeren. Het is blykbaar dat de officieren
niet verlangen dat de nieuwe manschappen
Londen gewaar worden welk ontvangst de
andere regimenten hadden op de voormelde
slagvelden. De Engelsche officieren schenen geheel
ontkend met onze positie en marcheerden recht
tussehen onze manschappen, terwyl ik schryf
is Sergeant Major Burchell van Royal Army
Medical Corps juist als gevangene ingebrecht
~~en werd by de onze manschappen en gesonden~~
op het slagveld met revolver en pistolen op
Zich. Hij maakte excuus aan ons dat aangezien
hy zoo dikwijls deelnam in oorlogen tegen kluen-
lingen het meer lengewornte van hem was een re-
volver te dragen, en had hy geen byzonder oyzmerk
in dit geval. Zyn excuus is zeer zwak, en dewyl
hy in het begin zei de dat er niets in Geneve Con-
ventie was genesheerig belettende om wapens
met Zich te dragen. Ik heb een Fransmantheer ge-
zien die zegt Ik allewe is nog hun Commandant
Gisteren, was niet alleen een schitterende overwin-
ning van onze burgemaakter, maar een nieuwe
aankomst in de stad. (De stad is nu 15-1-11)

door des school opgevoert die hem in staat
te stellen om nog groter diensten te verrichten.
Het is die groote huy te ellagere fronten. De
benaminge zins ontgebied is in zijn rapport
meer te trachten. Het te geven den geest die
thans bezocht om onder onze bange, en

de vrees van
Nieuwje avond, prapty in de chly en wot
ten alle weg. Inwylt

(1281)
Boer Bible found in the
Cremches at Coenza 1900.
H.M.M.

RANC/1281/7
(Part 2 of 2)

BIJBEL,

DAT IS

DE G. NSCHE HEILIGE SCHRIFT,

VERVATTENDE AL DE KANONIJKE BOEKER DES

OUDEN EN NIEUWEN TESTAMENTS,

DOOR LAST VAN DE HOOG-MOG. HEEREN

STATEN GENERAAL DER VEREENIGDE NEDERLANDEN

EN VOLGENS HET BESLUIT VAN DE SYNODE NATIONAAL,
GEHOUDEN TE DORDRECHT, IN DE JAREN MDCXVIII EN MDCXIX,
UIT DE OORSPRONKELIJKE TALEN
IN ONZE NEDERLANDSCHE GETROUWELIJK OVERGEZET.

GEDRUKT VOOR HET
BRITSCH EN BUITENLANDSCHE BIJBELGENOOTSCHAP.

TE LONDEN—146, QUEEN VICTORIA STREET, E.C.
TE UTRECHT—ACHTER DEN DOM.

1891.

REGISTER
VAN
AL DE KANONIJKE BOEKEN EN HOOFDSTUKKEN
DES
OUDEN TESTAMENTS.

	Hoofdst.
Genesis	1
Exodus	29
Leviticus	40
Numeri	27
Deuteronomium	36
Jozua	34
Richteren	24
Ruth	21
1 Samuel	4
2 Samuel	31
1 Koningen	24
2 Koningen	22
1 Kronijken	25
2 Kronijken	29
Ezra	36
Nehemia	10
Ester	13
Job	19
Psalmen	42
Spreeken van Salomo	150
Proffken	21
Hooglied van Salomo	12
	8

DE BOEKEN DER PROFETEN.

Jesaja	60
Jeremia	52
Klaagliederen van Jeremia	5
Ezechiel	48
Daniel	12
Hosea	14
Joël	3
Amos	9
Obadja	1
Jona	4
Micha	7
Nahum	2
Habakuk	2
Zefanja	2
Haggai	2
Zacharia	14
Maleachi	4

GENESIS.

HOOFDSTUK I.

1 **T**en den beginne schiep God den hemel en de aarde nu was woest en ledig, en duisternis op den afgrond; en de Geest Gods zweefde op de wateren.

2 En God zeide: Daar zij licht! en daar werd licht.

3 En God zag het licht, dat het goed was; en God maakte scheiding tusschen het licht en tusschen de duisternis.

4 En God noemde het licht dag, en de duisternis noemde Hij nacht. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de eerste dag.

5 En God zeide: Daar zij een uitpannel in het midden der wateren; en dat make scheiding tusschen wateren en wateren!

6 En God maakte dat uitpannel, en maakte scheiding tusschen de wateren, die onder het uitpannel zijn, en tusschen de wateren, die boven het uitpannel zijn. En het was alzoo.

7 En God noemde het uitpannel hemel. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de tweede dag.

8 En God zeide: Dat de wateren van onder den hemel in eene plaats verzameld worden, en dat het droogen zijden worde! En het was alzoo.

9 En God noemde het drooge aarde, en de verzameling der wateren noemde Hij zee; en God zag, dat het goed was.

10 En God zeide: Dat de aarde uitstichte grascheutjes, kruid, zaadzaaijende, vruchtbaar, gescheutjes, dragende vrucht naar zijnen aard, welks zaad daarin zij op de aarde! En het was alzoo.

11 En de aarde bracht voort grascheutjes, kruid zaadzaaijende naar zijnen aard, en vruchtdragende geschoente, welks zaad daarin was, naar zijnen aard. En God zag, dat het goed was.

12 Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de derde dag.

13 En God zeide: Dat er lichten zijn in het uitpannel des hemels, om scheiding te maken tusschen den dag en tusschen den nacht; en dat zij zijn tot teekenen en tot geseette tijden, en tot dagen en jaren!

14 En dat zij zijn tot lichten in het uitpannel des hemels, om licht te geven op de aarde! En het was alzoo.

15 God dan maakte die twee groote lichten; dat groote licht tot heerschappij des dages, en dat kleine licht tot heerschappij des nachts; ook de sterren.

16 En God stelde ze in het uitpannel des hemels, om licht te geven op de aarde.

17 En om te heerschen op den dag, en in den nacht, en om scheiding te maken tusschen het licht en tusschen de duisternis. En God zag, dat het goed was.

18 Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vierde dag.

19 En God zeide: Dat de wateren overvloediglijk voortbrengen een gewemel van levende zielen; en het gevogelte vlieghe boven de aarde, in het uitpannel des hemels!

20 En God schiep de groote walvischen en alle levende vromelende ziel, welke de wateren overvloediglijk voortbrachten, naar haren aard; en alle gevogeld gevogelte naar zijnen aard. En God zag, dat het goed was.

21 En God zegende ze, zeggende: Zij vruchtbaar, en vermenigvuldigt, en vervult de wateren in de zee; en het gevogelte vermenigvuldigt op de aarde!

22 Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de vijfde dag.

23 En God zeide: De aarde bringe levende zielen voort, naar haren aard, vee, en kruipend, en wild gevogelte der aarde, naar zijnen aard! En het was alzoo.

24 En God maakte het wild gevogelte der aarde naar zijnen aard, en het vee naar zijnen aard, en al het kruipend gevogelte des aardbodems naar zijnen aard. En God zag, dat het goed was.

25 En God zeide: Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkheid; en dat zij heerschappij hebben over de vischen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over het vee, en over de geheele aarde, en over al het kruipend gevogelte, dat op de aarde kruipt.

26 En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem, man en vrouw schiep Hij ze.

27 En God zegende hen, en God zeide tot hen: Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt, en vervult de aarde, en onderwerpt haar, en hebt heerschappij over de vischen der zee, en over het gevogelte des hemels, en over al het gevogelte, dat op de aarde kruipt!

28 En God zeide: Ziet, Ik heb ulieden al het zaadzaaijende kruid gegeven, dat op de ganse aarde is, en alle geschoente, in hetwelk zaadzaaijende boomvrucht is; het zij u tot spijze!

29 Maar aan al het gevogelte der aarde, en aan al het gevogelte des hemels, en aan al het kruipend gevogelte op de aarde, waarin eene levende ziel is, heb Ik al het groene kruid tot spijze gegeven. En het was alzoo.

30 En God zag al wat Hij gemaakt had, en ziet, het was zeer goed. Toen was het avond geweest, en het was morgen geweest, de zesde dag.

HOOFDSTUK 2.

1 **A**lzo is volbragt de hemel en de aarde, en al hun heil.

2 Als nu God op den zevenden dag volbragt had zijn werk, dat Hij gemaakt had, heeft Hij gerust op den zevenden dag van al zijn werk, dat Hij gemaakt had.

3 En God heeft den zevenden dag gezegend, en dien scheidig; omdat Hij op denzelfden gerust heeft van al zijn werk, hetwelk God geschapen had, om te volmaken.

4 Dit zijn de geboorten des hemels en der aarde, als zij geschapen werden; ten dage als de HEEER God de aarde en den hemel maakte.

5 En allen stralk des velds, eer hij in de aarde was, en al het kruid des velds, eer het uitproef; want de HEEER God had niet doen regenen op de aarde, en er was geen mensch geweest, om den aardbodem te bouwen.

6 Maar een damp was opgegaan uit de aarde, en bevochtigde den ganschen aardbodem.

7 En de HEEER God had den mensch geformeed uit het stof der aarde, en in zijne neusgaten peblazen den adem des levens; alzoo werd de mensch tot eene levende ziel.

8 Ook had de HEEER God eenen hof geplant in Eden, tegen het oosten, en Hij stelde aldaar den mensch, dien Hij geformeerd had.

9 En de HEERE God had alle geboume uit het aardrijk doen spruiten, begeerlijk voor het gezigt, en goed tot spijze; en den boom des levens in het midden van den hof, en den boom der kennis des goeds en des kwaads.

10 En eene rivier was voortgaande uit Eden, om dezen hof te bevruchten; en werd van daar verdeeld, en werd tot vier hoofden.

11 De naam der eerste rivier is Pison: deze is het, die het gansche land van Havila omloopt, waar het goed is.

12 En het goud van dit land is goed; daar is ook bodiloh, en de steen sardius.

13 En de naam der tweede rivier is Gihon: deze is het, die het gansche land Cush omloopt.

14 En de naam der derde rivier is Hiddekel: deze is gaande naar het oosten van Assur. En de vierde rivier is Frath.

15 Zoo nam de HEERE God den mensch, en zette hem in den hof van Eden, om dien te bouwen, en dien te bewaren.

16 En de HEERE God gebod den mensch, zeggende: Van allen boom dezes hofs zult gij vrijdijk eten; 17 Maar van den boom der kennis des goeds en des kwaads, daarvan zult gij niet eten; want ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven.

18 Ook had de HEERE God gesproken: Het is niet goed, dat de mensch alleen zij; ik zal hem eene hulpe maken, die als te hem over zij.

19 Want als de HEERE God uit de aarde al het gedierte des velds, en al het gevogelte des hemels gemaakt had, zoo bragt Hij die tot Adam, om te zien, hoe hij ze noemen zou; en zoo als Adam alle levende ziel noemen zoude, dat zou haar naam zijn.

20 Zoo had Adam genoemd de namen van al het vee, en van het gevogelte des hemels, en van al het gedierte des velds; maar voor den mensch vond hij geene hulpe, die als te hem over ware.

21 Toen deed de HEERE God eenen diepen slaap op Adam vallen, en hij sleept; en Hij nam eene van zijne ribben, en sloot darselver plaats toe met vleesch.

22 En de HEERE God bouwde de ribbe, die Hij van Adam genomen had, tot eene vrouw, en Hij bragt haar tot Adam.

23 Toen zeide Adam: Zie, dit is dijnal beem van mijne beemen, en vleesch van mijn vleesch; Men zal haar Manninne heeten, omdat zij uit dien man genomen is.

24 Daarom zal de man zijnen vader en zijne moeder verlaten, en zijne vrouw aankleven; en zij zullen tot één vleesch zijn.

25 En zij waren beiden naakt, Adam en zijne vrouw; en zij schaamden zich niet.

HOOFDSTUK 3.

DE slang nu was listiger dan al het gedierte des velds, betwikk de HEERE God gemaakt had; en zij zeide tot de vrouw: Is het ook, dat God gezegd heeft: Gijlieden zult niet eten van allen boom dezes hofs?

2 En de vrouw zeide tot de slang: Van de vrucht der boomen dezes hofs zullen wij eten;

3 Maar van de vrucht des booms, die in het midden des hofs ik heeft God gezegd: Gij zult van die niet eten, noch die aanroeren, opdat gij niet sterft.

4 Toen zeide de slang tot de vrouw: Gijlieden zult den dood niet sterven;

5 Maar God weet, dat ten dage als gij daarvan eet, zoo zullen uwe oogen geopend worden, en gij zult als God weeten, kennende het goed en het kwaad.

6 En de vrouw zag, dat die boom goed was ot

spijze, en dat hij een lust was voor de oogen, ja een boom, die begeerlijk was om verstantig te maken; en zij nam van zijne vrucht en at; en zij gaf ook haren man met haar, en hij at.

7 Toen werden hun beider oogen geopend, en zij werden gewaar, dat zij naakt waren; en zij hechten vijgboombladeren zamen, en maakten zich schorten.

8 En zij hoorden de stem van den HEERE God, wandelende in den hof, aan den wind des daags. Toen verborg zich Adam en zijne vrouw voor het aangezicht van den HEERE God, in het midden van het geboume des hofs.

9 En de HEERE God riep Adam, en zeide tot hem: Waar zijt gij?

10 En hij zeide: Ik hoorde uwe stem in den hof, en ik vreesde, want ik ben naakt; daarom verborg ik mij.

11 En Hij zeide: Wie heeft u te kennen gegeven, dat gij naakt zijt? Hebt gij van dien boom gegeten, van welken ik u gebod, dat gij daarvan niet eten zoudt?

12 Toen zeide Adam: De vrouw, die Gij mij gegeven hebt, die heeft mij van dien boom gegeven, en ik heb geeten.

13 En de HEERE God zeide tot de vrouw: Wat is dit, dat gij gedaan hebt? En de vrouw zeide: Die slang heeft mij bedrogen, en ik heb geeten!

14 Toen zeide de HEERE God tot die slang: Dewijl gij dit gedaan hebt, zoo zijt gij vervloekt boven al het vee, en boven al het gedierte des velds! Op uwen buik zult gij gaan, en stof zult gij eten, al de dagen uws levens.

15 En ik zal vijandschap zetten tusschen u en tusschen deze vrouw, en tusschen uw zaad en tusschen haar zaad: datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorselen.

16 Tot de vrouw zeide Hij: Ik zal zeer vernemig-vuldigen uwe smart, namelijk uwer dragt; met smart zult gij kinderen baren; en tot uwen man zal uwe becerie zijn, en hij zal over u heerschappij hebben.

17 En tot Adam zeide Hij: Dewijl gij geluiderd hebt naar de stem uwer vrouw, en van dien boom gegeten, waarvan ik u gebod, zeggende: Gij zult daarvan niet eten; zoo zij het aardrijk om nvent-wil vervloekt, en met smart zult gij daarvan eten al de dagen uws levens.

18 Ook zal het u doornen en distelen voortbrengen; en gij zult het kruid des velds eten.

19 In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aarde wederkeert, dewijl gij daaruit genomen zijt: want gij zijt stof, en gij zult tot stof wederkeeren.

20 Voorts noemde Adam den naam zijner vrouw Heva, omdat zij eene moeder aller levenden is.

21 En de HEERE God maakte voor Adam en zijne vrouw rokken van vellen, en toog ze han aan.

22 Toen zeide de HEERE God: Ziet, de mensch is geworden als onzer ees, kennende het goed en het kwaad! Nu dan, dat hij zijne hand niet uitsteke, en neme ook van den boom des levens, en ees, en leve in eeuwigheid.

23 Zoo verzond hem de HEERE God uit den hof van Eden, om den aardbodem te bouwen, waaruit hij genomen was.

24 En Hij dreef den mensch uit; en stelde cherubim tegen het oosten des hofs van Eden, en een vlammig jenneer eens zwaards, dat zich omkeerde, om te bewaren den weg van den boom des levens.

HOOFDSTUK 4.

EN Adam bekende Heva, zijne huisvrouw, en Hij werd zwanger, en baarde Kain, en zeidet

ik heb enen man van den HEERE ver-

2 En zij voer voort te baren zijnen broeder Habel; en Habel werd een schaapherder, en Kain werd een landbouwer.

3 En het geschiedde ten einde een sevendagen, dat Kain van de vrucht des lands den HEERE offer bragt.

4 En Habel bragt ook van de eerstgebohrenen zijner schapen, en van hun vet. En de HEERE zag Habel en zijn offer aan; zag Hij niet aan. Toen ontstak Kain zeer, en zijn aangezicht werd viel.

5 En de HEERE zeide tot Kain: Waarom zijt gij ontstoken, en waarom is uw aangezicht vervallen?

6 Is er niet, indien zij wel doet, verhooring? en zoo gij niet wel doet, de zonde ligt aan de deur. Zijne begerie is tocht tot u, en gij zult over hem heerschen.

7 Is er niet, indien zij wel doet, verhooring? en zoo gij niet wel doet, de zonde ligt aan de deur. Zijne begerie is tocht tot u, en gij zult over hem heerschen.

8 En Kain sprak met zijnen broeder Habel; en het geschiedde, als zij in het veld waren, dat Kain tegen zijnen broeder Habel opstond, en sloeg hem dood.

9 En de HEERE zeide tot Kain: Waar is Habel, uw broeder? en hij zeide: Ik weet het niet, ben ik mijns broeders hoeder?

10 En Hij zeide: Wat hebt gij gedaan? daar is eene stem des bloeds van uwen broeder, dat tot Mij roept van den aardbodem.

11 En nu zijt gij vervloekt van den aardbodem, die zijnen mond heeft opengedaan, om uws broeders bloed van uwe hand te ontvaagen.

12 Als gij den aardbodem booswen zult, hij zal u zijn vernemen niet meer geven; gij zult zweren en dolende zijn op aarde.

13 En Kain zeide tot den HEERE: Mijne misdad is grooter, dan dat zij vergeven worde.

14 Zoo Gij hebt mij beeten verdreven van den aardbodem, en ik zal voor uw aangezicht verborgen worden in dolende zijn op aarde.

15 Doch de HEERE zeide tot hem: Daarom al wie Kain doodslaat, zal zeventvoudig gewroken worden! En de HEERE stelde een teeken aan Kain, opdat hem niet verdoeg al wie hem vond.

16 En Kain ging uit van het aangezicht des HEEREN; en hij woonde in het land Nod, ten oosten van Eden.

17 En Kain bekende zijne huisvrouw, en zij werd bevrucht en baarde Henoch; en hij bouwde eene stad, en noemde den naam dier stad naar den naam zijns zoons, Henoch.

18 En van Henoch werd Hiraad geboren; en Hiraad was Methusael; en Methusael gewon Lamech.

19 En Lamech nam zich twee vrouwen; de naam van de eerste was Ada, en de naam van de andere Zilla.

20 En Ada baarde Jabal: deze is geweest een vader dergenen, die tenten bewoonden, en vee hielden.

21 En de naam zijns broeders was Jubal: deze was de vader van allen, die harpen en orgelen hielden.

22 En Zilla baarde ook Tubal-Kain, eenen leermeester van allen werker in koper en ijzer; en de zuster van Tubal-Kain was Naama.

23 En Lamech zeide tot zijne vrouwen: Ada en Zilla! I hoor mijn stem; gij vrouwen van Lamech! neemt ter oore mijne rede! Voorwaar ik mensch heb enen man dood, om mijne wonde, en enen jongeling, om mijne bulle!

24 Want Kain zal zeventvoudig gewroken worden, maar Lamech zeventigmaal zeventmaal.

25 En Adam bekende wederom zijne huisvrouw, en zij baarde enen zoon, en zij noemde zijnen naam Seth; want God heeft mij, zezde zij, een ander zaad gezet voor Habel, want Kain heeft hem doodgeslagen.

26 En derzelve Seth werd ook een zoon geboren, en hij noemde zijnen naam Enos. Toen geboren men den naam des HEEREN aan te roepen.

HOOFDSTUK 5.

DIET in het boek van Adams geslacht. Ten dage als God den mensch schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods.

2 Man en vrouw schiep Hij hen, en zeggende ze, zij geschapen werden.

3 En Adam leefde honderd en dertig jaren, en gevon enos zoon naar zijne gelijkenis, naar zijn evenbeeld, en noemde zijnen naam Seth.

4 En Adams dagen, nadat hij Seth gewonnen had, zijn geweest acht honderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

5 Zoo waren al de dagen van Adam, die hij leefde, negen honderd jaren, en dertig jaren; en hij stierf.

6 En Seth leefde honderd en vijf jaren; en hij gewon Enos.

7 En Seth leefde, nadat hij Enos gewonnen had, acht honderd en zeven jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

8 Zoo waren al de dagen van Seth negen honderd en twaalf jaren; en hij stierf.

9 En Enos leefde zestig jaren, en hij gewon Kennan.

10 En Enos leefde, nadat hij Kennan gewonnen had, acht honderd en vijftien jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

11 Zoo waren al de dagen van Enos negen honderd en vijf jaren; en hij stierf.

12 En Kennan leefde zeventig jaren, en hij gewon Mahalal-el.

13 En Kennan leefde, nadat hij Mahalal-el gewonnen had, acht honderd en veertig jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

14 Zoo waren al de dagen van Kennan negen honderd en tien jaren; en hij stierf.

15 En Mahalal-el leefde vijf en zestig jaren, en hij gewon Jered.

16 En Mahalal-el leefde, nadat hij Jered gewonnen had, acht honderd en dertig jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

17 Zoo waren al de dagen van Mahalal-el acht honderd vijf en negentig jaren; en hij stierf.

18 En Jered leefde honderd twee en zestig jaren, en hij gewon Henoch.

19 En Jered leefde, nadat hij Henoch gewonnen had, acht honderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

20 Zoo waren al de dagen van Jered negen honderd twee en zestig jaren; en hij stierf.

21 En Henoch leefde vijf en zestig jaren, en hij gewon Methusael.

22 En Henoch wandelde met God, nadat hij Methusael gewonnen had, drie honderd jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

23 Zoo waren al de dagen van Henoch drie honderd vijf en zestig jaren.

24 Henoch dan wandelde met God; en hij was niet meer, want God nam hem weg.

25 En Methusael leefde honderd twee en tachtig jaren, en hij gewon Lamech.

26 En Methusael leefde, nadat hij Lamech gewonnen had, zeven honderd twee en tachtig jaren; en hij gewon zonen en dochteren.

27 Zoo waren al de dagen van Methusael negen honderd negen en zestig jaren; en hij stierf.

28 En Lamech leefde honderd twee en tachtig jaren, en hij gewon eenen zoon.
29 En hij noemde zijnen naam Noach, zeggende: Deze zal ons troosten over ons werk, en over de smart onzer handen, van wege het aardrijk, dat de HEERE verdoekt heeft!
30 En Lamech leefde, nadat hij Noach gewonnen had, vijf honderd vijf en negentig jaren; en hij gewon zonen en dochteren.
31 Zoo waren al de dagen van Lamech zeven honderd zeven en zeventig jaren; en hij stierf.
32 En Noach was vijf honderd jaren oud; en Noach gewon Sem, Cham en Jafeth.

HOOFDSTUK 6.

1 **AN** het geschiedde, als de menschen op den aardbodem begonnen te vernemsguldigen, en hun dochters geboren werden.
2 Dat **Gods** zonen de dochters der menschen aanzag

zich vr
3 Toen
eenwig
ook v
honderd
4 In
en ook
der nit
gewon
van ou
5 En
mensc
gedich
dage a
6 Toe
mensc
smart
7 En
Ik ges
van d
gedier
want
8 M
HEER
9 Dit
sen r
Noach
10 E
Jafeth

11 Maar de aarde was verdorven voor Gods aangezicht; en de aarde was vervuld met wreevel.
12 Toen zag God de aarde, en ziet, zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
13 Daarom ziede God tot Noach: Het einde van alle vleesch is voor mijn aangezicht gekomen; want de aarde is door hem vervuld met wreevel; en zie, ik zal hen met de aarde verdorven.
14 Maak u eens ark van gederhout; met kameren zult gij deze ark maken; en gij zult die bepalen van binnen en van buiten met pek.
15 En aldus is het, dat gij naar maken zult: drie honderd ellen zij de lengte der ark, vijftig ellen hare breedte, en dertig ellen hare hoogte.
16 Gij zult een venster aan de ark maken, en zijt naar volmaken tot een eel van boven; en de deur der ark zult gij in hare zijde zetten; gij zult ze met ondrste, tweede en derde verdiepingen maken.
17 Want ik, zie, ik breng eenen waterloed over de aarde, om alle vleesch, waarin een geest des levens is, van onder den hemel te verdorven; al wat op de aarde is, zal dien geest geven.
18 Maar met u zal ik mijn verbond oprichten; en gij zult in de ark gaan, gij, en uwe zonen, en uwe huisvrouw, en de vrouwen uwer zonen met u.
19 En gij zult van al wat leeft, van alle vleesch,

twee van elk, doen in de ark komen, om met u in het leven te behouden; mannetje en wijfje zullen zij zijn.
20 Van het gevogelte naar zijnen aard, en van het vee naar zijnen aard, van al het kruipende gedierte des aardbodems naar zijnen aard, twee van elk zullen tot u komen, om die in het leven te behouden.
21 En gij, neem voor u van alle spijze, die gezeten wordt, en verzamel ze tot u, opdat zij u, en hun tot spijze zij.
22 En Noach deed het; naar al wat God hem geboden had, zoo deed hij.

HOOFDSTUK 7.

1 **DAARNA** ziede de HEERE tot Noach: Ga gij, en uw gansche huis in de ark; want u heb ik gezien rechtvaardig voor mijn aangezicht in dit vlescht.

2 **En** gij, neem voor u van alle spijze, die gezeten wordt, en verzamel ze tot u, opdat zij u, en hun tot spijze zij.
3 **En** Noach deed het; naar al wat God hem geboden had, zoo deed hij.

4 **En** Noach ziede de HEERE, want hij was rechtvaardig in zijn geslacht.
5 **En** de HEERE ziede Noach, want hij was rechtvaardig.
6 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
7 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
8 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
9 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
10 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
11 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
12 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
13 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
14 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
15 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
16 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
17 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
18 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
19 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
20 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
21 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
22 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
23 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
24 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
25 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.

20 Vijftien ellen omhoog namen de wateren de overhand, en de bergen werden bedekt.
21 En alle vleesch, dat zich op de aarde roerde, en dien geest, van het gevogelte, en van het vee, en van het wilde gedierte, en van al het kruipende gedierte, dat op de aarde kroop, en alle mensch.
22 Al wat eenen adem des geestes des levens in zijne neugaten had, van alles wat op het drooge was, is gestorven.
23 Alzo werd verdeeld al wat bestond, dat op den aardbodem was, van den mensch aan tot het vee, tot het kruipende gedierte, en tot het gevogelte des hemels, en zij werden verdeeld van de aarde; doch Noach alleen bleef over, en wat met hem in de ark was.
24 En de wateren hadden de overhand boven de aarde, honderd en vijftig dagen.

HOOFDSTUK 8.

1 **DE** aarde, en vruchtbaar zijn, en vernemsguldigen op de aarde.
2 **Toen** ging Noach uit, en zijne zonen, en zijne huisvrouw, en de vrouwen zijner zonen met hem.
3 **Al** het gedierte, al wat zich op de aarde roert, naar hunne geslachten, gingen uit de ark.
4 **En** Noach bouwde den HEERE een altaar; en hij nam van al het reine vee, en van al het reine gevogelte, en offerde brandofferen op dat altaar.
5 **En** de HEERE rook dien liefelijken reuk, en de HEERE ziede in zijn hart: Ik zal voortaan den aardbodem niet meer verdoeken om des menschen wil, want het gedichtel van 's menschen hart is boos van zijne jengst aan; en ik zal voortaan niet meer al het levende slaan, gelijk als ik gedaan heb.
6 **Voortaan** al de dagen der aarde zullen zomling en winter,

7 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
8 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
9 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
10 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
11 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
12 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
13 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
14 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
15 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
16 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
17 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
18 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
19 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
20 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
21 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
22 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
23 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
24 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.
25 **En** de HEERE ziede de aarde, want zij was verdorven; want al het vleesch had zijnen weg verdorven op de aarde.

The following pages have not been digitized as they are not annotated and just standard text.

en, en Hij vernemsguldigen op de aarde.
zij over al t gevogelte aardbodems in in uwe
zij u tot het groene
zijn bloed,
bloed twer gedierte zal menschen, ders zal ik
zijn bloed; want God aakt vernemsguldigen de aarde, dijne zonen

15 En Kanaän gewon Sidon, zijnen eerstgeborene, en Heth.
 16 En den Jebusiet, en den Amoriet, en den Girgasiet.
 17 En den Hivriet, en den Arktiet, en den Sinit.
 18 En den Arvadiet, en den Tamariet, en den Hamathiet; en daarna zijn de huisgezinnen der Kanaänieten verپرد.
 19 En de hoofdelijke der Kanaänieten was van Sidon, daar zij gaat naar Gerar tot Gaza toe; daar zij gaat naar Sodom en Gomorra, en Adama, en Gebilm, tot Lasa toe.
 20 Deze zijn zonen van Cham, naar hunne huisgezinnen, naar hunne spraken, in hunne landschappen, in hunne volken.
 21 Voorts zijn Sem zonen geboren; dezelve is ook de vader aller zonen van Heber, broeder van Jafeth, den grootste.
 22 Sem's zonen waren Elam, en Assur, en Arfachsad, en Lu, en Aram.
 23 En Aram's zonen waren Uz, en Hul, en Gether, en Maz.
 24 En Arfachsad gewon Selah, en Selah gewon Heber.
 25 En Heber werden twee zonen geboren; des eenen naam was Peleg, want in zijne dagen is de aarde verdeeld, en zijns broeders naam was Joktan.
 26 En Joktan gewon Almodad, en Sefel, en Hattarmaweth, en Jarmach.
 27 En Hadram, en Usal, en Dikla.
 28 En Obal, en Abimael, en Schela.
 29 En Oth, en Havila, en Jobab; deze allen waren zonen van Joktan.
 30 En hunne woning was van Mescha af, daar zij gaat naar Sefar, het gebergte van het oosten.
 31 Deze zijn zonen van Sem, naar hunne huisgezinnen, naar hunne spraken, in hunne landschappen, naar hunne volken.

HOOFDSTUK 10.

DIT nu zijn de geboorten van Noach's zonen: Sem, Cham, en Jafeth; en hun werden zonen geboren na den vloed.
 2 De zonen van Jafeth zijn: Gomer, en Magog, en Madai, en Javan, en Tubal, en Mesech, en Thimas.
 3 En de zonen van Gomer zijn: Askenez, en Rifath, en Togarmas.
 4 En de zonen van Javan zijn: Elfas, en Tarsis; de Chittieten en Dodanieten.
 5 Van dezen zijn verdeeld de eilanden der volken in hunne landschappen, elk naar zijne spraak, naar hunne huisgezinnen, onder hunne volken.
 6 En de zonen van Cham zijn: Cusch en Mitsrain, en Put, en Kanaän.
 7 En de zonen van Cusch zijn: Seba en Havila, en Sabta, en Rauma, en Siftiacha. En de zonen van Mitsrain zijn: Schela en Dodan.
 8 En Cusch gewon Nimrod; deze begon geweldig te zijn op de aarde.
 9 Hij was een geweldige jager voor het aangezicht des HEEREN; daarom wordt gezegd: Gelijk Nimrod, een geweldige jager voor het aangezicht des HEEREN.
 10 En het beëindigt zijns rijk's was Babel, en Erech, en Accad, en Chinis in het land Sinear.
 11 Uit ditzevle land is Assur uitgegaan, en heeft gebouwd Nineve, en Rehoboth, Ir, en Kälach.
 12 En Resen, tussehen Niereve en tussehen Kälach; deze is die groote stad.
 13 En Mitsrain gewon de Ludieten, en de Ananieten, en de Lehabieten, en de Natuchieten.
 14 En de Pathrusieten, en de Kasluheten, van waar de Filistijnen uitgekomen zijn, en de Gafthieten.

10 Deze zijn de geboorten van Sem; Sem was honderd jaren oud, en gewon Arfachsad, twee zonen na den vloed.
 11 En Sem leefde, nadat hij Arfachsad gewonnen had, vijf honderd jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 12 En Arfachsad leefde vijf en dertig jaren, en hij gewon Selah.
 13 En Arfachsad leefde, nadat hij Selah gewonnen had, vier honderd en drie jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 14 En Selah leefde dertig jaren en hij gewon Heber.
 15 En Selah leefde, nadat hij Heber gewonnen had, vier honderd en drie jaren, en gewon zonen en dochteren.
 16 En Heber leefde vier en dertig jaren, en gewon Peleg.
 17 En Heber leefde, nadat hij Peleg gewonnen had, vier honderd en dertig jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 18 En Peleg leefde dertig jaren, en hij gewon Rehu.
 19 En Peleg leefde, nadat hij Rehu gewonnen had, twee honderd en negen jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 20 En Rehu leefde twee en dertig jaren, en hij gewon Serug.
 21 En Rehu leefde, nadat hij Serug gewonnen had, twee honderd en zeven jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 22 En Serug leefde dertig jaren, en gewon Nahor.
 23 En Serug leefde, nadat hij Nahor gewonnen had, twee honderd jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 24 En Nahor leefde negen en twintig jaren, en gewon Terah.
 25 En Nahor leefde, nadat hij Terah gewonnen had, honderd en negentien jaren, en hij gewon zonen en dochteren.
 26 En Terah leefde zeventig jaren, en gewon Abram, Nahor en Haran.
 27 En deze zijn de geboorten van Terah: Terah gewon Abram, Nahor en Haran; en Haran gewon Lot.
 28 En Haran stierf voor het aangezicht zijns vaders Terah, in het land zijner geboorte, in Ur der Chaldeën.
 29 En Abram en Nahor namen zich vrouwen de naam van Abrams huisvrouw was Sarai, en de naam van Nahors huisvrouw was Milka, een dochter van Haran, vader van Milka, en vader van Jaka.
 30 En Sarai was onvruchtbaar; zij had geen kind.
 31 En Terah nam Abram, zijnen zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijne schoondochter, de huisvrouw van zijnen zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeën, om te gaan naar het land Kanaän; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar.
 32 En de dagen van Terah waren twee honderd en vijf jaren, en Terah stierf te Haran.

HOOFDSTUK 12.

DE HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uw geslacht, en uit uw vaders huis, naar het land, dat ik u wijzen zal.
 2 En ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uwen naam groot maken; en wees een zegen!
 3 En ik zal zeggenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloeken; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.
 4 En Abram toog heen, gelijk de HEERE tot hem gesproken had, en Lot toog met hem; en Abram was vijf en zeventig jaren oud, toen hij uit Haran ging.

5 En Abram nam Sarai, zijne huisvrouw, en Lot, zijns broeders zoon, en al hunne have, die zij verworven hadden, en de ziele, die zij verkregen hadden in Haran; en zij togen uit om te gaan naar het land Kanaän, en zij kwamen in het land Kanaän.
 6 En Abram is doorgetrogen in dat land, tot aan de plaats Sichem, tot aan het elkenbosch More; en de Kanaänieten waren toen ter tijd in dat land.
 7 Zoo verscheen de HEERE aan Abram, en zelde: Aan uw zaad zal ik dit land geven. Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, die hem verscheen was.
 8 En hij brak op van daar naar het gebergte Beth-El, en hij sloeg zijne tent op, zijnde Beth-El tegen het westen, en Ai tegen het oosten; en hij bouwde daar den HEERE een altaar, en riep den naam des HEEREN aan.
 9 Daarna vertrok Abram, gaande en trekkende naar het zuiden.
 10 En er was honger in dat land; zoo toog Abram af naar Egypte, om daar als een vreemdeling te verkeren, dewijl de honger zwaar was in dat land.
 11 En het geschiedde, als hij naderde, om in Egypte te komen, dat hij zelde tot Sarai, zijne huisvrouw: Zie toch, ik weet, dat gij een vrouw zijt, schoon van aangezicht.
 12 En het zal geschieden, als u de Egyptenaars zullen zien, zoo zullen zij zeggen: Dat is zijne huisvrouw; en zij zullen mij doodden, en u in het leven behouden.
 13 Zeg toch, gij zijt mijne zuster; opdat het mij wel ga om u, en mijne ziel om u wentwill leve.
 14 En het geschiedde, als Abram in Egypte kwam, dat hij zelde tot de vorsten van Farao, en prezen haar bij Farao; en die vrouw werd weggenomen naar het huis van Farao.
 15 En hij deed Abram goed, om harentwill; zodat hij had schapen, en runderen, en ezelen, en knechten, en magden, en ezeltinnen, en kameelen.
 16 Maar de HEERE plaagde Farao met groote plagen, ook zijn huis, ter oorzaak van Sarai, Abrams huisvrouw.
 17 Toen riep Farao Abram, en zelde: Wat is dit, dat gij mij gedaan hebt? Waarom hebt gij mij niet te kennen gegeven, dat zij uwe huisvrouw is?
 18 Waarom hebt gij gezegd: Zij is mijne zuster; zodat ik haar mij tot eenen vrouwe zoude genomen hebben? en nu, zie, daar is uwe huisvrouw, neem haar en ga henen!
 19 En Farao gebod zijnen mannen van wege hem, en zij geleidden hem, en zijne huisvrouw, en alles wat hij had.

HOOFDSTUK 13.

ALZOO toog Abram op uit Egypte naar het zuiden, hij en zijne huisvrouw, en al wat hij had, en Lot met hem.
 2 En Abram was zeer rijk, in veen, in zilver, en in goud.
 3 En hij ging volgens zijne reizen, van het zuiden tot Beth-El toe, tot aan de plaats, waar zijne tent in het begin geweest was, tussehen Beth-El, en tussehen Ai.
 4 Tot de plaats des altaars, dat hij in het eerst daar gemaakt had; en Abram heeft aldaar den naam des HEEREN aangeroepen.
 5 En Lot, die met Abram toog, had ook schapen, en runderen, en tenten.
 6 En dat land droeg hen niet, om samen te

Jakob te zegenen, zoo geschiedde het, toen Jakob naar even van het aangezicht van zijnen vader Israk uitreizen was, dat Ezau, zijn broeder, van zijne jaag kwam.

31 Hij nu ook maakte smakelijke spijzen toe, en bracht die tot zijnen vader, en hij zedde tot zijnen vader: Mijns vaders rijk op, en eie van het wild-brand zijns zoons, opdat uwe ziel mij zegne.

32 En Israk, zijn vader, zedde tot hem: Wie zijt gij?

33 En hij zedde: Ik ben uw zoon, uw eerstegeborene, Ezau.

34 Toen verschrikte Israk met zeer groote verschrikkinge, gansch zeer, en zedde: Wie is hij dan, die het wildbrand jesaagt en tot mij gebracht heeft? en ik heb van alles gegeten, eer zij kwamen, en heb hem gezegend: ook zal hij gezegend worden.

35 Als Ezau de woorden zijns vaders hoorde, zoo schreeuwde hij met eenen grooten en bitteren schreuw, gansch zeer; en hij zedde tot zijnen vader: Zegen mij, ook mij, mijn vader!

36 En hij zedde: Uw broeder is gekomen met bedrog, en heeft uwen zegen wezenomen.

37 Toen zedde hij: Is het niet, omdat men zijnen naam noemt Jakob, dat hij mij nu twee rijken heeft bedrogen? mijne eerstegeborte heeft hij genomen, en zie, nu heeft hij mijnen zegen genomen! Voorts zedde hij: Hebt gij dan geen zegen voor mij uitbehouden?

38 En Ezau zedde tot zijnen vader: Hebt gij maar dezen eenen zegen, mijn vader? zegen mij, ook mij, mijn vader! En Ezau hief zijne stem op, en weende.

39 Toen antwoordde zijn vader Israk en zedde tot hem: Zie, de vertelbuden der aarde zullen uwe woningen zijn, en van den dunn des hemels van boven af zal gij gezeppeld zijn.

40 En op uw zwaard zult gij leven, en zult uwen broeder dienen; doch het zal geschieden, als gij hoerechen zult, dan zult gij zijn juk van uwen hals afrukken.

41 En Ezau haatte Jakob om dien zegen, waarmee zijn vader hem gezegend had; en Ezau zedde in zijn hart: De dagen van den rouw mijns vaders naderen, en ik zal mijnen broeder Jakob doodden.

42 Toen nam Rebekka deze woorden van Ezau, haren grootsten zoon, geboedachtig werden, zoo zond zij hem, en ontbood Jakob, haren kleinsten zoon, en zedde tot hem: Zie, uw broeder Ezau troost zich over u, dat hij u doodden zal.

43 Nu dan, mijn zoon! hoor naar mijne stem, en maak u op, vlied gij naar Haran, tot Laban, mijnen broeder.

44 En blijf bij hem enige dagen, totdat de hitte gramschap uws broeders keere;

45 Totdat de toorn uws broeders van u afkeere, en hij vergeten hebbe, hetgeen gij hem gedaan hebt; dan zal ik zenden, en u van daar nemen; waarom zoudt ik ook van u beiden beroofd worden op eenen dag?

46 En Rebekka zedde tot Israk: Ik heb verdriet aan mijn leven van wege de dochteren Heth's; indien Jakob eenen vrouw neemt van de dochteren Heth's, zelijk deze zijn, van de dochteren dezez lands, waartoe zal mij het leven zijn?

HOOFDSTUK 28.

EN Israk riep Jakob, en zedde hem; en geef hooi hem, en zedde tot hem: Neem eenen vrouw van de dochteren van Kanaan.

2 Maak u op, en ga naar Paddan-Aram, ten huize van Bethuel, den vader uwer moeder, en neem

u van daar eenen vrouw, van de dochteren van Laban, uwer moeders broeder.

3 En God almagtig zegene u, en make u vruchtbaar, en vermenigvuldige u, dat zij tot eenen hoop volken worde.

4 En Hij geve u den zegen van Abraham, aan u en uw zaad met u, opdat gij erfelijk bezit het land uwer vreemdelingschappen, hetwelk God aan Abraham gegeven heeft.

5 Alzoo zond Israk Jakob weg, dat hij toog naar den Paddan-Aram, tot Laban, den zoon van Bethuel den Syrier, den broeder van Rebekka, Jakobs en Ezau's moeder.

6 Als nu Ezau zag, dat Israk Jakob gezegend, en hem naar Paddan-Aram weggezonden had, om zich van daar eenen vrouw te nemen; en als hij hem zedde, dat hij hem geboden had, zedde: Neem eenen vrouw van de dochteren van Kanaan!

7 En dat Jakob zijnen vader en zijne moeder gehoorzaam geweest was, en naar Paddan-Aram getrokken was;

8 En dat Ezau zag, dat de dochteren van Kanaan kersel waren in de oogten van Israk zijnen vader;

9 Zoo ging Ezau tot Ismael, en naar zich tot eenen vrouw boven zijne vrouwen, Mahalath, de dochter van Ismael, den zoon van Abraham, de zuster van Nethajoth.

10 Jakob dan toog uit van Ber-seba, en ging naar Haran.

11 En hij geraakte op eenen plaats, waar hij verachtte, want de zee was ondergegaan; en hij nam van de steenen diez plaats, en maakte zijne hoofdeluik, en leide zich te slapen te diezelver plaats.

12 En hij droomde; en ziet, een ladder was gesteld op de aarde, welke opperde aan den hemel raakte; en ziet, de engelen Gods klommen daarop op en neder.

13 En ziet, de HEERE stond op deselve, en zedde: Ik ben de HEERE, de God van uwen vader Abraham, en de God van Israk; dit land, waarop zijt gij te slapen, zal ik aan u geven, en aan uw zaad.

14 En u zaad zal wezen als het stof der aarde, en gij zult uitbreiden in menighe, westwaarts en oostwaarts, en noordwaarts en zuidwaarts; en in u en in uw zaad zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.

15 En zie, ik ben met u, en ik zal u behoeden overal, waarheen gij trekken zult, en ik zal u wederbrengen in dit land; want ik zal u niet verlaten, totdat ik zal gedaan hebben, hetgeen ik tot u gesproken heb.

16 Toen nu Jakob van zijnen slaap ontwaakte, zedde hij: Gewisselijk is de HEERE aan deze plaats, en ik heb het niet geweten!

17 En hij vreesde, en zedde: Hoe vreeslijk is deze plaats! Dit is niet dan een huis Gods, en dit is de poort des hemels!

18 Toen stond Jakob des morgens vroege op, en hij nam dien steen, dien hij tot zijne hoofdeluik gelegd had, en zette hem tot een opperigt teken, en goot daar olie boven op.

19 En hij noemde den naam aller plaats Beth-El; daar toech de naam dier stad te voren was Luz.

20 En Jakob beloofde een gelofte, zedde: Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op dezen weg, dien ik reis, en mij gegeven zal hebben brood om te eten, en kleedern om aan te trekken;

21 En ik ten huize mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn; zoo zal de HEERE mij tot een' God zijn.

22 En deze steen, dien ik tot een opperigt teken gezet heb, zal een huis Gods wezen, en van alles, wat gij mij geven zult, zal ik u voorzeker de tienden geven!

HOOFDSTUK 29.

TOEN hief Jakob zijne voeten op, en zing naar 1 het land der kinderen van het Oosten.

2 En hij zedde toe, en zied, er was een rot in het veld; en ziet, er waren drie kudde schapen nevens dien nederliggende, want uit dien put drinkten zij de kuddien; en er was een groote steen op dien mond van dien put.

3 En dierwaarts werden al de kudden verzameld, en zij wettelden den steen van den mond des puts, en dreikten de schapen; en legden den steen weder op den mond van dien put, op zijne plaats.

4 Toen zedde Jakob tot hen: Mijne broeders! van waar zijt gij? En zij zedden: Wij zijn van Haran.

5 En hij zedde tot hen: Kent gij Laban, den zoon van Nahor? En zij zedden: Wij kennen hem.

6 Voorts zedde hij tot hen: Is het wet met hem? En zij zedden: Het is wet; en zie, Rachel, zijne dochter, komt met de schapen.

7 En hij zedde: Ziet, het is nog hoog dag, het is geen tijd, dat het veer verzameld worde; drinkt de schapen, en gaat heen, weldt de oede.

8 Toen zedden zij: Wij kunnen niet, totdat al de kudden zamen zullen verzameld zijn, en dat men den steen van den mond des puts afwendele, opdat wij de schapen drinken.

9 Als hij nog met hen sprak, zoo kwam Rachel met de schapen, die haren vader toebehoorden, want zij was eenen herderin.

10 En het geschiedde, als Jakob Rachel zag, de dochter van Laban, zijner moeders broeder, en de schapen van Laban, zijner moeders broeder, en de mond des puts, en dreikte de schapen van Laban, zijner moeders broeder.

11 En Jakob kuste Rachel; en hij hief zijne stem op en weende.

12 En Jakob gaf Rachel te kennen, dat hij een broeder van haren vader, en dat hij de zoon van Rebekka was. Toen liep zij heen, en gaf het aan haren vader te kennen.

13 En het geschiedde, als Laban die tijding hoorde van Jakob, zijner zusters zoon, zoo liep hij hem te gemoet, en omhelsde hem, en kuste hem, en bracht hem tot zijn huis. En hij vertelde Laban al deze dingen.

14 Toen zedde Laban tot hem: Voorwaar gij zijt mijn gebente en mijn vleesch! En hij bleef bij hem eenen volle maand.

15 Daarna zedde Laban tot Jakob: Omvat gij mijn broeder zijt, noest gij mij derhalve om niet dienen? Verklaar mij, wat zal uw loon zijn?

16 En Laban had twee dochters: de naam der grootste was Lea; en de naam der kleinste was Rachel.

17 Doch Lea had teedere oogten; maar Rachel was schoon van gedaante, en schoon van samschap.

18 En Jakob had Rachel lief; en hij zedde: Ik zal u zeven jaren dienen, om Rachel, uwe kleinste dochter.

19 Toen zedde Laban: Het is beter, dat ik haar aan u geve, dan dat ik haar aan een' anderen man geve; blijf bij mij.

20 Alzoo diende Jakob om Rachel zeven jaren; en die waren bij zijne oogten als eenige dagen, omdat hij haar liefhad.

21 Toen zedde Jakob tot Laban: Geef mijne huisvrouw, want mijne dagen zijn vervuld, dat ik tot haar lig.

22 Zoo verzamelde Laban al de mannen dier plaats, en maakte eenen maaltijd.

23 En het geschiedde des-avonds, dat hij zijne dochter Lea nam, en bracht haar tot hem; en hij zing tot haar in.

34 En Laban gaf haar Zilpa, zijne dienstmaagd, aan Lea, zijne dochter, tot eenen dienstmaagd.

25 En het geschiedde des morgens, en ziet, het was Lea. Daarom zedde hij tot Laban: Wat is dit, dat gij mij gedaan hebt; heb ik niet bij u wetteld om Rachel? waarom hebt gij mij dan bedrogen?

26 En Laban zedde: Men doet alzoo niet te dezez onze plaats, dat men de kleinste uitgeve vóór de eerstgeborene.

27 Vervul de week van deze; dan zullen wij u ook die geven, voor de dienst, die zij nog andere zeven jaren bij mij dienen zult.

28 En Jakob deed alzoo; en hij vervulde de week van deze. Toen gaf hij hem Rachel, zijne dochter, hem tot eenen vrouw.

29 En Laban gaf aan zijne dochter Rachel zijne dienstmaagd Bilha, haar tot eenen dienstmaagd.

30 En hij zing ook in tot Rachel, en had ook Rachel Hever den Lea; en hij diende bij hem nog andere zeven jaren.

31 Toen nu de HEERE zag, dat Lea gehaat was, opende Hij hare baarmoeder; maar Rachel was onvruchtbaar.

32 En Lea werd bevrucht, en haarde eenen zoon, en zij noemde zijnen naam Ruben; want zij zedde: Omdat de HEERE mijne verdrukking heeft aangegrepen, daarom zal mijn man mij nu liefhebben.

33 En zij werd wederom bevrucht, en haarde eenen zoon, en zedde: Bswijl de HEERE gehoord heeft, dat ik gehaat was, zoo heeft Hij mij ook degen gegeven; en zij noemde zijnen naam Simeon.

34 En zij werd nog bevrucht, en haarde eenen zoon, en zedde: Nu zal zich ditmaal mijn man bij mij voegen, dewijl ik hem drie zonen gebaard heb; daarom noemde hij zijnen naam Levi.

35 En zij werd wederom bevrucht, en haarde eenen zoon, en zedde: Ditmaal zal ik den HEERE loven; daarom noemde zij zijnen naam Juda. En zij hield op van baren.

HOOFDSTUK 30.

ALS nu Rachel zag, dat zij Jakob niet baarde, zoo bejiddde Rachel haar zuster; en zij zedde tot Jakob: Geef mij kinderen; of indien niet, zoo ben ik dood.

2 Toen ontstak Jakob toorn tegen Rachel, en hij zedde: Ben ik dan in plaats van God, die de vrucht des buiks van u geverd heeft?

3 En zij zedde: Zie, daar is mijne dienstmaagd Bilha, en tot haar in; dat zij op mijne knieën bare, en ik ook nu haar gelouwd worde.

4 Zoo gaf zij hem hare dienstmaagd Bilha tot eenen vrouw; en Jakob zing tot haar in.

5 En Bilha werd zwanger, en haarde Jakob eenen zoon.

6 Toen zedde Rachel: God heeft mij gerigt, en ook mijne steen verhoord, en heeft mij eenen zoon gegeven; daarom noemde zij zijnen naam Dan.

7 En Bilha, Rachels dienstmaagd, werd wederom bevrucht, en haarde Jakob den tweeden zoon.

8 Toen zedde Rachel: Ik heb worstelingen Gods met mijne zuster geworfeld, ook heb ik de overhand gehad; en zij noemde zijnen naam Nafthali.

9 Toen nu Lea zag, dat zij opgheld van haren man, en zij ook haren dienstmaagd Zilpa, en gaf die aan Jakob tot eenen vrouw.

10 En Zilpa, Lea's dienstmaagd, haarde Jakob eenen zoon.

11 Toen zedde Lea: Er komt een hoop; en zij noemde zijnen naam Gad.

12 Daarna baarde Zilpa, Lea's dienstmaagd, Jakob den tweeden zoon.

13 Toen zedde Lea: Tot mijn geluk! want de

huizen van al uwe knechten, en de huizen van alle Egyptenaren; dewelke uwe vaders, noch de vaderen uwer vaders niet gezien hebben, van dien dag af, dat zij op den aardbodem geweest zijn, tot op dezen dag. En hij keerde zich om, en ging uit van Faraó.

7 En de knechten van Faraó zelden tot hem: Hoe lang zal ons deze tot eenen strik zijn? laat de mannen trekken, dat zij den HEERE hunnen God dienen! weest zij nu niet, dat Egypte verderven is?

8 Toen werden Mozes en Aáron weder tot Faraó gebracht, en hij zeide tot hen: Gaat henen, dient den HEERE uwen God! wie, en wie zijn zij, die gaan zullen?

9 En Mozes zeide: Wij zullen gaan met onze jongen en met onze oude broeders; met onze zonen en met onze dochteren, met onze schapen en met onze runderen zullen wij gaan: want wij hebben een feest des HEEREN.

10 Toen zeide hij tot hen: De HEERE zij alsoo met u allen, gelijk ik u en uwe kleine kinderen zal trekken laten! zieet nu, want er is kwaad voor u alder aangezicht!

11 Niet alsoo! zij mannen, gaat na hem, en dient den HEERE, want dat hebt gijlieden verstaan! En men dreef hen uit van Faraó's aangezicht.

12 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Strek uwe hand uit over Egypteland, om de sprinkhanen, die zij opkomen over Egypteland, en al het kruid des lands opten, al wat de haged heeft overig gelaten.

13 Toen strekte Mozes zijnen staf over Egypteland, en de HEERE bracht eenen oostewind in dat land, dien gevelde des morgens, dat de oostewind de sprinkhanen opbragt.

14 En de sprinkhanen kwamen op over het ganse Egypteland, en lieten zich ieder aan al de palen der Egyptenaren, zeer zwaar: voor deren zijn dergelijke sprinkhanen, als dome, noot, pees, weest, en na deren zullen er zulke niet wezen.

15 Want zij bedekten het gezigt des ganschen lands, alsoo dat het land verduisterd werd; en zij aten al het kruid des lands op, en al de vruchten der boomst, die de haged had overig gelaten; en er bleef niets groens aan de boomst, noch aan de kruiden des velds, in het ganse Egypteland.

16 Toen haastte Faraó, om Mozes en Aáron te roepen, en zeide: Ik heb gezondigd tegen den HEERE uwen God, en tegen u lieden.

17 En nu vergeeft mij noch mijne zonde alleen ditmaal, en laat verrijkt tot dien HEERE uwen God, dat Hij slechts dezes dood van mij wegneeme.

18 En hij zing uit van Faraó, en had verrijkt tot den HEERE.

19 Toen keerde de HEERE eenen zeer sterken westewind, die lief de sprinkhanen op, en wierp ze in de Scheifzee, er bleef niet één sprinkhan overte in al de landpalen van Egypte.

20 Doch de HEERE verstoekte Faraó's hart, dat hij de kinderen Israél niet liet trekken.

21 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Strek uwe hand uit naar den hemel, en er zal duisternis komen over Egypteland, dat men de duisternis tasten zal.

22 Als Mozes zijne hand uitstreckte naar den hemel, werd er een dikke duisternis in het ganse Egypteland, drie dagen.

23 Zij zagen de een den ander niet, er stond ook niemand op van zijne plaats, in drie dagen; maar bij al de kinderen Israél was het licht in hunne woningen.

24 Toen riep Faraó Mozes, en zeide: Gaat henen, dient den HEERE! Alleen uwe schapen en uwe runderen zullen vast blijven; ook zullen uwe kinderen niet u gaan.

25 Doch Mozes zeide: Ook zult gij slagtofferen en brandofferen in onze handen geven, die wij den HEERE onzen God doen mogen!

26 En ons vee zal ook met ons gaan, er zal niet een kluuw achterblijven, want van hetzelve zullen wij nemen, om den HEERE onzen God te dienen; want wij weten niet, waarmee wij den HEERE onzen God dienen zullen, totdat wij daar komen.

27 Doch de HEERE verhardde Faraó's hart; en hij wilde hen niet laten trekken.

28 Maar Faraó zeide tot hem: Ga van mij! wacht u, dat zij niet meer mijn aangezicht zien; want op weiken dag gij mijn aangezicht zult zien, zult gij sterven!

29 Mozes nu zeide: Gij hebt'recht gesproken; ik zal niet meer uw aangezicht zien!

HOOFDSTUK 11.

(WANT de HEERE had tot Mozes gesproken: Egypte bruzen, daarna zal hij u lieden van hier trekken laten; als hij u gebedijk zal trekken laten, zoo nu voor de ooren des volks, dat ieder man van zijnen naaste, en iedere vrouw van hare naaste zilveren vaten en gouden vaten eische groot in Egypteland, het volk genade in de oogen der Egyptenaren; ook was de man Mozes zeer groot in Egypteland voor de oogen van Faraó's knechten, en voor de oogen des volks.)

1 Verder zeide Mozes: Zoo heeft de HEERE gezegd: Om trent middernacht zal ik uitgaan door het midden van Egypte;

2 En alle eerstgeborenen in Egypteland zullen sterven, van Faraó's eerstgeborene af, die op zijn troon zitten, tot den eerstgeborene der dienstmaagd, die achter den molen is, en alle eerstgeborenen van het vee.

3 En er zal een groot geschreef zijn in het ganse Egypteland, oegelijke noot geweest is, en dergelijke niet meer wezen zal.

4 Maar bij alle kinderen Israél zal niet een hond zijne tong verroeren, van de menschen af tot de beesten toe; opdat gijlieden weet, dat de HEERE tusschen de Egyptenaren en tusschen de Israélieten eene afzondering maakt.

5 Dan zullen al deze uwe knechten tot mij afkomen, en zich voor mij neigen, zeggende: Trek uit, gij en al het volk, dat uwe voetstappen volgt; en daarna zal ik uitgaan. En hij ging uit van Faraó in hitte des toorns.

6 De HEERE dan had tot Mozes gesproken: Faraó zal maar u lieden niet hooren, opdat mijne wonderen in Egypteland vermenigvuldigd worden.

7 En Mozes en Aáron hebben al dezes wonderen gedaan voor Faraó's aangezicht; doch de HEERE verhardde Faraó's hart, dat hij de kinderen Israél uit zijn land niet trekken liet.

HOOFDSTUK 12.

DE HEERE nu had tot Mozes en tot Aáron in Egypteland gesproken, zeggende:

1 Deze zelfde maand zal u lieden het hoofd der maanden zijn; zij zal u de eerste van de maanden des jaars zijn.

2 Sprek tot de gansche vergadering van Israél, zeggende: Aan den tienden dezer maand neemt een lam voor een huis, naar de huizen der vaderen, zoo neme hij het en zijn nabour, de naaste aan zijn huis, naar het getal der zielen, een iegelijk naar dat hij eten kan; zij zult rekening maken naar het lam.

3 Gij zult een volkomen lam hebben, een man-

naken, een jaar oud; van de schapen of van de geiten ook; zult gij het nemen.

4 En gij zult het in bewaring hebben tot den veertienden dag dezer maand; en de gansche gemeente der vergadering van Israél zal het slaggen tusschen twee avonden.

5 En zij zullen van het bloed nemen, en strijken het aan de beide zijposten, en aan den bovendorpel, aan de huizen, in welke zij het eten zullen.

6 En zij zullen het vleesch eten in denzelfden nacht, aan het vuur gebraden, met ongezuurd broden; zij zullen het met bittere saus eten.

7 Gij zult daarvan niet rasen eten, ook geconden in water geconden; maar aan het vuur gebraden, zijn hoofd, met zijne schenkelen en met zijn ingewand.

8 Gij zult daarvan ook niet laten overblijven tot den morgen, zult gij met vuur verbranden.

9 Aáron nu zult gij het eten; uwe lieden zullen opgeschort zijn, uwe schoenen aan uwe voeten, en uw staf in uwe hand; en zij zult het met lasst eten; het is des HEEREN pascha.

10 Want ik zal in dezen nacht door Egypteland gaan, en alle eerstgeborenen in Egypteland slaan, van de menschen af tot de beesten toe; en ik zal gerigten oefenen aan al de goden der Egyptenaren, ik, de HEERE!

11 En dat bloed zal u lieden tot een teeken zijn aan de huizen, waarin zij zijn; wanneer ik het bloed zie, zal ik u lieden voorbijgaan; en er zal geene plaag onder u lieden ten verderve zijn, wanneer ik Egypteland slaan zal.

12 En deze dag zal u lieden wezen ter gedachtenis, en gij zult hem den HEERE tot een feest viereu; en gij zult hem viereu onder uwe geslachten tot eene eeuwige inzetting.

13 Zeren daer zult gij lieden ongezuurd broden eten; maar aan den eersten dag zult gij het gezeensde eet, van den eersten dag af tot op den zeventen dag, diezelfde ziel zal uitgerooid worden uit Israél.

14 En op den eersten dag zal er eene heilige verzameling hebben op den zeventen dag; er zal wat van iedere ziel segeten zal worden, datsove alleen mag van u lieden toegeemaakt worden.

15 Zoo ontkerhaast, dan de ongezuurd broden, dewij ik even aan denzelfden dag u lieden heiren uit Egypteland geleid zal hebben; daarom zult gij dezes dag houden, onder uwe geslachten, tot eene eeuwige inzetting.

16 In de eerste maand, aan den veertienden dag der maand, in den avond zult gij ongezuurd broden eten, tot den een en twintigsten dag der maand, in den avond.

17 Dat er zeven dagen lang geen zardleem in uwe huizen gevonden worde! want al wie het gezeensde eten zal, derzelve ziel zal uit de verzameling van Israél uitgerooid worden, en zij uwe woningen zult gij ongezuurd broden eten.

18 Mozes dan riep al de oudsten van Israél, en zeide tot hen: Leest uit, en neemt u lammeren voor uwe huisgezinnen, en slagt het pascha.

19 Neemt dan een bindelken hoozop, en doopt het in het bloed, dat in een bakken zij; wezen; en strijkt aan den bovendorpel, en aan de beide zijposten van dat bloed, hetwelk in het bakken zijn zal; doch u aangavende, niemand zal uitgaan uit de deur van zijn huis, tot aan den morgen.

20 Want de HEERE zal doorgaan, om de Egyptenaren te slaan; doch wanneer Hij het bloed zien zal aan den bovendorpel, en aan de twee

zijposten, zoo zal de HEERE de deur voorbijgaan, en den verdere niet toelaten in uwe huizen te komen om te slaan.

21 Onderhoort dan deze zaak, tot eene inzetting voor u en voor uwe kinderen, tot in eeuwigheid.

22 En het zal geschieden, als gij in dat land komt, dat u de HEERE geven zal, gelijk Hij gesproken heeft, zoo zult gij deze dienst onderhouden.

23 En het zal geschieden, wanneer uwe kinderen tot u zullen zeggen: Wat heit zij daar voor eene dienst?

24 Dit is de HEERE een paschoffer, die voor de huizen der kinderen Israél voorbijging in Egypte, toen Hij de Egyptenaars sloeg, en onze huizen bevrjdde! Toen boog zich het volk en neigde zich.

25 En de kinderen Israél gingen en deden het; gelijk als de HEERE Mozes en Aáron geboden had, alsoo deden zij.

26 En het geschiedde ter middernacht, dat de HEERE al de eerstgeborenen in Egypteland sloeg, van den eerstgeborene van Faraó af, die op zijn troon zitten, tot op den eerstgeborene van den gevangene, die in het gevangenhuis was, en alle eerstgeborenen der beesten.

27 En Faraó stond op bij nacht, hij en al zijne knechten, en al de Egyptenaars; en er was een groot geschreef in Egypte, want er was geen huis, waarin niet een doode was.

28 Toen riep hij Mozes en Aáron in den nacht, en zeide: Maak u op, trekt uit het midden van mijn volk, zoo zijlieden als de kinderen van Israél; en gaat heen, dient den HEERE, gelijk gijlieden gesproken hebt.

29 Neemt ook met u uwe schapen en uwe runderen, zoo al gijlieden gesproken hebt, en gaat heen, en zegent mij ook.

30 En de kinderen Israél hielden sterk aan bij het volk, haastende, om die uit het land te drijven; want zij zelden: Wij zijn allen dood!

31 En het volk nam zijn deeg op, eer het gedroesd was, hunde deesklompen, gebonden in hunne kloeders, om hunne schoenen.

32 De kinderen Israél nu lieden oedam naar het woord van Mozes, en lieden van de Egyptenaren geslacht zilveren vaten, en gouden vaten, en kloeders.

33 Daar toe had de HEERE het volk gezegd: Gevee in de oogen der Egyptenaren, dat zij hun hunde begoerte doden; en zij beroodden de Egyptenaren.

34 Aáron zelden de kinderen Israél uit van Ramesses naar Sukkoth, ontrent zest honderd duizent te voet, mannen alleen, behalve de kinderen.

35 En veel vernemgd volk trok ook met hen op, en schapen, en runderen, gansch vee.

36 En zij bakten van het deeg, dat zij uit Egypte gebracht hadden, ongezuurd koeken, want het was niet gedeesend; overmits zij uit Egypte uitgedreven werden, zoodat zij niet vertooven konden, noch ook tering voor zich bereiden.

37 De zif nu der woaring, dien de kinderen Israél in Egypte gewoond hebben, is vier honderd jaren, en dertig jaren.

38 En het geschiedde ten einde van de vier honderd en dertig jaren, zoo is het even op denzelfden dag geschied, dat al de heiren des HEEREN uit Egypteland gesaan zijn.

39 Dezen nacht zal men den HEERE op het vlijtgest houden, omdat Hij hen uit Egypteland geleid heeft; deze is de nacht des HEEREN, die op het vlijtgest moet gehouden worden, van al de kinderen Israél, onder hunne geslachten.

40 Voorts zeide de HEERE tot Mozes en Aáron: Dit is de inzetting van het pascha, gees zoo eens vernemdelings dat daarvan eten.

44 Doch alle knecht van federeen, die voor gold gekocht is, nadat gij hem zult bemeden hebben, dan zal hij daarvan eten.

45 Geen uitlander noch huurling zal er van eten.

46 In een huis zal het geseten worden: gij zult van het vleesch niet buiten uit het huis dragen, en gij zult geen been daarvan breken.

47 In gansche vergadering van Israel zal het doen.

48 Als nu een vreemdeling bij u verkeert, en den HEERE het pascha hoeden zal, dat alles wat mannelijk is, bij hem bezaken worden, en dan wozen als een ingeborene des lands; maar geen ongeborene zal daarvan eten.

49 Keniel wet zij voor den ingeborene, en den vreemdeling, die als vreemdeling in het midden van u verkeert.

50 En alle kinderen Israels deden het; gelijk als de HEERE Mozes en Aaron geboden had, alzoo deden zij.

51 En het geschiedde even ten zelfden dage, dat de HEERE de kinderen Israels uit Egypteland leidde, naar hunne liden.

HOOFDSTUK 13.

1 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Heilig mij alle eerstgeborenen; wat enige baarmoeder opent onder de kinderen Israels, van menschen en van beesten, dat is mijn.

3 Verder zeldt Mozes tot het volk: Gedenkt aan dezen zelfden dag, op welken slijeden uit Egypte, uit het diensthuis, gemaak zijt; want de HEERE heeft u door een sterke hand van hier uitgevoerd; daarom zal het gedenksmede niet pegeten worden.

4 Heden gaat slijeden uit, in de maand Abib.

5 En het zal geschieden, als u de HEERE zal gebragt hebben in het land der Kananieten, en der Hebieten, en der Amorieten, en der Hevieten, en der Jebusieten, hetwelk Hij uwen vaderen gezworen heeft te gevee, een land vlietende van melk en honig; zoo zult gij deze dienst gedenken in deze maand.

6 Zeven dagen zult gij ongezuurde brooden eten, en aan den zevenden dag zal den HEERE een feest zijn.

7 Zeven dagen zullen ongezuurde brooden gespeten worden, en het gedenksmede zal bij u niet gezien worden, ja er zal geen zuurdlog bij u zien worden, in al uwe palen.

8 En gij zult uwen zoon te kennen geven te dienstzelve dage, zeggende: Dit is om hetzeden de HEERE mij gedaan heeft, toen ik uit Egypte uitgevoerd heest.

9 En het zal u zijn tot een teeken op uwe hand, en tot een gedenksmede tusschen uwe oogen, opdat de wet des HEEREN in uwen mond zij, omdat u de HEERE door een sterke hand uit Egypte uitgevoerd heeft.

10 Daarom onderhoudt deze inzetting ter besteding der tijd, van jaar tot jaar.

11 Het zal ook geschieden, wanneer u de HEERE in het land der Kananieten zal gebragt hebben, gelijk Hij u en uwen vaderen gezworen heeft, en Hij het u zal gevee hebben:

12 Zoo zult gij tot den HEERE doen overgaan alles, wat de baarmoeder opent; ook alles wat de baarmoeder opent van de vrucht der beesten, die gij hebben zult; de mannetjes zullen des HEEREN zijn.

13 Doch al wat de baarmoeder der ezelen opent, zult gij lossen met een leu; wanneer gij het nu alle eerstgeborenen des menschen onder uwe zonen zult gij lossen.

14 Wanneer het geschieden zal, dat u wou om u

morgen zal vragen, zeggende: Wat is dat? zoo zult gij tot hem zeggen: De HEERE heeft ons huis uitgevoerd uit Egypte, uit het diensthuis.

15 Want het geschiedde, toen Farao zich verhardde ons te laten trekken, zoo dooide da des menschen eerstgeborene af, tot den eerstegebomaniet van alles, wat de baarmoeder opent; doch alle eerstgeborenen mijner zonen los ik, en tot voorhoofdsneden tusschen uwe oogen; want de HEERE heeft door een sterke hand ons uit Egypte uitgevoerd.

17 En het is geschied, toen Farao het volk had laten trekken, zoo leidde hem God niet op den nader weg van het land der Filistijnen, hoewel die niet rouwe, als zij den strijd zien zouden, en wederkeeren naar Egypte.

18 Maar God leidde het volk om, langs den weg van de woestijn der Scheifze.

19 En Mozes nam de beenderen van Jozef met zich; want hij had met eenen zwaren oed de kinderen Israels bezwoeren, zeggende: God zal u allen voorzeker bezoeken: voert dan mijn beenderen met u lieden op van hier!

20 Alzo reisden zij uit Sukkoth; en zij legerden zich in Eham, aan het einde der woestijn.

21 En de HEERE toog voor hun aangezigt, des wees leidde, en des nachts in een vuurkolom, dat Hij hen lichtde, en voort te gaan dag en nacht.

22 Hij nam de wolkolom des dages, noch de vuurkolom des nachts niet weg van het aangezigt des volks.

HOOFDSTUK 14.

1 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Spreek tot de kinderen Israels, dat zij wederkeeren, en zich legeren voor Pi-Hachiroth, tusschen Migdol en tusschen de zee; voor Raal-Zefon, daar tegenover zult zij u legeren aan de zee.

3 Farao dan zal zeggen van de kinderen Israels: Zij zijn verward in het land; die woestijn heeft hen besloten.

4 En ik zal Farao's hart verstokken, dat hij hen nagee; en ik zal aan Farao en aan al zijn heer verberlijkt worden, alzoo dat de Egyptenaars zullen weten, dat ik de HEERE ben. En zij deden alzoo.

5 Toen nu den koning van Egypte werd gehooschapt, dat het volk vngitte, zoo is het hart van Farao en van zijne knechten veranderd tegen het volk, en zij zeiden: Waarom hebben wij dat gedaan, dat wij Israël hebben laten trekken, dat zij ons niet dienden?

6 En hij spande zijnen wagen aan, en nam zijn volk met zich.

7 En hij nam zes honderd uitgelezene wagens, ja al de wagens van Egypte, en de hoofdliden over de allen.

8 Want de HEERE verstokte het hart van Farao, den koning van Egypte, dat hij de kinderen Israels nagee; doch de kinderen Israels waren door een hoopge hand uitgegaan.

9 En de Egyptenaars jaagden hen na, en achterhaalden hen, daar zij zich gelegerd hadden aan de zee; al de ridders, de wagens van Farao en zijne ruiters, en zijn heer; nevens Pi-Hachiroth, voor Raal-Zefon.

10 Als Farao nabij gekomen was, zoo lieven de kinderen Israels hunne oogen op, en ziet, de Egyptenaars togen achter hen; en zij vreesden

zee; toen riepen de kinderen Israels tot den HEERE.

11 En zij zeiden tot Mozes: Hebt gij ons daarom, omdat er in Egypte gansche graven waren, weggenomen, opdat wij in deze woestijn sterven zouden? waarom hebt gij ons dat gedaan, dat gij ons uit Egypte uitgevoerd hebt?

12 Is dit niet het woord, dat wij in Egypte tot u spraken, zeggende: Hoed af van ons, en laat ons de Egyptenaars dienen? want het ware ons beter geweest de Egyptenaars te dienen, dan in deze woestijn te sterven.

13 Doch Mozes zeide tot het volk: Vrees niet, staat vast, en ziet het heil des HEEREN, dat Hij lieden aan u lieden doen zal; want de Egyptenaars, die gij heiden gezien hebt, zult gij niet weder zien in eeuwigheid.

14 De HEERE zal voor u lieden strijden, en gij zult gij zijn.

15 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Wat roept gij tot mij? zag den kinderen Israels, dat zij voorttrekken.

16 En gij, hef uwen staf op, en strek uwe hand uit over de zee, en kles dezelve, dat de kinderen Israels door het midden der zee gaan op het drooge.

17 En ik, zie, ik zal het hart der Egyptenaars verstokken, dat zij na hen daarin gaan; en ik zal verberlijkt worden aan Farao en aan al zijn heer, aan zijne wagenen, en aan zijne ruiters.

18 En de Egyptenaars zullen weten, dat ik de HEERE ben, wanneer ik verberlijkt zal worden aan Farao, aan zijne wagenen en aan zijne ruiters.

19 En de Engel Gods, die voor het heil van Israel ging, vertrok, en ging achter hen; de wolkolom vertrok ook van hun aangezigt, en stond achter hen.

20 En zij kwam tusschen het leger der Egyptenaars, en tusschen het leger van Israel; en de nacht was gelijk duisternis en verlichte den nacht; zoodat de een tot den ander niet naderde den ganschen nacht.

21 Toen Mozes zijne hand uitstrecte over de zee, zoo deed de HEERE de zee weggan, door eenen sterken oostewind, dien ganschen nacht, en maakte de zee droog, en de wateren werden gekleef.

22 En de kinderen Israels zijn ingegaan in het midden van de zee, op het drooge; en de wateren waren hun een muur, aan hunne rechter- en aan hunne linkerhand.

23 En de Egyptenaars vervolden hen, en gingen in, achter hen, al de paarden van Farao, zijne wagenen en zijne ruiters, in het midden van de zee.

24 En het geschiedde in dienselfe morgenwake, dat de HEERE in de kolon des vuurs en der wolk, zag op het leger der Egyptenaars; en Hij verberlijkte het leger der Egyptenaars.

25 En Hij stiet de ridders hunner wagenen weg, en deed ze zwaarlijk voortvaren. Toen zeiden de Egyptenaars: Laat ons vlieden van het aangezigt van Israel, want de HEERE strijdt voor hen tegen de Egyptenaars.

26 En de HEERE zeide tot Mozes: Strek uwe hand uit over de zee, dat de wateren wederkeeren over de Egyptenaars, over hunne wagenen en over hunne ruiters.

27 Toen strekte Mozes zijne hand uit over de zee; en de zee kwam weder, tegen het naken van den morgenstond, tot hare kracht; en de Egyptenaars vngetten die te gemoet; en de HEERE stortte de Egyptenaars in het midden der zee.

28 Want als de wateren wederkeerden, zoo

bedekten zij de wateren en de ruiters van het gansche heil van Farao, dat hen aangevold was in de zee; er bleef niet één van hen overig.

29 Maar de kinderen Israels gingen op het drooge, in het midden der zee; en de wateren waren hun een muur, aan hunne rechter- en aan hunne linkerhand.

30 Alzo verliet de HEERE Israel aan dien dag uit de hand der Egyptenaars; en Israel zag de Egyptenaars dood aan den oever der zee.

31 Ook zag Israel de groote hand, die de HEERE aan de Egyptenaars bezwoeren had; en het volk vreesde den HEERE, en geloofde in den HEERE, en aan Mozes zijnen knecht.

HOOFDSTUK 15.

1 Toen zong Mozes en de kinderen Israels den HEERE dit lied, en spraken, zeggende: Ik zal den HEERE zingen, want Hij is hoedelijk verberlijt! Het paard en zijnen ruiters heeft Hij in de zee gezworen.

2 De HEERE is mijn kracht en lied, en Hij is mij tot een heil geweest: deze is mijn God, daarom zal ik Hem eene liefdelijke woning maken; Hij is mijns vaders God, dies zal ik Hem verberlijten.

3 De HEERE is een krijgsman: HEERE is zijn naam!

4 Hij heeft Farao's wagenen en zijn heil in de zee gezworen; en de keure zijner hoofdliden zijn verdrongen in de Scheifze!

5 De afgonden hebben hen bedekt; zij zijn in de diepte gezonken als een steen.

6 O HEERE! uwe rechterhand is verberlijkt geworden in magt; uwe rechterhand, o HEERE! heeft den vijand verberlijkt!

7 En door uwe groote hoedheid hebt Gij, die tegen U opetonden, ongeschworen; Gij hebt uwen brandenden toorn uitgezonden, die hen verteerd heeft als eenen stoppel.

8 En door het gebaat van uwen neus zijn de wateren opgehoest geworden; de stroomen hebben overvloedig gestaan, als een hoop; de afgonden zijn stijf geworden in het hart der zee.

9 De vijand zeide: Ik zal verzeelen, ik zal achterhalen, ik zal den buit doelen, mijne ziel zal van hem verrofd worden; ik zal mijn zwaard uittrekken, mijne hand zal hen uitroelen.

10 Gij hebt mijn uwen wind geblazen; de zee heeft hen gekleef; zij zonken onder als lood in geweldige wateren!

11 O HEERE! wie is als Gij onder de zoden? wie is als Gij, verberlijkt in heiligheid, vreesdelijk in lofzangen, doemde wonder!

12 Gij hebt uwe rechterhand uitgeztrekt, de aarde heeft hen verberlijkt!

13 Gij leidde door uwe weldadigheid dit volk, dat Gij verlost hebt; Gij voert hen zachtkeens door uwe sterkte tot de liefdelijke woning uwer heiligheid.

14 De volken hebben het gehoord, zij zullen sidderen; weelna heeft de ingezetenen van Palestina bevreesd.

15 Dan zullen de vorsten van Edom verbaasd wezen; heving zal de magtigen der Moabieten bezagen; al de ingezetenen van Kanaan zullen vermitslen!

16 Verschrikking en vrees zal op hen vallen; door de groetheit van uwen arm zullen zij verstonnen, als een steen! toidat uw volk, HEERE! henen doorkome; toidat dit volk henen doorkome, dat Gij verwoeren hebt.

17 Die zult Gij imbrengen, en planten hen op den berg uwer erfenis, ter plaats, welke Gij, o HEERE! gesaakt hebt tot uwe woning, het heilgdom, hetwelk uwe handen gesticht hebben, o HEERE!

18 De HEERE zal in eeuwigheid en geduriglijk regeren!

19 Want Farao's paard, met zijnen wagen, met zijne ruiters, zijn in de zee gesunken, en de HEERE heeft de wateren der zee over hen doen wuikeren; maar de kinderen Israels zijn op het drooge in het midden van de zee staan.

20 En Mirjam, de profetes, Aarons zuster, nam eene trommel in hare hand; en al de vrouwen gingen uit, haar na, met trommelen en met zangen.

21 Toen antwoorde Mirjam hunneland: Zingt den HEERE, want Hij is heerlijk verheven! Hij heeft het paard met zijnen ruiters in de zee gesont!

22 Hierna deed Mozes de Israëlliten voortvoeren van de Schaafze af; en zij trokken uit tot in de woestijn Sur, en zij gingen drie dagen in de woestijn, en vonden geen water.

23 Toen kwamen zij te Mara; doch zij konden het water van Mara niet drinken, want het was bitter; daar was er een bittere wortel, en het was bitter.

24 Toen murmurde het volk tegen Mozes, zeggende: Wat zullen wij drinken?

25 Hij dan riep tot den HEERE; en de HEERE wees hem een hout, dat wierp hij in dat water; toen werd het water zoet. Aldaar stelde Hij het zeik eene inzetting en recht, en aldaar verzocht Hij hetzeik.

26 En ziede: Is het, dat gij met ernst naar de stem des HEEREN uws Gods hooren zult, en doen, wat recht is in zijne oogen, en uwe ooren niet tot zijne geboden, en hoort al zijn inzettingen; zoo zal ik eenen van de krankheden op u leggen, die ik op Egypteland gelegd heb; want ik ben de HEERE, uw heilsmeeester!

27 Toen kwamen zij te Elim, en daar waren twaalf waterfonteynen, en zeventig palmboomen; en zij ingeden zich aldaar aan de wateren.

HOOFDSTUK 15

1 Toen zij van Elim geresat waren, zoo kwam de gansche vergadering der kinderen Israels in de woestijn Sin, welke is tuschen Eilan en tuschen Sinat, aan den vijftienden dag der tweede maand, nadat zij uit Egypteland uitgegaan waren.

2 En de gansche vergadering der kinderen Israels murmurde tegen Mozes en tegen Aäron, in de woestijn.

3 En de kinderen Israels zeiden tot hem: Och, dat wij in Egypteland gestorven waren door de hand des HEEREN, toen wij bij de vleeschpotten zaten, toen wij tot verzadiging brood aten! want gijlieden hebt ons uitgeleid in deze woestijn, om dien gansche gemeste door den honger te dooden.

4 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Zie, ik zal voor ulieden brood uit den hemel regenen; en het volk zal uitgaan, en verzamelen elke dagmaat op haren dag; opdat ik het verzoeken, of het in mijne wet ga, of niet.

5 En het zal geschieden op den zesden dag, dat zij bereiden zullen hetgeen zij ingebraagt zullen dagelijks; dat zal dubbel zijn boven hetgeen zij dagelijks zullen verzamelen.

6 Toen zeiden Mozes en Aäron tot al de kinderen Israels: Ann den avond, dan zult gij wroten, dat u de HEERE uit Egypteland uitgeleid heeft!

7 En morgen, dan zult gij den HEEREN heeren! Ik heb zien, dewijl Hij uwe murmuringen tegen den HEERE gehoord heeft; want wat zijn wij, dat gij tegen ons murmurert?

8 Voorts zeide Mozes: Als de HEERE ulieden van den avond vleesch te eten zal geven, en aan

den morgen brood tot verzadiging, het zal zijn, omdat de HEERE uwe murmuringen gehoord heeft, die gij tegen Hem murmurert; want wat zijn wij? Uwe murmuringen zijn niet tegen ons, maar tegen den HEERE.

9 Daarna zeide Mozes tot Aäron: Zeg tot de gansche vergadering der kinderen Israels: Nadert uwe murmuringen den HEEREN, want Hij heeft voor het aangezigt des HEEREN gehoord.

10 En het geschiedde, als Aäron tot de gansche vergadering der kinderen Israels sprak, en zij zich naar de woestijn keerden, zoo zied, de heerlijkheid des HEEREN verschen in de wolk.

11 Ook heeft de HEERE tot Mozes gesproken, zeggende:

12 Ik heb de murmuringen van de kinderen Israels gehoord; zurek tot hen, zeggende: Tuschen de twee avonden zult gij vleesch eten, en aan den morgen zult gij met brood verzadigd worden; en gij zult weten, dat ik de HEERE uw God ben.

13 En het geschiedde aan den avond, dat er kwakelen opkwamen; en het leger bedekten; en aan den morgen lag de dauw rondom het leger.

14 Als nu de liggende dauw opdrogen was, zoo zied, over de woestijn was een klein rond ding, klein als de rijn, op de aarde.

15 Toen het de kinderen Israels zagen, zoo zeiden zij, de een tot den ander: Het is Man; want zij wisten niet wat het was. Mozes dan zeide tot hen: Dit is het brood, hetwelk de HEERE ulieden te eten gegeven heeft.

16 Dit is het woord, dat de HEERE geboden heeft: Verzamelt daarvan een ieder naar dat hij een mag, een gomer voor een hooft, naar het getal van uwe zielen; ieder zal nemen voor degenen, die in zijne tent zijn.

17 En de kinderen Israels deden alzo, en verzamelden, de een veel en de ander weinig.

18 Doch als zij het met den gomer maaten, zoo had hij die veel verzameld had, ontbrak niet; een iegelijk verzamelde zoo veel, als hij eten moest.

19 En Mozes zeide tot hen: Niemand late daarvan overig tot den morgen.

20 Doch zij hoorden niet naar Mozes, maar sommige mannen lieten daarvan overig tot den morgen. Toen wiesen er wormen in, en het werd stinkende; dies werd Mozes zeer toornig op hen.

21 Zij nu verzamelden het allen morgen, een iegelijk naar dat hij eten moest; want als de zon heet werd, zoo vermolde het.

22 En het geschiedde op den zesden dag, dat zij dubbel brood verzamelden, twee gomers voor eenen; en al de oversten der vergadering kwamen en verkondigden het aan Mozes.

23 Hij dan zeide tot hen: Dit is het dat de HEERE gesproken heeft: Morgen is de rust, de heilige sabbat des HEEREN; wat gij bakken zoudt, bakt dat, en ziedt, wat gij zieleu zoudt; en al wat overig blijft, legt het op voor u in bewaring tot den morgen.

24 En zij leidden het op tot den morgen, gelijk als Mozes geboden had; en het stonk niet, en er was geen worm in.

25 Toen zeide Mozes: Eet dat heden, want het is heden de sabbat des HEEREN; gij zult het heden op het veld niet vinden.

26 Zes dagen zult gij het verzamelen; doch op den zevenden dag is het sabbat, op denzelfden zal het niet zijn.

27 En het geschiedde aan den zevenden dag, dat sommigen van het volk uitgingen, om te verzamelen; doch zij vonden niet.

28 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Hoe lang weigert gijlieden te houden mijne geboden, en mijne wetten?

29 Ziet, omdat de HEERE ulieden den sabbat gegeven heeft, daarom geeft Hij u aan den zesden dag voor twee dagen brood; een ieder blijve in zijne plaats; dat niemand uit zijne plaats gop den zevenden dag!

30 Alzoo rustte het volk op den zevenden dag.

31 En het huis Israels noemde deszelfs manna Man; en het was als korianderzaad, wit, en de smaak daarvan was als honigkoeken.

32 Voorts zeide Mozes: Dit is het woord, hetwelk de HEERE bevolen heeft: Vult eenen gomer daarvan tot bewaring voor uwe geslachten, opdat zij zien het brood, dat ik ulieden heb te eten gegeven in deze woestijn, toen ik u uit Egypteland uitgeleidde.

33 Ook zeide Mozes tot Aäron: Neem eene kruik, en doe eenen gomer vol Man daarin; en zet die voor het aangezigt des HEEREN, tot bewaring voor uwe geslachten.

34 Gelijk als de HEERE aan Mozes geboden had, alzoo zette de Aäron voor de getuigenis tot bewaring.

35 En de kinderen Israels aten Man veertig jaren, totdat zij in een bewoond land kwamen; zij aten Man, totdat zij kwamen aan de pale van het land Kanaan.

36 Een gomer nu is het tiende deel van eene efa.

HOOFDSTUK 17

1 DAARNA toog de gansche vergadering van de kinderen Israels, naar hamme dagroeten, uit de woestijn Sin, op het bevel des HEEREN, en zij legerden zich te Rafidim. Daar nu was geen water voor het volk om te drinken.

2 Toen kwamen het volk met Mozes, en zeide: Geeft gijlieden ons water, dat wij drinken! Mozes dan zeide tot hen: Wat wilt gij met mij? waarom verzoekt gij den HEERE?

3 Toen nu het volk aldaar dorste naar water, zoo murmurde het volk tegen Mozes, en het zeide: Waaroes hebt gij ons nu uit Egypte doen optrekken, opdat gij mij, en mijne kinderen, en mijn vee, van dorst doodt sterven?

4 Zoo riep Mozes tot den HEERE, zeggende: Wat zal ik dit volk doen? Er feilt niet veer aan, of zij zullen mij steempen!

5 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Ga heen voor het aangezigt des volks, en neem met u de eenden van Israël; en neem uwen staf in uwe hand, waarmede gij de rivier sloegt, en ga heen.

6 Zie, ik zal aldaar voor u aangezigt op den rotssteen staan; en gij zult op den rotssteen slaan, zoo zal er water uitgaan, dat het volk drinke. Mozes nu deed alzoo voor de oogen der eenden van Israël.

7 En hij noemde den naam dier plaats Massa en Meriba, om den twist der kinderen Israels, en omdat zij den HEERE verzocht hadden, zeggende: Is de HEERE in het midden van ons, of niet?

8 Toen kwam Amalek en streed tegen Israël in Rafidim.

9 Mozes dan zeide tot Jozua: Kies ons mannen, en trek uit, strijd tegen Amalek; morgen zal ik op de hoogte des heuvels staan, en de staf Gods zal in mijne hand zijn.

10 Jozua nu deed, als Mozes hem geseid had, strijdende tegen Amalek; doch Mozes, Aäron en Hur klommen op de hoogte des heuvels.

11 En het geschiedde, terwijl Mozes zijne hand ophief, zoo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijne hand nederliet, zoo was Amalek de sterkste.

12 Doch de handen van Mozes werden zwaar; daarom namen zij eenen staf, en leidden dien onder hem, dat hij daarop zat; en Aäron en Hur onderstutten zijne handen, de een op de ene, de andere op de andere zijde; alzoo waren zijne handen geest, tot de zon onderging.

13 Alzoo dat Jozua Amalek en zijn volk krenkte, door de scherpe des zwaarden.

14 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek, en leg het in de ooren van Jozua; dat ik de geslachten van Amalek geheel uitdoen zal van onder den hemel!

15 En Mozes bouwde een altaar; en hij noemde deszelfs naam: De HEERE is mijne hulpe!

16 En hij zeide: Dewijl de hand op den troon des HEEREN is, zoo zal de oorlog des HEEREN tegen Amalek zijn, van geslacht tot geslacht!

HOOFDSTUK 18

1 TOEN Jethro, priester van Midjan, schoonvader van Mozes, hoorde al wat God aan Mozes, en aan Israël, zijn volk, gedaan had; dat de HEERE Israël uit Egypte uitgevoerd had:

2 Zoo nam Jethro, Mozes schoonvader, Zippora, Mozes huisvrouw, (nadat hij haar wedergezoonden had)

3 Met hare twee zonen, welke eenen naam was Gerson; (want hij zeide: Ik ben een vreemdeling geweest in een vreemd land)

4 En de naam des anderen was Eliezer: Want, zeide hij, de God mijns valers is tot mijne hulpe geweest, en heeft mij verlost van Farao's zwaerd;

5 Toen nu Jethro, Mozes schoonvader, met zijne zonen en zijne huisvrouw, tot Mozes kwam, in de woestijn, aan den berg Gods, waar hij zich gesolgerd had.

6 Zoo zeide hij tot Mozes: Ik, uw zwager Jethro, komse tot u, met uwe huisvrouw, en hare beide zonen met haar.

7 Toen ging Mozes uit, zijnen schoonvader te groeten, en hij boog zich, en kuste hem; en zij vragden de een den ander naar den welstand, en zij gingen naar de tent.

8 En Mozes vertelde zijnen schoonvader alles, wat de HEERE aan Farao en aan de Egyptenaren gedaan had, om Israël uit te voeren; al de moeite, die hij nu verloor had.

9 Jethro nu verhoosde zich over al het goede, hetwelk de HEERE Israël gedaan had; dat Hij het verlost had uit de hand der Egyptenaren.

10 En Jethro zeide: Gezegend zij de HEERE, die ulieden verlost heeft uit de hand der Egyptenaren, en uit Farao's hand; die dit volk van onder de hand der Egyptenaren verlost heeft!

11 Nu weet ik, dat de HEERE grooter is dan alle goden; want in de zaak, waarin zij trouwschelijk geschandeld hebben, was Hij boven hen.

12 Toen nam Jethro, de schoonvader van Mozes, Gode brandoffer en slagtofferen; en Aäron kwam, en al de oversten van Israël, om brood te eten met den schoonvader van Mozes, voor het aangezigt Gods.

13 Doch het geschiedde des anderen dags, zoo zat Mozes om het volk te richten, en het volk stond voor Mozes, van den morgen tot den avond.

14 Als de schoonvader van Mozes alles zag, wat hij het volk deed, zoo zeide hij: Wat dinn is dit, dat gij het volk doet? waarom zit zij zelf alleen, en al het volk staat voor u, van den morgen tot den avond?

15 Toen zeide Mozes tot zijnen schoonvader: Omdat dit volk tot mij komt, om God raad te vragen.

16 Wanneer zij eene zaak hebben, zoo komt het tot mij, dat ik richte tuschen den man en tuschen

30 Indien hem losgeld opgelegd wordt, zoo zal hij tot lossing zijner ziel geven naar alles, wat hem zal opgelegd worden;
 31 Hetzij dat hij eenen zoon gestooten heeft, of eenen dochter gestooten heeft, naar dat recht zal hem gedaan worden.
 32 Indien de os eenen knecht of eene dienstmaagd stoot, hij zal zijnen heer dertig zilverlingen geven, en de os zal geslachten worden.
 33 En wanneer iemand eenen kalf opent, of hem niet toe, en een os of ezel valt daarin;
 34 De heer des kulls zal het vergelden, hij zal aan denzelfde heer het geld wederkeeren; doch dat doode zal zijns wezen.
 35 Wanneer nu iemand os den os van zijnen naasten kwetst, dat hij sterft, zoo zal men den levenden en verkoopen, en het geld daarvan half en half deelen, en den doode zal men ook half en half deelen.
 36 Of is het kennelijk geweest, dat die os van te voren stootig was, en zijn heer heeft hem niet bewaard, zoo zal hij in alle maniere os voor os vergeden; doch de doode zal zijns wezen.

HOOFDSTUK 22

1 Wanneer iemand een os of klein veest, en slagt het, of verkoopt het, die zal wij runderen voor eenen os wedergeven, en vier schapen voor een stuk klein veest.
 2 Indien een dief gevonden wordt in het doorgraven, en hij wordt geslagen, dat hij sterft, het zal hem eenne bloedschuld zijn.
 3 Indien de zoon over hem opgegaan is, zoo zal het hem eenne bloedschuld zijn; hij zal het volkomen wedergeven; heeft hij niet, zoo zal hij verkocht worden voor zijne dienaar.
 4 Indien de diefstal levend in zijne hand gevonden wordt, hetzij os, of ezel, of klein veest, hij zal het dubbel wedergeven.
 5 Wanneer iemand een veld, of eenen wijngaard laat afweiden, en hij zijn beest daarin drieft, het is eens anders veld weid; die zal het van het veld zijns velds en van het beste zijns wijngaards wedergeven.
 6 Wanneer een veld uitgaat, en vat de doornen, zoodat de kooornhoop verterd wordt, of het staande kooorn, of het veld; hij, die den brand heeft aangestoken, zal het volkomen wedergeven.
 7 Wanneer iemand zijnen naasten geld of vaten te gasten; indien de dief gevonden wordt, hij zal het dubbel wedergeven.
 8 Indien de dief niet gevonden wordt, zoo zal de heer des huizes tot de goden gebracht worden, of hij niet zijne hand aan zijns naasten have geleegd heeft.
 9 Over alle zaak van onrecht, over eenen os, over eenen ezel, over klein veest, over eenen of eenen verloren, hetwelk iemand zegt, dat het zijne goden verwijzen, die zal het aan zijn naasten dubbel wedergeven.
 10 Wanneer iemand aan zijnen naasten eenen ezel, of eenen beest, of eenig beest te bewaren weggedreven, dat het niemand ziet;
 11 Zoo zal des HEEREN eed tusschen hen beiden geslagen heet; en derzever heer zal die os aanschouwen, en hij zal het niet wedergeven.
 12 Maar indien het van hem zekerlijk gestolen is, hij zal het zijnen heer wedergeven.
 13 Is het gewislijk verscheurd, dat hij het bringe tot getuige, zoo zal hij het verscheurde niet wedergeven.

14 En wanneer iemand van zijnen naasten wat begeert, en het wordt beschuldigd, of het sterft; zijn heer daar niet bij zijnde, zal hij het volkomen wedergeven.
 15 Indien zijn heer daarbij geweest is, hij zal het niet wedergeven; indien het gehouwd is, zoo is het voor zijne heer gekomen.
 16 Wanneer nu iemand eenen maagd verlost, die niet ongetrouwd is, en hij ligt bij haar, die zal haar zonder uitstel eenen bruidschap geven, dat zij hem ter vrouw zij.
 17 Indien haar vader ganschelijk weest haar aan hem te geven, zoo zal hij geld geven, naar den bruidschap der maagden.
 18 De tooveres zult gij niet laten leven.
 19 Al wie bij een beest ligt, die zal zekerlijk gedood worden.
 20 Wie den goden offert, behalve den HEEREN alleen, die zal verbannt worden.
 21 Gij zult ook den vreemdeling geenen overlant doen, noch hem onderdrukken; want gij zijt vreemdelingen geweest in Egypteland.
 22 Gij zult eenen weduwe noch wees beleedigen.
 23 Indien gij een eenigzins beledigt, en indien zij eenzins tot Mij roepen, ik zal hun roep zekerklijk verhooren;
 24 En mijn beem zal ontsteken, en ik zal alledien met het zwaard doodten; en uwe vrouwen zullen weduwen, en uwe kinderen wezen worden.
 25 Indien gij mijn volk, dat bij u arm is, geld leent, zoo zult gij tegen hetzelfde niet zijn, als een woekenaar; gij zult op hetzelfde geenen woeker leggen.
 26 Indien gij eenzins uwe naasten bloed te pand neemt, zoo zult gij het hem wedergeven, eer de zoon ondergaat.
 27 Want dat siveen is zijn dekel, het is zijn bloed over zijne huid; waarin zou hij liggen? het zal dan geschieden, wanneer hij tot Mij roept, dat ik het zal hooren; want ik ben genadig.
 28 De goden zult gij niet vloeken, en de oversten in uw volk zult gij niet lasteren.
 29 Uwe volheid en uwe tranen zult gij niet uitstellen; den eerstegeborene uwer zonen zult gij Mij geven.
 30 Desgelijks zult gij doen met uwe ossen en met uwe schapen; zeven dagen zullen zij bij hunne moeder zijn, op den achtsten dag zult gij ze Mij geven.
 31 Gij nu zult Mij heilige lieden zijn; daarom zult gij geen vleesch eten, dat op het veld gescheurd is, gij zult het den hand voorwerpen.

HOOFDSTUK 23

1 Gij zult geen valsch getuigen; en stelt uwe hand niet bij den goddelooze, om een getuige tot geweld te zijn.
 2 Gij zult de menigte tot booze zaken niet volgen; en gij zult niet spreken in een twistige zaak, dat gij u neigt naar de menigte om het recht te buigen.
 3 Ook zult gij den geringe niet voortrekken in zijne twistige zaak.
 4 Wanneer gij uwe vijanden os, of zijnen dwalend ezel ontmoet, gij zult hem deszelfs dwalend ezel wederbrengen.
 5 Wanneer gij uwe buizers ezel onder zijnen last ziet liggen, zult gij dan nederliggen, om het zwaarte te verlichten voor hem; gij zult het in alle maniere met hem verlichten.
 6 Gij zult het recht uwe armen niet buigen in zijne twistige zaak.
 7 Ziet verre van valschde zaken; en den onrechtelijke en zeregetige zult gij niet doodten; want ik zal den goddelooze niet rechtvaardigen.
 8 Ook zult gij geen geschenk nemen; want het

geschenk verblindt de zindes, en het verkeert de zaak der rechtvaardigen.
 9 Gij zult ook den vreemdeling niet onderdrukken; want gij kent het gevoel des vreemdelings, dewijl gij vreemdelingen geweest zijt in Egypteland.
 10 Gij zult ook zes jaar uw land bezaaien, en de zevende is inkomst verzamelen;
 11 Maar in het zevende zult gij het rusten en zij liggen laten, dat de armen uws volks mogen eten, en het overige daarvan de besten des velds eten mogen; alzoo zult gij ook doen met uwen wijngaard, en met uwe olijfbomen.
 12 Zes dagen zult gij uwe werken doen, maar op den zevenden dag zult gij rusten; opdat uw os en uw ezel ruste, en dat de zoon uwer dienstmaagd en de vreemdeling adem scheppe.
 13 In alles, wat ik tot ulicien gezegd heb, zult gij op uwe hoede zijn; en den naam van andere goden zult gij niet gedenken, uit uwen mond zal hij niet gehoord worden.
 14 Drie reizen in het jaar zult gij Mij feest houden.
 15 Het feest van de ongezuurdde brooden zult gij houden; zeven dagen zult gij ongezuurdde brooden eten, (dewijl ik u geboden heb) ter bestemde tijd in de maand Abib, want in dezelve zijt gij uit Egypte getogen; doch men zal niet ledig voor mijn aangezicht verschijnen.
 16 En het feest des oogstes, der eerste vruchten van uwen arbeid, die gij op het veld gemaakt zult hebben. En het feest der inzameling, op den uitgang des jaars, wanneer gij uwen arbeid uit het veld zult ingezameld hebben.
 17 Drie malen des jaars zullen al uwe mannen voor het aangezicht des Heeren HEEREN verschijnen.
 18 Gij zult het bloed mijns offers niet geene geteseede brooden offeren; ook zal het vette mijns feestes tot op den morgen niet verachten.
 19 De oerstellingen der eerste vruchten uws lands zult gij in het huis des HEEREN uws Gods brengen. Gij zult het bokje niet koken in de melk zijner moeder.
 20 Ziet, ik zende eenen Engel voor u aangezigt, om u te behoeden op dezen weg, en om u te brengen tot de plaats, die ik herid heb.
 21 Hoed u voor zijn aangezigt, en weet zijner stem gehoorzaam, en verhoort hem niet; want hij zal alleder overtredingen niet vergeven, want mi in Naam is in het binnenste van hem.
 22 Maar zoo zij zijner stem naastelijk gehoorzamt, en doet al wat ik spreken zal, zoo zal ik uwer vijanden vijand, en uwer wedertijders wederpartij zijn.
 23 Want mijn Engel zal voor u aangezigt gaan, en hij zal u inbrengen tot de Amorieten, en Hethieten, en Ferelieten, en Kanaanieten, Hovisten en Jebanieten; en ik zal hen verdrijven.
 24 Gij zult u voor hunne goden niet buigen, noch hen dienen, ook zult gij naar hunne werken niet doen; maar gij zult ze geheel afbreken, en hunne opgerigte beelden ganschelijk vernietigen.
 25 En gij zult den HEEREN uwen God dienen, zoo zal Hij uw brood en uwe water zegenen; en ik zal de krankheden uit het midden van u weren.
 26 Er zal geene misdadrigte, noch onvruchtbare in uw land zijn; ik zal het getal uwer dagen vervullen.
 27 Ik zal mijnen schrik voor u aangezigt zenden, en al het volk, tot hetwelk gij komt, versagt maken; en ik zal maken, dat al uwe vijanden u den nek toekeren.
 28 Ik zal ook borzelen voor u aangezigt zenden; die zullen van voor u aangezigt uitstooten de Hevieten, de Kanaanieten en de Hethieten.

29 Ik zal hen in een jaar van uwe aangezigt niet uitstooten, opdat het land niet woest worde, en het wild gedierde boven u niet vernietigvuldigd worde.
 30 Ik zal hen allengskens van u aangezigt uitstooten, totdat gij gewassen zijt en het land erf.
 31 En ik zal uwe landpalen zetten van de zee Sef tot aan de zee der Filistijnen, en van de woestijn tot aan de rivier; want ik zal de inwooners van dat land in uwe hand geven, dat gij hen voor uwe aangezigt uitstoot.
 32 Gij zult met hen, noch met hunne goden, geen verbond maken.
 33 Zij zullen in uw land niet wonen, opdat zij u tegen Mij niet doep zondigen; indien zij hunne goden dient, het zal u voorzeeker tot eenen valstrik zijn.

HOOFDSTUK 24

1 DAArna zelde Hij tot Mozes: Klim op tot den HEEREN, gij en Aäron, Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël; en buigt u neder van verre.
 2 En dat Mozes alleen zich nadere tot den HEEREN, maar dat zij niet nadere; en het volk klimme ook niet op met hem.
 3 Als Mozes kwam en verbaasde aan het volk al de woorden des HEEREN, en al de reuten, toen antwoordde al het volk met eenen stem, en zij zeiden: Al deze woorden, die de HEEREN gesproken heeft, zullen wij doen.
 4 Mozes nu beschreef de woorden des HEEREN, en hij maakte zich des morgens vroeg op, en hij bouwde een altaar onder aan den berg, en twaalf kolommen, naar de twaalf stammen van Israël.
 5 En hij zond de jongelingen van de kinderen Israëls, die brandoffers offerden, en den HEEREN dankofferen offerden, van jonge ossen.
 6 En Mozes nam de helft van het bloed, en zette het in bekken; en de helft van het bloed spregde hij op het altaar.
 7 En hij nam het boek des verbonds, en hij las het voor de ooren des volks; en zij zeiden: Al wat de HEEREN gesproken heeft, zullen wij doen en gehoorzamen.
 8 Toen nam Mozes dat bloed, en spregde het op het volk; en hij zelde: Ziet, dit is het bloed des verbonds, hetwelk de HEEREN met ulicien gemaakt heeft over al die woorden.
 9 Mozes nu en Aäron klommen opwaarts, ook Nadab en Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël.
 10 En zij zagen den God van Israël, en onder zijne voeten als een werk van salfsteen, en als de gestalten des hemels in zijne klaarheid.
 11 Doch Hij strekte zijne hand niet tot de afgezonden van de kinderen Israëls; maar zij stien en dronken, nadat zij God gezien hadden.
 12 Toen zelde de HEEREN tot Mozes: Kom tot Mij op den berg, en wees alleen; en ik zal u steenen tafelen geven, en de wet, en de geboden, die ik gescreven heb, om hen te onderwijzen.
 13 Toen maakte zich Mozes op, met Jozua, zijnen dienaar; en Mozes klim op den berg Gods.
 14 En hij zelde tot de oudsten: Blijft gij ons hier, totdat wij weder tot u komen; en ziet, zal tot dezelve komen.
 15 Toen Mozes op den berg geschonden was, zoo heeft een wolk den berg bedekt.
 16 En de heerlijkheid des HEEREN woonde op den berg Sinaï, en de wolk bedekte hem zes dagen, en op den zevenden dag riep Hij Mozes uit het midden der wolk.

aan op het altaar, op het brandoffer, tot eenen heiligen reuk voor het aangezicht des HEEREN: het is een vuuroffer den HEERE.

25 En neem de best van den ram der vulloffers, die van Aaron is, en beweex hem ten beweexoffer voor het aangezicht des HEEREN; en het zal u ten deele zijn.

27 En zij zult de borst des beweexoffers heiligen, en den schouder des heffers, die bewegen, en die opgeheven zal zijn van den ram des vulloffers, van hetgeen dat Aaron, en van hetgeen dat zijner zonen is.

28 En het zal voor Aäron en zijne zonen zijn tot een eeuwige inzetting van wege de kinderen Israëls, want het is een heffoffer; en het heffoffer van wege de kinderen Israëls zal zijn van hunne dankoffere; hun heffoffer zal voor den HEERE zijn.

29 De heilige klederen nu, die van Aäron zullen geweest zijn, zullen van zijne zonen na hem zijn, opdat men hen in dezelve zalve, en dat men hunne hand in dezelve vulle.

30 Zeven dagen zal hij ze aantrekken, die uit zijne zonen in zijne plaats priester zal worden, die in de tent der samenkomst gaan zal, om in het heilige te dienen.

31 Gij zult den ram der vulling nemen, en gij zult zijn vleesch in de heilige plaats zieleen.

32 Aäron nu en zijne zonen zullen het vleesch van dezen ram eten, en het brood, dat in den korf zal zijn, bij de deur van de tent der samenkomst.

33 En zij zullen die diagen eten, met welke de verzoening zal gedaan zijn, om hunne hand te vullen, en om hen te heiligen; maar een vreedse zal ze niet eten, want zij zijn heilig.

34 En indien er seat overvlijen zal van het vleesch der vulloffers, of van dit brood, tot aan den morgen, zoo zult gij het overgeblevene met vuur verbranden; het zal niet gegeten worden, want het is heilig.

35 Gij zult dan aan Aäron en aan zijne zonen alzo doen, naar alles wat Ik u geboden heb; zeven dagen zult gij hunne hand vullen.

36 Gij zult ook des daags eenen var des zondoffers bereiden, tot de verzoening, en gij zult het altaar ontzondigen, mit stoomde de verzoening over hetzeive; en gij zult het zalven, om het te heiligen.

37 Zeven dagen zult gij verzoening doen voor het altaar, en zult het heiligen; alsdan zal dat altaar een heiligheid der heiligheden zijn; al wat het altaar aanroert, zal heilig zijn.

38 Dit nu is het, wat gij op het altaar bereiden zult; twee lammeren, die jarig zijn, des daags, gemenglijk.

39 Het een lam zult gij des morgens bereiden; maar het andere lam zult gij bereiden tusschen de twee avonden.

40 Met een tiende deel meelbodem, gemengd met een vierdeel van een hin gestooten olie; en tot drankoffer een vierde deel van een hin wijn, tot het een lam.

41 Het andere lam nu zult gij bereiden tusschen de twee avonden; gij zult daarmede doen gelijk met het morgensoffer, en gelijk met het drankoffer deszeive, tot eenen heiligen reuk: het is een vuuroffer den HEERE.

42 Het zal een gedurig brandoffer zijn bij uwe geslachten, son de deur van de tent der samenkomst, voor het aangezicht des HEEREN; aldaar zal ik met ulieden komen, dat Ik aldaar met u spreke.

43 En daar zal ik komen tot de kinderen Israëls; opdat zij geheiligt worden door mijne heilichheid.

44 En Ik zal de tent der samenkomst heiligen, mitsanders het altaar; ik zal ook Aäron en zijne

zonen heiligen, opdat zij Mij het priesterambt bedienem.

45 En Ik zal in het midden der kinderen Israëls wonen, en Ik zal hun tot eenen God zijn.

46 En zij zullen weten, dat Ik de HEERE hun God ben, die hen uit Egypteland uitgevoerd heb, opdat Ik in het midden van hen woonen zou; ik ben de HEERE hun God.

HOOFDSTUK 30.

1 Gij zult ook een reukaltaar des reukwerks maken; van sittimhout zult gij het maken.

2 Ense ei zal zijne lengte zijn, en eene ei zijne breedte, vierkant zal het zijn, maar twee elien deszeive hoogte; uit hetzeive zullen zijne hoornen zijn.

3 En gij zult het met louter goud overtrekken, zijn dak en deszeive wanden rondom, als ook zijne hoornen; en gij zult het eenen gouden krans rondom maken.

4 Gij zult ook twee gouden ringen daaraan maken, onder zijnen krans, aan zijne beide zijden; en zij zullen zijn tot plaatsen voor de handboomen, dat men het daarmede drage.

5 De draagboomen nu zult gij van sittimhout maken, en gij zult die met goud overtrekken.

6 En gij zult het zetten voor den voorang, die voor de ark der getuigenis zijn zal; voor het verzoeksel, hetwelk zijn zal boven de getuigenis, waarheen Ik met u zamenkomen zal.

7 En Aäron zal daarop aansteken welriekende speerijen; allen morgen, als hij de lampen wel zal toegesigt hebben, zal hij dezelve aansteken.

8 En als Aäron de lampen aansteken zal, tusschen de twee avonden, zal hij dat aansteken; het zal een gedurig reukwerk zijn, voor het aangezicht des HEEREN, bij uwe geslachten.

9 Gij zult geen vreed reukwerk op hetzeive aansteken, noch brandoffer, noch spijffer; gij zult ook geen drankoffer daarop gieten.

10 En Aäron zal eens in het jaar over deszeive hoornen verzoening doen, met het bloed des zondoffers der verzoening; eens in het jaar zal hij verzoening daarop doen bij uwe geslachten; het is heiligheid der heiligheden den HEERE!

11 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 12 Als gij de son van de kinderen Israëls opneemen zult, naar de getelden onder hen, zoo zullen zij een legdijk de verzoening zijzer ziel den HEERE geven, als gij hen tellen zult; opdat onder hen eenige plage zij, als gij hen tellen zult.

13 Dit zullen zij geven, al die tot de getelden overgaat, de helft eens sikkel, naar den sikkel des heiligdoms, (deze sikkel is twintig gerd) de helft eens sikkel is een heffoffer den HEERE.

14 Al wie overgaat tot de getelden, van twintig jaren oud en daarboven, zal het heffoffer des HEEREN geven.

15 De rijke zal het niet vermeerderen, en de arme zal niet verminderen van de helft des sikkel, als gij het heffoffer des HEEREN geeft, om voor uwe zielen verzoening te doen.

16 Gij dan zult het geld der verzoening van de kinderen Israëls nemen, en zult het leggen tot de dienst van de tent der samenkomst; en het zal den kinderen Israëls ter gedachtenis zijn, voor het aangezicht des HEEREN, om voor uwe zielen verzoening te doen.

17 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 18 Gij zult ook een koperen waschvat maken, met zijnen koperen voet, om te wasschen; en gij zult het zetten tusschen de tent der samenkomst, en tusschen het altaar, en gij zult water daarin doen; 19 Dat Aäron en zijne zonen zich daarmede wasschen, hunne handen en voeten.

20 Wanneer zij in de tent der samenkomst zullen gaan, zoo zullen zij zich met water wasschen, opdat zij niet sterven; of wanneer zij tot het altaar naderen, om te dienen, dat zij het vuuroffer den HEERE aansteken;

21 Zij zullen dan hunne handen en voeten wasschen, opdat zij niet sterven; en dit zal hun een eeuwig insettinge zijn, voor hem en zijn zaad, bij hunne geslachten.

22 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 23 Gij nu, neem u de voornaamste speerijen, de zuiverste mirre, vijf honderd sikkel, en speerijkaneel, half zooveel, namelijk twee honderd en vijftig sikkel, ook speerijkalmus, twee honderd en vijftig sikkel;

24 Ook kassie, vijf honderd, naar den sikkel des heiligdoms, en olie van olijboom een hin; 25 En maak daarvan een olie der heilige zalving, een zalf, heel kunstiglijk gemaakt, naar apothekerswerk; het zal een eeuwig olie der heilige zalving zijn.

26 En met deszeive zult gij zalven de tent der samenkomst en de ark der getuigenis;

27 En de tafel met al haar gereedschap, en den kandelaar met zijn gereedschap, en het reukaltaar;

28 En het altaar des brandoffers, met al zijn gereedschap, en het waschvat met zijn voet.

29 Gij zult zo alzo heiligen, dat zij heiligheid der heiligheden zijn; al wat ze aanroert, zal heilig zijn.

30 Gij zult ook Aäron en zijne zonen zalven, en gij zult hen heiligen, om Mij het priesterambt te bedienen.

31 En gij zult tot de kinderen Israëls spreken, zeggende: Dit zal Mij een eeuwig olie der heilige zalving zijn bij uwe geslachten.

32 Op geen menschen vleesch zal men ze gieten, gij zult ook naar haar maaksel geen dergelijke maken; het is heiligheid, zij zal ulieden heiligheld zijn.

33 De man, die zulk een zalf maken zal als deze, of die daarvan op wat vreemde doet, die zal uitgeeroefd worden uit zijn volken.

34 Verder zide de HEERE tot Mozes: Neem tot u welriekende speerijen, mirressap, en oniche, en galban, deze welriekende speerijen, en zalvenen wiroek; dat elk bijzonder zij.

35 En gij zult een reukwerk eener zalf daarmede maken, naar het werk des apothekers, gemengd, rein, heilig.

36 Doch naar het maaksel dezes reukwerks, hetwelk gij gemaakt zult hebben, zult zijlieden voor u zeiven geen maken; het zal u heiligheld zijn voor den HEERE.

37 De man, die dergelijke maken zal, om daaraan te rieken, die zal uitgeeroefd worden uit zijne volken.

HOOFDSTUK 31.

1 D AARNA sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Zie, ik heb met name geroepen Bezaleel, den zoon van Uri, den zoon van Hur, van den stam van Juda.

3 En ik heb hem vervuld met den Geest Gods, met wijsheid, en met verstand, en met wetenschap, namelijk in alle handwerk;

4 Om te bedenken vernuftigen arbeid; te werken in goud, en in zilver, en in koper,

5 En in kunstatige steensnijding, om in te zetten, en in kunstige houtsnijding, om te werken in alle handwerk.

6 En ik, zie, ik heb hem bijgevoerd Ahisaf, den zoon van Ahisamach, van den stam van Dan; en in het hart van een' lezzelijk, die wijs van hart is, heb ik wijsheid gegeven, en zij zullen maken al wat Ik u geboden heb.

7 Vanseijk de tent der samenkomst, en de ark der getuigenis, en het verzoeksel, dat daarop zal zijn, en al het gereedschap der tent;

8 En de tafel, met haar gereedschap; en den louteren kandelaar, met al zijn gereedschap; en het reukaltaar;

9 Ook des brandoffers altaar, met al zijn gereedschap; en het waschvat met zijn voet;

10 En de amtsklederen, en de heilige klederen van den priester Aäron, en de klederen van zijne zonen, om het priesterambt te bedienen;

11 Ook de zalvoe, en het reukwerk van welriekende speerijen voor het heiligdom; naar alles, wat Ik u geboden heb, zullen zij het maken.

12 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 13 Gij nu, spreek tot de kinderen Israëls, zeggende: Gij zult evenwel mijne sabbaten oorderselen, want dit is een teeken tusschen Mij en tusschen ulieden, bij uwe geslachten; opdat men wete, dat Ik de HEERE ben, die u heilige.

14 Onderhoudt dan den sabbat, dewijl hij ulieden heilig is; wie hem ontheliet, zal zekerlijk godood worden; want een leeder, die op denzelfden seerig werk doet, die zidi zal uitgeroefd worden uit het midden harer volken.

15 Zes dagen zal men werk doen; doch op den zevenden dag is de sabbat der rust, een heiligheid des HEEREN! Wie op den sabbatdaer arbeid doet, zal zekerlijk godood worden.

16 Dat dan de kinderen Israëls den sabbat houden, den sabbat onderhoedende in hunne geslachten, tot een eeuwig verbond.

17 Hij zal tusschen Mij en tusschen de kinderen Israëls een teeken in eeuwigheid zijn; dewijl de HEERE, in zes dagen, den hemel en de aarde gemaakt, en op den zevenden dag gerust en zich verkwikt heeft.

18 En Hij gaf aan Mozes, als Hij met hem op den berg Sinai te spraken gesindigd heb, de twee tafelen der getuigenis, tafelen van steen, beschreven met den vinger Gods.

HOOFDSTUK 32.

1 T OEN het volk zag, dat Mozes vertoef van den berg af te komen, zoo verzamelde zich het volk tot Aäron, en zij zeiden tot hem: Sta op, maak ons gouden, die voor ons aangezet gaat; want dezen Mozes, dien man, die ons uit Egypteland uitgevoerd heeft, wij weten niet, wat hem geschied zij.

2 Aäron nu zeide tot hen: Rukt af de goeden oorderselen, die in de ooren uwer vrouwen, uwer zonen, en uwer dochteren zijn; en brengt ze tot mij.

3 Toen rukte het gansche volk de goeden oorderselen af, die in hunne ooren waren; en zij brachten ze tot Aäron.

4 En hij nam ze uit hunne hand, en hij bof wiersp het met een griffe, en hij maakte een gegoten kalf daaruit. Toen zeiden zij: Dit zijn uwe Goden, Israë! die u uit Egypteland uitgevoerd hebben.

5 Als Aäron dat zag, zoo bouwde hij een altaar voor hetzeive; en Aäron riep uit, en zeide: Morgen zal den HEERE een feest zijn!

6 En zij stonden des anderen daags vroeg op, en het volk zat weder om te eten en te drinken; daarna stonden zij op, om te spelen.

7 Toen sprak de HEERE tot Mozes: Ga heen, klim af; want uwe volk, dat gij uit Egypteland gevoerd hebt, heeft het verdoeren.

8 En zij zijn haast afgeweken van den weg, dien Ik hun geboden had: zij hebben zich een gezeeten kalf gemaakt; en zij hebben zich voor hetzelfde gebozen, en hebben het offerande gedaan, en gezegd: Dit zijn uwe Goden, Israël! die u uit Egypteland opgevoerd hebben.

9 Verder zeide de HEERE tot Mozes: Ik heb dit volk gezien, en zie, het is een hardnekkig volk! 10 En nu, laat mij toe, dat mijn toorn tegen hen ontsteke, en hen vertere; zoo zal Ik u tot een groot volk maken.

11 Doch Mozes namdat het aangezigt des HEEREN zijns Gods, en hij zeide: O HEERE! waarom zou uw toorn ontsteken tegen uw volk, hetwelk Gijmet groote kracht, en met eene sterke hand uit Egypteland uitgevoerd hebt?

12 Waarom zonden de Egyptenaars spreken, zeggende: In kwaadheid heeft Hij hen uitgevoerd, opdat Hij hen doodde op de bergen, en opdat Hij hen vernielde van den aardbodem? Keer af van de bitterheid uws toorns, en laat het U over het kwaad uws volks berouwen!

13 Gedenk aan Abraham, aan Isak en aan Israël, uwe knechten, aan welke Gij bij U zelveu gezworen hebt, en hebt tot hen gesproken: Ik zal uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels; en dit scheede land, waarvan Ik gezegd heb, zal ik aan uw zoon geven; doch zij heterteljk bezitten in eeuwigheid.

14 Toen berouwde het den HEERE over het kwaad, hetwelk Hij gesproken had zijn volk te zullen doen.

15 En Mozes wendde zich om, en kloof van den berg af, met de twee tafelen der getuigenis in zijne hand; deze tafelen waren op hare beide zijden beschreven, zij waren op de eene en op de andere zijde beschreven.

16 En die twee tafelen waren Gods werk; het geschrift was ook Gods geschrift zelf, in de tafelen gezeven.

17 Toen nu Jozua des volks stem hoorde, als het jaichte, zoo zeide hij tot Mozes: Er is een krijgsgeroel in het leger.

18 Maar hij zeide: Het is eene stem des geroeps van overwinning, het is ook eene stem des geroeps van nederlaag; Ik hoor eene stem van zingen bij beeste.

19 En het geschiedde, als hij aan het leger naderde, en het kalf, en de reusen zag, dat de toorn van Mozes ontstak, en dat hij de tafelen uit zijne handen wierp, en dezelve breneden aan den berg verbrak.

20 En hij nam dat kalf, dat zij gemaakt hadden, en verbrande het in het vuur, en vernaalde het, tot dat het klein werd; en strooide het op het water, en deed het den kinderen Israels drinken.

21 En Mozes zeide tot Aäron: Wat hebt u dit volk gedaan, dat zij zulk eene groote zonde over betaelve gebrakt hebt?

22 Toen zeide Aäron: De toorn mijns heeren ontsteke niet; gij kent dit volk, dat het in het hooze Hoë.

23 Zij dan zeiden tot mij: Maak ons Goden, die voor ons aangezigt zijn; want dezen Mozes, dien man, die ons uit Egypteland opgevoerd heeft, wij weten niet, wat hem geschied zij.

24 Toen zeide ik tot hen: Wie goad heeft, die rukke het af, en geve het mij; en ik wierp het in het vuur, en dit kalf is er uit gekomen.

25 Als Mozes zag, dat het volk ontloof was, twant Aäron had het ontloof tot verkleining onder dogmen, die tegen hen hadden mogen opgaan.

26 Zoo bleef Mozes staan in de poort des legers, en zeide: Wie den HEERE toelooft, zonne tot mij! Toen verzamelden zich tot hem al de zonen van Levi.

27 En hij zeide tot hen: Alzoo zegt de HEERE, de God van Israël: Een ieder doe zijn zwaard aan zijne heup; gaat door en keert weder, van poort tot poort in het leger, en een iegelijk doodt zijnen broeder, en elk zijnen vriend, en elk zijnen naaste.

28 En de zonen van Levi deden naar dit woord van Mozes; en er vielen van het volk op dien dag, ontrent drie duizend man.

29 Want Mozes had gezegd: Vult uwe handen den HEERE! want elk zal zijn tegen zijnen broeder, en tegen zijnen broeder; en dit, opdat Hij beden eenen zegen over u lieuden zere!

30 En het geschiedde den anderen dags, dat Mozes tot het volk zeide: Gijlieden hebt eene groote zonde gezondigd; doch nu, ik zal tot den HEERE opklimmen, misschien zal ik eene verzoening doen voor uwe zonden.

31 Zoo keerde Mozes weder tot den HEERE, en zeide: Och dit volk heeft eene groote zonde gezondigd, dat zij zich godden gemaakt hebben.

32 Nu dan, indien Gij hunne zonden vergeven zult; doch zoo niet, zoo deke mij nu uit uw boek, hetwelk Gij geschreven hebt.

33 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Dien zou ik uit mijn boek delgen, die aan mij zondigt.

34 Doch ga nu heen, leid dit volk, waarheen Ik u vooelgde; want Ik zal, mijn Engel zal voor u nangegeel heb; doch ten dage mijns bezoekens, zoo zal Ik hunne zonde over hen bezoeken!

35 Aldus plaspde de HEERE dit volk, omdat zij dat kalf gemaakt hadden, hetwelk Aäron gemaakt had.

HOOFDSTUK 33.

VOORTS sprak de HEERE tot Mozes: Gaheen trek op van hier, gij en het volk, dat gij uit Egypteland opgevoerd hebt, naar het land, dat Ik Abraham, Isak en Jakob gezworen heb, zeggende: Aan uw zaad zal ik het geven;

2 En Ik zal eenen engel voor u aangezigt zenden, (en Ik zal u leidrijven de Kanaänieten, de Amorieten en de Hethieten, en de Ferizieten, de Hovieten en de Jebusieten.)

3 Naar het land, dat van melk en honig is vloeijende; want Ik zal in het midden van u niet optrekken, want gij zijt een hardnekkig volk; dat Ik u op dezen weg niet vertere.

4 Toen het volk dit kwade woord hoorde, zoo droegen zij leed; en niemand van hen deed zijn versiersel aan zich.

5 En de HEERE had tot Mozes gezegd: Zeg tot de kinderen Israels: Gij zijt een hardnekkig volk, in een oogenblik zou Ik in het midden van u lieuden optrekken, en zou u vernielen; doch nu, legt uw siel van nu af, en Ik zal weten, wat Ik u doen zal.

6 De kinderen Israels dan herooften zich zelve van hunne versierselen, verze van den berg Horeb.

7 En Mozes nam de tent, en spande ze zich buiten het leger, ver van het leger afwijkende; en hij noemde ze de Tent der samenkomst. En het geschiedde, dat al wie den HEERE zocht, uitging tot de tent der samenkomst, die buiten het leger was.

8 En het geschiedde, wanneer Mozes uitging naar de tent, stond al het volk op, en een ieder stelde zich in de deur zijner tent, en zij zaagen Mozes nu, totdat hij de tent ingegaan was.

9 En het geschiedde, als Mozes de tent ingegaan was, zoo kwam de wolkkolom nederwaarts, en stond in de deur der tent, en Hij sprak met Mozes.

10 Als het volk de wolkkolom zag staan in de deur der tent, zoo stond al het volk op, en zij boegen zich, een ieder in de deur zijner tent.

11 En de HEERE sprak tot Mozes aangezigt aan aangezigt, gelijk een man met zijnen vriend spreekt; daarna keerde hij weder tot het leger; doch zijn dienaar Jozua, de zoon van Num, de Jongeling, week niet uit het midden der tent.

12 En Mozes zeide tot den HEERE: Zie, Gij zest tot mij: Voer dit volk op; maar Gij laat mij niet weten, wien Gij met mij zult zenden; daar Gij gezegd hebt: Ik ken u bij name! en ook: Gij hebt genade gevonden in mijne oogen!

13 Nu dan, ik bidde, indien Ik genade gevonden heb in uwe oogen, zoo laat mij nu uwen weg weten, en ik zal U kennen, opdat Ik genade vinde in uwe oogen; en zie aan, dat deze nade uw volk is!

14 Hij dan zeide: Zou mijn aangezigt moeten medegaan, om u gerust te stellen?

15 Toen zeide hij tot Hem: Indien uw aangezigt niet medegaan zal, doe ons van hier niet optrekken!

16 Want waarbij zou nu bekend worden, dat Ik genade gevonden heb in uwe oogen, ik en uw volk? Is het niet daarbij, dat Gij met ons gaat; alsoo zullen wij afgezonderd worden, ik en uw volk, van alle volk, dat op den aardbodem is.

17 Toen zeide de HEERE tot Mozes: Ook deze zelve zaak, die gij gesproken hebt, zal ik doen; dewijl gij genade gevonden hebt in mijne oogen, en Ik u bij name ken.

18 Toen zeide hij: Toon mij nu uwe heerlijkheid!

19 Doch Hij zeide: Ik zal al mijn goedigheid voorbij u aangezigt gaan laten, en zal den Naam des HEEREN uitroepen voor u aangezigt; maar Ik zal genadig zijn, wien Ik zal genadig zijn, en Ik zal MIJ ontfermen, over wien Ik MIJ ontfermen zal.

20 Hij zeide verder: Gij zoudt mijn aangezigt niet kunnen zien; want MIJ zal geen mensch zien, en leven.

21 De HEERE zeide verder: Zie, er is eene plaats bij mij; daar zult gij u op de steenrots stellen.

22 In het zal geschieden, wanneer mijn heerlijkheid voorbij zal gaan, zoo zal Ik u in eene kloof der steenrots zetten; en Ik zal u met mijne hand overlappen, totdat Ik zal voorbijgaan zijn.

23 En wanneer Ik mijne hand zal wegnemen hebben, zoo zult gij mijne achterste deelen zien; maar mijn aangezigt zal niet gezien worden!

HOOFDSTUK 34.

TOEN zeide de HEERE tot Mozes: Hou u twee steenen tafelen, gelijk de eerste waren, zoo zal ik op de tafelen schrijven dezelde woorden, die op de eerste tafelen geweest zijn, die gij gebroken hebt.

2 En wees bereid tegen den morgenstond; dat gij in den morgenstond op den berg Sinai klimt, en stel u sidar voor MIJ, op den top des berge.

3 En niemand zal met u opklimmen; dat er ook niemand gezien worde op den ganschen berg; ook het kleine vee, noch runderen zullen tegen over dezen berg niet weiden.

4 Toen hieuw hij twee steenen tafelen, gelijk de eerste; en Mozes stond des morgens vroeg op, en kloof op den berg Sinai, gelijk als heen de HEERE geboden had; en hij nam de twee steenen tafelen in zijne hand.

5 De HEERE nu kwam nederwaarts in eene wolk, en stelde zich almar bij hem; en Hij riep uit den Naam des HEEREN.

6 Als nu de HEERE voor zijn aangezigt voorbijging, zoo riep Hij: HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, langmoedig, en groot van weldadigheden! en waarheid!

7 Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, die de ongerechtigheid, en overtreiding, en

zonde verreeft; die den schuldsige genadig onschuldig houdt, bezogende de ongerechtigheid der vaderen aan de kinderen, en aan de kindskinderen, in het derde en in het vierde geslacht.

8 Mozes nu haaste zich en neelde het hoofd ter aarde, en hij boog zich.

9 En hij zeide: Heere! indien Ik nu genade gevonden heb in uwe oogen, zoo ga nu de Heere in het midden van ons! want dit is een hardnekkig volk; doch verpoot onze ongerechtigheid en onze zonde, en neem ons aan tot een erfdeel!

10 Toen zeide Hij: Zie, ik maak een verbond; voor u gansche volk zal ik wonderen doen, die niet geschapen zijn op de gansche aarde, noch onder enige volken; alsoo dat dit gansche volk, in welks midden gij zijt, des HEEREN werk zien zal, dat het schrikkelijk is, hetwelk Ik niet u doe.

11 Onderhouwt gij hetgeen Ik u beden gebiede! ziet, Ik zal voor u aangezigt uitdrijven de Amorieten, en de Kanaänieten, en de Hethieten, en de Ferizieten, en de Hovieten, en de Jebusieten.

12 Wacht u, dat gij toech geen verbond maakt met den inwoner des lands, waarin gij komen zult; dat hij mischien niet tot eenen strik worde in het midden van u.

13 Maar hunne alaren zult gijlieden omwerpen, en hunne opgezichte beelden zult gij verbroken, en hunne beelden zult gij afשווען.

14 Opdat gij niet mischien niet tot eenen anderen god; want des HEEREN naam is IJveraar! en IJverig God is Hij!

15 Opdat gij mischien geen verbond maakt met den inwoner van dat land; en zij hunne goden niet naboreeren, noch hunnen goden offerande doen, en hij u noodigende, gij van hunne offerande de etet.

16 En gij voor uwe zonen vrouwen neemt van hunne dochteren; en hunne dochteren, hare goden naboreerende, maken, dat ook uwe zonen hare goden naboreeren.

17 Gij zult u geen gegoten goden maken.

18 Het feest der ongezunde broeden zult gij houden; zeven dagen zult gij ongezunde broeden eten, gelijk Ik u geboden heb, ter gezetter tijd der maand Abib; want in de maand Abib zijt gij uit Egypte uitgegaan.

19 Al wat de baarmoeder open is, zal u wege, dat mannelijk zal geboren worden, openende de baarmoeder van het grootste en kleinste.

20 Doch den ezel, die de baarmoeder openit, zult gij niet eeten; want het is een onreine dier, en gij hem niet zult lossen, zoo zult gij hem den nek breken. Al de eerstgeborenen uwer zonen zult gij lossen, en men zal voor mijn aangezigt liet delik verschijnen.

21 Zes dagen zult gij arbeiden, maar op den zevenden dag zult gij rusten; in den ploegtijd en in den oogst zult gij rusten.

22 Het feest der weken zult gij ook houden, zijnde het feest der eerstelingen van den tarweoogst, en het feest der inzameling, als het jaar om is.

23 Al wat mannelijk is onder u zal drie maal in het jaar verschijnen voor het aangezigt des HEEREN, den God van Israël.

24 Wanneer Ik de volken voor u aangezigt uit de bezitting zal verdrijven, en uwe landspalen verwillen, dan zal niemand uw land bezeeuen, terwijl gij henen opgaan zult, om te verhoorjen voor het aangezigt des HEEREN uws Gods, drie maal in het jaar.

25 Gij zult het bloed van mijn slagtoffer niet offeren met geoesend brood; het slagtoffer van het paascheest zal ook niet vernachten tot den morgen.

26 De eerstelingen van de eerste vruchten uws lands zult gij in het huis des HEEREN uws Gods

15 Daartoe als een man bij eenig vee zal gelegen hebben, hij zal zekerlijk gedood worden; ook zullen kinderen het beest dooden.

16 Alzo wanneer een vrouw tot eenig beest gezind zal zijn, om daarmede te doen te hebben, zoo zal zij die vrouw en dat beest dooden; zij zullen zekerlijk gedood worden; hun bloed is op hen!

17 En als een man zijn zuster, de dochter zijns vaders, of de dochter zijner moeder, zal genomen hebben, en hij hare schaamte gezien, en zij zijne schaamte zal gezien hebben, het is een schandvlek; daarom zullen zij voor de oogen van de kinderen huus volks uitgerooid worden; hij heeft de schaamte zijner zuster ontdekt, hij zal zijne ongerechtigheid dragen.

18 En als een man bij een vrouw, die hare krankheid heeft, zal gelegen en hare schaamte ontdekt, hare fontein ontbloot, en zij zelve de fontein haars bloeds ontdekt zal hebben, zoo zullen zij beiden uit het midden huus volks uitgerooid worden.

19 Daartoe zult gij de schaamte van de zuster over moeder, en van de zuster uws vaders niet ontdekken; dewijl hij zijne nabestaande ontbloot heeft, zullen zij hunne ongerechtigheid dragen.

20 Als ook een man bij zijne moed' zal gelegen hebben, hij heeft de schaamte zijns ooms ontdekt; zonder kinderen zullen zij sterven.

21 En wanneer een man zijns broeders huisvrouw zal genomen hebben, het is onreinheid; hij heeft de schaamte zijns broeders ontdekt; zij zullen zonder kinderen zijn.

22 Onderhoudt dan al mijne inzettingen en al mijne rechten, en doet dezelve; opdat u dat land, waarheen ik u bringe, om daerla te wonen, niet uitpueve.

23 En wandelt niet in de inzettingen des volks, hetwelk ik voor u aangezegd uitwer; want al deze dingen hebben zij gedaan; daarom ben ik op hen verdriftig geworden.

24 En ik heb u gezegd: Gij zult hun land erfelijk bezitten, en ik zal u dat geven, opdat gij hetzelve erfelijk heft, een land vloeiende van melk en honig; ik ben de HEERE uw God, die u van de volken afgezonderd heb!

25 Daarom zult gij onderscheidt maken tuschen rein en onrein, tuschen het onrein en het rein gevogelte; en gij zult uwe zielen niet verfoeljik maken aan de beesten en aan het gevogelte, en aan al wat op den aardsboden kruip, hetwelk ik voor u afgezonderd heb, opdat gij het onrein hoort.

26 En gij zult mij heilig zijn, want ik de HEERE ben heilig; en ik heb u van de volken afgezonderd, opdat gij mijns zonds zijt.

27 Als nu een man of vrouw in zich eenen waargezonden geest zal hebben, of een duivelskustenaar zal zijn, zij zullen zekerlijk gedood worden; men zal hen niet steenen steenen; hun bloed is op hen.

HOOFDSTUK 21.

DAARNA zeide de HEERE tot Mozes: Spreek tot de priesters, de zonen van Aäron, en zeg tot hen: Over eenen doode zal een priester zich niet verenigen onder zijne volken.

2 Behalve over zijnen broedervriend, die hem ten naaste bestaat, over zijne moeder en over zijnen vader, en over zijnen zoon, en over zijne dochter, en over zijnen broeder.

3 En over zijne zuster, die maagd is, hem nabestaande, die nog geen man toebehoord heeft; over die zal hij zich verenigen.

4 Hij zal zich niet verenigen over eenen

overste onder zijne volken, om zich te ontheligen.

5 Zij zullen op hun hoofd geene kaalheid maken, en zij zullen den hoek van hunnen baard niet afschoren, en in hun vleesch zullen zij geene smeden snijden.

6 Zij zullen hunnen God heilig zijn, en den naam huus Gods zullen zij niet ontheligen; want zij offeren de vuurofferen des HEEREN, de spijze huus Gods; daarom zullen zij heilig zijn.

7 Zij zullen geene vrouw nemen, die een hoer of ontheilige is, noch een vrouw nemen, die van haren man verstooken is; want hij is zijnen God heilig.

8 Daarom zult gij hem heiligen, omdat hij de spijze uws Gods offert; hij zal u heilig zijn, want ik ben heilig; ik ben de HEERE, die u heilige!

9 Als nu de dochter van eenen priester zal becnimen te hoereven, zij ontheiligt haan vader; met vuur zal zij verbrand worden.

10 En hij, die de hoespriester onder zijne broeders is, op wiens hoofd de zalotie gezonden ik, en wiens hand men gevuld heeft, om die kleeders aan te trekken, zal zijn hoofd niet ontblooten, noch zijne kleeders schouwen.

11 Hij zal ook bij geene doode lichamen komen; zelfs over zijnen vader en over zijne moeder zal hij zich niet verenigen.

12 En uit het heiligdom zal hij niet uitgaan, dat hij het heiligdom zijns Gods niet ontheilige; want de kroon der zalotie zijns Gods is op hem; ik ben de HEERE!

13 Hij zal ook een vrouw in haren maagdom nemen.

14 Eene weduwe, of verstootene, of ontheilige hoer, dezalke zal hij niet neemen; maar een maagdel uit zijne volken zal hij tot eenen vrouw neemen.

15 En hij zal zijn zaad onder zijne volken niet ontheligen; want ik ben de HEERE, die hem heilige!

16 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

17 Spreek tot Aäron, zeggende: Niemand uit uw zaad, maar huns zwaagters, in wien een gebrek zal zijn, zal nadieren om de spijze zijns Gods te offeren.

18 Want geen man, in wien een gebrek zal zijn, zal nadieren, hij zij een blind man, of kreupel, of te kort, of te lang in leden;

19 Of een man, in wien een breuk des voets, of een breuk der hand zal zijn;

20 Of die hollachtig, of overgachtig zal zijn, of een vel op zijn ooz zal hebben, of drooge schrift-hetel, of eeterige scharfheid, of die gebroken zal zijn aan zijn gamscht.

21 Geen man, uit het zaad van Aäron, den priester, in wien een gebrek is, zal toetreden, om de vuurofferen des HEEREN te offeren; een gebrek is in hem, hij zal niet toetreden, om de spijze zijns Gods te offeren.

22 De spijze zijns Gods, van de allerheiligste dingen, en van de heilige dingen, zal hij moegen eten.

23 Doch tot den voehang zal hij niet komen, en tot het altaar niet toetreden, omdat een gebrek in hem is; opdat hij mijne heiligdommen niet ontheilige; want ik ben de HEERE, die hem heilige!

24 En Mozes sprak zulks tot Aäron en tot zijne zonen, en tot al de kinderen Israels.

HOOFDSTUK 22.

DAARNA sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

1 Spreek tot Aäron en tot zijne zonen, dat zij zich van de heilige dingen der kinderen Israels, die zij

Mij heiligen, afzonderen, opdat zij den naam mijner heiligheid niet ontheligen; ik ben de HEERE!

2 Zeg tot hen: Alle man onder uwe geslachten, die uit uw gansche zaad tot de heilige dingen, die de kinderen Israels den HEERE heiligen, nadieren zal, als zijne onreinheid op hem is; diezelve mensch zal van voor mijn aangezigt uitgerooid worden; ik ben de HEERE!

3 Niemand van het zaad van Aäron, die mechtich is, of eenen vloed heeft, zal van die heilige dingen eten, totdat hij rein is; mitgaders die iets aanroert, dat onrein is van een dood ligchaam, of iemand, wien het zaad der bijligging ontgaat.

4 Of zoo wie aangeroid zal hebben eenig kruispand godierte, waarvan hij onrein is, naar al zijne onreinheid!

5 De mensch, die dat aangeroid zal hebben, zal onrein zijn tot aan den avond, en hij zal van die heilige dingen eten, maar zal zijn vleesch niet water baden.

6 Als de zoon zal ondergegaan zijn, dan zal hij rein zijn; en daarna zal hij van die heilige dingen eten, want dat is zijne spijze.

7 Als de zoon zal ondergegaan zijn, dan zal hij niet eten, om daarmede onrein te worden; ik ben de HEERE!

8 Zij zullen dan mijn bevel onderhouden, opdat zij geene zonde daarover dragen en daarin sterven, als zij die ontheilige dingen hebben; ik ben de HEERE, die hen heilige!

9 Ook zal geen vreemde het heilige eten; en bijwoer des priesters, en een dactooner, zullen het heilige niet eten.

10 Wanneer dan nog de priester eenen ziel met zijn geld zal gekocht hebben, die zal daarvan eten; en de ingeborene van zijn huis, die zullen van zijne spijze eten.

11 Maar als des priesters dochter eenen vreemden man zal toebehooren, zij zal van het befoer der heilige dingen niet eten.

12 Doch als des priesters dochter eenen weduwe of verstootene zal zijn, en geen zaad hebben, en tot haars vaders huis, als in hare jonheid, zal wedergekeerd zijn, zoo zal zij van de spijze haars vaders eten; maar geen vreemde zal daarvan eten.

13 En wanneer iemand het heilige door dwaling zal geeten hebben, zoo zal hij deszelfs vijfde deel daarvan toedoen, en zal het den priester moet het heilige wedergeven.

14 Zoo zullen zij niet ontheligen de heilige dingen der kinderen Israels, die zij den HEERE zullen afgeven hebben;

15 En hen doen dragen de ongerechtigheid der schuld, als zij hunne heilige dingen zooden eten; want ik ben de HEERE, die hen heilige!

16 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

17 Spreek tot Aäron, en tot zijne zonen, en tot al de kinderen Israels, en zeg tot hen: Zoo wie uit het huis van Israël, en uit de vreemdelingen in Israël is, die zijne offerande zal offeren naar al huns gelooven, en naar al huns vrijwillig offeren, die zij den HEERE ten brandoffer zullen offeren;

18 Het zal naar u welevallen zijn, een volkommen mannetje, van de runderen, van de lammeren, of van de gaten.

19 Gij zult niet offeren iets, waarin een gebrek is; want het zou niet aangenaam zijn voor u.

20 En als iemand een dankoffer den HEERE zal offeren, uitsonderende van de runderen of van de schapen eenen gelofte, of vrijwillig offer, het zal volkomen zijn, opdat het aangenaam zij; geen gebrek zal daarin zijn.

22 Het binned, of gebrokene, of verlamde, of wratte, of drooge schriftheid, of eeterige scharfheid hebbeende, deze zult gij den HEERE geen vuuroffer op het altaar geven.

23 Doch eenen os, of klein vee, te lang of te verkrompen in leden, die zult gij tot een vrijwillig offer brengen; doch tot eenen gelofte zoo het niet aangenaam zijn.

24 Het gedrukte, of gestootene, of gescheurde, of gesmede, zult gij den HEERE niet offeren; dat zult gij in uw land niet doen.

25 Gij zult ook uit de hand des vreemden van al deze dingen uwen God geene spijze offeren; want huns verdorvenheid is in hen, in dezelve is gebrek, zij zooden niet aangenaam zijn voor u.

26 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

27 Wanneer een os, of lam, of geit zal geboren zijn, zoo zal die zeven dagen onder zijne moeder zijn; daarna, van den achtsten dag en daarover, zal hij aangenaam zijn tot offerande des vuuroffers den HEERE.

28 Gij zult ook eenen os, of klein vee, hem en zijn jong, op eenen dag niet slagen.

29 En als gij een loffer den HEERE zult slagen, naar uwen wil zult gij het slagen.

30 Het zal op denzelfden dag geeten worden; en gij zult daarvan niet overlaten tot op den morges; ik ben de HEERE!

31 Daarom zult gij mijne geboden houden, en dezelve doen; ik ben de HEERE!

32 En gij zult mijnen heiligen naam niet ontheiligen, opdat ik in het midden der kinderen Israels gebelgd word; ik ben de HEERE, die heilige!

33 Die u uit Egypteland uitgerooid heb, opdat ik u tot een' God zij; ik ben de HEERE!

HOOFDSTUK 23.

DAARNA sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

1 Spreek tot de kinderen Israels en zeg tot hen: De gezette hoogtijden des HEEREN, welke zijhden uitroepen zult, zullen heilige zamenroeping zijn; deze zijn mijne gezette hoogtijden.

2 Zes dagen zal men het werk doen, maar op den zevenden dag is de sabbat der rust, een heilige zamenroeping; geen werk zult gij doen; het is des HEEREN sabbat, in al uwe woningen.

3 Deze zijn de gezette hoogtijden des HEEREN, die heilige zamenroeping, welke gij uitroepen zult op huns gezeten tijd.

4 In de eerste maand, op den veertienden der maand, tuschen twee avonden is des HEEREN pasch.

5 En op den vijftienden dag derzelfde maand is het feest van de ongezuurde brooden des HEEREN; zeven dagen zult gij ongezuurde brooden eten.

6 Op den eersten dag zult gij een heilige zamenroeping hebben; geen dienstwerk zult gij doen.

7 Maar gij zult zeven dagen vuuroffer den HEERE offeren; op den zevenden dag zal een heilige zamenroeping wezen; geen dienstwerk zult gij doen.

8 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

9 Spreek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Als gij in het land zult gekomen zijn, hetwelk ik u geven zal, en gij zijnen oogst zult inoogten, dan zult gij eenen garf der eerstellingen van uwen oogst tot dien priester brengen.

10 En hij zal die garf voor het aangezigt des HEEREN brengen, opdat het voor u aangenaam

zij; des anderen dags na den sabbat zal de priester die bewegen.

12 Gij zult ook op den dag, als gij die graf bewezen zult, bereiden een volkomen lam, dat eenjarig is, ten brandoffer des HEEREN.

13 En zijn spijffer twee tienden meelbloem, met olie gemengd, ten vuuroffer, den HEERE tot eenen liefdelijken reuk; en zijn drankoffer van wijn, het vierde deel van een hin.

14 En gij zult geen brood, noch geroost koren, noch kroema aren eten, tot op dienzelven dag, dat gij de offerande uws Gods zult gebragt hebben: het is eenewigewezige inzetting voor uwe gesachten, in al uwe woningen.

15 Daarna zult gij u tellen van den anderen dag na den sabbat, van dien dag, dat gij de gaaf des vuuroffers zult gebragt hebben, het zullen zeven volkomen sabbaten zijn:

16 Tot den anderen dag, na den zevenden sabbat, zult gij vijf dagen tellen: dan zult gij een nieuw spijffer den HEERE offeren.

17 Gij zult uwe twee rammen offeren; zij zullen den HEERE een brandoffer zijn, met hem spijffer liefdelijken reuk den HEERE.

18 Ook zult gij eenen gettenbok ten zondoffer, en twee eenjarige lammen ten dankoffer bereiden.

19 Dan zal de priester dezelve met het brood der eerstellingen ten vuuroffer, voor het aangezigt des HEEREN, met de twee lammen bewegen; zij zullen den HEERE een heilig ding zijn, voor den priester.

20 En gij zult op dienzelven dag uitroepen, dat gij een heilige zamenroeping zult hebben; geen dienstwerk zult gij doen: het is eenewigewezige inzetting in al uwe woningen voor uwe gesachten.

21 Als gij nu den oogst uws lands zult inoogsten, zult gij in uw inoogsten, den hoek des velds niet samenheilig afsnijden, en de opzameling van uwen oogst niet opzamelen; voor den armen en voor den vreemdeling zult gij ze laten: ik ben de HEERE uw God!

22 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

23 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: In de zevende maand, op den eersten der maand, zult gij eenen rust hebben, eenewigewezige inzetting, eenewigewezige zamenroeping zult gij doen: maar gij zult den HEERE vuuroffer offeren.

24 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

25 Doch op den tienden dezer zevende maand zal de verzoending zijn, eenewigewezige zamenroeping zult gij hebben; dan zult gij uwe zielen verootmoedigen, en zult den HEERE een vuuroffer offeren.

26 En op dienzelven dag zult gij geen werk doen: want het is de verzoending, om over u verzoening te doen voor het aangezigt des HEEREN uws Gods.

27 Want alle ziel, welke op dienzelven dag niet zal verootmoedigd zijn geweest, die zal uitgeroepd worden uit hare volken.

28 Ook alle ziel, die eenig werk op dienzelven dag gedaan zal hebben, die zal ik uit het midden haars volks verderven.

29 Gij zult geen werk doen: het is eenewigewezige inzetting voor uwe gesachten, in al uwe woningen.

30 Het zal u een sabbat der rust zijn, dan zult

gij uwe zielen verootmoedigen; op den negenden der maand in den avond, van den avond tot den avond, zult gij uwen sabbat rusten.

31 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

32 Spreek tot de kinderen Israels, zeggende: Op den vijftienden dag van deze zevende maand zal het feest der loofputten zeven dagen den HEERE zijn.

33 Op den eersten dag zal eenewigewezige zamenroeping zijn; geen dienstwerk zult gij doen.

34 Zeven dagen zult gij den HEERE vuuroffer offeren; op den achtsten dag zult gij eenewigewezige zamenroeping hebben, en zult den HEERE vuuroffer offeren; het is eenewigewezige inzetting, gij zult geen dienstwerk doen.

35 Dit zijn de gezette hoogtijden des HEEREN, welke gij zult uitroepen tot heilige zamenroepingen, om den HEERE vuuroffer, brandoffer en spijffer, slacht-offeren drankofferen, elk dagelijks op zijnen dag, te offeren:

36 Behalve de sabbaten des HEEREN, en behalve uwe gaven, en behalve al uwe gelofden, en behalve al uwe vrijwillige offeren, welke gij den HEERE geven zult.

37 Doch op den vijftienden dag der zevende maand, als gij den HEERE rust zult hebben, zult gij den HEERE geen zaden offeren; op den eersten dag zal er rust zijn.

38 En op den eersten dag zult gij u nemen takken van schone geboomte, palmtakken, en gij zult van digte boomen, met boekwigen; en gij zult voor het aangezigt des HEEREN uws Gods zeven dagen vrolijk zijn.

39 En gij zult dat feest den HEERE zeven dagen in het jaar vieren: het is eenewigewezige inzetting voor uwe gesachten, in de zevende maand zult gij het vieren.

40 Zeven dagen zult gij in de loofputten wonen; alle inboorlingen in Israël zullen in loofputten wonen:

41 Opdat uwe gesachten weten, dat ik de kinderen Israels in loofputten heb doen wonen, als ik hen uit Egypteland uitgevoerd heb: ik ben de HEERE uw God!

42 Alsoo heeft Mozes de gezette hoogtijden des HEEREN tot de kinderen Israels uitgeproken.

HOOFDSTUK 25.

IN de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

1 Het gebied den kinderen Israels, dat zij tot u brengen zalveze geatoven oljeblij, voor den lichter, om de lampen gedurig aan te steken.

2 Alron zal die voor het aangezigt des HEEREN gedurig toerichten, van den avond tot den morgen, buiten den voorhang van de getelgenis, in de tent der zamenkomst; het is eenewigewezige inzetting voor uwe gesachten.

3 Hij zal op den louteren handelaar die lampen voor het aangezigt des HEEREN gedurig toerichten.

4 Gij zult ook meelbloem nemen, en twaalf kookten daarvan bakken; en twee tienden zal een kook zijn.

5 Gij zult ze in twee rijen leggen, zes in een rij, op de reise tafel, voor het aangezigt des HEEREN.

6 En op elke rij zult gij zalveren wierook leggen, welke het brood ten dankoffer zal zijn: het is een vuuroffer den HEERE.

7 Op eken sabbatdag gedurig zal men dat voor het aangezigt des HEEREN toerichten, van wege der kinderen Israels, dat eenewigewezige verbond.

8 En het zal voor Alron en zijne zonen zijn, die dat in de heilige plaats zullen eten, want het is voor hen eenewigewezige heilichheid der heilichheden uit de vuurofferen des HEEREN, eenewigewezige inzetting.

En er ging de zoon eener Israëlitische vrouw uit, die, in het midden der kinderen Israels, de zoon van eenen egyptischen man was; en de zoon van deze Israëlitische en een Israëlitisch man twistten in het leger.

11 Toen laterde de zoon der Israëlitische vrouw uitdrukkelijk den NAAM, en vloekte, daarom haaten zij hem tot Mozes; de naam nu zijner moeder was Selamith, de dochter van Dibri, van den stam Dan.

12 En zij lelden hem in de evangelen, opdat hem, naar den mond des HEEREN, verklaring geschieden zou.

13 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: Zien lelden, als hij zijnen God gevloekt zal hebben, zoo zal hij zijne zonde dragen.

14 Breng den vloeker uit tot buiten het leger, en allen, die het vloek hebben, zullen zijne handen op zijn hoofd leggen; daarna zal hem de geheele vergadering steunen.

15 En tot de kinderen Israels zult gij spreken, zeggende: Zien lelden, als hij zijnen God gevloekt zal hebben, zoo zal hij zijne zonde dragen.

16 En wie dien naam des HEEREN gelasterd zal hebben, zal zekerlijk zedood worden; de gausche vergadering zal hem zekerlijk steunen; alsoo zal de vreemdeling zijn, gelijk de inboorling, als hij den NAAM zal gelasterd hebben, hij zal gedood worden.

17 En als iemand eenige ziel des menschen zal verlagen hebben, hij zal zekerlijk gedood worden.

18 Maar wie de ziel van eenig vee zal verlagen hebben, hij zal het wedergeven, ziel voor ziel.

19 Als ook iemand na zijnen naaste een gebrek zal aangebragt hebben; gelijk als hij gedaan heeft, zoo zal ook aan hem gedaan worden:

20 Als ook iemand een gebrek, ooz voor ooz, tand voor tand; gelijk als hij een gebrek eenen mensch zal aangebragt hebben, zoo zal ook hem aangebragt worden.

21 Wie dan eenig vee verslaat, die zal het wedergeven; maar wie een mensch verslaat, die zal gedood worden.

22 Eenierlei recht zult gij hebben; zoo zal de vreemdeling zijn, als de inboorling; want ik ben de HEERE uw God!

23 En Mozes zeide tot de kinderen Israels, dat zij den vloeker tot buiten het leger uitbrengen, en hem niet steunen steunen zouden. En de kinderen Israels deden, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

HOOFDSTUK 25.

VERDER sprak de HEERE tot Mozes aan den berg Sinai, zeggende:

1 Spreek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Wanneer gij zult gekomen zijn in dat land, dat ik u zins, dan zal dat land rusten eenen sabbat den HEERE.

2 Zes jaren zult gij weeten arker beemalen, en zes jaren uwen wijngaard beemalen, en de inkomst daarvan inzamelen.

3 Doch in het zevende jaar zal voor het land een sabbat der rust zijn, een sabbat, den HEERE; uwen akker zult gij niet beemalen en uwen wijngaard niet beemalen.

4 Wat van zelf van uwen oogst zal zewassen zijn, zult gij niet inoogsten, en de druiven uwer afzondering zult gij niet afsnijden; het zal een jaar der ruste voor het land zijn.

5 En de inkomst van dien sabbat des lands zal voor u tot spijzen zijn, voor u, en voor uwen knecht, en voor uwe dienstdiener, en voor uwen daglooner, en voor uwen hijwoner, die bij u als vreemdelingen verkeerden.

6 Mitsdaders voor uw vee; en voor het gederde, dat in uw land is, zal al de inkomst daarvan tot ruste zijn.

7 Gij zult u ook tellen zeven jaarweken, zeven

maal zeven jaren; zoodat de dagen der zeven jaarweken, u negen en veertig jaren zullen zijn.

8 Daarna zult gij in de zevende maand, op den tienden der maand, de haren des geklanks doen dorztaan, op den verzoending met gij de bazijn doen dooraan in uw gausche land.

9 En gij zult dat vijfde jaar heiligen, en vrijheid uitroepen in het land, voor al zijne inwoners; het zal u een jubeljaar zijn; en gij zult wederkeeren een ieder tot zijne bezittingen, en zult wederkeeren een ieder tot zijn geslacht.

10 Dit jubeljaar zult u op het vijftiende jaar zijn; en gij zult niet zaaien, noch inoosten wat van zelf daarin zal gewassen zijn, noch ook de druiven der afzonderingen in hetzelfde afsnijden.

11 Want dat is het jubeljaar, het zal u heilig zijn; gij zult uit het veld de inkomst daarvan eten.

12 Op dat jubeljaar zult gij wederkeeren tot zijne bezittingen.

13 Daarom, wanneer gij aan uwen naaste wat verhuysar verkoopt, of uit de hand uws naasten koopten, zult, dat niemand de een den ander verdrukke.

14 Naar het getal der jaren, van het jubeljaar af, zult gij van uwen naaste koopten, en naar het getal van de jaren der inkomst zal hij het aan u verkoopten.

15 Naar de veestheid der jaren zult gij zijnen koop vermeerderen, en naar de veestheid der jaren zult gij zijnen koop verminderen; want hij verkoopt aan u het getal der inkomsten.

16 Dat dus niemand zijnen naaste verdrukke; maar vreesd voor uwen God; want ik ben de HEERE uw God!

17 En doet mijne inzettingen, en houdt mijne rechten, en doet dezelve; zoo zult gij zeker wonen in het land.

18 En het land zal zijne vrucht geven, en gij zult eten, tot verzadiging toe, en gij zult zeker daarin wonen.

19 En als gij zoodt zagen: Wat zullen wij eten in het zevende jaar? ziet, wij zullen niet zaaien, en onze inkomst niet inzamelen;

20 Zoo zal ik mijnen zegen gevelen over u in het zevende jaar, dat het de inkomst voor drie jaren zal voorbrengen.

21 Het achste jaar nu zult gij zaaien, en zult van de oude inkomst eten, tot het negende jaar toe; tot dat zijne inkomst ingekomen is, zult gij het oude eten.

22 Het land ook zal niet voor altoos verkocht worden; want het land is het mijne, dewijl gij vreemdelingen en bijwoners bij mij zijt.

23 Daarom zult gij, in het gausche land uwer bezittingen, lossing voor het land toelaten.

24 Wanneer uwe broeder zal verarmd zijn, en iets van zijne bezittingen verkocht zal hebben, zoo zal hij niet lossen, die hem nabestaande is, komen, en zal hij het verkochte zijns broeders lossen.

25 En wanneer iemand geen lossen zal hebben, maar zijne hand bekomen en hij gevonden zal hebben, zooveel genoeg is tot zijne lossing.

26 Dan zal hij de jaren zijner verkoopzigen rekenen, en het overschot zal hij den man, wien hij het verkocht had, weder uitkeeren; en hij zal weder tot zijne bezittingen komen.

27 Maar indien zijne hand niet gevonden heeft, wat genoeg is, om aan hem weder uit te keeren, zoo zal zijn verkochte goed zijn in de hand van diezelfde koper tot het jubeljaar toe; maar in het jubeljaar zal het nitgaan, en hij zal tot zijne bezittingen wederkeeren.

28 Ingevalk, wanneer iemand een woonhuis in eenewigewezige stad zal verkocht hebben, zoo zal zijne lossing zijn, totdat het jaar zijner verkoopzigen volkomen zal zijn; in een vol jaar zal zijne lossing wezen.

29 Maar is het, dat het niet geloot wordt, tegen dat hem het geheele jaar zal vervuld zijn, zoo zal dat huis, hetwelk in die stad is, die een muis heeft, voor altoos blijven aan hem, die dat gekocht heeft, onder zijne geslachten; het zal in het jubeljaar niet uitgaan.

31 Doch de huizen der dorpen, die rondom eenen muis hebben, zullen als het veld des lands gerekend worden; daarvoor zal lossing zijn, en zij zullen in het jubeljaar uitgaan.

32 Aanstaande de steden der Levieten, en de huizen der steden hunner bezitting, de Levieten zullen eenen eeuwig toestand hebben.

33 En als men onder de Levieten lossing zal gedaan hebben, zoo zal de koop van het huis en van de stad zijner bezitting, in het jubeljaar uitgaan; want de huizen van de steden der Levieten zijn hunne bezitting in het midden van de kinderen Israels.

34 Doch het veld van de voorstad hunner steden zal niet verkocht worden; want het is een eeuwig bezitting voor hen.

35 En als uw broeder zal verarmd zijn, en zijne hand hij u wankelen zal, zoo zult gij hem vasthouden, zelfs eenen vreemdeling en bijwoner, opdat hij bij u leve.

36 Gij zult geen woeker noch overwinst van hem nemen; maar zij zult vreezen voor uwen God, opdat uw broeder bij u leve.

37 Uw geld zult gij hem niet op woeker geven, en gij zult uwe zinnen niet op overwinst geven.

38 Ik ben de HEERE uw God, die u uit Egypteland gevoerd heb, om u het land Kanaan te geven, opdat ik u tot een God zij.

39 Deszelfs, wanneer uw broeder bij u zal verarmd zijn, en zich aan u verkocht zal hebben, gij zult hem niet doen dienen de dienst van eenen slaaf.

40 Als een daglooner, als een bijwoner zal hij bij u zijn; tot het jubeljaar zal hij bij u dienen.

41 Man zal hij van u uitgaan, hij en zijne kinderen met hem, en hij zal tot zijn geslacht wederkeren, en tot de bezitting zijner vaderen wederkeren.

42 Want zij zijn mijne dienstknechten, die ik uit Egypteland uitgevoerd heb; zij zullen niet verkocht worden, gelijk men eenen slaaf verkoopt.

43 Gij zult geen heerschappij over hem hebben met wreedheid, maar zij zult vreezen voor uwen God.

44 Aanstaande uwen slaaf of uwe slavin, die gij zult hebben, die zullen van de volken zijn, die rondom u zijn; van die zult gij eenen slaaf of eenen slavin kopen.

45 Gij zult ze ook koopen van de kinderen der bijwoners, die hij u als vreemdelingen verkeerden; die zij in uw land zullen gewonnen hebben; en zij zullen in tot eene bezitting zijn.

46 En gij zult u tot bezitters over hen stellen voor uwe kinderen na u, opdat zij de bezitting erven; zij zult hen in eeuwigheid doen dienen; maar over uwe broeders, de kinderen Israels, een jegelijk over zijnen broeder, zij zult over hem geen heerschappij hebben met wreedheid.

47 En wanneer de hand eens vreemdelings en bijwoners, die hij u is, overgekomen zal hebben, en uw broeder, die hij hem is, verarmd zal zijn, dat hij zich aan den vreemdeling, den bijwoner, die hij u is, of aan den slaaf van het geslacht des vreemdelings zal verkocht hebben;

48 Nadat hij zich zal verkocht hebben, zal er lossing voor hem zijn; een van zijne broeders zal er lossing voor hem zijn; of de zoon zijns ooms zal hem lossen, of die uit de naasten zijns vleesches van

zijn geslacht is, zal hem lossen; of heeft zijne hand wat bekomen, dat hij zich zelften losse.

50 En hij zal met zijnen koper rekenen van dat jaar af, dat hij zich aan hem verkocht heeft, tot het jubeljaar toe; alzo dat het geld, zijner verkoop zal zijn naar het getal van de jaren, naar de dagen eens dagloners zal het met hem zijn.

51 Indien nog vele van die jaren zijn, naar die zal hij tot zijne lossing van het geld, waarvoor hij gekocht is, wedergeven.

52 En indien er nog weinige van die jaren overgebleven zijn, tot aan het jubeljaar, zoo zal hij met hem rekenen; naar zijne jaren zal hij zijne lossing wedergeven.

53 Als een daglooner zal hij van jaar tot jaar bij hem zijn; men zal over hem geen heerschappij hebben met wreedheid voor uwe oogen.

54 En is het, dat hij hierdoor niet geloot wordt, zoo zal hij in het jubeljaar uitgaan, en zijne kinderen met hem.

55 Want de kinderen Israels zijn mij tot dienstknechten, mijne dienstknechten zijn zij, die ik uit Egypteland uitgevoerd heb; ik ben de HEERE uw God.

HOOFDSTUK 28.

GIJ zult allen den eene afgeden maken, noch gesonden heide, noch opperigt heide zult gij stellen, noch gebeden doen in uw land zetten, om u daarvoor te bedingen; want ik ben de HEERE uw God!

2 Mijne sabbaten zult gij houden, en mijn heiligdom zult gij vreezen; ik ben de HEERE!

3 Indien gij in mijne inzettingen wandelen, en mijne geboden houdt, en dien doet zult;

4 Zoo zal ik uwe reusen geven op hunnen tijd; en het land zal zijne inkomst geven, en het geboude des velds zal zijne vrucht geven;

5 En de dorschtijd zal u reiken tot den wijnoest, en de wijnoest zal reiken tot den zaaitijd; en al zult uwe brood eten tot verzadiging toe, en gij zult zeker in uw land wonen.

6 Ook zal ik vrede geven in het land, dat gij zult tot slapen liggen, en niemand zal, die verschrikt, en ik zal het loos geelerte, uit het land doen opheffen, en het zwaard zal door uw land niet doorgaan.

7 En gij zult uwe vijanden vervolgen; en zij zullen voor uw aangezicht door het zwaard vallen.

8 Vijf uit u zullen honderd vervolgen, en honderd uit u zullen tien duizend vervolgen; en uwe vijanden zullen voor uw aangezicht door het zwaard vallen.

9 En ik zal mij tot u weenden, en zal u vruchtbaar maken, en u vermenigvuldigen; en mijn verbond zal ik met u bevestigen.

10 En gij zult het oase, dat veronderd is, eten; en het oude zult gij van wege het nieuwe uitlijnen.

11 En ik zal mijnen tabernakel in het midden van u zetten; en mijne ziel zal van u niet waken.

12 En ik zal in het midden van u wandelen, en zal u tot een God zijn, en gij zult mij tot een volk zijn.

13 Ik ben de HEERE uw God, die u uit het land der Egyptenaren uitgevoerd heb, opdat gij mijne slaven niet zoudt zijn; en ik heb de disselboom van uw jak verbroken, en heb u doen restop zijn.

14 Maar indien gij mij niet zult hooren, en al deze geboden niet zult doen;

15 En zoo gij mijne inzettingen zult smadelijk verwerpen, en zoo uwe ziel van mijne reusen zal waken, dat gij niet diet al mijne geboden, om mijn verbond te vernietigen;

16 Dit zal ik u ook doen, dat ik over u stellen

zal verschrikking, tering en koorts, die de oogen verteren en de ziel pijnigen; gij zult ook uwe raad te vergeefs zaaien, en uwe vijanden zullen dat opten.

17 Daartoe zal ik mijn aangezicht tegen u lieden zetten, dat gij gelagen zult worden voor het aangezicht uwer vijanden; en uwe haters zullen over u heerschappij hebben, en gij zult vlieden, als u niemand vervolg.

18 En zoo gij mij tot deze dingen toe nog niet hooren zult, ik zal nog daar toedoen, om u zeevenvuldig over uwe zonden te tuchtigen.

19 Want ik zal de hooraardigheid uwer kracht verstoren, en zal uwen hemel als ijzer maken, en uwe sardes als koper.

20 En uwe magt zal ijdelijk verdaan worden; en uwe land zal zijne inkomst niet geven; en het geboude des lands zal zijne vrucht niet geven.

21 En zoo gij met mij in tegenheid wandelen zult, en mij niet zult willen hooren, zoo zal ik over u, naar uwe zonden, zeevenvuldig slagen toedoen.

22 Want ik zal onder u zenden het geelerte des velds, hetwelk u beroven, en uw roe uitroelen, en u vernedderen zal; en uwe wegen zullen woest worden.

23 Indien gij nog door deze dingen mij niet getuchtigt zult zijn, maar met mij in tegenheid wandelen.

24 Zoo zal ik ook met u in tegenheid wandelen, en ik zal u ook zeevenvuldig over uwe zonden slaan.

25 Want ik zal een zwaard over u brengen, dat de wrak des verbonds wreken zal, zoodat gij in uwe steden veranderd zult worden; dan zal ik, de pest in het midden van u zenden, en gij zult in de hand des vijands overgegeven worden.

26 Als ik u den staf des broods zal gebroken hebben, dan zullen tien vrouwen uw brood in éénen oven bakken, en zullen uw brood bij het gewigt wedergeven, en gij zult eten, maar niet verzadigd worden.

27 Als gij hierom ook mij niet hooren zult, maar met mij wandelen zult in tegenheid;

28 Zoo zal ik ook met u in heetriginnige tegenheid wandelen, en ik zal u ook zeevenvuldig over uwe zonden tuchtigen.

29 Want gij zult het vleesch uwer zonen eten, en het vleesch uwer dochteren zult gij eten.

30 En ik zal uwe hoogten verstoren, en uwe zonnobeelden uitroelen, en zal uwe doode lichamen op de doode ligchamen uwer drekgoden werpen; en mijne ziel zal aan u waken.

31 En ik zal uwe steden eenen woestijn maken, en uwe heiligdommen verwoesten; en ik zal uwen lieffliken reuk niet rieken.

32 Ja ik zal dat land verwoesten; dat uwe vijanden, die daarin zullen wonen, zich daarover ontzetten zullen.

33 Daartoe zal ik u onder de Heidenen verstrooien, en een zwaard achter u uittrekken; en uw land zal woest, en uwe steden zullen eenen woestijn zijn.

34 Dan zal het land aan zijne sabbaten een wegevalen hebben, al de dagen der verwoesting, en gij zult in het land uwer vijanden zijn; dan zal het land rusten, en aan zijne sabbaten een wegevalen hebben.

35 Al de dagen der verwoesting zal het rusten; overmits het niet rustte in uwe sabbaten, als gij daarin woonde.

36 En aanstaande de overgeblevenen onder u, ik zal in hun hart eene weegheid in de landen hunner vijanden laten komen; zoodat het geruisch van een rodreven blad hen jagen zal, en zij zullen vlieden, gelijk men vliedt voor een zwaard, en zullen vallen, waar niemand is, die jaagt.

37 En zij zullen op een of den ander als voor het

zwaard vallen, waar niemand is, die jaagt; en gij zult voor het aangezicht uwer vijanden niet kunnen bestaan.

38 Maar gij zult omkomen onder de Heidenen, en het land uwer vijanden zal u verteen.

39 En de overgeblevenen onder u zullen om hunne ongerechtigheid in de landen uwer vijanden uitlijnen; ja ook om de ongerechtigden hunner vaderen zullen zij met hen uitlijnen.

40 Dan zullen zij hunne ongerechtigheid belijden, en de ongerechtigheid hunner vaderen met hunne overtredingen, waarmee zij tegen mij overtreeden hebben, en ook dat zij met mij in tegenheid gewandeld hebben.

41 Dat ik ook met hen in tegenheid gewandeld, en hen in het land hunner vijanden gebemt zal hebben. Zoo dan hun onbesneden hart gebogen wordt, en zij dan aan de straf hunner ongerechtigheid een wegevalen hebben;

42 Dan zal ik gedanken aan mijn verbond met Jakob, en ook aan mijn verbond met Izak, en ook aan mijn verbond met Abraham zal ik gedanken, en aan het land zal ik gedanken;

43 Al het land om binnentwil zal verlaten zijn geweest, en aan zijne sabbaten een wegevalen gehad hebben, wanneer het om binnentwil verwoest was, en zij aan de straf hunner ongerechtigheid een wegevalen zullen gehad hebben; daarom, en omdat zij mijne reuten hebben verwoest, en hunne ziel aan mijne inzettingen gewald had.

44 En hierenboven is dit ook; als zij in het land hunner vijanden zullen zijn, zal ik hen niet verwerpen, noch van hen waken, om een einde van hen te maken, vernietigende mijn verbond met hen; want ik ben de HEERE hun God!

45 Maar ik zal hun een leede gedanken aan het verbond der voorloperen, die ik uit Egypteland voor de oogen der Heidenen uitgevoerd heb; opdat ik hun tot een God ware; ik ben de HEERE!

46 Dit zijn die inzettingen, en die reuten, en die wetten, welke de HEERE gegeven heeft, tusschen zich en tusschen de kinderen Israels, op den berg Sinai, door de hand van Mozes.

HOOFDSTUK 27.

VERDER sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

2 Spreek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Wanneer iemand eens goetse, zal afgezonderd hebben, naar uwe schatting zullen de zielen des HEEREN zijn.

3 Als uwe schatting eens mans zal zijn van twintig jaren oud, tot eenen, die zestig jaren oud is; dan zal uwe schatting zijn van vijfzig sikkel den zilvers, naar den sikkel des heiligdoms.

4 Maar is het een vrouw, dan zal uwe schatting zijn dertig sikkel den.

5 En is het van eenen, die vijf jaren oud is, tot eenen, die twintig jaren oud is, zoo zal uwe schatting van eenen man twintig sikkel den zijn, en voor eenen vrouw tien sikkel den.

6 Maar is het van eenen, die eenen maand oud is, tot eenen, die vijf jaren oud is, zoo zal uwe schatting van een man zijn vijf sikkel den zilvers, en uwe schatting over eenen vrouw, zal zijn drie sikkel den zilvers.

7 En is het van eenen, die zestig jaren oud is en daarboven, is het een man, zoo zal uwe schatting zijn vijftien sikkel den, en voor eenen vrouw tien sikkel den.

8 Maar zoo hij armer is, dan uwe schatting, zoo zal hij zich voor het aangezicht des priesters zetten, opdat de priester hem schatte; naar dat de hand desgenen, die de goetse gedaan heeft, zal kunnen bekomen, zal de priester hem schatten.

4 Zijn heir nu, en zijne getelden waren vier en zeventig duizend en zes honderd.
 5 En nevens hem zal zich legeren de stam van Issachar, en Nephthali, de zoon van Zuar, zal de overste der zonen van Issachar zijn.
 6 Zijn heir nu, en zijne getelden waren vijf en vijftig duizend en vier honderd.
 7 Daartoe de stam van Zabulon; en Eliab, de zoon van Helon, zal de overste der zonen van Zabulon zijn.
 8 Zijn heir nu, en zijne getelden waren zeven en vijftig duizend en vier honderd.
 9 Al de getelden des legers van Juda waren honderd zes en tachtig duizend en vier honderd, naar hunne heiren. Zij zullen voorman optrekken.
 10 De banier des legers van Ruben, naar hunne heiren, zal tezen het zuiden zijn; en Elizur, de zoon van Sedeur, zal de overste der zonen van Ruben zijn.
 11 Zijn heir nu, en zijne getelden waren zes en veertig duizend en vijf honderd.
 12 En nevens hem zal zich legeren de stam van Simoon; en Selumiel, de zoon van Zurisaddai, zal de overste der zonen van Simoon zijn.
 13 Zijn heir nu, en zijne getelden waren negen en vijftig duizend en drie honderd.
 14 Daartoe de stam van Gad; en Eliazer, de zoon van Heliael, zal de overste der zonen van Gad zijn.
 15 Zijn heir nu, en zijne getelden waren vijf en veertig duizend zes honderd en vijftig.
 16 Al de getelden in het leger van Ruben waren honderd een en vijftig duizend vier honderd en vijftig, naar hunne heiren. En zij zullen de tweede optrekken.
 17 Daarna zal de tent der zamenkomst optrekken, met het leger der Levieten, in het midden van de legers; gelijk als zij zich legeren zullen, alsoo zullen zij optrekken, een iegelijk aan zijne plaats, naar hunne banieren.
 18 De banier des legers van Ithamar, naar hunne heiren, zal tegen het westen zijn; en Elisama, de zoon van Ammihadai, zal de overste der zonen van Ithamar zijn.
 19 Zijn heir nu, en zijne getelden waren veertig duizend en vijf honderd.
 20 En nevens hem de stam van Manasse; en Gamaliel, de zoon van Pedazur, zal de overste der zonen van Manasse zijn.
 21 Zijn heir nu, en zijne getelden waren twee en dertig duizend en twee honderd.
 22 Daartoe de stam van Benjamin; en Abidan, de zoon van Gabsai, zal de overste der zonen van Benjamin zijn.
 23 Zijn heir nu, en zijne getelden waren vijf en dertig duizend en vier honderd.
 24 Al de getelden in het leger van Efraim waren honderd acht duizend en een honderd, naar hunne heiren. En zij zullen de derde optrekken.
 25 De banier des legers van Dan zal tegen het noorden zijn, naar hunne heiren; en Ahiszer, de zoon van Ammihadai, zal de overste der zonen van Dan zijn.
 26 Zijn heir nu, en zijne getelden waren twee en veertig duizend en vier honderd.
 27 En nevens hem zal zich legeren de stam van Aser; en Pagiel, de zoon van Ochran, zal de overste der zonen van Aser zijn.
 28 Zijn heir nu, en zijne getelden waren eentwintig duizend en vijf honderd.
 29 Daartoe de stam van Naphthali; en Ahira, de zoon van Enan, zal de overste der zonen van Naphthali zijn.
 30 Zijn heir nu, en zijne getelden waren drie en vijftig duizend en vier honderd.
 31 Al de getelden in het leger van Dan waren honderd zeven en vijftig duizend en zes honderd.

In het achterste zullen zij optrekken, naar hunne banieren.
 32 Deze zijn de getelden van de kinderen Israëls, naar het huis hunner vaderen; al de getelden der legers, naar hunne heiren, waren zes honderd drie duizend vijf honderd en vijftig.
 33 Maar de Levieten werden niet geteld onder de zonen van Israël, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.
 34 En de kinderen Israëls deden naar alles, wat de HEERE Mozes geboden had, zoo legerden zij zich naar hunne banieren, en zoo trokken zij op, een iegelijk naar zijne geslachten, naar het huis zijner vaderen.

HOOFDSTUK 3.

DIT nu zijn de geboorten van Aäron en Mozes; ten dage als de HEERE met Mozes gesproken heeft op den berg Sinai.
 2 En dit zijn de namen der zonen van Aäron: de eerstgeborene, Nadab, daarna Abihu, Eleazar en Ithamar.
 3 Dit zijn de namen der zonen van Aäron, der priesteren, die gezalfd waren, welke hand men gevuld had, om het priesterambt te bedienen.
 4 Maar Nadab en Abihu stierven voor het aangezicht des HEEREN, als zij vreemd vuur voor Sinai brachten, en hadden geene kinderen; doch voor het aangezicht van hunnen vader Aäron.
 5 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
 6 Doe den stam Levi naderen, en stel hem voor het aangezicht van den priester Aäron, opdat zij hem dienen;
 7 En dat zij waarmoenen zijne wacht, en de wacht der gebede verpadering, voor de tent der zamenkomst, om de dienst des tabernakels te bedienen;
 8 En dat zij al het gereedschap van de tent der zamenkomst, en de wacht der kinderen Israëls waarmoenen, om de dienst des tabernakels te bedienen.
 9 Gij zult dan aan Aäron en aan zijne zonen de Levieten geven; zij zijn gezeven, zij zijn hem gegeven uit de kinderen Israëls.
 10 Maar Aäron en zijne zonen zult gij stellen, dat zij hun priesterambt waarmoen; en de
 11 En ik, zie, Ik heb de Levieten uit het midden van de kinderen Israëls genomen, in plaats van allen eerstgeborenen, die de baarmoeder open, uit de kinderen Israëls; en de Levieten zullen Mijne zijn.
 12 Want alle eerstgeborene is Mijne; van den slag, dat Ik alle eerstgeborenen in Egypteland heb genomen, en heb Mij gebelid alle eerstgeborenen in Israël, van de menschen tot de beesten; zij zullen Mijne zijn; Ik ben de HEERE!
 13 En de HEERE sprak tot Mozes in de woestijn van Sinai, zeggende:
 14 Tel de zonen van Levi naar het huis hunner vaderen, naar hunne geslachten; al wat mannelijk is, van een maand oud en daarboven, die zult gij tellen.
 15 En Mozes telde hen naar het bevel des HEEREN, gelijk als hem geboden was.
 16 Dit nu waren de zonen van Levi met hunne namen: Gerson, en Kahath, en Merari.
 17 En dit zijn de namen der zonen van Gerson: Amram en Izhar, Hebron en Uzziel.
 18 En de zonen van Merari, naar hunne geslachten: Mabel en Masi; dit zijn de geslachten der zonen van Merari.
 19 En Gerson was het geslacht der Libnieten.

en het geslacht der Simelieten; dit zijn de geslachten der Gersonieten.
 20 Hunne getelden in getal waren van al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven; hunne getelden waren zeven duizend en vijf honderd.
 21 De geslachten der Gersonieten zullen zich legeren achter den tabernakel, westwaarts.
 22 De overste nu van het vaderlijke huis der Gersonieten zal zijn Elisaf, de zoon van Leeli.
 23 En de wacht der zonen van Gerson in de tent der zamenkomst zal zijn de tabernakel en de tafel, naar deksel, en het deksel aan de deur van de tent der zamenkomst;
 24 En de behangelen des voorhofs, en het deksel van de deur des voorhofs, welke bij den tabernakel en bij het altaar rondom zijn; mitszoders zijne zolen, tot zijne gansche dienst.
 25 En van Kahath is het geslacht der Amramieten, en het geslacht der Izharieten, en het geslacht der Uzzielieten; dit zijn de geslachten der Kohathieten.
 26 In getal van al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven, waren acht duizend en zes honderd, waarmoenende de wacht des heilighoms.
 27 De geslachten der zonen van Kohath zullen zich legeren aan de zijde des tabernakels, zuidwaarts.
 28 De overste nu van het vaderlijke huis der geslachten van de Kohathieten, zal zijn Eliaf, de zoon van Uzziel.
 29 Hunne wacht nu zal zijn de ark, en de tafel, en de kandelaar, en de altaren, en het gereedschap des heilighoms, met hetwelk zij dienst doen, en het deksel, en al wat tot zijne dienst behoort.
 30 De overste nu der oversten van Levi zal zijn Eleazar, de zoon van Aäron, den priester; zijn opzicht zal zijn over degenen, die de wacht des heilighoms waarmoenen.
 31 Van Merari is het geslacht der Mahelieten, en het geslacht der Muisieten; dit zijn de geslachten van Merari.
 32 En hunne getelden in getal van al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven, waren zes duizend en twee honderd.
 33 De overste nu van het vaderlijke huis der geslachten van Merari zal zijn Zorai, de zoon van Abihad; zij zullen zich legeren aan de zijde des tabernakels, noordwaarts.
 34 En het opzicht der wachten van de zonen van Merari zal zijn over de beelden des tabernakels, en zijne rijkheden, en zijne pilaren, en zijne voeten, en al zijn gereedschap, en al wat tot zijne dienst behoort.
 35 En de pilaren des voorhofs rondom, en hunne voeten, en hunne pennen, en hunne zolen.
 36 Die nu zich legeren zullen voor den tabernakel oostwaarts, voor de tent der zamenkomst, tegen den oegang, zullen zijn Mozes, en Aäron met zijne zonen, waarmoenende de wacht des heilighoms, voor de wacht der kinderen Israëls; en de vreemde, die nadert, zal gedood worden.
 37 Alle getelden der Levieten, welke Mozes en Aäron, op het bevel des HEEREN, naar hunne geslachten, geteld hebben, al wat mannelijk was, van een maand oud en daarboven, waren twee en twintig duizend.
 38 En de HEERE zeide tot Mozes: Tel alle eerstgeborenen, wat mannelijk is onder de kinderen Israëls, van een maand oud en daarboven, en nesen het getal hunner namen op.
 39 En zij zult voor Mij de Levieten nemen, (Ik ben de HEERE!) in plaats van alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls, en de beesten der Levieten, in plaats van alle eerstgeborenen onder de beesten der kinderen Israëls.

42 Mozes dan telde, gelijk als de HEERE hem geboden had, alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls.
 43 En alle eerstgeborenen, die mannelijk waren, in het getal der namen, van een maand oud en daarboven, naar hunne getelden, waren twee en twintig duizend twee honderd en drie en zeventig.
 44 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
 45 Nesen de Levieten, in plaats van alle eerstgeborenen onder de kinderen Israëls, en de beesten der Levieten, in plaats van hunne beesten; want de Levieten zullen Mijne zijn: Ik ben de HEERE!
 46 Aangtaande de twee honderd drie en zeventig, die gelost zullen worden, die overschieten, boven de Levieten, van de eerstgeborenen van de kinderen Israëls;
 47 Gij zult voor elk hoofd vijf sikkele nemen; maar den sikkel des heilighoms zult gij ze nemen; die sikkel is twintig gew.
 48 En zij zult dat geld aan Aäron en zijne zonen geven, het geld der gelosten, die onder hen overschieten.
 49 Toen nam Mozes dat beestel van de levieten, die overschieten boven de gelosten door de kinderen Israëls;
 50 Van de eerstgeborenen van de kinderen Israëls nam hij dat geld, duizend drie honderd vijf en zestig sikkele, naar den sikkel des heilighoms.
 51 En Mozes gaf dat geld der gelosten aan Aäron en aan zijne zonen, naar het bevel des HEEREN, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

HOOFDSTUK 4.

DEN DE HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende:
 2 Nesen op de som der zonen van Kohath, uit het midden der zonen van Levi, naar hunne geslachten, naar het huis hunner vaderen.
 3 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud; al wie tot dezen strijd inkomt, om het werk in de tent der zamenkomst te doen.
 4 Dit zal de dienst zijn der zonen van Kohath, in de tent der zamenkomst, te sezen de heilighed der heiligheden.
 5 In het optrekken des legers, zoo zullen Aäron en zijne zonen komen, en den voorhang des deksels afnemen, en zullen daarmede de ark der getigenis bedekken.
 6 En zij zullen een deksel van dassenvellen daarop leggen, en een gebelid kleed van hemelsblauw daarbovenop uitspreiden; en zij zullen derzever handbooszen aanleggen.
 7 Zij zullen ook op de toontafel een kleed van hemelsblauw uitspreiden, en zullen daarop zetten die schotel, en de reukschalen, en de kroonen, en de dekschotel; ook zal het gedurig brood daarop zijn.
 8 Daarna zullen zij een scharaken kleed daarover uitspreiden, en zullen dat met een deksel van dassenvellen bedekken; en zij zullen derzever handbooszen aanleggen.
 9 Dan zullen zij een kleed van hemelsblauw nemen, en bedekken den kandelaar des luchters, en zijne lampen, en zijne smuets, en zijne bluscherven, en al zijne olievaten, met welke zij aan denzeven dienen.
 10 Zij zullen ook denzeven, en al zijn gereedschap, in een deksel van dassenvellen doen, en zullen hem op den draagboom leggen.
 11 En over het gouden altaar zullen zij een kleed van hemelsblauw uitspreiden, en zullen dat met een deksel van dassenvellen bedekken; en zij zullen derzeffs handbooszen aanleggen.
 12 Zij zullen ook nemen alle gereedschap der dienst, met hetwelk zij in het heilighed dienen, en zullen het leggen in een kleed van hemelsblauw, en zullen hetzelfde met een deksel van

daaravellen bedekken; en zij zullen het op den draagboom leggen.

13 En zij zullen de asch van het altaar vegen, en zij zullen daarover een kleed van purper uitbreiden.

14 En zij zullen daarop leggen al zijn gereedschap, waarmede zij aan heilige dienste, de kookpotten, de kruisvellen, en de schoffelen, en de sprengbekkens, al het gereedschap des altaars; en zij zullen daarover een deksel van dessevelen uitbreiden, en zullen dezelve handboenen aanleggen.

15 Als nu Aäron en zijne zonen, het deksel van het heiligdom, en van alle gereedschap des heiligdoms, in het optrekken des legers, zullen voleind hebben, zoo zullen daarna de zonen van Kohath komen om te draagen; maar zij zullen dat heilige niet aanroeren, dat zij niet sterven. Dit is de last der zonen van Kohath, in de tent der samenkomst.

16 Het opzicht nu van Eleazar, den zoon van Aäron, den priester, zal zijn over de olie des heiligen, en het reukwerk der werkelijke sprengrijzen, en het gedurig spijsoffer, en de zalfolie: het opzicht des ganschen tabernakels, en alles wat daarin is, aan het heiligdom, en aan zijn gereedschap.

17 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Aäron, zeggende:

18 Gij zult den stam van de geslachten der Kohathieten niet laten uitgeroeid worden, uit het midden der Levieten.

19 Maar dit zult gij hem doen, opdat zij leven en niet sterven, als zij tot de heiligheid der heiligheden toetreden zullen: Aäron en zijne zonen zullen komen, en stellen hen een ieder over zijne dienst en om zijn last.

20 Doch zij zullen niet inkomen om te zien, als men het heiligdom inwendig, opdat zij niet sterven.

21 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

22 Neem ook op de som der zonen van Gerson, naar het huis hunner vaderen, naar hunne zedichten.

23 Gij zult hen tellen van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt om den strijd te strijden, opdat hij de dienst bediene in de tent der samenkomst.

24 Dit zal zijn de dienst der geslachten van de Gersonieten, in het draagen en in den last.

25 Zij zullen dan dragen de gordijnen des tabernakels, en de tent der samenkomst, te weten haar deksel, en het deksel der deuren van de tent der samenkomst; en het deksel der deuren van de poort des voorbuis, het welk is bij den tabernakel en bij het altaar rondom; en hunne zeden, en al het gereedschap van hunne dienst, mitgaders al wat daarvoor bevolgd wordt, opdat zij dienen.

26 De geheele dienst van de zonen der Gersonieten, in al hunnen last, en in al hunne dienst, zal zijn naar het bevel van Aäron en van zijne zonen; en zij zullen hun last ter bewaaring al hunnen last bevelen.

27 Dit is de dienst van de geslachten der zonen van de Gersonieten, in de tent der samenkomst; en hunne wacht zal zijn onder de hand van Ithamar, den zoon van Aäron, den priester.

28 Aanstaande de zonen van Merari, die zult gij naar hunne geslachten, en naar het huis hunner vaderen tellen.

29 Gij zult hen tellen van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt tot dezen strijd, om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst.

30 Dit zal nu zijn de onderhouden van hunnen last, naar al hunne dienst, in de tent der samen-

komst; de beheren des tabernakels, en zijne rindchen, en zijne pilaren, en zijne voeten;

31 Mitgaders de pilaren des voorbuis rondom, hunne voeten, en hunne pennen, en hunne zeden, niet al hun gereedschap; en niet al hunne dienst; en het gereedschap van de waarneming van hunnen last zult gij bij namen tellen.

32 Dit is de dienst van de geslachten der zonen van Merari, naar hunne gansche dienst, in de tent der samenkomst, onder de hand van Ithamar, den zoon van Aäron, den priester.

33 Mozes dan en Aäron, en de oversten der verandering telden de zonen der Kohathieten, naar hunne geslachten, en naar het huis hunner vaderen:

34 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt tot dezen strijd, tot de dienst in de tent der samenkomst;

35 Hunne getelden nu waren, naar hunne geslachten, twee duizend zeven honderd en vijftig.

36 Dit zijn de getelden van de geslachten der Kohathieten, van al wie in de tent der samenkomst diende, welke Mozes en Aäron geteld hebben, naar het bevel des HEEREN, door de hand van Mozes.

37 Inzake de getelden der zonen van Gerson, naar hunne geslachten, en naar het huis hunner vaderen:

38 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt tot dezen strijd, tot de dienst in de tent der samenkomst;

39 Hunne getelden nu waren, naar hunne geslachten, drie duizend en twee honderd.

40 Deze zijn de getelden van de geslachten der zonen van Merari, welke Mozes en Aäron geteld hebben, naar het bevel des HEEREN, door de hand van Mozes.

41 De getelden, welke Mozes en Aäron, en de oversten van Israel geteld hebben van de Levieten, naar hunne geslachten, en naar het huis hunner vaderen:

42 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt, om de dienst der bediening en de dienst van den last, in de tent der samenkomst, te bedienen;

43 Hunne getelden waren acht duizend vijf honderd en tachtig.

44 Men telde hen, naar het bevel des HEEREN.

45 Men telde hen, om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst, en om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst, en om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst.

46 Dit is de dienst van de geslachten der zonen van de Gersonieten, in de tent der samenkomst; en hunne wacht zal zijn onder de hand van Ithamar, den zoon van Aäron, den priester.

47 Aanstaande de zonen van Merari, die zult gij naar hunne geslachten, en naar het huis hunner vaderen tellen.

48 Van dertig jaren oud en daarboven, tot vijftig jaren oud, al wie inkomt tot dezen strijd, om te bedienen de dienst van de tent der samenkomst.

49 Dit zal nu zijn de onderhouden van hunnen last, naar al hunne dienst, in de tent der samen-

HOOFDSTUK 5.

1 JN de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

2 Gebied den kinderen Israels, dat zij uit het leger wegzenden alle meelsteden, en alle veeëndoden, en allen, die onrein zijn van eenen dode.

3 Van den man tot de vrouw toe zult gij hen wegzenden; tot buiten het leger zult gij hen wegzenden; opdat zij niet verontreinigen hunne legers, in welker midten Ik wone.

4 En de kinderen Israels deden aldus, en zonden hen tot buiten het leger; gelijk de HEERE tot

Mozes gesproken had, alsoo deden de kinderen Israels.

5 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

6 Sprek tot de kinderen Israels: Wanneer een man of een vrouw iets van eenige menscheijke zonden, te weten zullen hebben, overtreedende heiligheden door overtredding tegen den HEERE, zoo is diezelfde ziel schuldig.

7 En zij zullen hunne zonden, welke zij gedaan hebben, bekliden; daarna zal hij zijne schuld weder uitkeeren, naar de hoofdsom daarvan, en derzelve vijftig deel zal hij daarboven toedoen, en zal het dien geven, aan wien hij zich verschuldigd heeft.

8 Maar zoo die man geen lossen zal hebben, om de schuld aan hem weder uit te keeren, zal die schuld, welke den HEERE weder uitkeerd wordt, des priesters zijn; behalve den nam der verzoening, niet welken hij voor hem verzoening doen zal.

9 Desgelijks zal alle heffing van alle gehelede dingen der kinderen Israels, welke zij tot den priester brengen, zijne zijn.

10 En een leeders gebedelike dingen zullen zijne zijn; wat iemand den priester zal gegeven hebben, zal zijne zijn.

11 Wijders sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

12 Sprek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Wanneer van iemand zijne huisvrouw zal afgeweken zijn, en door overtredding tegen hem overtredding zal hebben:

13 Dat een man bij haar door bijlegging des zands zal gelegen hebben, en het voor de oogen haars mans zal verborgen zijn, en zij niet betrappt is; en geen getuise tegen haar is, en zij niet betrappt is;

14 En de Ijvergeest over hem gekomen is, dat hij Ijvert over zijne huisvrouw, dewil zij onrein geworden is; of dat over hem de Ijvergeest gekomen is, dat hij over zijne huisvrouw Ijvert, hoewel zij niet onrein geworden is;

15 Dan zal die man zijne huisvrouw tot den priester brengen, en zal hare offerande voor haar medebrengen, een deense deel van eenen eide, zerstemmed; hij zal gevee olie daarop gieten, noch wierook daarop leggen, dewil het een spijsoffer der Ijveringen is, een spijsoffer der gedachtenis, dat de ongereetheid in godschennis brengt.

16 En de priester zal haar doen noderen, hij zal haar doen stellen voor het aangezicht des HEEREN.

17 En de priester zal heilig water in een aardewas nemen; en van het stof, hetwelk op den vloer des tabernakels is, zal de priester nemen, en in het water doen.

18 Daarna zal de priester de vrouw voor het aangezicht des HEEREN stellen, en zal het hoofd van de vrouw ontboeten, en zal het spijsoffer der gedachtenis op hare handen leggen, hetwelk het spijsoffer der Ijveringen is; en in de hand des priesters zal dat bitter water zijn, hetwelk den vloek medebrengt.

19 En de priester zal haar betedigen, en zal tot die vrouw zeggen: Indien niemand bij u gelegen heeft, en indien gij, onder uwen man zijnde, niet afgeweken zijt tot onreinheid, wees vrij van dit bitter water, hetwelk den vloek medebrengt.

20 Maar zoo gij, onder uwen man zijnde, afgeweken zijt; en zoo gij onrein geworden zijt, dat een man bij u gelegen heeft, behalve uwen man:

21 (Dan zal de priester die vrouw met den eed der verdoening besceiden, en de priester zal tot de vrouw zeggen:) De HEERE zette u tot eenen vloek, en tot eenen eed, in het midten uwer volks, mis dat de HEERE uwe heup vervallede, en uwen buik zwellende make:

22 Dat ditzelve water, hetwelk de verdoening

medebrengt, in uw ingewand inza, om den buik te doen zwellen, en de heup te doen vervallen: Dus zal die vrouw zeggen: Amen, amen!

23 Daarna zal de priester deze zelfde vloeken op een eedelijke schrijven, en hij zal het met het bitter water uitdoen.

24 En hij zal die vrouw dat bitter water, hetwelk de verdoening medebrengt, te drinken geven, dat het water, hetwelk de verdoening medebrengt, in haar tot bitterheden inza.

25 En de priester zal uit de hand van die vrouw het spijsoffer der Ijveringen nemen, en hij zal datzelve spijsoffer voor het aangezicht des HEEREN brengen, en zal dat op het altaar offeren.

26 De priester zal ook van dat spijsoffer dezelve godtkoffer, eenen handvol grijpen, en zal het op het altaar aansteken; en daarna zal hij dat water de vrouw te drinken geven.

27 Als hij haar nu dat water zal te drinken gegeven hebben, het zal geschieden, indien zij onrein geworden is, en legen haeren man door overtredding zal overtreeden hebben, dat het water, hetwelk verdoening medebrengt, tot bitterheden in haar inza zal, en haar buik zwellen, en hare heup vervallen zal; en die vrouw zal in het midden van haar volk tot eenen vloek zijn.

28 Doch indien de vrouw niet onrein geworden is, maar rein is, zoo zal zij vrij zijn, en zal niet met den vloek worden.

29 Dit is de wet der Ijveringen, als eenne vrouw, onder haeren man zijnde, zal afgeweken en onrein geworden zijn:

30 Of als over eenen man de Ijvergeest zal gekomen zijn, en hij over zijne huisvrouw zal geIjvert hebben, dat hij de vrouw voor het aangezicht des HEEREN stelle, en de priester aan haar deze gansche wet volbreue.

31 En de man zal van de ongereetheid onschuldig zijn; maar diezelfde vrouw zal hare ongereetheid dragen.

HOOFDSTUK 6.

1 JN de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

2 Sprek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Wanneer een man of eenne vrouw zich aangeschieden zal hebben, behorende de gloffe eenen Nazirets, om zich den HEERE af te zonderen:

3 Van wijn en sterken drank zal hij zich afzonderen; wijnsiedik, en eilke van sterken drank zal hij niet drinken, noch eenige vrochtigheid van druiven zal hij drinken, noch veracht of gezoogde druiven eten.

4 Al de dagen van zijn naziretschap zal hij niet eten van iets, dat van den wijnstok des wijns gemaakt is, van de kernen af tot de basten toe.

5 Al de dagen der gloffe van zijn naziretschap zal het scheren over zijn hoofd niet aan; totdat die dagen vervuld zullen zijn, die hij zich den HEERE af zondert, en die dagen der gloffe van zijn naziretschap, dat hij heilig zijn, intende de lokken van het haar zijns hoofd wassen.

6 Al de dagen, die hij zich den HEERE af zondert, zal hij tot het lichtaam eenen doodden niet gaan.

7 Om zijnen vader of om zijne moeder, om zijnen broeder of om zijne zuster, om hen zal hij zich niet verontreinigen, als zij dood zijn; want het naziretschap zijns Gods is op zijn hoofd.

8 Al de dagen van zijn naziretschap is hij den HEERE heilig.

9 En zoo de gestorve hij hem onvoorziens haastelijk gestorven ware, dat hij het hoofd van zijn naziretschap zou verontreinigd hebben, zoo zal hij op den dag zijner reiniging zijn hoofd besceiden; op den zevenden dag zal hij het besceiden.

10 En op den achttien dag zal hij twee toriel-
duiven, of twee jonge duiven brengen tot den
priester, tot de deur van de tent der samenkomst.
11 De priester zal eenen beventen ten zondoffer,
en eenen ten brandoffer, en zal voor hem verzoen-
ing doen, van dat hij aan het doode lichaam
gezondheid heeft; alzoo zal hij zijn hoofd op
dienzelfden dag heiligen.
12 Daarna zal hij de dagen van zijn nazireer-
schap den HEERE afzonderen, en zal een lam, dat
eenjarig is, brengen ten zondoffer; en de vorige
dagen zullen vallen, omdat zijn nazireerschap
veroorzakt was.
13 En dit is de wet des Nazireers: op den dag,
als de dagen van zijn nazireerschap zullen vervuld
zijn, zal hij dit brengen tot de deur van de tent
der samenkomst.
14 Hij dus zal tot zijne offerande den HEERE
offeren een volkomen eenjarig lam ten brandoffer,
en een volkomen eenjarig ossen ten zondoffer, en
een volkomen ram ten dankoffer.
15 En een korf ongezuurd koken, koken van
meelbloem, met olie gemengd, en ongezuurd
vlieden, met olie bestreken, misgaders hun spij-
soffer, en hunne drankofferen;
16 En de priester zal het voor het aangezicht des
HEEREN brengen, en zal zijn zondoffer en zijn
brandoffer bereiden.
17 Hij zal ook den ram ten dankoffer den
HEERE bereiden, met den korf der ongezuurd
koken; en de priester zal zijn spijsoffer en zijn
drankoffer bereiden.
18 Alsdan zal de Nazireer, aan de deur van de
tent der samenkomst, het hoofd van zijn nazireer-
schap beschoren; en hij zal het hoofdhaar
van zijn nazireerschap neren, en hij zal het
lezen op het vuur, dat onder het dankoffer is.
19 Daarna zal de priester een gezeiden schouder
nemen van den ram, en eenen ongezuurd kook
uit den korf, en eenen ongezuurd vlied; en hij
zal op de handen des Nazireers leggen, nadat
hij zijn nazireerschap afgeschoren heeft.
20 En de priester zal die bewegten ten bevoeger,
voet het aangezicht des HEEREN; het is een
heilich ding voor den priester, niet te hoort des
bevoegers, en met den schouder des bevoegers;
en daarna zal die Nazireer wijn drinken.
21 Dit is de wet des Nazireers, die zijne offerande
den HEERE voor zijn nazireerschap zal behoeft
hebben, behalve wat zijne hand bekomen zal;
maar zijne gelofte, welke hij behoeft zal hebben,
alzo zal hij doen, naar de wet van zijn nazireer-
schap.
22 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
23 Spreek tot Aäron en zijne zonen, zeggende:
Alzo zult gijlijsten de kinderen Israels zeggen,
zeggende tot hen:
24 De HEERE zegge u, en behoelste u!
25 De HEERE doe zijn aangezicht over u lichten,
en zij u eenheid!
26 De HEERE verhefde zijn aangezicht over u, en
geve u vrede!
27 Alzo zullen zij minnen naam op de kinderen
Israels leggen; en ik zal hen zegnen.

HOOFDSTUK 7.
DIN het geschiedde ten dage, als Mozes getindigd
had den tabernakel op te richten, en dat hij
dien gezalfd, en dien getheilich had, en al zijn
gewesenschap, misgaders het altaar en al zijn
gewesenschap, en hij zo gezalfd, en dezelve getheilich
had:
1 Dat de oversten van Israël, de hoofden van het
huis hunner vaderen offerden; dezen waren de
oversten der stammen, die over de getelden
stonden.
2 En zij bragten hunne offerande voor het aange-
zicht des HEEREN, zes overdekte wagens, en
twaalf runderen; eenen wagen voor twee over-
sten, en eenen os voor elk eenen; en bragten ze
voor den tabernakel.
3 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:
4 En ze van hen, opdat zij zijn magen om te
bedienen de dienst van de tent der samenkomst,
en al zal ik dezelve den Levieten geven, een' leder
naar zijne dienst.
5 Alzo nam Mozes die wagens, en die runderen,
en gaf dezelve den Levieten.
6 En vier wagens en acht runderen gaf hij den
zonen van Gerson, naar hunne dienst; onder de
hand van Merari, naar hunne dienst; onder de
hand van Ithamar, den zoon van Aäron, den
priester.
7 Maar den zonen van Kohath gaf hij niet;
want de dienst der heilige dingen was op hen, die
zij op de schouders droegen.
8 En de oversten offerden ter inwijding des
altaars, op den dag als hetzelfde gezalfd werd; de
oversten dan offerden hunne offeranden voor het
altaar.
9 En de HEERE zeide tot Mozes: Elke overste
zal een kerstijl op zijnen dag zijne offerande
offeren, ter inwijding des altaars.
10 Die nu op den eersten dag zijne offerande
offerde, was Nälusson, de zoon van Amminadab,
voor den stam van Juda.
11 En zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen; een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
12 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen, vol
reukwerks.
13 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
14 Een gettenbok, ten zondoffer;
15 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit was de
offerande van Nälusson, den zoon van Amminadab.
16 Op den tweeden dag offerde Nothiäsel, de
zoon van Zuar, de overste van Issaschar.
17 Hij offerde zijne offerande: een zilveren
schotel, welks gewigt was honderd dertig sikkelen;
een zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
18 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen,
vol reukwerks.
19 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
20 Een gettenbok, ten zondoffer;
21 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Nothiäsel, den zoon van Zuar.
22 Op den derden dag offerde de overste der
zonen van Zebulon, Eliab, de zoon van Helon.
23 Zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen, een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
24 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen,
vol reukwerks.
25 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
26 Een gettenbok, ten zondoffer;
27 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Eliab, den zoon van Helon.
28 Op den vierden dag offerde de overste der
kinderen van Ruben, Elizur, de zoon van Sedür.

29 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Gamaliel, den zoon van
Pedisur.
30 Op den negenden dag offerde de overste der
kinderen van Benjamin, Abidan, de zoon van
Gideoni.
31 Zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen; een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
32 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen, vol
reukwerks.
33 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
34 Een gettenbok, ten zondoffer;
35 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Elizur, den zoon van Se-
dür.
36 Op den vijftien dag offerde de overste der
kinderen van Simeon, Selmiel, de zoon van
Zaradadai.
37 Zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen; een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
38 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen,
vol reukwerks.
39 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
40 Een gettenbok, ten zondoffer;
41 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Selmiel, den zoon van
Zaradadai.
42 Op den zeshden dag offerde de overste der
kinderen van Gad, Elisaf, de zoon van Dehidai.
43 Zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen; een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
44 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen, vol
reukwerks.
45 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
46 Een gettenbok, ten zondoffer;
47 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Elisaf, den zoon van De-
hidai.
48 Op den zevenden dag offerde de overste der
kinderen van Efraim, Elisama, de zoon van
Amminadab.
49 Zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen; een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
50 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen, vol
reukwerks.
51 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
52 Een gettenbok, ten zondoffer;
53 En ten dankoffer: twee runderen, vijf ram-
men, vijf bokken, vijf eenjarige lammeren. Dit
was de offerande van Elisama, den zoon van Am-
minadab.
54 Op den achten dag offerde de overste der
kinderen van Manasse, Gamaliel, de zoon van
Pedisur.
55 Zijne offerande was: een zilveren schotel,
welks gewigt was honderd dertig sikkelen; een
zilveren sprengbekken van zeventig sikkelen,
naar den sikkel des heiligdoms; zij waren beiden
vol meelbloem met olie gemengd, ten spijsoffer;
56 Enze reukstaaal van tien gouden sikkelen,
vol reukwerks.
57 Een var, een jong rund, een ram, een lam, dat
eenjarig was, ten brandoffer;
58 Een gettenbok, ten zondoffer;

20 Alzoo bragten zij een kwaad gerucht voort van het land, dat zij versiept hadden, aan de kinderen Israëls, zeggende: Dat land, door hetwelk wij doorgegaan zijn, om het te versiepen, is een land, dat zijne inwoners vertreeft; en al het volk, hetwelk wij in het midden van hetzelfde gezien hebben, zijn mannen van groote lengte.

21 Wij hebben ook daar de reuzen gezien, en de kinderen van Enak, van de reuzen; en wij waren als sprinkhanen in onze oogen, alzoo waren wij ook in hunne oogen.

HOOFDSTUK 14.

1 Toen verbief zich de geheele vergadering, en zij lieven hunne stem op, en het volk weende in dienzelven nacht.

2 En al de kinderen Israëls murmureerden tegen Mozes en tegen Aäron; en de geheele vergadering zeide tot hen: Och of wij in Egypteland gestorven waren, of och of wij in deze woestijn gestorven waren!

3 En waarom brengt ons de HEERE naar dat land, dat wij door het zwaard vallen, en onze vrouwen, en onze kinderkens ten roof worden? Zou het ons niet goed zijn naar Egypte weder te keeren?

4 En zij zeiden de een tot den ander: Laat ons een hoofd opwerpen, en wederkeeren naar Egypte!

5 Toen vielen Mozes en Aäron op hunne knieën, voor het aangezicht van de geheele gemeente der vergadering van de kinderen Israëls.

6 En Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefonue, zijnde van degenen, die dat land versiept hadden, scheurden hunne kleederen.

7 En zij spraken tot de geheele vergadering der kinderen Israëls, zeggende: Het land, door hetwelk wij getrokken zijn, om hetzelve te versiepen, is een uitermate goed land.

8 Indien de HEERE een wedselwaai aan ons heeft, zoo zal Hij ons in dat land brengen, en zal ons dat geven; een land, hetwelk van melk en honk is vloedijnds.

9 Alleen zij tegen den HEERE niet weder-spanning! en vreesd gij niet het volk dezes lands, want zij zijn ons broed; hunne schaduw is van hen geweken, en de HEERE is met ons; vreesd hen niet!

10 Toen zeide de geheele vergadering, dat men hem met steenen steenen zoude! Maar de heerlijkheid des HEEREN verscheen in de tent der samenkomst, voor al de kinderen Israëls.

11 En de HEERE zeide tot Mozes: Hoe lang zal Mij dat volk tergen? en hoe lang zullen zij aan Mij niet geloven, door alle teekenen, die Ik in het midden van hen gedaan heb?

12 Ik zal het met pestilentie slaan, en Ik zal het verstooten; en Ik zal u overblij groeter en sterker volk maken, dan dit is.

13 En Mozes zeide tot den HEERE: Zoo zullen het de Egyptenaars hooren; want Gij hebt door uw kracht dit volk uit het midden van hen doen optrekken.

14 En zij zullen zeggen tot de inwoners van dit land, die geboort hebben, dat Gij, HEERE, in het midden van dit volk zijt; dat Gij, HEERE, oog aan oog gezien wordt, dat uw volk over hen staat, en Gij in eenen wolkolom voor hen aangezicht gaat des daags, en in eenen vuurkolom des nachts.

15 En zoudt Gij dit volk als eenen eenigen man dooden? zoo zouden de Heidenen, die uw gerucht gehoord hebben, spreken, zeggende:

16 Omdat de HEERE dit volk niet kon brengen in dat land, hetwelk Hij hun geworpen had, zoo heeft Hij hen geslagt in de woestijn.

17 Nu dan, laat toch de kracht des HEEREN

groot worden, gelijk als Gij gesproken hebt, zeggende:

18 De HEERE is langmoedig en groot van weldadigheid, verzevende de ongerechtigheid en overtredding, die den *schuldigen* onschuldig houdt, bezoekende de ongerechtigheid der vaders aan de kinderen, in het derde en in het vierde lid.

19 Vergoef toch de ongerechtigheid dezes volks, naar de grootte uwer goedertierenheid, en gelijk Gij zo aan dit volk van Egypteland af tot hietoo, vergeven hebt!

20 En de HEERE zeide: Ik heb hun vergeven naar uw woord.

21 Doch zekerlijk, zoo *verschuldig* als Ik leef: zoo zal de gansche aarde met de heerlijkheid des HEEREN vervuld worden!

22 Want al de mannen, die oeren hebben mijne heerlijkheid, en mijne teekenen, die Ik in Egypte en in de woestijn gedaan heb, en Mij nu tiemaal verzocht hebben, en mijner stem niet zijn gehoorzaam geweest:

23 Zoo zij het land, hetwelk Ik aan hunne vaders geworpen heb, zien zullen! Ja gespen van die Mij getergd hebben, zullen dat zien!

24 Doch mijn knecht Kaleb, omdat een andere geest met hem geweest is, en hij volhard heeft Mij na te volgen: zoo zal Ik hem brengen tot het land, in hetwelk Mij gekomen was, en zijn zaad zal het erfelijk bezitten.

25 De Amalekieten nu en de Kanaänieten wonen in dat dal; wendt u morgen, en maakt uwe reize naar de woestijn, op dien weg naar de Scheifze.

26 Daarna sprak de HEERE tot Mozes en tot Aäron, zeggende:

27 Hoe lang zal Ik bij deze booze vergadering zijn, die tegen Mij zijn murmureerende? Ik heb geboord de murmureeringen van de kinderen Israëls, waarmede zij tegen Mij zijn murmureerde.

28 Zeg tot hen: Zoo *verschuldig* als Ik leef, sprek de HEERE, indien Ik ulieden zoo niet doe, gelijk als zij in mijne ooren gesproken hebt!

29 Uwe doode lichamen zullen in deze woestijn vallen; en al uwe getijden, naar uwe gebede, van twintig jaren oed en daarboven, zij, die tegen Mij gemurmureerd hebt.

30 Zoo gij in dat land komt, over hetwelk Ik mijne hand opgeheven heb, dat Ik u daarin zoo doen woenen! behalve Kaleb, de zoon van Jefonue, en Jozua, de zoon van Nun.

31 En uwe kinderkens, waarvan gij zeldt: Zij zullen ten roof worden; die zal Ik daarin brengen, en die zullen bekennen dat land, hetwelk gij smadelijk verwerpen hebt.

32 Maar u aangaande, uwe doode lichamen zullen in deze woestijn vallen!

33 En uwe kinderen zullen gaan weiden in deze woestijn, veertig jaren, en zullen uwe boerrijken dragen, totdat uwe doode lichamen verteed zijn in deze woestijn.

34 Naar het getal der dagen, in welke zij dat land versiept hebt, veertig dagen, elken dag voor elk jaar, zult gij uwe onrechtigheden dragen, veertig jaren, en gij zult gewaar worden mijne afbreking.

35 Ik de HEERE heb zeggende: zoo Ik dit aan deze gansche booze vergadering desenen, die zich tegen Mij vermaand hebben, niet doe! zij zullen in deze woestijn te niet worden, en zullen daar sterven!

36 En die mannen, die Mozes gezonden had, om het land te versiepen, en wedergekomen zijnde, de gansche vergadering tegen hem hadden doen murmureren, een kwaad gerucht over dat land voortbrengende:

37 Diezeve mannen, die een kwaad gerucht van

dat land voortgebracht hadden, sterven door eenen plaag, voor het aangezicht des HEEREN.

38 Maar Jozua, de zoon van Nun, en Kaleb, de zoon van Jefonue, bleven levende van de mannen, die heesgegaan waren, om het land te versiepen.

39 En Mozes sprak deze woorden tot al de kinderen Israëls: Toen treunde het volk zeer.

40 En zij stonden des morgens vroege op, en klimmen op de hoogte des bergs, zeggende: Ziet, hier zijn wij, en wij zullen optrekken tot de plaats, die de HEERE gezegd heeft: want wij hebben gezondigd!

41 Maar Mozes zeide: Waarom overtroeft gij alzoo het bevel des HEEREN? want dat zij genen voorpoel hebben.

42 Trekt niet op, want de HEERE zal in het midden van u niet zijn; opdat gij niet geslagen wordt, voor het aangezicht uwer vijanden.

43 Want de Amalekieten, en de Kanaänieten zijn daar voor u aangezigt, en gij zult door het zwaard vallen; want, omdat gij u afgekeerd hebt van den HEERE, zoo zal de HEERE met u niet zijn.

44 Nogtans poogden zij vermetel, om op de hoogte des bergs te klimmen; maar de ark des verbonds des HEEREN en Mozes scheidden niet uit het midden des legers.

45 Toen kwamen af de Amalekieten, en de Kanaänieten, die in dat gebergte woonden, en sloegen hen, en versnieten hen, tot Horma toe.

HOOFDSTUK 15.

1 DAARNA sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

2 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Wanneer gij gekomen zult zijn in het land uwer woening, dat Ik u geven zal:

3 En gij een vuuroffer den HEERE zult doen, een brandoffer of slagtoffer, om af te zondren eenen gelofte, of in een vrijwillig offer, of in uwe zette hoortijden, om den HEERE eenen lieflijken reuk te maken, van runderen of van klein vee;

4 Zoo zal hij, die zijne offerande den HEERE offert, een spijsoffer oferen van een tiende meelbloem, gemengt met een vierdeel van een hin die.

5 En wijn ten drankoffer, een vierdeel van een hin, zult gij bereiden tot een brandoffer of tot een slagtoffer, voor een hin.

6 Of voor een ran zult gij een spijsoffer bereiden, van twee tienden meelbloem, gemengt met olie, een derde deel van een hin.

7 En wijn ten drankoffer, een derde deel van een hin, zult gij offeren tot een lieflijken reuk den HEERE.

8 En wanneer gij een jong rund zult bereiden tot een brandoffer of een slagtoffer, om een gelofte af te zondren, of ten dankoffer des HEERE:

9 Zoo zal hij tot een jong rund offeren een spijsoffer van drie tienden meelbloem, gemengt met olie, de helft van een hin.

10 En wijn zult gij offeren ten drankoffer, de helft van een hin, tot een vuuroffer van lieflijken reuk den HEERE.

11 Alzo zal gedaan worden met den eenen os, of met den eenen ram, of met het klein vee, van de lammeren, of van de geiten:

12 Naar het getal, dat zij bereiden zult, zult gij alzo doen met elkken, naar hun getal.

13 Alle inboorling zal deze dingen alzo doen, offerende een vuuroffer tot eenen lieflijken reuk den HEERE.

14 Wanneer ook een vreemdeling bij u als vreemdeling verkeert, of die in het midden van u is, in uwe geslachten, en hij een vuuroffer zal bereiden tot eenen lieflijken reuk den HEERE; gelijk als gij zult doen, alzo zal hij doen.

15 Gij gemengt, het zij ulieden en den vreemdeling, die als vreemdeling bij u verkeert, eenier, inzetting; ter eeuwige inzetting bij uwe geslachten, gelijk zij hebben, alzo zal de vreemdeling voor des HEEREN aangezigt zijn.

16 Eenierlikt wet en eenierlikt recht zal ulieden zijn, en den vreemdeling, die bij ulieden als vreemdeling verkeert.

17 Voorts sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

18 Spreek tot de kinderen Israëls, en zeg tot hen: Als zij zult gekomen zijn in het land, waarheen Ik u inbrengen zal.

19 Zoo zal het geschieden, als gij van het brood des lands zult eten, dan zult gij den HEERE een hoffer offeren.

20 De eerstellingen uwe dezes een' kook zult gij tot een hoffer offeren; gelijk het hoffer des dorchevoers zult gij dat offeren.

21 Van de eerstellingen uwe dezes zult gij den HEERE een hoffer geven, bij uwe vasten.

22 Voorts, wanneer gij vlieden afgedwaaid zult zijn, en niet zodan hebben al deze geboden, die de HEERE tot Mozes gesproken heeft:

23 Allen, wat u de HEERE door de hand van Mozes geboden heeft, van dien dag af, dat het de HEERE geboden heeft, en voortaan bij uwe vasten.

24 Zoo zal het geschieden, indien iets bij dwaling gedaan, en voor de oogen der vergadering besorgen is, dat de gansche vergadering eenen var, een jong rund, zal bereiden ten brandoffer, tot een lieflijken reuk den HEERE, met zijn spijsoffer en zijn drankoffer, naar de wijze; en eenen zettelbolk ten zondoffer.

25 En de priester zal de verzending doen voor de gansche vergadering van de kinderen Israëls, en het zal hun vergeven worden; want het was een afwaling, en zij hebben hunne offerande gebaat, een vuuroffer den HEERE, over hunne afwaling.

26 Het zal dan aan de gansche vergadering der kinderen Israëls vergeven worden, ook den vreemdeling, die in het midden van hen is als vreemdeling verkeert; want het is het gansche volk door dwaling overkomen.

27 En indien eens ziel door afwaling gezondigd zal hebben, die zal eenen jarige geit ten zondoffer offeren.

28 En de priester zal de verzending doen over de dwalende ziel, als zij gezondigd heeft door afwaling, voor het aangezicht des HEEREN, doende de verzending over haar; en het zal haar vergeven worden.

29 Den inboorling der kinderen Israëls, en den vreemdeling, die in hantelcer midden als vreemdeling verkeert, eenierlikt wet zal ulieden zijn, degenen, die het door afwaling doe.

30 Maar de ziel, die iets zal gedaan hebben met opgeheven hand, hetzij van inboorlingen of van vreemdelingen, die smaad den HEERE; en diezeve ziel zal uitgeroed worden uit het midden van haar volk.

31 Want zij heeft het woord des HEEREN veracht, en zijn gebod vernietigd; diezeve ziel zal ganscheijk uitgeroed worden, hare ongerechtigheid is op haar.

32 Als nu de kinderen Israëls in de woestijn waren, zoo vonden zij eenen man, hout lezende, op den sabbatdag.

33 En die hem vonden, hout lezende, bragten hem tot Mozes, en tot Aäron, en tot de gansche vergadering.

34 En zij stelden hem in bewaring; want het was niet verklaard, wat hem gedaan zou worden.

35 Zoo zeide de HEERE tot Mozes: Die man zal zekerlijk gedood worden; de gansche vergadering

ring zal hem met steenen steenijen, buiten het lezer.

38 Toen bracht hem de gansche vergadering uit tot buiten het lezer, en zij steenieden hem met steenen, dat hij stierf, gelijk als de HEERE Mozes gescheiden had.

39 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 40 Sprek tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: Dat zij zich snoertjes maken aan de hooften hunner kleedren, bij hunne geslachten; en op de snoertjes des hoofts zullen zij een hemelsblaauwen draad zetten.

41 En hij zal ulieden aan de snoertjes zijn, opdat gij het aanziet, en aan al de geboden des HEEREN zedent, en die doet; en gij zult naar uw hart, en naar uwe oogen niet sporen, die gij zijt naboerrende.

42 Opdat gij gedenkt en doet al mijne geboden, en uwen God heilig zijt.

43 Ik ben de HEERE uw God, die u uit Egypteland afvoert; heb om u tot een' God te zijn; ik ben de HEERE uw God!

HOOFDSTUK 16.

KORACH nu, de zoon van Jizhar, zoon van A. Kahath, zoon van Levi, nam tot zich zoo Dathan als Abiram, zonen van Eliab, en On, den zoon van Peleth, zonen van Ruben.

2 En zij stonden op voor het aangezicht van Mozes, mitgeders twee honderd en vijftig mannen uit de kinderen Israels, oversten der vergadering, de groepen der zamenkomst, mannen van naam.

3 En zij vergaderden zich tegen Mozes en tegen Airon, en zelden tot hen: Het is te veel voor u, want deze gansche vergadering, zij allen, zijn heilig, en de HEERE is in het midden van hen; waarom dan verheft gijlieden u over de gemeente des HEEREN?

4 Als Mozes dit hoorde, zoo viel hij op zijn aangezigt.

5 En hij sprak tot Korach, en tot zijne gansche vergadering, zeggende: Morgen vroeg dan zal de HEERE bekend maken, wie de zijne, en de heilige is, dien Hij tot zich zal doen naderen; en wien Hij verkeren zal hebben, dien zal Hij tot zich doen naderen.

6 Doet dit: neemt u wierookvaten, Korach en zijne gansche vergadering;

7 En doet morgen vuur daarin, legt reukwerk daarop voor het aangezicht des HEEREN; en het zal geschieden, dat de man, dien de HEERE verkiezen zal, die zal heilig zijn. Het is te veel voor u, gij kinderen van Levi!

8 Voorts zelde Mozes tot Korach: Hoort toch, gij kinderen van Levi!

9 Is het u te weinig, dat de God van Israel u van de vergadering van Israel heeft afgescheiden, om ulieden tot zich te doen naderen; om de dienst van des HEEREN tabernakel te bedienen, om hen te dienen?

10 Daar Hij u, en al uwe broedren, de kinderen van Levi, met u, heeft doen naderen; zoekt gij nu ook het priesterschap?

11 Daarom gij, en uwe gansche vergadering, gij zijt vergaderd tegen den HEERE; want Airon, wat is hij, dat gij tegen hem murmureert?

12 En Mozes schikte lieden, om Dathan en Abiram, de zonen van Eliab, te roepen, maar zij zeiden: Wij zullen niet opkomen!

13 Is het te weinig, dat gij ons uit een land, van melk en honig vloeijende, hebt opgevoerd, om ons te doodden in de woestijn, dat gij ook u zelve ten eenemaal over ons tot een' overhoer maakt? 14 Ook hebt gij ons niet gebragt in een land, dat van melk en honig vloeit, noch ons akkers en wijngaarden ten erfdeel gegeven. Zult gij de

oogen dezez mannen uitgraven? wij zullen niet opkomen!

15 Toen ontstak Mozes zeer, en hij zelde tot den HEERE: Zie hun offer niet aan! Ik heb niet eenen ezel van hen genomen, en niet eenen van hen kwaad gedaan.

16 Voorts zelde Mozes tot Korach: Gij, en uwe gansche vergadering, weet voor het aangezicht des HEEREN; gij, en zij, ook Airon, op morgen.

17 En neemt een ieder zijn wierookvat, en legt reukwerk daarin, en brengt voor het aangezicht des HEEREN, een ieder zijn wierookvat, twee honderd en vijftig wierookvaten; ook gij, en Airon, een ieder zijn wierookvat.

18 Zoo namen zij, een ieder zijn wierookvat, en deden vuur daarin, en leidden reukwerk daarin; en zij stonden voor de deur van de tent der zamenkomst, ook Mozes en Airon.

19 En Korach deed de gansche vergadering tegen hen verzamelen, aan de deur van de tent der zamenkomst. Toen verscheen de heerlijkheid des HEEREN aan deze gansche vergadering.

20 En de HEERE sprak tot Mozes en tot Airon, zeggende: 21 Scheidt u af uit het midden van deze vergadering, en ik zal hen als in een oogenblik verteren! 22 Maar zij vielen op hunne aangezichten, en zeiden: O God! God der geesten van alle vleesch! een enig man zal gezondigd hebben, en zult gij U over deze gansche vergadering grootlijks vertoornen?

23 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 24 Sprek tot deze vergadering, zeggende: Gaat op van rondom de woning van Korach, Dathan en Abiram.

25 Toen stond Mozes op, en ging tot Dathan en Abiram; en achter hem gingen de oudsten van Israel.

26 En hij sprak tot de vergadering, zeggende: Wilt toch af van de tenten dezer goddelooze mannen, en roert niets aan van hetgeen hunner is; opdat gij niet mischalen verdaan wordin al hunne zonden.

27 Zoo gingen zij op van de woning van Korach, Dathan en Abiram, van rondom; maar Dathan en Abiram streeven uit, staande in de deur hunner tenten, met hunne vrouwen, en hunne zonen, en hunne kinderkens.

28 Toen zelde Mozes: Hieraan zult gij bekennen, dat de HEERE mij gezondigd heeft, om al deze daden te doen, dat zij niet uit mijn eigen hart zijn.

29 Indien deze zullen sterven, gelijk alle menschen sterven, en over hen eene bezoeeking zal gedaan worden, naar aller menschen bezoeiking, zoo heeft mij de HEERE niet gezondigd.

30 Maar indien de HEERE wat nieuws zal scheppen, en het aardrijk zijnen mond zal open doen, en verdrinken hen met alles wat hunner is, en zij levend tot helle zullen nedervaren; alden zult gij bekennen, dat dese mannen den HEERE ceteroed hebben.

31 En het geschiedde, als hij gezindigd had al deze woorden te spreken, zoo werd het aardrijk, dat onder hen was, gekloofd:

32 En de aarde opende haren mond, en versond hen met hunne huizen, en alle menschen, die Korach toebehoorden, en al de haren.

33 En zij voeren weder, zij en alles wat hunner was, levend ter helle, en de aarde overdekte hen, en zij kwamen om uit het midden der gemeente.

34 En het gansche Israel, dat rondom hen was, vlood voor hun geschreef: Want, zeiden zij, dat ons de aarde mischalen niet verdrinke!

35 Daartoe ging een vuur uit van den HEERE, en verteerde die twee honderd en vijftig mannen, die reukwerk offerden.

38 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 39 Zeg tot Eleazar, den zoon van Airon, den priester, dat hij de wierookvaten uit den brand opneeme; en strooit het vuur verre weg, want zij zijn heilig;

40 Ter weeten de wierookvaten van dezen, die tegen hunne zielen gezondigd hebben; dat men uitgerakte platen daarvan make, tot een overtrekfel voor het altaar; want zij hebben ze gebragt voor het aangezicht des HEEREN, daarom zijn zij heilig; en zij zullen den kinderen Israels tot een teeken zijn.

41 Maar des anderen dagma murmureerde de gansche vergadering der kinderen Israels tegen Mozes en tegen Airon, zeggende: Gijlieden hebt des HEEREN volk gedood!

42 En het geschiedde, als de vergadering zich verzamelde tegen Mozes en Airon, en zich wendde naar de tent der zamenkomst, ziet, zoo bedekte haar die wolk, en de heerlijkheid des HEEREN verscheen.

43 Mozes nu en Airon kwamen tot voor de tent der zamenkomst.

44 Toen sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 45 Maak u op uit het midden van deze vergadering, en ik zal hen verteren, als in een oogenblik! Toen vielen zij op hunne aangezichten.

46 En Mozes zelde tot Airon: Neem het wierookvat, en doe vuur daarin van het altaar, en leg reukwerk daarop, haastelijk gaande tot de vergadering, doe over hen verzoeming; want een groote toorn is van voor het aangezicht des HEEREN uitgegaan, de plaag heeft aangevangen.

47 En Airon nam het, gelijk als Mozes gesproken had, en liep in het midden der gemeente, en ziet, de plaag had aangevangen onder het volk; en hij leide reukwerk daarin, en deed verzoening over het volk.

48 En hij stond tusschen de dooden en tusschen de levenden; alsoo werd de plaag opgehouden.

49 Die nu aan die plaag gestorven zijn, waren veertien duizend en zeven honderd, behalve die gestorven waren om de zaak van Korach.

50 En Airon leede weder tot Mozes aan de deur van de tent der zamenkomst; en de plaag was opgehouden.

HOOFDSTUK 17

1 Sprek tot de kinderen Israels, en neem van hen voor elk vaderlijk huis eenen staf, van al hunne oversten, naar het huis hunner vaderen, twaalf stafven; eens gelijkeliken naam zult gij schrijven op zijnen staf.

2 Doch Airon's naam zult gij schrijven op den staf van Levi; want een staf zal er zijn voor het hoofd van het huis hunner vaderen.

3 En gij zult ze wedszen in de tent der zamenkomst, voor de getuigenis, waarheen ik met ulieden zamenkomen zal.

4 En het zal verkeren hebben, zal bloesjen; en ik zal stillen de murmureeringen van de kinderen Israels tegen MIJ, welke zij tegen ulieden murmureeren.

5 En het zal geschieden, dat de staf des mans, welken ik zal verkeren hebben, zal bloesjen; en ik zal stillen de murmureeringen van de kinderen Israels tegen MIJ, welke zij tegen ulieden murmureeren.

6 Mozes dan sprak tot de kinderen Israels; en al hunne oversten gaven aan hem eenen staf, voor elken overste eenen staf, naar het huis hunner

vaderen, twaalf stafven; Airon's staf was ook onder hunne stafven.

7 En Mozes leide deze stafven weg, voor het aangezicht des HEEREN, in de tent der getuigenis.

8 Het geschiedde nu des anderen dagma, dat Mozes in de tent der getuigenis inging; en ziet, Airon's staf, voor het huis van Levi, bloesde; want hij bragt bloesfel voort, en bloesende bloesem, en droeg amandelen.

9 Toen bracht Mozes al deze stafven uit, van voor het aangezicht des HEEREN, tot al de kinderen Israels; en zij zagen het, en namen elk zijnen staf.

10 Toen zelde de HEERE tot Mozes: Breng den staf van Airon weder voor de getuigenis, in bewaring, tot een teeken voor de wederzinnige kinderen; alsoo zult gij een einde maken van hunne murmureeringen tegen MIJ, dat zij niet sterven.

11 En Mozes deed het, gelijk als de HEERE hem geboden had, alsoo deed hij.

12 Toen spraken de kinderen Israels tot Mozes, zeggende: Zie, wij geven den geest, wij vergaan, wij allen vergaan!

13 Al wie eenigzins naderd tot den tabernakel des HEEREN, zal sterven; zullen wij dan den geest gevende verdaan worden?

HOOFDSTUK 18.

ZOO zelde de HEERE tot Airon: Gij, en uwe zonen, en het huis uws vaders met u, zult dragen de ongersatigheid des heiligheds; en gij, en uwe zonen met u, zult dragen de ongersatigheid van uw priesterschap.

2 En ook zult gij uwe broedren, den stam van Levi, den stam uws vaders, met u doen naderen, dat zij u bijzwoegd worden, en u dienen; maar gij, en uwe zonen met u, zult zijn voor de tent der getuigenis.

3 En zij zullen uwe wacht waarnemen, en de wacht der gansche tent; doch tot het gereedschap des heiligheds en het altaar zullen zij niet naderen, opdat zij niet sterven, zoo zij als gijlieden.

4 Maar zij zullen u bijzwoegd worden, en de wacht van de tent der zamenkomst waarnemen, in alle dienst der tent; en een vreemde zal tot u niet naderen.

5 Gijlieden nu zult waarnemen de wacht des heiligheds, en de wacht des altaars; opdat er geene verbolgenheid meer zij over de kinderen Israels.

6 Want ik, zie, ik heb uwe broedren, de Levieten, uit het midden der kinderen Israels genomen; zij zijn ulieden eene gave, gegeven den HEERE, om de dienst van de tent der zamenkomst te bedienen.

7 Maar gij, en uwe zonen met u, zult ulieder priesterschap waarnemen in alle zaken des altaars, en in hetgeen van binnen den voorbuis is, dat zult gijlieden bedienen; en uw priesterschap zult gij tot eenedienst van een gescheuk, en de vreemde, die naderd, zal gedood worden.

8 Voorts sprak de HEERE tot Airon: En ik, zie, ik heb u gegeven de wacht mijner broedren, met alle heilige dingen van de kinderen Israels heb ik ze u gegeven, om der zalving wil, en aan uwe zonen, tot een eeuwig gezetting.

9 Dit zult gij hebben van de heiligheden der heiligheden, uit het vuur; al hunne offeranden, met al hun spijffer, en met al hun zondoffer, en met al hun schuldoffer, dat zij MIJ zullen wedergeven; het zal u en uwen zonen eene heiligheden der heiligheden zijn.

10 Aan het allerheiligste zult gij dat eten; al wat mannelijk is zal dat eten, het zal u eene heiligheden zijn.

van Zelfaad waren: Machla en Noa, Hogla, Milka en Tirza.

34 Dat zijn de geslachten van Manasse; en hunne getelden waren twee en vijftig duizend en zeven honderd.

35 Dit zijn de zonen van Efraim, naar hunne geslachten: van Sutehah het geslacht der Sutehahieten; van Becher het geslacht der Becherieten; van Tahah het geslacht der Tahahieten.

38 En dit zijn de zonen van Sutehah; van Eran het geslacht der Eranieten.

37 Dit zijn de geslachten der zonen van Efraim, naar hunne getelden: twee en dertig duizend en vijf honderd. Dat zijn de zonen van Jozef naar hunne geslachten.

38 De zonen van Benjamin, naar hunne geslachten: van Bela het geslacht der Belaieten; van Asahel het geslacht der Asahelieten; van Ahiram het geslacht der Ahiramieten;

39 Van Sefumam het geslacht der Sufamieten; van Hufam het geslacht der Hufamieten.

40 En de zonen van Bela waren Ard en Naaman; zeven Ard het geslacht der Ardieten; van Naaman het geslacht der Naamieten.

41 Dit zijn de zonen van Benjamin, naar hunne geslachten; en hunne getelden waren vijf en veertig duizend en zes honderd.

42 Dit zijn de zonen van Dan, naar hunne geslachten: van Suhah het geslacht der Suhahieten; dat zijn de geslachten van Dan, naar hunne geslachten.

43 Al de geslachten der Suhahieten, naar hunne getelden, waren vier en zestig duizend en vier honderd.

44 De zonen van Aser, naar hunne geslachten, waren: van Imna het geslacht der Imnieten; van Iyris het geslacht der Iyrisieten; van Beria het geslacht der Berisieten.

45 Van de zonen van Beria waren: van Heber het geslacht der Heberieten; van Malchiel het geslacht der Malchielieten.

46 En de naam der dochter van Aser was Serah.

47 Dit zijn de geslachten der zonen van Aser, naar hunne getelden: drie en vijftig duizend en vier honderd.

48 De zonen van Natthal, naar hunne geslachten: van Jahzeel het geslacht der Jahzeelieten; van Guni het geslacht der Gunieten.

49 Van Jezer het geslacht der Jezerieten; van Sillem het geslacht der Sillemieten.

50 Dat zijn de geslachten van Natthal, naar hunne geslachten; en hunne getelden waren vijf en veertig duizend en vier honderd.

51 Dat zijn de getelden van de zonen Israëls: zes honderd en dertig, zeven honderd en dertig.

52 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 53 Aan dezen zal het land uitgedeeld worden ter erfenis, naar het getal der mannen.

54 Aan degenen, die veel zijn, zult gij hunne erfenis meerder maken, en aan hen, die weinig zijn, zult gij hunne erfenis minder maken; aan een' legelijk zal, naar zijn getelden, zijne erfenis gegeven worden.

55 Het land noemens zal door het lot gedeeld worden; naar de mannen der stammen hunner vaders zullen zij erven.

56 Naar het lot zal elke erfenis gedeeld worden, tusschen de velen en de weinigen.

57 Dit zijn nu de getelden van Levi, naar hunne geslachten: van Gerson het geslacht der Gersonieten; van Kehath het geslacht der Kehathieten; van Merari het geslacht der Merarieten.

58 Dit zijn de getelden van Levi: het geslacht der Libnieten, het geslacht der Hebronieten, het geslacht der Machlieten, het geslacht der Manieten, het geslacht der Korschieten. En Kehath gaven Amraza.

59 En de naam der huijterow van Amraza was Jochébed, de dochter van Levi, welke de Ausrose van Levi haarde in Egypte; en deze haarde aan Amraza, Aäron en Mozes, en Mirjam, hunne zuster.

60 En aan Aäron werden geboren Nadab en Abihu, Eleazar en Ithamar.

61 Nadab nu en Abihu waren gestorven, toen zij vreedt vuur brachten voor het aangezigt des HEEREN.

62 En hunne getelden waren drie en twintig duizend, al wat mannelijk is, van eenen maasod oed en daarboven; want deze werden niet geteld onder de kinderen Israëls, omdat hun geen erfenis gegeven werd onder de kinderen Israëls.

63 Dat zijn de getelden van Mozes en Eleazar, den priester, die de kinderen Israëls telden in de vlakke velden van Moab, aan de Jordaan van Jericho.

64 En onder dezen was niemand uit de getelden van Mozes en Aäron, den priester, als zij de kinderen Israëls telden in de woestijn van Sinai.

65 Want de HEERE had van die gezegd, dat zij in de woestijn gewisselijk zouden sterven; en er was niemand van hen overgebleven, dan Kaleb, de zoon van Jefunna, en Jozua, de zoon van Nun.

HOOFDSTUK 27.

TOEN naderden de dochteren van Zelfaad, den 1. zoon van Hefer, den zoon van Gilead, den zoon van Machir, den zoon van Manasse, onder de geslachten van Manasse, den zoon van Jozef; (en dit zijn de namen zijner dochteren: Machla, Noa en Hogla, en Milka, en Tirza).

2 En zij stonden voor het aangezigt van Mozes, en voor het aangezigt van Eleazar, den priester, en voor het aangezigt van de oversten, en van de gansche vergadering, aan de deur van de tent der samenkomst, zeggende:

3 Onze vader is gestorven in de woestijn, en hij is niet geweest in het midden van de vergadering dergenen, die zich tegen den HEERE vergaderd hebben, in de vergadering van Komech; maar hij is in zijne zonde gestorven, en had eenen zoon.

4 Waarom zou de naam onzes vaders uit het midden van zijn geslacht weggewonnen worden, omdat hij gespen zoon heeft? geef ons een bezitting in het midden der broederen van onzen vader.

5 En Mozes bragt hare verzoek voor het aangezigt des HEEREN.

6 En de HEERE sprak tot Mozes, zeggende: 7 De dochteren van Zelfaad spreken recht; zij zult haar ganschelijk geven de bezitting onzer erfenis, in het midden van de broederen haars vaders; en gij zult de erfenis haars vaders op haar doen komen.

8 En tot de kinderen Israëls zult gij spreken, zeggende: Wanneer iemand sterft, en geen zoon heeft, zoo zult gij zijne erfenis op zijne dochter doen komen.

9 En indien hij geen dochter heeft, zoo zult gij zijne erfenis aan zijne broederen geven.

10 Indien hij nu geen broederen heeft, zoo zult gij zijne erfenis aan de broederen zijns vaders geven.

11 Indien ook zijn vader geen broeders heeft, zoo zult gij zijne erfenis geven aan zijnen naastbestaande, die hem de naaste van zijn geslacht is, dat hij het erfelijk bezit. Dit zal den kinderen Israëls tot eenen inzetting des rechts zijn, gelijk als de HEERE Mozes geboden heeft.

12 Daarna zede de HEERE tot Mozes: Klim op dezen berg Abärim, en zie dat land, hetwelk ik den kinderen Israëls gevee heb.

13 Wanneer gij dat gezien zult hebben, dan zult gij tot uwe volken verzameld worden, gij ook,

gelijk als uw broeder Aäron verzameld geworden is:

14 Naardien gijleden mijnen moed weder-spaslig zij geweest in de woestijn Zin, in de twistig der vergadering, om Mij aan de wateren voor hunne oogen te heiligen. Dat zijn de wateren van Meriba, van Kades, in de woestijn Zin.

15 Toen sprak Mozes tot den HEERE, zeggende: 16 Dat de HEERE, de God der geesten van alle vleesch, eenen man stelde over deze vergadering.

17 Die voor hun aangezigt uitga, en die hen inleide, en die hen inleide, opdat de vergadering des HEEREN niet zij als schapen, die eenen herder hebben.

18 Toen zede de HEERE tot Mozes: Nemen tot u Jozua, den zoon van Nun, een man, in wien de Geest is; en leg uwe hand op hem.

19 En stel hem voor het aangezigt van Eleazar, den priester, en voor het aangezigt der gansche vergadering; en geef hem bevel voor hunne oogen;

20 En leg op hem van uwe heerlijkheid, opdat zij hooren, te verken de gansche vergadering der kinderen Israëls.

21 En hij zal voor het aangezigt van Eleazar, den priester, staan, die voor hem raad vragen zal; naar de wijze van Urim, voor het aangezigt des HEEREN; naar zijnen moed zullen zij uitgaan, en naar zijnen moed zullen zij ingaan, hij, en al komen de kinderen Israëls met hem, en de gansche vergadering.

22 En Mozes deed, gelijk als de HEERE hem geboden had; want hij nam Jozua, en stelde hem voor het aangezigt van Eleazar, den priester, en voor het aangezigt der gansche vergadering;

23 En hij leide zijne handen op hem, en gaf hem bevel; gelijk als de HEERE door de dienst van Mozes gesproken had.

HOOFDSTUK 28.

VERDER sprak de HEERE tot Mozes, zeggende: 2 Gebod den kinderen Israëls, en zeg tot hen: Mijne offerande, mijne spijze voor mijne vuuroffer, mijnen liefdelijken reuk, zult gij waarmaken, om Mij te offeren op zijnen gezeten tijd.

3 En gij zult tot hen zeggen: Dit is het vuuroffer, hetwelk gij den HEERE offeren zult: twee volkomene eenjarige lammeren des daags, tot een gedurig brandoffer.

4 Het een lam zult gij bereiden des morgens; en het andere lam zult gij bereiden tusschen de twee avonden.

5 En een tiende deel eenen ofa meelbloem ten spijsoffer, gemengd met het viertendeel van een linnen gestooten olie.

6 Het is het gedurig brandoffer, hetwelk op den berg Sinai ingesteld was tot een' liefdelijken reuk, eenen vuuroffer den HEERE.

7 En zijn drankoffer zal zijn het viertendeel van een hin, voor het een lam; in het heiliggdom zult gij het drankoffer des sterken dranks den HEERE offeren.

8 En het andere lam zult gij bereiden tusschen de twee avonden; gelijk het spijsoffer des morgens, en gelijk zijn drankoffer zult gij het bereiden, ten vuuroffer des liefdelijken reuks den HEERE.

9 Maar op den sabbatdag twee volkomene eenjarige lammeren, en twee tienden meelbloem, ten spijsoffer, met olie gemengd, mitsgaders zijn drankoffer.

10 Het is het brandoffer des sabbats op elken sabbat, boven het gedurig brandoffer, en zijn drankoffer.

11 En in de beginselen uwer maanden zult gij een brandoffer den HEERE offeren: twee jonge

varren, en eenen ram, zeven volkomene eenjarige lammeren;

12 En drie tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd; tot eenen var; en twee tienden meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot een eenen ram;

13 En tot elk een tiende deel meelbloem ten spijsoffer, met olie gemengd, tot het een lam; dat is een brandoffer tot een' liefdelijken reuk, een vuuroffer den HEERE.

14 En hunne drankofferen zullen zijn de helft van een hin tot een' var, en een derde deel van een hin tot een' ram, en een vierendeel van een hin van wijn tot een lam; dat is het brandoffer der nieuwe maan in elke maand, naar de maanden des jaars.

15 Daar toe zal een geltbok ten zondoffer den HEERE, boven het gedurig brandoffer, bereid worden, met zijn drankoffer.

16 En in de eerste maand, op den veertienden dag der maand, is het pescha den HEERE.

17 En op den vijftienden dag derzelfde maand is het feest; zeven dagen zullen ongezourde broeden geseten worden.

18 Op den eersten dag zal een heilige zamenroeping zijn: geen dienstwerk zult gij doen;

19 Maar gij zult een vuuroffer ten brandoffer den HEERE offeren: twee jonge varren, en eenen ram, daer toe zeven eenjarige lammeren; volkomen zullen zij u zijn.

20 En hun spijsoffer zal zijn meelbloem met olie gemengd; drie tienden tot een' var, en twee tienden tot een' ram, en een tiende deel bereiden tot een lam, tot die zeven lammeren toe.

21 Daarna eenen bok ten zondoffer, om overvloedigen verzoeking te doen.

22 Behalve het vuurofferbrandoffer, hetwelk tot een gedurig brandoffer is, zult gij deze dingen bereiden.

23 Achttervolgens deze dingen zult gij des daags, zeven dagen lang, de spijze des vuuroffers bereiden tot een' liefdelijken reuk den HEERE; boven dat gedurig brandoffer zal het bereid worden, met zijn drankoffer.

24 En op den zevenden dag zult gij een heilige zamenroeping hebben: geen dienstwerk zult gij doen.

25 Ingeeljes op den dag der eerstellingen, als gij een nieuw spijsoffer den HEERE zult offeren naar uwe weken, zult gij een heilige zamenroeping hebben: geen dienstwerk zult gij doen.

26 Dan zult gij den HEERE een brandoffer ten liefdelijken reuk offeren: twee jonge varren, eenen ram, zeven eenjarige lammeren, met olie gemengd; drie tienden tot eenen var, twee tienden tot eenen ram;

27 Tot elk een tiende tot een lam, tot die zeven lammeren toe;

28 Enen geltbok, om voor u verzoeking te doen.

29 Behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, zult gij ze bereiden; zij zullen u volkomen zijn met hunne drankofferen.

HOOFDSTUK 29.

DESELJKS in de zevende maand, op den eersten der maand, zult gij een heilige zamenroeping hebben: geen dienstwerk zult gij doen; het zal u een dag des pekanks zijn.

2 Dan zult gij een brandoffer, ten liefdelijken reuk, den HEERE bereiden: een' jonge var, een ram, zeven volkomene eenjarige lammeren;

3 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie

remagel: drie tienden tot den var, twee tienden tot den ram.

4 En een tiende tot een lam, tot die zeven lammeren toe;

5 En eenen geitenbok ten zondoffer, om over alle den verzooning te doen;

6 Behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, met hunne drankofferen, naar hunne wijze, ten heffelijken reuk, ten vuuroffer den HEERE.

7 En op den tienden dezer zevende maand zult gij eenen heilige zamenroeping hebben, en zij zult uwe zielen verootmoedigen: geen werk zult gij doen.

8 Maar gij zult brandoffer: eenen jongen var, eenen ram, zeven eenjarige lammeren: volkomen zullen zij u zijn;

9 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd: drie tienden tot den var, twee tienden tot den eenen ram;

10 Tot elk een tiende tot een lam, tot die zeven lammeren toe;

11 Eenem geitenbok ten zondoffer, behalve het zondoffer der verzooningen, en het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, met hunne drankofferen;

12 Ingeelijken op den vijftienden dag dezer zevende maand, zult gij eenen heiligen zamenroeping hebben: geen dienstwerk zult gij doen; maar zeven dagen zult gij den HEERE ten vuuroffer offeren, ten heffelijken reuk den HEERE: dertien jonge varren, twee rammen, veertien eenjarige lammeren: zij zullen volkomen zijn.

14 En hun spijsoffer van meelbloem, met olie gemengd: drie tienden tot eenen var, tot die dertien varren toe; twee tienden tot eenen ram, onder die twee rammen;

15 En tot elk een tiende tot een lam, tot die veertien lammeren toe;

16 En eenen geitenbok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankoffer.

17 Daarna op den tweeden dag: twaalf jonge varren, twee rammen, veertien volkomene eenjarige lammeren;

18 En hun spijsoffer, en hunne drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze;

19 En eenen geitenbok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, met hunne drankofferen.

20 En op den derden dag: elf varren, twee rammen, veertien volkomene eenjarige lammeren;

21 En hunne spijsofferen, en hunne drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze;

22 En eenen bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en zijn drankoffer.

23 Verder op den vierden dag: tien varren, twee rammen, veertien volkomene eenjarige lammeren;

24 Hun spijsoffer, en hunne drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze;

25 En eenen geitenbok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankoffer.

26 En op den vijfden dag: negen varren, twee rammen, en veertien volkomene eenjarige lammeren;

27 En hun spijsoffer, en hunne drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze;

28 En eenen bok ten zondoffer; behalve het

gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en zijn drankoffer.

29 Daarna op den zesden dag: acht varren, twee rammen, veertien volkomene eenjarige lammeren, tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze;

31 En eenen bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankofferen.

32 En op den zevenden dag: zeven varren, twee rammen, veertien volkomene eenjarige lammeren;

33 En hun spijsoffer, en hunne drankofferen tot de varren, tot de rammen, en tot de lammeren, in hun getal, naar hunne wijze;

34 En eenen bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, zijn spijsoffer, en zijn drankoffer.

35 Op den achtsten dag zult gij een verbodendag hebben: geen dienstwerk zult gij doen.

36 En gij zult een brandoffer ten vuuroffer offeren, ten heffelijken reuk den HEERE: eenen var, eenen ram, zeven volkomene eenjarige lammeren;

37 Hun spijsoffer, en hunne drankofferen tot den var, tot den ram, en tot de lammeren, in hun getal, naar de wijze;

38 En eenen bok ten zondoffer; behalve het gedurig brandoffer, en zijn spijsoffer, en zijn drankoffer.

39 Deze dingen zult gij den HEERE doen op uwe gezette hoogtijden; behalve uwe geloften, en uwe vrijwillige offeren, met uwe brandofferen, en met uwe spijsofferen, en met uwe drankofferen, en met uwe dankofferen.

40 En Mozes sprak tot de kinderen Israels, naar al wat de HEERE Mozes geboden had.

HOOFDSTUK 30.

IN Mozes sprak tot de hooffen der stammen van de kinderen Israels, zeggende: Dit is de zaak, die de HEERE geboden heeft:

1 Wanneer een man den HEERE eenen gelofte zal beloofd, of eenen eed zal geworen hebben, zijne ziel met eenen verbintenis verbindende, zijn woord zal hij niet ontbeiligen; maar alles, wat uit zijnen mond gesaan is, zal hij doen.

2 Maar als eenen vrouw den HEERE eenen gelofte zal beloofd hebben, en zich met eenen verbintenis in het huis haars vaders in hare jeugheid zal verbonden hebben;

3 En haar vader hare gelofte, en hare verbintenis, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zal hooren, en haar vader tegen haar zal stillzwijgen, zoo zullen al hare geloften bestaan, en alle verbintenis, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zal bestaan.

4 Maar indien haar vader dat zal broken, ten dage als hij het hoort, al hare geloften, en hare verbintenis, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zullen niet bestaan; maar de HEERE zal het haar vergeven, want haar vader heeft ze haar doen broken.

5 Doch indien zij immers eenen man heeft, en hare geloften op haar zijn, of die uitpraak harer lippen, waarmede zij hare ziel verbonden heeft;

7 En haar man dat zal hooren, en ten dage als hij het hoort, tegen haar zal stillzwijgen, zoo zullen hare geloften bestaan, en hare verbintenis, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zullen bestaan.

8 Maar indien haar man ten dage, als hij het hoort, dat zal broken, en hare gelofte, die op haar was, zal te niet maken, mitgeaders de uitpraak harer lippen, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zoo zal het de HEERE haar vergeven.

9 Aangaande de gelofte eener weduwe, of eener verstoofene: alles, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zal over haar bestaan.

10 Maar indien zij ten huize haars mans gelofte gedaan heeft, of met eenen eed door verbintenis hare ziel verbonden heeft;

11 En haar man dat geboord, en tegen haar still zal geworen hebben, dat niet bekende; zoo zullen al hare geloften bestaan, mitgeaders alle verbintenis, waarmede zij hare ziel verbonden heeft, zal bestaan.

12 Maar indien haar man die dingen ganschelijk te niet maakt, ten dage als hij het hoort, niets van al wat uit hare lippen gesaan is, van hare gelofte, en van de verbintenis harer ziel, zal bestaan; haar man heeft ze te niet gemaakt, en de HEERE zal het haar vergeven.

13 Alle gelofte, en allen eed der verbintenis, om de ziel te vrootmoedigen, die zal haar man bevestigen, of die zal haar man te niet maken.

14 Maar zoo haar man tegen haar van dat tot dat ganschelijk stillzwijgt, zoo bevestigt hij al hare geloften, of al hare verbintenis, dewelke op haar zijn; hij heeft ze bevestigd, omdat hij tegen haar stillgezwegen heeft, ten dage als hij het hoort.

15 Doch zoo hij zo ganschelijk te niet maken zal, nadat hij het geboord zal hebben, zoo zal hij hare ongerechtigheid dragen.

16 Het zijn de inzettingen, die de HEERE Mozes geboden heeft, tuschen een man en zijne huisvrouw, tuschen een vader en zijne dochter, zinside in hare jeugheid, ten huize haars vaders.

HOOFDSTUK 31.

IN de HEERE sprak tot Mozes, zeggende:

1 Nemen de vraag der kinderen Israels van de Midianieten; daarna zult gij verzameld worden tot uwe volken.

2 Mozes dan sprak tot het volk, zeggende: Dat zult gij doen in ten strijde toerusten, en dat zij tegen de Midianieten zijn, om de vraag der HEERE N te doen aan de Midianieten.

4 Van elken stam onder alle stammen Israels zult gij een duizend ten strijde zenden.

5 Alsoz werden geleverd uit de duizenden van Israël, duizend van elken stam, twaalf duizend toegerusten ten strijde.

6 En Mozes zond hen ten strijde, duizend van elken stam, en en Phineas, den zoon van Eleazar, den priester, ten strijde, met de heilige vaten, en de trompetten des gekanks in zijne hand.

7 En zij stroomden tegen de Midianieten, gelijk als de HEERE Mozes geboden had, en zij doodden al wat mannelijk was.

8 Daartoe doodden zij boven hunne verlagenen, de koningen der Midianieten, Evi, en Rekem, en Zur, en Hur, en Reba, vijf koningen der Midianieten; ook doodden zij met het zwaard Bileam, den zoon van Beor.

9 Maar de kinderen Israels namen de vrouwen der Midianieten, en hunne kinderkeus gevangen; zij roefden ook al hunne beesten, en al hun vee, en al hun vermoegen.

10 Voorts al hunne steelen met hunne woonplaatsen, en al hunne bagagen verbrandden zij met vuur.

11 En zij namen al den roef, en al den buit, van menschen en van beesten.

12 Daarna brachten zij de gevangenen, en den buit, en den roef, tot Mozes en tot Eleazar, den priester, en tot die verzameling der kinderen Israels, in het leger, in de vlakke velden van Moab, dewelke zijn aan de Jordaan van Jericho.

13 Maar Mozes en Eleazar, de priester, en alle oversten der verzameling, gingen uit hun te geuoest, tot buiten voor het leger.

14 En Mozes werd grootlijks vertoord tegen de bevelhebbers des leers, de hooffelieden der duizenden, en de hooffelieden der honderden, die uit den strijd van dien oorlog kwamen.

15 En Mozes zeide tot hen: Hebt gij dan alle vrouwen laten leven?

16 Ziet, deze waren, door den raad van Bileam, den kinderen Israels, om oorzaak der overtreding tegen den HEERE te geven, in de zaak van Peor; waardoor de plaag werd onder de verzameling des HEEREN.

17 Nu dan, doodt al wat mannelijk is onder de kinderkeus; en doodt alle vrouw, die door bijligging des mans eenen man bekend heeft.

18 Doch al de kinderen van vrouwelijk geslacht, die de bijligging des mans niet bekend hebben, laat voor u leven.

19 En gij zult uwe zwaarden in den dag zeven dagen; een ieder, die eenen mensch geod, en een ieder, die eenen verlagenen zult aangeworven hebben, zult u op den derden dag en op den zevenden dag ontzondigen, gij en uwe gevangenen.

20 Ook zult gij alle kleeding, en alle gereedschap van vellen, en alle gereedschap van hout, ontzondigen.

21 En Eleazar, de priester, zeide tot de krijdelieden, die tot dien strijd getogen waren: Dit is de inzetting der wet, die de HEERE Mozes geboden heeft.

22 Alleen het goud en het zilver, het koper, het ijzer, het tin en het lood;

23 Alle ding, dat het vuur rijdt, zult gij door het vuur laten doorgaan, dat het rein worde; evenwel zal het door het water der afzondering ontzondigd worden; maar al wat het vuur niet rijdt, zult gij door het water laten doorgaan.

24 Gij zult ook uwe kleederen op den zevenden dag waschen, dat zij rein wort; en daarna zult gij in het leger komen.

25 Verder sprak de HEERE tot Mozes, zeggende:

26 Nemen op de som van den buit der gevangenen, van menschen en van beesten; gij en Eleazar, de priester, en de hooffen van de vaders der verzameling.

27 En deel den buit in twee helften, tuschen degenen, die den strijd aangegrepen hebben, die tot dien krijg uitgegaan zijn, en tuschen de ganche verzameling.

28 Daarna zult gij eenen schatting voor den HEERE heffen, van de oorkesmannen, die tot dezen krijg uitgetogen zijn, van vijf honderd eenen ziel, uit de menschen, en uit de runderen, en uit de ezelen, en uit de schapen.

29 Van hunne helft zult gij het nemen, en den priester Eleazar geven tot eenen heffing des HEEREN.

30 Maar van de helft der kinderen Israels zult gij eenen gevangenen van vijftig nemen, uit de menschen, uit de runderen, uit de ezelen, en uit de schapen, uit al de beesten; en gij zult ze aan de Levieten geven, die de wach van den tabernakel des HEEREN waarnemen.

31 En Mozes en Eleazar, de priester, deed, gelijk als de HEERE Mozes geboden had.

32 De buit nu, het overschot van den roef, dat het krijgsvolk gecroefd had, was zes honderd vijf en zeventig duizend schapen;

33 En twee en zeventig duizend runderen;

34 En een en zestig duizend ezelen;

35 En der menschen zielen, uit de vrouwen, die geene bijligging des mans bekend hadden, alle zielen waren twee en dertig duizend.

36 En de helft, te weten het deel der gevangenen, dat tot dezen krijg uitgetogen waren, was in getal drie honderd zeven en dertig duizend en vijf honderd schapen.

RE die God is; er is niemand meer dan Hij alleen!

36 Van den hemel heeft Hij u zijne stem laten hooren, om u te onderwijzen; en op de aarde heeft Hij u zijn groot vuur doen zien; en gij hebt zijne woorden uit het midden des vuurs gehoord.

37 En omdat Hij uwe vaderen liefhad, en hun zaad na hen verkoren had, zoo heeft Hij u voor zijn aangezicht door zijne groote kracht uit Egypte uitgevoerd:

38 Om volken, die groeter en machter waren dan gij, voor uw aangezicht uit de bezitting te verdrijven; om u in te brengen, dat Hij u humiliter land ter erfenis gave, als het te dezen dage is.

39 Zoo zult gij heden weten, en in uw hart hervatten, dat de HEERE die God is, boven in den hemel, en onder op de aarde, niemand meer!

40 En gij zult honden zijne inzettingen en zijne geboden, die ik u heden zegde, opdat het u en uwen kinderen na u welga, en opdat gij de dagen verlangt in het land, dat de HEERE, uw God, u geeft, voor altoos.

41 Toen scheidde Mozes drie steden uit, aan deze zijde der Jordaan, tegen den opgang der zon;

42 Opdat daarheen vloed de doodslager, die zijnen naaste onwetende doodslaat, dien hij van gisteren en eergisteren niet haatte; dat hij in gene van deze steden vloed en levend bleve:

43 Bezer in de woestijn, in het oeffen land, voor de Rubenieten; en Ramoth in Gilead, voor de Gadieten; en Golan in Basan, voor de Manassieten.

44 Dit is nu de wet, die Mozes den kinderen Israels voorleed:

45 Dit zijn de getuigenissen, en de inzettingen, en de regten, die Mozes sprak tot de kinderen Israels, als zij uit Egypte waren uitgetogen;

46 Aan deze zijde van de Jordaan, in het dal tegenover Beth-Beer, in het land van Sihon, den koning der Amorieten, die te Hesbon woonde; welken Mozes sloeg, en de kinderen Israels, als zij uit Egypte waren uitgetogen;

47 En zijn land in bezitting genomen hadden, daar toe het land van Og, koning van Basan; twee koningen der Amorieten, die aan deze zijde van de Jordaan waren, tegen den opgang der zon;

48 Van Arvor af, dat aan den oever der beek Arnon is, tot aan den berg Siion, welke is Hermon;

49 En al het vlakke veld, aan deze zijde der Jordaan, naar het oosten, tot aan de zee des vlakken velds, onder Adsoth-Pisga.

HOOFDSTUK 5.

1 Mozes riep het gansche Israel, en zeide tot hen: Hoor, Israel! de inzettingen en regten, die ik heden voor uwe ooren spreek, dat gij ze leert en waarmede, om dezelve te doen.

2 De HEERE, onze God, heeft een verbond met ons gemaakt aan Horeb.

3 Met onze vaderen heeft de HEERE dit verbond niet gemaakt, maar met ons, wij die hier heden alleen levend zijn.

4 Van aangezicht tot aangezicht heeft de HEERE met u op den berg gesproken uit het midden des vuurs.

5 Ik stond te dier tijd tusschen den HEERE en tusschen u, om u des HEEREN woord aan te zeggen; want gij vreesdet voor het vuur en klomt niet op den berg zeggende:

6 Ik ben de HEERE, uw God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis uitgeleid heb.

7 Gij zult geene andere goden voor mijn aangezicht hebben.

8 Gij zult u geen gesmeden beeld maken, noch eenige gelijknis, van hetzen hoven in den hemel, of onder op de aarde is, of in het water

9 Gij zult u voor die niet huizen, noch hen dienen; want ik de HEERE, uw God, ben een Irens God, die de misdad der vaderen bezoekt aan de kinderen, en aan het derde, en aan het vierde lid derengen, die Mij haten;

10 En doe barnhartigheid aan duizenden derengen, die Mij liefhebben, en mijne geboden onderhouden.

11 Gij zult den naam des HEEREN, uws Gods, niet ijdelijk gebruiken; want de HEERE zal niet onschuldig honden dengenen, die zijnen naam ijdelijk gebruikt.

12 Onderhoudt den sabbatdag, dat gij dien heiligt; gelijk als de HEERE, uw God, u geboden heeft.

13 Zes dagen zult gij arbeiden, en al uw werk doen;

14 Maar de zevende dag is de sabbat des HEEREN, uws Gods; daer zult gij geen werk doen, gij noch uw zoon, noch uwe dochter, noch uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw os, noch uw ezel, noch eenig van uw vee, noch de vreemdeling, die in uwe poorten is; opdat uw dienstknecht, en uwe dienstmaagd ruste, gelijk als gij.

15 Want gij zult gedenken, dat zij een dienstknecht in Egypteland geweest zijn, en dat de HEERE, uw God, u van daar heeft uitgeleid door seine sterke hand en eenen uitgetrokken arm; daarom heeft u de HEERE, uw God, geboden, dat zij den sabbatdag hoosten zult.

16 Eert uwen vader, en uwe moeder, gelijk als de HEERE, uw God, u geboden heeft, opdat uwe dagen verlangt worden, en opdat het u welga in het land, dat u de HEERE, uw God, geven zal.

17 Gij zult niet doodslaan.

18 En gij zult geen overspel doen.

19 En gij zult niet stelen.

20 En gij zult geene valsche getuigenis spreken tegen uwen naaste.

21 En gij zult niet begeren uwen naasten vrouw; en zult u niet laten geloven uwen naasten huis, zijnen akker, noch zijnen dienstknecht, noch zijne dienstmaagd, zijnen os, noch zijnen ezel, noch iets, dat uwen naasten is.

22 Deze woorden sprak de HEERE tot uwe gansche gemeente, op den berg, uit het midden des vuurs, der wolk en der donkerheid, met eenen groote stem, en deed daar niets toe; en Hij schreef ze op twee steenen tafelen, en gaf ze mij.

23 En het geschiedde, als gij die stem uit het midden der duisternis hoorde, en de berg van uwer brandde, zoo naderde gij tot mij, alle hoofden uwer stammen, en uwe oudsten.

24 En zaidt: Zie, de HEERE, onze God, heeft ons zijne heerlijkheid en zijne grootheden laten zien, en wij hebben zijne stem gehoord uit het midden des vuurs; dezen dag hebben wij gezien, dat God met den mensch spreekt, en dat hij levend blijft.

25 Maar nu, waarom zouden wij sterven? want dit groote vuur zou ons verteren; indien wij voortvoeren de stem des HEEREN, onzes Gods, langer te hooren, zoo zouden wij sterven.

26 Want wie is er van alle vleesch, die de stem des levenden Gods, sprekende uit het midden des vuurs, gehoord heeft gelijk wij, en is levend gebleven?

27 Nader gij, en hoor alles, wat de HEERE, onze God, zeggen zal. En spreek gij tot ons al wat de HEERE, onze God, tot u spraken zal, en wij zullen het hooren en doen.

28 Als nu de HEERE, de stem uwer woorden hoorde, toen gij tot mij sprakt, zoo zeide de HEERE tot mij: Ik heb gehoord de stem der woorden van dit volk, die zij tot u gesproken hebben; het is altemaal goed, dat zij gesproken hebben.

29 Och dat zij zulk een hart hadden, om Mij te vrezen, en al mijne geboden te allen dage te onderhouden; opdat het hun en hunnen kinderen welging in eeuwigheid!

30 Ga, zeg hun: Keert weder naar uwe tenten.

31 Maar gij, sta hier bij Mij, dat ik tot u sprekende al de geboden, en inzettingen, en regten, die gij hun leeren zult, dat zij ze doen in het land, hetwelk ik hun geven zal, om dat te erven.

32 Neemt dan waar, dat zij doet, gelijk als de HEERE, uw God, u geboden heeft; en wijkt niet af ter rechter- noch ter linkerhand.

33 In al den weg, dien de HEERE, uw God, u gebodt, zult gij gaan; opdat gij leeft, en dat het u welga, en gij de dagen verlangt, in het land, dat gij erven zult.

HOOFDSTUK 6.

DIT zijn dan de geboden, de inzettingen, en de regten, die de HEERE, uw God, geboden heeft om u te leeren; opdat gij ze doet in het land, naar hetwelk gij heentrekt, om dat erlijk te bezitten:

1 Opdat zij den HEERE, uwen God, vreesdet, om te houden al zijne inzettingen, en zijne geboden, die ik u gebiede; gij, en uw kind, en kindskind, al de dagen uws levens; en opdat uwe dagen verlengd worden.

2 Hoor dan, Israel! en neem waar, dat zij ze doet, opdat het u welga, en opdat gij zeer vermenigvuldigt (gelijk als u de HEERE, uwer vaderen God, gesproken heeft) in het land, dat u melk en honig is vloedende.

3 Hoor, Israel! de HEERE, onze God, is een enig HEERE!

4 Zoo zult gij den HEERE, uwen God, liefhebben, met uw gansche hart, en met uwe gansche ziel, en met al uw vermogen.

5 En deze woorden, die ik u heden gebiede, zullen in uw hart zijn.

6 En gij zult ze uwen kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij opstaat.

7 En gij zult ze tot een teeken binden op uwe hand, en zij zullen u tot voorhoofdsbanselen zijn tusschen uwe oogen.

8 Ook zult gij ze tot een teeken binden op uwe hand, en zij zullen u tot voorhoofdsbanselen zijn tusschen uwe oogen.

9 En gij zult ze op de poeten van uw huis, en aan uwe poorten schrijven.

10 Als het den zal geschied zijn, dat de HEERE, uw God, u zal hebben ingebragt in dat land, dat Hij uwen vaderen, Abraham, Izaak en Jakob, gezezen heeft; u te zullen geven; groote en goede zeden, die gij niet gebouwd hebt.

11 En huizen, vol van alles goeds, die gij niet gezezen hebt, en uitgehouwenen korputten, die gij niet uitgehouwen hebt, wijngaarden en olijfgaarden, die gij niet geplant hebt, en gij gegeten hebt en verzadigd zijt.

12 Zoo wacht u, dat zij den HEERE niet vergeet, die u uit Egypteland, uit het diensthuis heeft uitgevoerd.

13 Gij zult den HEERE, uwen God, vrezen, en Hem dienen; en gij zult bij zijnen naam zweren.

14 Gij zult andere goden niet navolgen, van de goden der volken, die rondom u zijn.

15 Want de HEERE, uw God, is een Iverig God in het midden van u; dat de toorn des HEEREN, uws Gods, tegen u niet ontstake, en Hij u van den aardboden vertelge.

16 Gij zult den HEERE, uwen God, niet verzoeken, gelijk als gij Hem verzocht hebt te Mass.

17 Gij zult de geboden des HEEREN, uws Gods, vlijtig houden, mitgaders zijne getuigenissen, en zijne inzettingen, die Hij u geboden heeft.

18 En gij zult doen, wat recht en goed is in de ogen des HEEREN; opdat het u welga, en dat

gij inkomt, en erft het goede land, dat de HEERE uwen vaderen gezezen heeft;

19 Om al uwe vijanden voor uw aangezicht te verdrijven, gelijk als de HEERE gesproken heeft.

20 Wanneer uw zoon u morgen zal vragen, zeggende: Wat zijn dat voor getuigenissen, en inzettingen, en regten, die de HEERE, onze God, ulieden geboden heeft?

21 Zoo zult gij tot uwen zoon zeggen: Wij waren dienstknechten van Farao in Egypte; maar de HEERE heeft ons door eenen sterke hand uit Egypte uitgevoerd.

22 En de HEERE gaf teekenen, en groote en kwade wonderen, in Egypte, aan Farao en aan zijn gansche huis, voor onze oogen;

23 En Hij voerde ons van daar uit; opdat Hij ons inbragt, om ons het land te geven, dat Hij onzen vaderen gezezen had.

24 En de HEERE gebodt ons te doen al deze inzettingen, om te vrezen den HEERE, onzen God, ons voor altoos ten goede, om ons in het leven te behouden, gelijk het te dezen dage is.

25 En het zal ons gerechtigheid zijn, als wij zullen waarnemen te doen al deze geboden, voor het aangezicht des HEEREN, onzes Gods, gelijk Hij ons geboden heeft.

HOOFDSTUK 7.

WANNEER u de HEERE, uw God, zal gebragt hebben in het land, waar gij naar toe gaat, om dat te erven; en Hij vele volken voor uw aangezicht zal hebben uitgevoerd, die Hethieten, en de Girgassieten, en de Amorieten, en de Kanaanieten, en de Ferezieten, en de Hevieten, en de Jebusieten, zeven volken, die meerder en nasagter zijn dan gij:

1 En de HEERE, uw God, hen zal gezeven hebben voor uw aangezicht, dat zij ze slaat; zoo zult gij hen ganschelek verbaanen, gij zult geen verbond met hen maken, noch hun genadig zijn.

2 Gij zult u ook met hen niet vermaatschappen, en hunne dochters niet nemen voor uw zonen.

3 Gij zult u ook met hen niet vermaatschappen, gij zult uwe dochters niet geven aan hunne zonen, en hunne dochters niet nemen voor uw zonen afviken, dat zij andere goden zouden dienen; en de toorn des HEEREN zou tegen ulieden ontsteken, en u haast verdelgen.

4 Want zij zouden uwe zonen van Mij doen afviken, dat zij andere goden zouden dienen; en de toorn des HEEREN zou tegen ulieden ontsteken, en u haast verdelgen.

5 Maar alzo zult gij hun doen: hunne altaren zult gij afwerpen, en hunne oppergate beelden verbroken, en hunne bosschen zult gij afhouwen, en hunne gesmedene beelden met vuur verbranden.

6 Want gij zijt een heilig volk den HEERE, uwen God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eijgdoms zoudt zijn uit alle volken, die op den aardboden zijn.

7 De HEERE heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uwe veelheid hoven alle andere volken; want gij waart het weinige van alle volken:

8 Maar omdat de HEERE ulieden liefhad, en opdat Hij hield den eed, dien Hij uwen vaderen gezeven had, heeft u de HEERE met eenen sterke hand uitgevoerd, en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Farao, koning van Egypte.

9 Gij zult dan weten, dat de HEERE, uw God, die God is, die getrouwe God, welke het verbond en de wildigheid houdt dien, die Hem liefhebben, en zijne geboden houden, tot in duizend geslachten.

10 En Hij verpeldt een ieder van hen, die Hem haten, in zijn aangezicht, om hem te verdelgen; Hij zal het zijnen hater niet verrekken, in zijn aangezicht zal Hij hem verdelgen.

11 Houdt dan de geboden, en de inzettingen, en de regten, die ik u heden gebiede, om die te doen.

12 Zoo zal het geschieden, omdat gij deze regten

zult hooren, en honden, en deselve doet, dat de HEERE, uw God, u het verbod en de weddichheid zal houden, die Hij uwen vaderen gezwooren heeft:

14 En Hij zal u liefhebben, en zal u zegenen, en u doen vermenigvuldigen; en Hij zal zegenen de vrucht uwer buike, en de vrucht uwer lande, uwer koren, en uwen most, en uwe olie, de voortzetting uwer koeleien, en de kudden van uw klein vee, in het land, dat Hij aan uwen vaderen gezwooren heeft u te geven.

14 Gesegend zult gij zijn boven alle volken; en zal onder u noch man noch vrouw onvruchtbaar zijn, ook niet onder uwe beesten.

15 En de HEERE zal alle krankheid van u afweeren, en Hij zal u genezen van de kende ziekten der Egyptenaren, die gij kent, oplegen, maar zal ze leggen op allen, die u haten.

16 Gij zult dan, al die volken verhooren, die de HEERE, uw God, u geven zal; uw oog zal hen niet verhooren, en gij zult hunne goden niet dienen; want dat zoude u een strik zijn.

17 Zoo zij in uw hart ziedt: Deze volken zijn meerder dan ik; hoe zou ik hen uit de bezitting kunnen verdriven?

18 Vrees niet voor hen; gedenk steeds, dat de HEERE, uw God, aan Farao en aan alle Egyptenaren gedaan heeft:

19 Do groote verzoeken, die uwe oogen gezien hebben, en de teekenen, en de wonderen, en de sterke hand, en den uiterstrekten arm, door welken u de HEERE, uw God, heeft uitgevoerd; alsoo zal de HEERE, uw God, doen aan alle volken, voor welker aangezicht gij vreesd.

20 Daartoe zal de HEERE, uw God, ook hoorden onder hen zenden; tot dat zij omkomen, die overgebleven, en voor uw aangezicht verhoogen zijn.

21 Ontzet u niet voor hunlieder aangezicht; want de HEERE, uw God, is in het midden van u, een groot en vreeslijk God.

22 En de HEERE, uw God, zal deze volken voor uw aangezicht allengskens uitwerpen; haastlijk zult gij hen niet mogen te niet doen, opdat het wild des velds niet zegen vermenigvuldige.

23 En de HEERE zal hen geven voor uw aangezicht, en Hij zal hen verchristen met groote verchristening, tot dat zij verdelgd worden.

24 Ook zal Hij bunne koningen in uwe hand geven, dat gij bunnen naam van onder den hemel te niet doet; geen man zal voor uw aangezicht bestaan, tot dat gij hen zult hebben verdelgd.

25 De gesnedene beelden van bunne goden zult gij met vuur verbranden; het zilver en goud, dat daaraan is, zult gij niet bezegenen, noch voor u nemen, opdat gij daarvoor niet verstrikt wordt; want dat is den HEERE, uwen God, een gruwel.

26 Gij zult dan den gruwel in uw huis niet brengen, dat gij een ban zoudt worden, gelijk datse is; gij zult het ganschelijk verdoelen, en te oensaal eenen gruwel daaraan hebben, want het is een ban.

HOOFDSTUK 8.

ALLE geboden, die ik u heden gebiede, zult gij waarmaken om te doen, opdat gij leeft, en vermenigvuldigt, en inkomst, en het land erft, dat de HEERE aan uwen vaderen gezwooren heeft.

2 En gij zult gedenken aan al den weg, dien u de HEERE, uw God, deze veertig jaren in de woestijn geleid heeft; opdat Hij u vermoedelids, om u te verzoeken, om te weten, wat in uw hart was, of gij zijne geboden zoudt hoeden, of niet.

3 En Hij vermoedelids u, en liet u hongerren, en spijde u met het Man, dat gij niet kent, noch uwe vaderen gekend hadden; opdat Hij u bekend maakte, dat de mensch niet alleen van het brood leeft, maar dat de mensch leeft van alles, wat uit des HEEREN mond uitgaat.

4 Uwe kleeding is aan u niet veranderd, en uw voet is niet geswollen, deze veertig jaren.

5 Bekent dan in uw hart, dat de HEERE, uw God, u kastijdt, gelijk als een man zijnen zoon kastijdt.

6 En houd de geboden des HEEREN, uwen Gods, om in zijne wegen te wandelen, en om Hem te vrezen.

7 Want de HEERE, uw God, brengt u in een goed land, een land van waterbeken, fonteynen en diepen, die in dalen en in bergen uytvullen;

8 Een land van tarwe en gerst, en wijntokken, en vigeboomen, en granaatappelen; en land van olierijke olijfboomen, en van honig;

9 Een land, waarin gij brood zonder schaarsheid eten zult, waarin u niets ontbreken zal; een land, welks steeuen lijer zijn, en uit welks bergen gij koper uithouwen zult.

10 Als gij dan zult gedenken hebben, en verzedigd zijn, zoo zult gij den HEERE, uwen God, loven over dat goede land, dat Hij u zal hebben gegeven.

11 Wacht u, dat gij den HEERE, uwen God, niet vergeet, dat gij niet zoudt hoeden zijne geboden, en zijne regien, en zijne instellingen, die ik u heden gebiede:

12 Opdat niet mischien, als gij zult gedenken hebben, en verzedigd zijn, en goede huizen gebouwd hebben, en die bewonen.

13 En uwe runderen en uwe schapen zullen vermeerderd zijn, ook zilver en goud u zal vermeerderd zijn, ja al wat gij hebt, vermeerderd zal zijn.

14 Uw hart zich alsdan verheft, dat gij vergeet den HEERE, uwen God, die u uit Egypteland, uit het diensthuis, uitgevoerd heeft;

15 Die u geleid heeft in die groote en vreeslijke woestijn, uwer vurige slangen, en schorpioenen, en dorheid, waar geen water was; die u water uit de kenschichtige rots voortbragt;

16 Die u in de woestijn spijde met Man, dat uwe vaderen niet gekend hadden; en om u te vermoedeligen, en om u te verzoeken, opdat Hij u ten laatste weldede;

17 En gij in uw hart zegt: Mijne kracht, en de sterkte mijner hand, heeft mij dit vermogen verkrigen.

18 Maar gij zult gedenken den HEERE, uwen God, dat Hij het is, die u kracht geeft en vermogen te verkrigen; opdat Hij zijn verbod bevestigd, dat Hij aan uwen vaderen gezwooren heeft, gelijk het te dezen dage is.

19 Maar indien het geschiedt, dat gij den HEERE, uwen God, ganschelijk vergeet, en andere goden navoigt, en hen dient, en u voor deselve buigt, zoo betuig ik heden tegen u, dat gij voorzeeker zult vergaan.

20 Gelijk de Heidenen, die de HEERE voor uw aangezicht verdaan heeft, alsoo zult gij vergaan, om dat gij de stem des HEEREN, uwen Gods, niet gehoorzaam zult geweest zijn.

HOOFDSTUK 9.

HOOR, Israël! gij zult heden over de Jordaan gaan, dat gij inkomst, om volken te erven, die groter en sterker zijn dan gij; steden, die groot en tot in den hemel gestrekt zijn;

2 Een groot en lang volk, kinderen der Enakieten; die gij kent, en een seker gij geboord hebt; Wie zou bestaan voor het aangezicht der kinderen van Enak?

3 Zoo zult gij heden weten, dat de HEERE, uw God, degene is, die voor uw aangezicht doorgaat, een verterend vuur; Die zal hen verdelgen, en Die zal hen voor uw aangezicht nederwerpen; en gij zult ze uit de bezitting verdriven, en zult hen haastelijk te niet doen, gelijk als de HEERE tot u gesproken heeft.

4 Wanneer hen nu de HEERE, uw God, voor uw aangezicht zal hebben uitgezooten, zoo spreek niet in uw hart, zeggende: De HEERE heeft mij om mijne gerechtigheid ingebraut, om dit land te erven; want, om de goddeloosheid dezer volken, verdrift hen de HEERE voor uw aangezicht uit de bezitting.

5 Niet om uwe gerechtigheid, noch om de oprechtigheid uwer herten, komt gij er hen in, om hun land te erven; maar om de goddeloosheid dezer volken, verdrift hen de HEERE, uw God, voor uw aangezicht uit de bezitting; en om het woord te bevestigen, dat de HEERE, uw God, aan uwe vaderen, Abraham, Isak en Jakob, gezwooren heeft.

6 Weet dan, dat u de HEERE, uw God, niet om uwe gerechtigheid, ditzeve goede land geeft, om dat te erven; want gij zijt een hardnekkig volk.

7 Gedenk, vergeet niet, dat gij den HEERE, uwen God, in de woestijn zeer vertoornid hebt; van dien dag af, dat gij uit Egypteland uitgasaan zijt; totdat gij kwaaamt aan deze plaats, zij gij heten wederpennig geweest tegen den HEERE.

8 Want aan Horeb vertoornid gij den HEERE zeer, dat Hij zich tegen u vertoornide, om u te verdelgen.

9 Als ik op den berg gesproken was, om te ontvangen de steenen tafelen, die tafelen des verbonds, dat de HEERE met u allen gemaakt had, toen bleef ik veertig dagen en veertig nachten op den berg, al een brood, en drank geen water.

10 En de HEERE gaf mij de twee steenen tafelen, met Gods vinger beschreven; en op deselve, met het midden des vuurs, ten dage der verzameling, met u allen gesproken had.

11 Zoo geschiedde het, ten einde van veertig dagen en veertig nachten, als mij de HEERE de twee steenen tafelen, die tafelen des verbonds, gaf; die geweest zijn op de eerste tafelen, die gij gebroken hebt; en gij zult ze leggen in de kist, haastelijk af van hier, want uw volk, dat gij uit Egypte hebt uitgevoerd, heeft het verdooren; zij zijn haastelijk afgeweken van den weg, dien ik hun geboden had; zij hebben zich een geotien beeld gemaakt.

12 Dat de HEERE tot mij zelde: Sta op, ga haastelijk af van hier, want uw volk, dat gij uit Egypte hebt uitgevoerd, heeft het verdooren; zij zijn haastelijk afgeweken van den weg, dien ik hun geboden had; zij hebben zich een geotien beeld gemaakt.

13 Voorts sprak de HEERE tot mij, zeggende: Ik heb dit heel volk aangemerkt, en zie, het is een hardnekkig volk.

14 Laat van mij af, dat ik hen verdelge, en hunnen naam van onder den hemel uitdoe; en ik zal u tot een magtiger en meerder volk maken, dan dit ik.

15 Toen keerde ik mij, en ging van den berg af; de berg nu brandde van vuur, en de twee tafelen des verbonds waren op beide mijne handen.

16 En ik zag toe, en ziet, gij hadt tegen den HEERE, uwen God, gezondigd; gij hebt u een geotien beeld gemaakt; gij waart haastelijk afgeweken van den weg, dien u de HEERE geboden had.

17 Toen ratte ik de twee tafelen, en wierp ze heen uit beide mijne handen, en brak ze voor uwe oogen.

18 En ik wierp mij neder voor het aangezicht des HEEREN, als in het eerst, veertig dagen en veertig nachten; ik at geen brood, en dronk geen water; en al uwe zonde, die gij hadt gezondigd, doende dat kwaad was in des HEEREN oogen, om Hem tot toorn te verwekken.

19 Want ik vreesde van wege den toorn en de grimmigheid, waarmede de HEERE zeer op u allen vertoornid was, om u te verdelgen; doch de HEERE verhoorde mij ook op dat maal.

20 Ook vertoornde zich de HEERE zeer tegen Aaron, om hem te verdelgen; doch ik bad ook ter zelve tijd voor Aaron.

21 Maar uwe zonde, het kalf, dat gij hadt gemaakt nam ik en verbrande het met vuur, en

stampte het, malende het waf, totdat het verdund werd tot stof; en zijn stof wierp ik in de beek, die van den berg afvloeit.

22 Ook vertoornid gij den HEERE zeer te Thabern en te Massa, en te Kibroth-Thaava.

23 Voorts als de HEERE u allen zocht uit Kadesk-Barnea, zeggende: Gaat op en erft dat land, dat ik u gezeven heb; zoo waart gij den mond des HEEREN, uwen Gods, wederpennig, en geboefid Hem niet, en waart zijne stem niet schoorzaam.

24 Wederoppenig zijt gij geweest tegen den HEERE, van den dag af, dat ik u gekend heb.

25 En ik wierp mij neder voor des HEEREN aangezicht, die veertig dagen en veertig nachten, in welke ik mij nederwierp, dewijl de HEERE gezegd had, dat Hij u verdelgen zou.

26 En ik bad tot den HEERE, en zelde: Heere, HEERE! verdoer u volk, en u erfdet niet, dat Egypte door uwe sterke hand hebt uitgevoerd.

27 Gedenk nam uwe knechten, Abraham, Isak en Jakob; zie niet op de hardheid dezer volks, noch op zijne goddeloosheid, noch op zijne zonde; 28 Opdat het land, van waar gij ons hebt uitgevoerd, niet zegge: Omdat ze de HEERE niet gevord, niet zegge: Omdat ze de HEERE niet geboen, brengen in het land, waarvan Hij hun gesproken had, en omdat Hij hen haatte, heeft Hij ze uitgevoerd, om hen te dooden in de woestijn.

29 Zij zijn toch uw volk, en uw erfdet, dat Gij door uwe groote kracht, en door uwen uiterstrekten arm hebt uitgevoerd!

HOOFDSTUK 10.

TIJER zilver tijd zelde de HEERE tot mij:

1 Houw u twee steenen tafelen, als de eerste, en kint tot mij op dezen berg; daarna zult gij u eens kint van hiel maken.

2 En ik zal op die tafelen schrijven de woorden, die geweest zijn op de eerste tafelen, die gij gebroken hebt; en gij zult ze leggen in de kist, alsoo manke ik een kint van stitthout, en ik bouw twee steenen tafelen als de eerste; en ik klomp op den berg, en de twee tafelen waren in mijne hand.

4 Toen schreef Hij op de tafelen, naar het eerste schrift, de tien woorden, die de HEERE, ten dage der verzameling, op den berg, uit het midden des vuurs, tot u allen gesproken had; en de HEERE gaf ze mij.

5 En ik keerde mij, en ging af van den berg, en leidde de tafelen in de kist, die ik gemaakt had; alsoo daardr zijn zij, gelijk als de HEERE mij geboden heeft.

6 En de kinderen Israëls reisden, van Beërth Bene-Jaakan en Mosera. Aldar stier Aaron, en werd begraven; en zijn zoon Elazar bediende het priesterambt in zijne plaats.

7 Van daar reisden zij naar Gudgod, en van Gudgod naar Jotbath, een land van waterbeken.

8 Ter zelve tijd scheide de HEERE den stam Levi uit, om de ark des verbonds des HEEREN te dragen, om voor het aangezicht des HEEREN te staan, om hem te dienen, en om in zijnen naam te zegenen, tot op dezen dag.

9 Daarom heeft Levi geen deel noch erve met zijne broeders; de HEERE is zijn erfdeel, gelijk als de HEERE, uw God, tot hem gesproken heeft.

10 En ik stond op den berg, als de HEERE veertig dagen en veertig nachten; en de HEERE verhoorde mij ook op ditzeve maal; de HEERE heeft u niet willen verwerpen.

11 Maar de HEERE zelde tot mij: Sta op, en op de reis, voor het aangezicht des volks, dat zij inkomen, en erven het land, dat ik hunnen vaderen gezwooren heb, dat gij te geven.

12 Nu dan, Israël! wat dacht de HEERE, uw God, van u? dan den HEERE, uwen God, te

Hem vreezen, en zijne geboden zult gij houden, en zijne stem gehoorzaam zijn, en Hem dienen, en Hem aanhangen.

5 En diezive priester, of droombendrommer, zal gedood worden; want hij heeft tot enen afval gesproken tegen den HEERE, uwen God, die u uit Egipteland heeft uitgevoerd, en u uit het diensthuis verlost; om u al te drijven van den weg, dien u de HEERE, uw God, geboden heeft, om daarin te wandelen. Zoo zult gij het heest uit het midden van u wuodden.

6 Wanneer uw broeder, de zoon uwer moeder, of uw zoon, of uw dochter, of de vrouw van uwen schoot, of uw vriend, die als uwe ziele is, u zal gaan, en dienen andere goden, die gij niet gekend hebt, zij noch uwe vaderen:

7 Van de goden der volken, die rondom u zijn, die u niet kennen, die u niet vreesen, die u niet hooren; ook zal uw oog hem niet verschoonen, en gij zult u niet ontfermen, noch hem verbergen:

8 Maar gij zult hem zekerlijk doodslaan: uwe hand zal eerst tegen hem zijn, om hem te doden, en daarna de hand des ganschen volks.

9 En gij zult hem met steenen steenigen, dat hij sterve: want hij heeft u gesocht af te drijven van den HEERE, uwen God, die u uit Egipteland, uit het diensthuis, uitgevoerd heeft.

10 Opdat gansch Israel het heere vreeze, en niet voortvare te doen naar dit boosk stek in het midden van u.

11 Wanneer gij van eene uwer steden, die de HEERE, uw God, u geeft, om aldaar te wonen, zult hooren zeggen:

12 Er zijn mannen, Bellas kinderen, uit het midden van u uitgegaan, en hebben de inwoners humner stad aangevreden, zeggende: Laat ons gaan, en dienen andere goden, die gij niet gekend hebt:

13 Zoo zult gij onderzoeken, en naspreken, en wet navragen; en ziet, het is de waarheid, de zaak is zeker, zulk een gruwel is in het midden van u geään:

14 Zoo zult gij de inwoners derzelve stad ganschelk slaan met de scherpe des zwaards, verbannende haar, en alles, wat daarin is, ook hare kinderen, met de scherpe des zwaards.

15 En al haren roef zult gij verzamelen in het midden van hare straat, en den HEERE, uwen God, die stad en al haren roef ganschelk met vuur verbranden; en zij zal een hoop zijn eeuwiglijk, zij zal niet weder gebouwd worden.

16 Ook zal er niets van het verbanne aan uwe hand kleven, opdat de HEERE zich wende van de hitte zijns toorns, en u weermhartig heit, en zich uwer erbarmen, en u vermenigvuldige, gelijk als Hij uwen vaderen gezeoren heeft.

17 Wanneer gij de stem des HEEREN, uwen Gods, zult gehoorzaam zijn, om te houden al zijne geboden, die ik u beden gebiede, om te doen wat recht is in de oogen des HEEREN, uwen Gods.

HOOFDSTUK 14.

1 GILIEDEN zij kinderen des HEEREN, uwen Gods; gij zult u zelven niet aanjden, noch knecht maken tuschen uwe oogen, over eenen doode.

2 Want zij zijt een heilig volk des HEERE, uwen Gods; en u heeft de HEERE verkoren, om Hem tot een volk des eigenoms te zijn, uit al de volken, die op den aardbodem zijn.

3 Gij zult goeren gruwel eten.

4 Dit zijn de beesten, die gijlieden eten zult: een os, klein vee der schapen, en klein vee der geiten;

5 Een hert, en eene ree, en een buffel, en eene steenbok, en een das, en een wilde os, en eene gemse.

6 Alle beesten, die de klauwen verdeelen, en de kloof in twee klauwen kleven, als herkauwen onder de beesten, die zult gij eten.

7 Maar deze zult gij niet eten, van degenen, die alleen herkauwen, of van degenen, die den zoekloeden klauw alleen verdeelen: den kameel, en den haas, en het konijn; want disse herkauwen wel, maar zij verdeelen den klauw niet; onrein zullen zij ulieden zijn.

8 Ook het varken, want dat verdeelt zijnen klauw wel, maar het herkauwt niet; onrein zal het ulieden zijn: van hun vleesch zult gij niet eten, en hun dood aas zult gij niet aanroeren.

9 Dit zult gij eten van alles, wat in de wateren is: al wat vinnen en schubben heeft, zult gij eten.

10 Maar al wat goene vinnen en schubben heeft, zult gij niet eten; het zal ulieden onrein zijn.

11 Allen reizen voel zult gij eten.

12 Maar deze zijn het, van dewelke gij niet zult eten: de arend, en de havik, en de zeearend.

13 En de woer, en de kraal, en de gier naar haren aard:

14 En alle rave naar haren aard.

15 En de struis, en de nachtuil, en de koekoek, en de sperwer naar zijnen aard;

16 En de steenuil, en de schuifuit, en de kauw.

17 En de roerdomp, en de pelikaan, en het dukertje.

18 En de oeljaar, en de reiger naar zijnen aard; en de bop, en de vledermuis;

19 Ook al het kruipende gevogelde zal ulieden onrein zijn; zij zullen niet geeten worden.

20 Al het rein gevogelde zult gij eten.

21 Gij zult geen dood aas eten; den vreedelinge, die in uwe poorten is, zult gij het geeten, dat hij het ete, of verkoopt het den vreedelinge; want gij zijt een heilig volk den HEERE, uwen God. Gij zult het bokje niet koken in de melk zijner moeder.

22 Gij zult getrouwelijk vertien al het inkomen uws zaads, dat eik jaar van het veld voorkomt.

23 En voor het aangestiet des HEEREN, uwen Gods, ter plaatse, die Hij verkiezen zal, om zijnen naam aldaar te doen woenen, zult gij eten de tienden van uw koren, van uwen moet, en van uwe olie, en de eerstgeboorten uwer runderen en uwer schapen; opdat gij den HEERE, uwen God, heere vreesen alle dagen.

24 Wanneer dan nog de wez voor u te veel zal zijn, dat gij zulks niet zoudt kunnen heerdragen, omdat de plaats te verre van u zal zijn, die de HEERE, uw God, verkiezen zal, om zijnen naam aldaar te stellen; wanneer de HEERE, uw God, u zal gezegend hebben:

25 Zoo maakt het tot geld, en bindt het geld in uwe hand, en gaat naar de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal;

26 En geeft dat geld voor alles, wat uwe ziele gelast, voor runderen en voor schapen, en voor wijn, en voor sterken drank, en voor alles, wat uwe ziele van u begeeren zal, en eet aldaar voor vrolijk, gij en uw huis.

27 Maar den Leviet, die in uwe poorten is, zult gij niet verlaten; want hij heeft gese deel noch erve niet u.

28 Ten einde van drie jaren zult gij voortbrengen alle tienden van uw inkomen, in hetzelfde jaar, en gij zult ze weggeven in uwe poorten.

29 Zoo zal komen de Leviet, dewijl hij geen deel noch erve niet u heeft, en de vreedelinge, en de wees en de weduwe, die in uwe poorten zijn, en zullen eten en verzadigd worden; opdat u de HEERE, uw God, zegne in al het werk uwer hand, dat gij doen zult.

HOOFDSTUK 15.

1 TIEN einde van zeven jaren zult gij eene vrijlating maken.

2 Dit nu is de zaak der vrijlating, dat ieder schultheer, die zijnen maaste zal geleend hebben, vrijlate; hij zal zijnen maaste of zijnen broeder niet maanen, dewijl men den HEERE eene vrijlating heeft uitgevoerd.

3 Den vreedelinge zult gij maanen; maar wat gij bij uwen broeder hebt, zal uwe hand vrijlaten.

4 Alleenlijk, omdat er geen bedelaar onder u zal zijn; want de HEERE zal u overvloediglijk zegenen in het land, dat u de HEERE, uw God, ten erve zal geven, om hetzive erfelijk te bezitten.

5 Indien gij slechts de stem des HEEREN, uwen Gods, vlietglijk zult gehoorzamen, dat gij waarent te doen al deze geboden, die ik u broden gebiede.

6 Want de HEERE, uw God, zal u zegenen, gelijk als Hij tot u heeft gesproken; zoo zult gij aan vele volken leenen, maar gij zult niet ont-eenen; en gij zult over vele volken heerschen, maar over u zullen zij niet heerschen.

7 Wanneer er onder u een arme zal zijn, een uit uwe broeders, in eene uwer poorten, in uwe land, dat de HEERE, uw God, u geven zal, zoo dat gij uw hart niet verstijven, noch uwe hand toedelen voor uwen broeder, die arm is:

8 Maar zij zult hem uwe hand mildelk opendoen, en zult hem rijkelijk leenen, gemoer voor zijn gebrek, dat hem ontrekt.

9 Wacht u, dat in uwe hart geen Bellas woord zij, om te zeggen: Het zevende jaar, het jaar der vrijlating nakt; dat uw oog boze zij tegen uwen broeder, die arm is, en dat hij hem niet geve; en hij over u roepe tot den HEERE, en zonde in u zij.

10 Gij zult hem mildelk geven, en uw hart zal niet boze zijn, als gij hem geeft: want om dezer zake wil zal u de HEERE, uw God, zegenen in al uw werk, en in alles, waaraan gij uwe hand slaat.

11 Want de arme zal niet ophouden uit het midden des lands; daarom gebiede ik u, zeggende: Gij zult uwe hand mildelk opendoen aan uwen broeder, aan uwe bedructen en aan uwe armen in uw land.

12 Wanneer uw broeder, een Hebreër, of eene u zes jaren dienen; maar in het zevende jaar zult gij hem vrij van u laten gaan.

13 En als gij hem vrij van u laten laat, zoo zult gij hem niet ledig laten gaan:

14 Gij zult hem rijkelijk opzeggen van uwe kudden, en van uwen dorcheider, en van uwe wijlpen; waarin u de HEERE, uw God, gezegend heeft, daarvan zult gij hem geven.

15 En gij zult gedemken, dat gij een dienst-knecht, aan u verkocht zal zijn, zoo zal hij u zes jaren dienen; maar in het zevende jaar zult gij hem vrij van u laten gaan.

16 Maar het zal geschieden, als hij tot u zeggen zal: Ik zal niet van u uitgaan, omdat hij u en uw huis liefheeft, dewijl het hem wel bij u is.

17 Zoo zult gij eenen prier nemen, en steken in zijn oor en in de deur, en hij zal eeuwiglijk uw dienstknacht zijn; en aan uwe dienstnaagd zult gij ook alzo doen.

18 Het zal niet hard zijn in uwe oogen, als gij hem vrij van u laten laat; want alz een dubbel-loons-dagelooner heeft hij u zes jaren gediend; zoo zal u de HEERE, uw God, zegenen in alles, wat gij doen zult.

19 Al het eerstgeboore, dat onder uwe runderen en onder uwe schapen zal geboren worden, zijnde een manneken, zult gij den HEERE, uwen God, heiligen; gij zult niet arbeiden met den eerstgeboore van uwen os, noch de eerstgeboore uwer schapen scheren.

20 Voor het aangestiet des HEEREN, uwen Gods, zult gij ze jaar op jaar eten in de plaats, die de HEERE zal verkiezen, gij en uw huis.

21 Doch als eene gebrek daaraan zal zijn, betrijf mank of blind, of eene kwaad gebrek, zoo zult gij het den HEERE, uwen God, niet offeren; en de reine te zamen, als eene ree, en als een hert.

22 Zijn bloed alleen zult gij niet eten; gij zult het op de aarde uitgieten als water.

HOOFDSTUK 16.

1 NEEMT waar de maand Abib, dat gij den HEERE, uwen God, pascha houdt; want in de maand Abib heeft u de HEERE, uw God, uit Egipteland uitgevoerd, bij nacht.

2 Dan zult gij den HEERE, uwen God, het pascha slagen, schapen en runderen, om die plaats, die de HEERE verkiezen zal, om zijnen naam aldaar te doen woenen.

3 Gij zult niets gelesomde op hetzive eten; zeven dagen zult gij ongezuurde broden op hetzive eten, een brood der eiden: (want in der haast zij gij uit Egipteland uitgevoren) opdat gij gedemk aan den dag van uw uittrekken uit Egipteland, al de dagen uws levens.

4 Er zal hij u in zeven dagen geen zunder geeten worden in eene uwer landpalen; ook zal van het vleesch, dat gij aan den avond aan den eersten dag geelagt zult hebben, niets tot den morgen overnachten.

5 Gij zult het pascha niet mogen slagen in eene uwer poorten, die de HEERE, uw God, u geeft.

6 Maar aan de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal, om door zijnen naam te doen woenen, aldaar zult gij het pascha slagen aan den avond, als de zon ondergaat, ter besteder tijd van uw uittrekken uit Egypte.

7 Dan zult gij het koken en eten in de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal; daarna zult u des morgens keeren, en betagaan naar uwe tenten.

8 Zes dagen zult gij ongezuurde broden eten, en aan den zevenden dag is een verbodsdag den HEERE, uwen God; doer zult gij geen werk doen.

9 Zeven weken zult gij u tellen; van dat men met de sikkel begint in het staande koren, zult gij de zeven weken beginnen te tellen.

10 Daarna zult gij den HEERE, uwen God, het feest der weken houden; het zal eene vrijwillige schetting uwer hand zijn, dat gij geven zult, naar dat u de HEERE, uw God, zal gezegend hebben.

11 En gij zult vrolijk zijn voor het aangestiet des HEEREN, uwen Gods, gij, en uw zoon, en uwe dochter, en uw dienstknacht, en uwe dienstmaagd, en de Leviet, die in uwe poorten is, en de vreedelinge, en de wees, en de weduwe, die in het midden van u zijn; in de plaats, die de HEERE, uw God, zal verkiezen, om zijnen naam aldaar te doen woenen.

12 En gij zult gedemken, dat gij een dienstknacht geweest zijt in Egypte; en gij zult deze inzettingen houden en doen.

13 Het feest der loofzotten zult gij zeven dagen houden, als gij zult hebben ineenzamen van uwen dorchevloer en van uwe wijngaards.

14 En gij zult vrolijk zijn op uw feest, gij en uw zoon, en uwe dochter, en uw dienstknecht, en uwe dienstmaagd, en de Leviet, en de vreemde, en de weduwe, die in uwe poorten zijn.

15 Zeven dagen zult gij den HEERE, uwen God, feest houden, in de plaats, die de HEERE verkiezen zal; want de HEERE, uw God, zal u zegenen in al uw inkomsten, en in al het werk uwer handen; daarom zult gij immers vrolijk zijn.

16 Driemaal in het jaar zal alles, wat men reukelijk onder u is, voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, verschijnen in de plaats, die Hij verkiezen zal; op het feest der ongezamen ruit, op het feest der loofzotten; maar het zal niet loep voor het aangezicht des HEEREN verschijnen.

17 Een ieder naar de gave zijner hand, naar den zegen des HEEREN, uws Gods, dien Hij u gegeven heeft.

18 Regters en ambellieden zult gij u stellen in al uwe poorten, die de HEERE, uw God, u geven zal, onder uwe stammen; dat zij het volk rigten met een gerust der gerechtigheid.

19 Gij zult het gerecht niet beugen, gij zult het aangezicht niet krommen, ook zult gij geen geschenk nemen; want het geschenk verblindt de oogen der wijzen, en verkeert de woorden der rechtvaardigen.

20 Gerechtigheid, gerechtigheid zult gij naajzen; opdat gij leeft, en erlijk bezit het land, dat u de HEERE, uw God, geven zal.

21 Gij zult u geen bosch planten van eenig geboomte, bij het altaar des HEEREN, uws Gods, dat gij u maken zult.

22 Ook zult gij u geen oppert beeld stellen, hetwelk de HEERE, uw God, haat.

HOOFDSTUK 17.

Gij zult den HEERE, uwen God, geen' of klein vee offeren, waarvan een spreek zij of eenig kwaad; want dat is den HEERE, uwen God, een gruwel.

2 Wanneer in het midden van u, in een uwer poorten, die de HEERE, uw God, u geeft, een man of vrouw gevonden zal worden, die vloeg zal, dat kwaad is in de oogen des HEEREN, uws Gods, overtredende zijn verbod:

3 Dat hij hoornat, en dient andere goden, en buigt zich voor die, of voor de zoon, of voor de maan, of voor het gansche heil des bemels, hetwelk ik niet geboden heb;

4 En het woord u aangegeeft, en gij hoort het; zoo zult gij het wè onderzoecken; en zult, het lade waarheid, die zank is zeker, zijn en gruwel is in Israël gedaan;

5 Zoo zult gij dien man of die vrouw, die ditzeve boose stuf, gedaan hebben, tot uwe poorten uitbrengen, dien man, sey ik, of die vrouw; en gij 6 Op den maand van twee getuigen, of drie getuigen, zal hij geolod worden, die sterven zal; op den maand van eenen enig getuige zal hij niet geolod worden.

7 De hand der getuigen zal eerst tegen hem zijn, om hem te doelen; en daarna de hand des ganschen volks; zoo zult gij het looze uit het midden van u wegloden.

8 Wanneer een zaak aan het geriet voor u te rechtshandel en rechtshandel, tusschen plaeg en plaeg, zijnde twistaken in uwe poorten, zoo zult gij u onmaken en opgaan naar de plaats, die de HEERE, uw God, verkiezen zal;

9 En gij zult komen tot de levietische priesters, en tot den regter, die in die dagen zijn zal; en gij zult om vertragen, en zij zullen u de zaak des regts aangeggen.

10 En gij zult doen naar het bevel des woords, dat zij u zullen aangeggen, en gij zult waarnemen, te doen naar alles, wat zij u zullen leeren.

11 Naar het bevel der wet, die zij u zullen leeren, en naar het oordeel, dat zij u zullen zeggen, zult gij doen; gij zult niet afwijken van het woord, dat zij u zullen aangeggen, ter regter- of ter linkerhand.

12 De man nu, die trotschelijk handelen zal, dat hij niet hoere naar den priester, dewelke staet, om het looze uit Israël wegloden.

13 Dat het al dat volk hoere en vreeze, en niet meer trotschelijk handele.

14 Wanneer gij zult gekomen zijn in het land, dat u de HEERE, uw God, geeft, en gij dat erlijk zult bezitten en daarin wonen, en gij zegen zult; ik zal eenen koning over mij stellen, als al de volken, die rondom mij zijn;

15 Zoo zult gij ganschlijk tot koning over u stellen, dien de HEERE, uw God, verkiezen zal; uit het midden uwer broederen zult gij eenen koning over u stellen; gij zult niet vermogen over u te zetten eenen vreemden man, die uw broeder niet zij.

16 Maar hij zal voor zich de paarden niet vermenigvuldigen, en het volk niet doen wederkeeren naar Egypte, om paarden te vermenigvuldigen; dewijl de HEERE u lieiden door dezen weg.

17 Ook zal hij voor zich de vrouwen niet vermenigvuldigen, opdat zijn hart niet afwijke; hij zal ook voor zich geen zilver en goud zeer vermenigvuldigen.

18 Voorts zal het geschieden, als hij op den stoel zijns koninkrijks zal zitten, zoo zal hij zich een dubbel van deze wet afschrijven in een boek, uit te lezen voor het aangezicht der levietische priesters is;

19 En het zal bij hem zijn, en hij zal daarin lezen al de dagen zijns levens; opdat hij den HEERE, uwen God, leere vreeze, om te bewaren al de woorden dezer wet en deze inzettingen, om die te doen;

20 Dat zijn hart zich niet verheft boven zijne broederen, en dat hij niet afwijke van het gebod, ter regter- of ter linkerhand; opdat hij die dagen verlene in zijn koninkrijk, hij en zijne zonen, in het midden van Israël.

HOOFDSTUK 18.

DE levietische priesters, de gansche stam van Levi, zullen geen deel noch erve hebben met Israël; de vuuroffers des HEEREN en zijn erfdeel, zullen zij eten.

2 Daarom zal hij geen erfdeel hebben in het midden zijner broederen: de HEERE is zijn erfdeel, gelijk als Hij tot hem gesproken heeft.

3 Dit nu zal het regt der priesters: zijn van het volk, van hen, die een offerande offeren, hetzij eenen os, of klein vee; dat hij den priester zal geven den schouder, en beide kinnebakken, en den pens.

4 De eerstellingen van uw koren, van uwe most, en van uwe olie, en de eerstellingen van de beschering uwer schapen zult gij hem geven;

5 Want de HEERE, uw God, heeft hem uit al uwe stammen verkoren, dat hij sta, om te dienen in den naam des HEEREN, hij en zijne zonen, te allen dage.

6 Voorts wanneer een Leviet zal komen uit een

uwer poorten, uit gansch Israël, alwaar hij woont, en hij komt naar alle begeerte zijner ziel, tot de plaats, die de HEERE zal hebben verkoren.

7 En hij dienen zal in den naam des HEEREN, zijns Gods, als al zijne broederen, de Levieten, die naar voor het aangezicht des HEEREN staan;

8 Zoo zullen zij een geluk deel eten, boven zijne verlooping bij de vaderen.

9 Wanneer gij komt in het land, dat de HEERE, uw God, u geven zal, zoo zult gij niet leeren te doen naar de gruwelen van dezelve volken.

10 Onder u zal niet gevonden worden, die zijnen zoon of zijne dochter door het vuur doet doorgaan, die met waargegerten omgact, een geicheaar, of die op vogelgeschiedacht geeft, of loovenaar.

11 Of een berweerder, die met berweering omgact, of die eenen waargegenden geest vraagt, of een dierelkinstensker, of die de doodden vraagt.

12 Want al wie zulke doet, is den HEERE een gruwel; en om deze gruwelen wil verklijft hem de HEERE, uw God, voor uw aangezicht, uit de bezitting.

13 Opgeat zult gij zijn met den HEERE, uwen God.

14 Want deze volken, die gij zult erven, hoeren naar geicheaars en waargegers; maar u aangzande, de HEERE, uw God, heeft u zulke niet toegestaan.

15 Emen profet, uit het midden van u, uit uwe broederen, als mij, zal u de HEERE, uw God, verweken; maar hem zult gij hoeren.

16 Naar alles, wat gij van den HEERE, uwen God, aan Horeb, ten daagder verzameling, geelicht hebt, zeggende: ik zal niet voortvaren te hoeren de stem des HEEREN, mijns Gods, en ditzeve groote vuur zal ik niet meer zien, dat ik niet erve.

17 Toen zeide de HEERE tot mij: Het is goed, wat gij gesproken hebt.

18 Emen profet zal ik uge verweken uit het midden uwer broederen, als u; en ik zal mijne woorden in zijnen mond geven, en hij zal tot hen spreken alles, wat ik hem gebieden zal.

19 En het zal geschieden, van dien zal ik het rooken.

20 Maar de profet, die hoemoesiglijk zal handelen, sprekende een woord in mijnen naam, hetwelk ik hem niet geboden heb te spreken, of die spreken zal in den naam van andere goden, deszelve profet zal sterven.

21 Zoo gij dan in uw hart zoudt mogen zeggen: Hoe zullen wij het woord kennen, dat de HEERE niet gesproken heeft?

22 Wanneer die profet in den naam des HEEREN zal hebben gesproken, en dat woord geschiedt niet, en komt niet; dat is het woord, dat de HEERE niet gesproken heeft; door trotschheid heeft die profet dat gesproken; gij zult voor hem niet vreeze.

HOOFDSTUK 19.

WANNEER de HEERE, uw God, de volken zal hebben uitgeroed, welker land de HEERE, uw God, u geven zal, en gij die erlijk zult bezitten, en in hunne steden en in hunne huizen wonen;

2 Zoo zult gij u drie steeden uitschieden, in het midden van uw land, hetwelk de HEERE, uw God, u geven zal, om dat erlijk te bezitten.

3 Gij zult u den weg bereiden, en de pale uws lands, dat u de HEERE, uw God, zal doen erven, in drie-een deelen: dit nu zal zijn, opdat ieder doodslager daerheen vliede.

4 En dit zij de maak des doodslagers, die daerheen vlieden zal, dat hij leve: die zijnen naaste zal geslagen hebben door onwetendheid, dien hij toch van gisteren en eersteren niet haatte;

5 Als, dewelke met zijnen naaste in het bosch zal zijn gegaan, om loof te bouwen, en zijne hand met de bijl, worde aangegrepen, om loof af te hooven, en het lier schijft af van den steel, en treft zijnen naaste, dat hij sterve; die zal in eenen dier steden vlieden en leven;

6 Opdat de bloedbreker den doodslager niet naajen, als zijn hart verlost is, en hem achterbale, omdat de weg te verre zou zijn, en hem als aan het leven; zoo toch geen oordeel des doods aan hem is, want hij haatte hem niet van gisteren en eersteren.

7 Daarom gebiede ik u, zeggende: Gij zult u drie steeden uitschieden.

8 In den naam des HEERE, uw God, uwe landpale zal verwerpen, gelijk als hij uwe vaderen aangeworven heeft, en u al dat hand geven zal, hetwelk hij uwen vaderen te geven gesproken heeft;

9 Wanneer gij aldizelve gebod zult waarnemen, om dit te doen, hetgeen ik u hoeden gebiede, den HEERE, uwen God, hebbende en alle dagen in zijne wegen wandelende; zoo zult gij u nog drie steeden looden tot deze drie;

10 Opdat het bloed des onschuldigen niet vergeten worde in het midden van uw land, dat u de HEERE, uw God, ten erve geeft, en bloedschuld op u zonden zijn;

11 Maar wanneer er leemaad zijn zal, die zijnen naaste laat, en hem lagen legt, en staet tegen hem op, en slaet hem aan het leven, dat hij sterve; en vliedt tot een van die steeden;

12 Zoo zullen de vanden zijner stad zenden, en nemen hem van daar, en gij zullen hem in de hand des bloedwrekers geven, dat hij sterve.

13 Uw oog zal hem niet verschonen, maar gij zult het bloed des onschuldigen uit Israël wegloden, dat hij u wege.

14 Gij zult uwe naajen landpale, die de voorvaderen geelicht hebben, niet verwerpen in uw erfdeel, dat gij erven zult in het land, hetwelk u de HEERE, uw God, geeft, om dat erlijk te bezitten;

15 Een enig getuige zal tegen niemand optaan over enige onrechtelijkheid of over enige zonde, van alle zonden, die hij zou mogen zonden; op den maand van twee getuigen, of op den maand van drie getuigen zal de zaak bestaan.

16 Wanneer een wrevig getuige tegen leemaad zal optaan, om eenen afwijking tegen hem te betuigen;

17 Zoo zullen die twee mannen, welke den twiet hebben, staan voor het aangezicht des HEEREN, voor het aangezicht der priesters, en der regters, die in dienze dagen zullen zijn;

18 En de regters zullen wè onderzoecken; en ziet, de getuige is een valsch getuige, hij heeft valsheid betuigt tegen zijnen broeder;

19 Zoo zult gijlieden hem doen, gelijk als hij zijnen broeder dacht te doen; alsoz zult gij het booze uit het midden van u wegloden;

20 Dat de overgeblevenen het hooren en vreeze, en niet voortvaren meer te doen naar dit booze stuf, in het midden van u.

21 En uw oog zal niet verhoonen; ziet om ziele, oec om oog, tint om hand, hand om hand, voet om voet.

HOOFDSTUK 20.

WANNEER gij zult uittrekken tot den strijd tegen uwe vijanden, en zult zien vanden en waagen, een volk, meerder dan gij, zoo zult gij voor hen niet vreeze; want de HEERE, uw God, is met u, die u Egyptland heeft opgevoerd.

2 Nu het zal geschieden, als gijlieden tot den strijd naajet, zoo zal de priester toetreden, en tot het volk spreken,

3 En tot hen zeggen: Hoort, Israël! gijlieden

gaa; Die zal met u zijn; Hij zal u niet begeven, noch u verlaten; vrees niet, en ontzet u niet.

9 En Mozes schreef deze wet, en gaf ze aan de priesters, de zonen van Levi, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, en aan alle ouderen van Israël.

10 En Mozes gebod hun, zeggende: Ten einde van zeven jaren, op des quinquagesimij van het jaar der vrijlating, op het feest der loofzettingen.

11 Als gansch Israël zal komen, om te verschijnen voor het aangezicht des HEEREN, uws Gods, in de plaats, die Hij zal verkoren hebben, zult gij deze wet voor gansch Israël uitroepen, voor hunne ooren.

12 Verzendt het volk, de mannen, en de vrouwen, en de kinderen, en uwe vreemdelingen, die in uwe poorten zijn; opdat zij hooren, en opdat zij leeren, en vreesen den HEERE, uwen God, en waarnemen te doen alle woorden des wet.

13 En dat hunne kinderen, die het niet geweten hebben, hooren en leeren, om te vreesen den HEERE, uwen God, al die dagen, die gij leeft op het land, naar hetwelk gij over de Jordaan zijt toegesane, om dat te erven.

14 En de HEERE zelde tot Mozes: Zie, uwe dagen zijn gemerd, om te sterren; roep Jezus, en stelt u lieden in de tent der zamenkomst, dat Ik hem bevel geve. Zoo zing Mozes, en Jezus, en zij stelden zich in de tent der zamenkomst.

15 Toen verscheen de HEERE in de tent, in de wolkkom; en de wolkkom stond boven de deur der tent.

16 En de HEERE zelde tot Mozes: Zie, gij zult slapen met uwe vaderen; en dit volk zal opstaan, en nabehoren de goden der vreemden van dat land, waar het naar toe gaat, in het midden van mijn verbond, dat Ik met hetzelve gemaakt heb.

17 Zoo zal mijn toorn te dien dage tegen hetzelve ontsteken, en Ik zal hen verlaten, en mijn aangeneem en beraadweldheden zullen het treffen; dat het te dien dage zal zeggen: Hebben wij deze knecht niet getroffen, omdat mijn God in het midden van mij niet is?

18 Ik dan zal mijn aangezet te dien dage ganschelijk verbergen, om al het kwaad, dat het gedaan heeft: want het heeft zich gewend tot andere goden.

19 En nu, schrift u lieden dit lied, en leert het den kinderen Israels, legte het in hunnen mond; opdat dit lied MIJ ten getuige zij tegen de kinderen Israels.

20 Want Ik zal dit soort inbrengen in het land, dat Ik zijner vaderen gezworen heb, vloeiende van melk en honig, en het zal eten, en verzadigt, en vet worden; dan zal het zich wenden tot andere goden, en hen dienen, en zij zullen MIJ tergen, en mijn verbond vernietigen.

21 En het zal geschieden, wanneer vele kwaden en beraadweldheden hetzelve zullen treffen, dan zal dit lied voor zijn aangezet antwoorden tot getuige: want het zal uit den mond zijns zaads niet vergeten worden; dewijl Ik weet zijn gedicht, dat het heden maakt, alsoe ik het inbreng in het land, dat Ik gezworen heb.

22 Zoo schreef Mozes dit lied te dien dage, en hij leerde het den kinderen Israels.

23 En hij gebod Jezus, den zoon van Nun, en zelde: Ziet sterk en heb goeden moed; want zij zult dit kinderen Israels inbrengen in het land, dat Ik hun gezworen heb; en Ik zal met u zijn.

24 En het geschiedde, als Mozes volmond het de woorden dezer wet te schrijven in een boek, totdat zij voltrokken waren.

25 Zoo gebod Mozes den Levieten, die de ark des verbonds des HEEREN droegen, zeggende:

26 Neemt dit wethoek, en legt het aan de zijde van de ark des verbonds des HEEREN, uws Gods, dat het alsdan zij ten getuige tegen u.

27 Want ik ken uwe wederspannigheid, en uwen harden nek. Ziet, terwijl ik nog haden met uieden leve, zijt gij wederom ontrouw geweest tegen den HEERE; hoe veel te meer na mijnen dood!

28 Verzendt tot mij al die oudsten uwer stammen, en uwe ambellieden; dat ik voor hunne ooren deze woorden spreke, en tegen hen den hemel en de aarde tot getuigen neme.

29 Want ik weet, dat zij het na mijnen dood zekerlijk zult verderven, en afwijken van den weg, dien ik u geboden heb; dan zal u dit kwaad in het laatste der dagen ontmoeten, wanneer gij zult gedaan hebben, dat kwaad is in de oogen des HEEREN, om Hem door het werk uwer handen tot toorn te verwekken.

30 Toen sprak Mozes, voor de ooren der ganse gemeente van Israël, de woorden dezes lieds, tot dat zij voltrokken waren.

HOOFDSTUK 32

NEIG de ooren, zij hemel! en Ik zal spreken; en de aarde hoore de redenen mijns monds.

2 Mijne leer drupe als een regen, mijne rede vloede als een dauw; als een stofdegen op de grascheuten, en als druppelen op het kruis.

3 Want ik zal den naam des HEEREN uitroepen; geeft onzen God grootheid!

4 Hij is de Rotsteen, wiens werk volkomen is; want al zijne wegen zijn gerigte. God is waarheid, en is geen onrecht, rechtvaardig en recht is Hij.

5 Hij heeft het tegen Hem verdoeren, het zijn zijne kinderen niet, de schandvlek is hunne; het is een verkeerd en verdraaid geslacht.

6 Gedenk aan de dagen van onis, merk op de jaren van elk geslacht; vraag uwen vader, die zal het u bekend maken, uws ouden, en zij zullen het u zeggen.

7 Toen de Allerhoogste aan de volken de erfenis verdeelde, toen Hij Adams kinderen van een scheide, heeft Hij de lastpalen der volken gesteld naar het getal der kinderen Israels.

8 Want des HEEREN doel is zijn volk, Jakob is het moer zijner erve.

9 Hij vond hem in een land der woestijn, en in eene woeste lande walmis; Hij voerde hem rondom, Hij onderwees hem, Hij bewaarde hem als zijn oogappel.

10 Gelijk een arend zijn nest opwekt, over zijne jongen zweeft, zijne vlogelen uitstrekt, en draagt op zijne vlerken.

11 Zou heilde hem de HEERE alleen, en er was geen vreemd God met Hem.

12 Hij deed hem rijden op de hoogten der aarde, dat hij al de inkomsten des velds; en Hij deed hem bouke zigen uit de steenrots, en olie uit den kel der rots.

13 Hater van koeijen, en melk van klein vee, met het vet der kammeren en der rammen, die in Basan weiden, en der bokken, met het vette der nieren van tarwe; en het druiveveld, reinen wijn, hebt zij gedronken.

14 Als nu Jeschurun vet werd, zoo sloeg hij achteruit; (al zijt vee, zijt dik, ja met vet overdekt geworden!) en hij liet God veran, die hem gemaakt heeft, en vermaande den Rotsteen zijns heils.

15 Zij hebben Hem tot ijer verwekt door vreemde goden; door gruwelen hebben zij Hem tot toorn verwekt.

16 Zij hebben aan de dalreken geoffert, niet aan

God; aan de goden, die zij niet kenden; nieuwe, van de nabij gekomen waren, voor dewelke uwe vaders niet geschrift hebben.

17 Den Rotsteen, die u gespoerd heeft, hebt gij vergeten; en zij hebt in vergetenis gesteld den God, die u gebaad heeft.

18 Als het de HEERE zag, zoo vermaande Hij hen, uit toornigheid tegen zijne zonen en zijne dochteren.

19 En Hij zelde: Ik zal mijn aangezigt van hen verbergen; Ik zal zien, welk hunlieder einde zal wezen; want zij zijn een gansch verkeerd geslacht, kinderen, in welke geene trouw is.

20 Zij hebben MIJ tot ijer verwekt door hetzegen geslacht is; zij hebben MIJ tot toorn verwekt door hunne ijdelheden; Ik dan zal hen tot ijer verwekken door diegenen, die geen volk zijn, door een dwaas volk zal ik hen tot toorn verwekken.

21 Want een vuur is aangestoken in mijnen toorn, en zal bernen tot in de onderste hel, en zal het land met zijne inkomst verteren, en de gronden der bergen in vlam zetten.

22 Ik zal kwaden over hen hoopen; mijne pijlen zal ik op hen verschiepen.

23 Uitgeveerd zullen zij zijn van honger, opgegeven van den karbonkel en bitter verdoerf; en Ik zal de tanden der beesten onder hen schikken, met vurig venijn van plangen des stof.

24 Van binnen zal het zwaard berooven, en uit de binnenkameren de verschrikking; ook den jongeling, ook de jonge dochter, het zuigende kind met den strijzen man.

25 Ik zelde: In alle boeken zonde Ik hen verdoeren; Ik zonde hunne godachtens van onder de menschen doen opkonden;

26 Ten ware, dat Ik de toornigheid des vijands schrooede, dat niet hunne tegenpartijen zich vreemd moesten houden; dat zij niet moesten zeggen: Onze hand is hoog geweest, de HEERE heeft dit alles niet gewrocht.

27 Want zij zijn een volk, dat door raadslagen verloren gaat, en er is geen verstand in hen.

28 Dat zij wijl waren; zij zouden dit vernemen, zij zouden op hun einde merken.

29 Hoe zoude een eenige duizend jagen, en twee tien duizend doen vlieten, ten ware, dat hunlieder Rotsteen hen vercocht, en de HEERE hen overgeveerd had?

30 Want hun rotsteen is niet gelijk onze Rotsteen, zelfs onze vijanden reuters zijnde.

31 Want hun wijstok is uit den wijstok van Sodom, en uit de velden van Gomorra; hunne wijndruiven zijn vergiftige wijndruiven, zij hebben bittere bezien.

32 Hun wijn is vurig drakenvenijn, en een wreed afdreueverf.

33 Is dat niet bij MIJ opgesloten, verzeeld in mijne schatten?

34 Mijne is de wrak en de vergelding, ten tijde als hunlieder voet zal wankelen; want de dag hunn ondergang is nabij; en de dingen, die hun zullen gebeuren, haasten.

35 Want de HEERE zal aan zijn volk recht doen, en het zal Hem over zijne knechten berouwen; want Hij zal zien, dat de hand is weggegaan, en de besloten en verlatene niets is.

36 Dan zal Hij zeggen: Waar zijn hunne goden? de rotsteenen, op welken zij betrouwen?

37 Welker slagtofferen vet zij aten, welke drank-offeren wijn zij dronken; dat zij opstaan en u helpen, dat er verberging voor u zij.

38 Ziet nu, dat ik, Ik DIE ben, en geen God met MIJ; Ik dood en maak levend, Ik veran en Ik heel; en er is niemand, die uit mijne hand redt!

39 Want Ik zal mijne hand naar den hemel opheffen, en Ik zal zeggen: Ik leef in eerwigheid!

40 Indien Ik mijn glinsterend zwaard vette, en

mijne hand ten gerigte grijpt, zoo zal Ik de wrak op mijne tegenpartijen doen wederkeeren, en mijnen hateren verzeelen.

41 Ik zal mijne pijlen drooken maken van bloed, en mijn zwaard zal vleesch eten; van het bloed des verzeegens en der grangen, van het hoofd af zullen er wraken den vijands zijn.

42 Zucht, gij Heidenen, over zijn volk; want Hij zal het bloed zijner knechten wraken; en Hij zal de wrak op zijne tegenpartijen doen wederkeeren, en verzeelen zijn land en zijn volk.

43 En Mozes kwam, en sprak al de woorden dezes lieds voor de ooren des volks, bij en Hosis, de zoon van Nun.

44 Als nu Mozes gesindigd had al die woorden tot gansch Israël te spreken;

45 Zoo zelde hij tot hen: Zet uw hart op al de woorden, die Ik heden onder u lieden betuige, dat gij ze in uwen kinderen geschiedt zullen; dat gij waarnemen te doen al die woorden dezer wet.

46 Want dat is geen vergeefsch woord voor u lieden, maar het is uw leven; en door ditzelve woord zult gij de dagen verlijeten op het land, waar gij over de Jordaan naar toe gaat, om dat te erven.

47 Daarna sprak de HEERE tot Mozes, op dienzelven dag, zeggende:

48 Klim op den berg Abarim, (dies is de berg Nebo, die in het land van Moab is, die tegenover Jericho is) en zie het land Kanaan, dat Ik den kinderen Israels tot een bezitting gevee zal;

49 En sterf op dien berg, waarheen gij opklommen zult, en word verzadigt tot uwe volken; gelijk als uw broeder Airon sterft op dien berg Hor, en ward tot zijne volken verzadigt;

50 Omdat gijlieden u tegen MIJ vergepen hebt, in het midden der kinderen Israels, aan het twistwater te Kades in de woestijn zin; opdat zij MIJ niet gehelligt hebt in het midden der kinderen Israels.

51 Want van tegenover zult gij dat land zien, maar daerheen niet inkomèn, in het land, dat Ik den kinderen Israels gevee zal.

HOOFDSTUK 33

DIT nu is de rozen, met welken Mozes, de man Gods, die kinderen Israels gezegend heeft, vóór zijnen dood.

2 Hij zelde dat: De HEERE is van Sinaï gekomen, en is hunden opgezogen van Seir; Hij is blinkende verschenen van het gebergte Parun, en is aangekomen met tien duizenden der heiligen; tot zijne rechterhand was een vurige wet aan hen.

3 Immers kennit Hij de volken; Al zijne heiligen zijn in uwe hand; zij zullen in het midden tuschen uwe voeten gezet worden; en ieder zal ontrouwen van uwe woorden.

4 Mozes heeft ons de wet geboden, een erfenis van Jakobs gemeente;

5 En hij was koning in Jeschurun, als de hoofden des volks zich verzeerden, samen met de stammen Israels.

6 Dat Ruben leve, en niet sterve, en dat zijne lieden een getal zijn!

7 En dit is van Juda, dat hij zelde: Hoor, HEERE! de stem van Juda, en breng hem weder tot zijn volk; zijne hand moeten hem genoezaam zijn, en zijt Gij hem een hulp tegen zijn vijanden!

8 En van Levi zelde hij: Uwe Thummin en uwe Urim zijn aan den man, uwen gunstgenoot; dien Gij vercocht hebt in Maass, met welken Gij gewelt hebt aan de wateren van Meriba.

9 Die tot zijnen vader en tot zijne moeder zelde: Ik zie hem niet; en die zijne broedren niet kende, en zijne zonen niet achtte; want zij

11 En hij deed de ark des HEEREN rondom de stad gaan, omringende dezelve eenmaal; toen kwamen zij weder in het leger, en vernachten in het leger.

12 Daarna stond Jozua des morgens vroeg op, en de priesters droegen de ark des HEEREN.

13 En de zeven priesters, dragende de zeven ransbanten voor de ark des HEEREN, gingen voort, en bliezen met de hazinnen; en de toegerusten gingen voor hante aangevoerd, en de achtertroet volgde de ark des HEEREN na, terwijl men ging en blies met de hazinnen.

14 Alzo gingen zij eenmaal rondom de stad op den tweeden dag; en zij keerden weder in het leger. Alzo deden zij zes dagen lang.

15 En het geschiedde ten zevenden dag, dat zij zich vroeg opschikten, met het oog van den dagesonds, en zij gingen rondom de stad, naar deszelve wijze, zevenmaal; alleenlijk op dien dag gingen zij zevenmaal rondom de stad.

16 En het geschiedde ten zevende maal, als de priesters met de hazinnen bliezen, dat Jozua tot het volk sprak: Ziecht, want de HEERE heeft ulieden de stad gegeven!

17 Doch deze stad zal den HEERE verbannen zijn, zij en al wat daarin is; alleenlijk zal de heer Rachab levend blijven, zij en allen, die met haar in het huis zijn, omdat zij de boden, die wij uitgezonden hadden, verborpen heeft.

18 Alleenlijk dat gijlieden u wacht van het verbanne, opdat gij u mischelen niet verbannt, want nemende van het verbanne, en het leger van Israël niet steelt tot eenen ban, noch datselve hervort.

19 Maar al het zilver en goud, en de koperen en ijzeren vaten, zullen den HEERE heilig zijn; tot den schat des HEEREN zullen zij komen.

20 Het volk dan juichte, als zij naar de bazinnen bliezen; en het geschiedde, als het volk het gebod der bazin hoorde, zoo juichte het volk met een groot geschied; en de muur viel onder zich, en het volk klom in de stad, een ieder tegenover zich, en zij namen de stad in.

21 En zij verbanden alles, wat in de stad was, van den muur tot de vrouw toe, van het kind tot den os, en tot den ezel, en het klein vee, en den ezel, door de scherpe des zwaards.

22 Jozua nu zedde tot de twee mannen, die verspeiders des lands: Gaat in het huis der vrouw, der heer, en brengt die vrouw van daar uit, met al wat zij heeft, gelijk als gij haar gezworen hebt.

23 Toen gingen de jongelieden, die verspeiders, daarin, en brachten er Rachab uit, en haaren vader, en hare moeder, en hare broeders, en al wat zij had; ook brachten zij het al hare huisgezinnen, en zij stonden hen buiten het leger van Israël.

24 De stad nu verbrandden zij met vuur, en al wat daarin was; alleenlijk het zilver en goud, missgelders de koperen en ijzeren vaten, zeven zij tot den schat van het huis des HEEREN.

25 Dit liet Jozua de heer Rachab leven, en het huisgezin haars vaders, en al wat zij had; en zij heeft gewoond in het midden van Israël tot op dezen dag, omdat zij de boden verborpen had, die Jozua gezonden had, om Jericho te verspeiden.

26 En ter zelve tijd bezwoer hen Jozua, zeggende: Verreekt zij die man voor het aangezicht des HEEREN, die zich opmaken en deze stad Jericho bouwen zal; dat hij ze grondveet op zijnen eerstgeborenen zoon, en hare poorten stelde op zijnen jongsten zoon!

27 Alzo was de HEERE met Jozua; en zijn gerucht liep door het ganse land.

HOOFDSTUK 7.

MAAR de kinderen Israels overtraden door overtreding met het verbanne: want

Achan, de zoon van Charai, den zoon van Zabdi, den zoon van Zerah, uit den stam van Juda, nam van het verbanne. Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen de kinderen Israels.

2 Als Jozua mannen zond van Jericho naar Ai, dat bij Beth-Aven heet, aan het oosten van Beth-El, zoo sprak hij tot hen, zeggende: Trekt opwaarts en bespiedt het land. Die mannen nu trokken op en bespieden Ai.

3 Daarna keerden zij weder naar Jozua, en zelden tot hem: Dat het ganse volk niet optreke, dat er ontroot twee duizend mannen, of ontroot drie duizend mannen optreken, om Ai te slaan; vermoed daerban al het volk niet, want zij zijn weinige.

4 Alzo trokken derwaarts op van het volk ontroot drie duizend man; dewelke vlieden voor het aangezicht der mannen van Ai.

5 En de mannen van Ai sloegen van dertien ontroot zes en dertig man, en vervolgden hen van voor de poort tot Schebarim toe, en sloegen hen in een' afgang. Toen versnoed het hart des volks, en het werd tot water.

6 Toen verscheurde Jozua zijne kleedren, en viel op zijn aangezicht ter aarde, voor de ark des HEEREN, tot den avond toe, hij en de ousten van Israël; en zij wierpen stof op hun hoofd.

7 En Jozua zedde: Ach Heere HEERE! waarom hebt Gij dit volk door de Jordaan oot doen gaan, om ons te geven in de hand der Amorieten, om ons te verliezen? Och dat wij toch verrotten geweest en gebloeven waren aan gene zijde der Jordaan!

8 Och Heere! wat zal ik zeggen, indensoal dat Israël voor het aangezicht zijner vijanden den nek gekoerd heeft?

9 Als het de Kanaanieten, en alle inwoonders des lands hooren zullen, zoo zullen zij ons omsingelen, en onzen naam uitroeffen van de aarde: wat wilt Gij dan woen groeten mijn doen?

10 Toen zedde de HEERE tot Jozua: Sta op; waarom liet gij dit nu weder op uw aangezicht?

11 Israël heeft gezondigd; en zij hebben ook mijn verbod, hetwelk ik hun geboden had, overtreden; en ook hebben zij van het verbanne genomen, en ook gesleiden, en ook gebozen, en hebben het ook onder hun gereedschap gelegd.

12 Daarom zullen de kinderen Israels niet kunnen bestaan voor het aangezicht hunner vijanden; zij zullen den nek voor het aangezicht hunner vijanden keeren, want zij zijn in den ban. Ik zal voortaan niet meer met ulieden zijn, tenzij zij den ban uit het midden van ulieden verdelgt.

13 Sta op, heilig het volk, en zeg: Heilig u God van Israël: Er is een ban in het midden van u, Israël! gij zult niet kunnen bestaan voor het aangezicht uwer vijanden, totdat gij den ban wegoot uit het midden van u.

14 Gij zult dan in den morgenstond aankomen naar uwe stammen; en het zal geschieden, de stam, welken de HEERE geraakt zal hebben, die zal aankomen naar de geslachten, en welk geslacht de HEERE geraakt zal hebben, dat zal aankomen bij huisgezinnen, en welk huisgezin de HEERE geraakt zal hebben, dat zal aankomen naar uwe man.

15 En het zal geschieden, die geraakt zal worden met den ban, die zal niet meer verband worden, hij en al wat hij heeft; omdat hij het verbod des HEEREN overtrede heeft, en omdat hij dwarscheit in Israël gedaan heeft.

16 Toen maakte zich Jozua des morgens vroeg op, en deed Israël aankomen naar zijne stammen; en de stam van Juda werd geraakt.

17 Als hij het geslacht van Juda deed aankomen, zoo raakte hij het geslacht van Zarahi. Toen hij het geslacht van Zarahi deed aankomen, maar voor man, zoo werd Zabdi geraakt.

18 Welke huisgezin als hij deed aankomen, maar voor man, zoo werd Achan geraakt, de zoon van Charai, den zoon van Zabdi, den zoon van Zerah, uit den stam van Juda.

19 Toen zedde Jozua tot Achan: Mijn zoon! met toed den HEERE, den God van Israël, de eer, en doe voor Hem belijdenis; en geef mij toed te kennen, wat gij gedaan hebt, verberg het voor mij niet.

20 Achan nu antwoordde Jozua, en zedde: Voorwaar ik heb tegen den HEERE, den God Israels, gezondigd, en heb alzo en alzo gedaan.

21 Want ik zag onder den roef een schoone sierlijk babylonisch overkleed, en twee honderd sikkelen zilver, en een gouden tong, welker gewicht was vijftig sikkelen; en ik kroeg lust daartoe, en ik nam ze; en zie, zij zijn verborpen in de aarde, in het midden mijner tent, en het zilver daaronder.

22 Toen zond Jozua boden henen, die tot de tent liepen; en ziet, het lag verborpen in zijne tent, en het zilver daaronder.

23 Zij dan namen die dingen uit het midden der tent, en zij brachten ze tot Jozua en tot al de kinderen Israels; en zij stortten ze uit voor het aangezicht des HEEREN.

24 Toen nam Jozua, en ganzsch Israël met hem, Achan, den zoon van Zerah, en het zilver, en het sierlijk overkleed, en de gouden tong, en zijne zonen, en zijne dochteren, en zijne ossen, en zijne ezelen, en zijn vee, en zijne tent, en alles wat hij had; en zij voerden ze naar het dal Achor.

25 En Jozua zedde: Hoe hebt gij ons beroverd? En gansch Israël steenigde hem met steenen, en zij verbrandden hem met vuur, en zij overwierpen hem met steenen.

26 En zij riaten over hem eenen grooten steenhoop, zijnde tot op dezen dag. Alzo keerde zich de HEERE van de bitterheid zijns toorns. Daarom noemde men den naam dier plaats het dal van Achor, tot dezen dag toe.

HOOFDSTUK 8.

TOEN zedde de HEERE tot Jozua: Vrees niet, en ontzet u niet; neem met u al het krijgsvolk, en maak u op, trek op naar Ai: zie, ik heb den koning van Ai, en zijn volk, en zijne stad, en zijn land, in uwe hand gegeven.

2 Gij nu zult aan Ai en haren koning doen, gelijk als gij aan Jericho en haren koning gedaan hebt; behalve dat gij haren roef en haar vee voor ulieden rooven zult; stel u eenen achterlage tegen de stad, van achter dezelve.

3 Toen maakte zich Jozua op, en al het krijgsvolk, om op te trekken naar Ai. En Jozua verkoos dertig duizend mannen, strijdbare helden, en hij zond hen bij nacht uit.

4 Ho gebod hun, zeggende: Ziet toe, gijlieden zult der stad lagen leggen van achter de stad; houdt u niet zeer verre van de stad, en weest gij allen bereid.

5 Ik nu, en al het volk, dat bij mij is, zullen tot de stad naderen; en het zal geschieden, wanneer zij ons te gemoet zullen uitgaan, gelijk als in het eerst; zoo zullen wij voor hun aangezicht vlieden.

6 Laat hen dan uitkomen achter ons, totdat zij hen van de stad af trekken, want zij zullen zeggen: Zij vlieden voor onze aangezichten, gelijk als in het eerst; zoo zullen wij vlieden voor innig aangezichten.

7 Dan zult gijlieden opstaan uit de achterlage, en gij zult de stad innemen; want de HEERE, uw God, zal ze in uwe hand geven.

8 En het zal geschieden, wanneer gij de stad innemen hebt, zoo zult gij de stad met vuur aansteken; maar het woord des HEEREN zult gijlieden doen; ziet, ik heb het ulieden geboden.

9 Alzo zond hen Jozua heen, en zij gingen naar de achterlage, en zij lieven tusschen Beth-El en tusschen Ai, tegen het westen van Ai; maar Jozua overnachtte dien nacht in het midden des volks.

10 En Jozua maakte zich des morgens vroeg op, en hij trok op naar de achterlage, en hij trok op, hij en de omisten van Israël, voor het aangezicht des volks, naar Ai.

11 Ook trok al het krijgsvolk op, dat bij hem was; en zij leedden en kwamen tegenover de stad, en zij legerden zich tegen het noorden van Ai; en er was een dal tusschen hem en tusschen Ai.

12 Hij nam ook ontroot vijf duizend man, en hij stelde hen tot eenen achterlage tusschen Beth-El en tusschen Ai, aan het westen der stad.

13 En zij stonden het volk, het ganse leger, dat aan het noorden der stad was, en zijne leger, was aan het westen der stad. En Jozua ging in denzelve nacht in het midden des dals.

14 En het geschiedde, toen de koning van Ai deed zag, zoo haastten zij en maakten zich vroeg op, en de mannen der stad kwamen uit, Israel te gemoet, ten strijde, hij en al zijn volk, ter bestuuder tijd, voor het vlakke veld; want hij wist niet, dat hem iemand eenen achterlage leide van achter de stad.

15 Jozua dan, en gansch Israël, werd gelogen voor hante aangezichten; en zij vlieden door den weg der woestijn.

16 Daarom wist zamengeroepen al het volk, dat in de stad was, om hen na te jagen; en zij joegen Jozua na, en werden van de stad afgetrokken.

17 En er werd niet een man overgelaten in Ai noch Beth-El, die niet uittrokken, Israël na; en zij lieten de stad opstaan, en joegen Israël achterna.

18 Toen sprak de HEERE tot Jozua: Strek de spies uit, die in uwe hand is, naar Ai, want ik zal hen in uwe hand geven. Toen strekte Jozua de spies, die in zijne hand was, naar de stad aan.

19 Toen rees de achterlage haastelijk op van hare plaats, om zij liepen toe, met dat hij zijne hand uitgestrekt had, en kwamen aan de stad, en zij namen ze in, en zij haatten zeb, en stakten de stad aan met vuur.

20 Als de mannen van Ai zich achterom keerden, zoo zagen zij, en ziet, de roef der stad ging op naar den hemel; en zij hadden eenen ruïne, om beuwaars of derwaerts te vlieden; want het volk, dat naar de woestijn vliedte, keerde zich tegen degenen, die hen bezagen.

21 En Jozua en gansch Israël, stende, dat de achterlage de stad innemen had, en dat de roef der stad opging, zoo leedden zij zich om, en sloegen de mannen van Ai.

22 Ook kwamen die uit de stad hun te gemoet, zoodat zij in het midden der Israëlieten waren, dieo van hier en gene van daar; en zij sloegen hen, totdat geen overig onder hen overleefde, noch die ontwaan.

23 Doch deo koning van Ai grepen zij levend, en zij brachten hem tot Jozua.

24 En het geschiedde, toen de Israëlieten een einde gemaakt hadden van al de inwoners van Ai te doodden, op het veld, in de woestijn, in dewelke zij hen nagezagd hadden, en dat zij

alen door de scherpe des zwaards zwaalen waren, totdat zij allen vernield waren; zoo keerde zich gansch Israel naar Ai, en zij sloegen ze met de scherpe des zwaards.

25 En het geschiedde, dat allen, die te dien dage vielen, zoo mannen als vrouwen, waren twaalf duizend, al te zamen lieden van Ai.

26 Jozua trok ook zijne hand niet terug, die hij met de spies had uitgetrekt, totdat hij al de inwoners van Ai vernield had.

27 Alleenlijk roalden de Israëlieten voor zich zeven het yce en den buit dierzelver stad, naar het woord des HEEREN, dat Hij Jozua geboden had.

28 Jozua nu verbrandde Ai, en hij stelde haar tot eenen ewigen hoop, ter verwoesting, tot op dezen dag.

29 En den koning van Ai hing hij aan een heest, tot aan den avondstond; en ontrent dien dood lichaam van het hout afnam; en zij wierpen het aan de deur der stadpoort, en richtten daarop eenen grooten steenhoop, zijnde tot op dezen dag.

30 Toen bouwde Jozua een altaar den HEEREN den God van Israel, op den berz Ebal:

31 Gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN, eene altaar van scheele steenen, over dewelke men geen izer bewogen had; en daarop offerden zij den HEERE brandofferen, ook offerden zij dankofferen.

32 Alwaar schreef hij ook op steenen een dubbel van de wet van Mozes, betwisk bij geschreven heeft voor het aangezigt der kinderen Israels.

33 En gansch Israel met zijne oudsten, en amblieden, en zijne regters, stonden aan deze en aan gene zijde der ark, voor de kerstieken, eene heit daarvan tegenover den berg Gerizim, eene heit daarvan tegenover den berg Ebal, gelijk als Mozes, de knecht des HEEREN, bevolen had; om het volk van Israel in het eerst te zegenen.

34 En daarna las hij overal al de woorden der wet, de zegening en den vloek, naar alles, wat in het wetboek geschreven staat.

35 Daar was niet een woord van al hetgeen Mozes geboden had, dat Jozua niet overal al de goede gedeelte zamenste van Israel, en de vrouwen, en het midden van hen wandelden.

HOOFDSTUK 9.

IN het geschiedde, toen dit hoorden al de koningen, die aan deze zijde der Jordaan waren, op het begerige, en in de laagte, en aan alle haven der groote zee, tegenover den Libanon, de Hevieten, en de Amorieten, de Kanaänieten, de Perzieten, de Hevieten, en de Jebusieten:

2 Zoo vreesden zij zich zamen, om tegen Jozua en tegen Israel te strijden, en om te komen met Jericho en met Ai verstaan had.

4 Zoo handelden zij ook avestijdelijk, en gingen heen, en vermaiden zich gezanten te zenden, en zij namen onse zakken op hunne euel, en onse en geschuurde, en zamengebondene lederey wijnsaken.

5 Ook oude en bevlakte schoenen aan hunne voeten, en zij hadden onse kleederen aan; en al het brood, dat zij op hunne reize hadden, was droog en beschimmeld.

6 En zij gingen tot Jozua in het leger te Gilgal, en zij zielden tot hem en tot de mannen van

Israel: Wij zijn gekomen uit een ver land, zoo maakt nu een verbond met ons.

7 Toen zielden de mannen van Israel tot de Hevieten: Misschien woont gijlieden in het midden van ons, hoe zullen wij dan een verbond met u maken?

8 Zij dan zielden tot Jozua: Wij zijn uwe knechten, en zeer ver land gekomen, om den naam des HEEREN, uws Gods: want wij hebben uze gerocht ghehoord, en alles wat Hij in Egypte gedaan heeft.

10 En alles wat Hij gedaan heeft aan de twee koningen der Amorieten, die aan gene zijde der Jordaan waren, sijnun, den koning van Hebron, en Og, den koning van Basan, die te Adharath woude.

11 Daarom spraken tot ons onze oudsten, en al de inwoners onzes lands, zeggende: Neemt reiskost met u in uwe handen op de reize, en gaat hun te gemoet, en zegt tot hen: Wij zijn uwer knechten, zoo maakt nu een verbond met ons.

12 Dit ons brood hebben wij warm tot onzen kerst met u onse houten spinnen, ten dage, toen nu in het droog, en het is beschimmeld.

13 En deze lederey wijnsaken, die wij gevuld hebben, waren nieuw, maar ziet, zij zijn geveerd schand; en deze onse kleederen, en onse schoenen zijn oed geworden, van wege deze zeer lange reis.

14 Toen namen de mannen van hunnen reiskost, en zij vreesden het den vrand des HEEREN niet, te een verbond met hen, dat hij hen bij het leven behouden zoude; en de oersten der vergadering zwoeren hun.

16 En het geschiedde ten einde van drie dagen, nadat zij het verbond met hen gemaakt hadden, zoo hoorden zij, dat zij hunne naburen waren, en dat zij in het midden van hen waren woende.

17 Want toen de kinderen Israels voortogen, zoo kwamen zij ten derde dage aan hunne steden: hunne steden nu waren Gibbeon, en Gethra, en Bethroth, en Kirjath-Jearim.

18 En de kinderen Israels el zegen ze niet, omdat de oversten 'er vergadering hun gezworen hadden den HEERE, den God Israels; daarom murmurde de gansche vergadering tegen de oversten.

19 Toen zielden al de oversten tot de gansche vergadering: Wij hebben hun gezworen bij den HEERE, den God Israels; daarom kunnen wij hen niet aantasten.

20 Dit zullen wij hun doen, dat wij hen bij het leven behouden, opdat zeen groote toorn over ons zij, om des oeds wil, dien wij hun gezworen hebben.

21 Verder zielden de oversten tot hen: Lant hen leven, en laat ze houthouwers en waterputters zijn der gansche vergadering, gelijk de oversten tot hen gezegd hebben.

22 En Jozua riep hen, en sprak tot hen, zeggende: Waarom hebt gijlieden onse bedrogen, zeggende: Wij zijn zeer verre van ulieden speten, daar zij in het midden van ons zijn woende?

23 Nu dan, vervleekt zijt gijlieden in en onder noch houthouwers, noch waterputters ten huize mijns Gods.

24 Zij dan antwoordden Jozua, en zielden: Denen wij het aan uwe kuschten zekerlijk was te konnen gezworen, dat de HEERE, uw God, zijnen knecht Mozes geboden heeft, dat Hij ulieden al dit land geven, en al de inwoners des lands voor

ulieder aangezigt verdelgen zoude, zoo vreesden wij onse levens zeer voor ulieder aangezigt; daarom hebben wij deze zaak gedaan.

25 En nu, zie, wij zijn in uwe hand; doe, gelijk het goed en gelijk het recht is in uwe oogen om te doen.

26 Zoo deed hij hun alzoo, en hij verloste hen van de hand der kinderen Israels, dat zij hen niet doodloegen.

27 Alzoo gaf hen Jozua over ten zelve dage tot houthouwers en waterputters der vergadering, en dat tot het albaar des HEEREN, tot diezen dag toe, aan de plaats, die Hij verkiezen zoude.

HOOFDSTUK 10.

HET geschiedde nu, toen Adoni-Zadek, de koning van Jeruzalem, geboord had, dat Jozua al ingezonden, en haar verhooren had, en naar Ai haren koning alzo gedaan had, gelijk als hij aan Jericho en haren koning gedaan had; en dat de inwoners van Gibbeon vrede met Israel gemaakt hadden, en in dierzelver midden waren:

2 Zoo vreesden zij zeer: want Gibbeon was eene groote stad, als eene der koninklijke steden; ja zij was grooter dan Ai, en al hare mannen waren sterk.

3 Daarom roud Adoni-Zadek, koning van Jeruzalem, tot Hobaan, den koning van Hebron, en tot Pir-ama, den koning van Jarmuth, en tot Jafin, den koning van Lachis, en tot Debir, den koning van Eglon, zeggende:

4 Komt op tot mij, en helpt mij, dat wij Gibbeon slaan; omdat zij vrede gemaakt heeft met Jozua en met de kinderen Israels.

5 Toen werden verzameld en kwamen op, vijf koningen der Amorieten, de koning van Jeruzalem, de koning van Hebron, de koning van Jarmuth, de koning van Lachis, de koning van Eglon, zij en al hunne legers; en zij belegerden Gibbeon en krijgden tegen haar.

6 De mannen nu van Gibbeon zenden tot Jozua, in het leger te Gilgal, zeggende: Trek uwe handen niet af van uwe knechten, kom haastelijk tot ons op, en verlos ons, en help ons: want al de koningen der Amorieten, die op het gebergte woenen, hebben zich tegen ons verzadert.

7 Toen toog Jozua op van Gilgal, hij en al het krijgsvolk met hem, en alle strijdbare holden.

8 Want de HEERE had tot Jozua gezegd: Vrees u niet voor hen, want ik heb ze in uwe hand gegeven; niemand van hen zal voor uwe aangezigt bestaan.

9 Alzoo kwam Jozua snijlijk tot hen; den ganschen nacht over was hij van Gilgal optrokken.

10 En de HEERE verschrakte hen voor het aangezigt van Israel; en hij sloeg hen met eenen grooven slag te Gibbeon, en vervolgde hen op den weg, waar men naar Beth-horon opgaat, en sloeg hen tot Azka, en tot Makkéda toe.

11 Het geschiedde nu, toen zij voor het aangezigt van Israel lughten, zijnde in den afgang van Beth-horon, zoo wierp de HEERE groote steenen op hen van den hemel, tot Azka toe, dat zij stierven; daar waren er meer, die van de hagelesteen stierven, dan alle de kinderen Israels met het zwaard doodden.

12 Toen sprak Jozua tot den HEERE, ten dage als de HEERE de Amorieten voor het aangezigt der kinderen Israels overgaf, en zelde voor de oogen der Israëlieten: Zou, sta stil te Gibbeon, en gij maan, in het dal van Ajalon.

13 En de zon stond stil, en de maan bleef staan, totdat zich het volk aan zijne vijanden gewroken had. In dit niet geschreven in het boek, des opreten? De zon nu stond stil in het midden des hemels, en haastte niet onder te gaan ontrent eenen volkomenen dag.

14 En er was geen dag aan dezen gelijk, vóór hem noch na hem, dat de HEERE de steen eens maas alzoo verhoorde; want de HEERE streed voor Israel.

15 Toen keerde Jozua weder, en gansch Israel met hem, naar het leger te Gilgal.

16 Maar die vijf koningen waren geboord, en hadden zich verborgen in de spelonk bij Makkéda.

17 En aan Jozua werd geboodehapt, mita te zegenen: Die vijf koningen zijn geboord, verborgen in de spelonk bij Makkéda.

18 Zoo zelde Jozua: Wentelt groote steenen voor den mond der spelonk, en stelt mannen daarvoor om hen te bewaren.

19 Maar staad gijlieden niet stil, laet uwe vijanden schittern, en alant hen in den staart; want hen in hunne steden niet komen, want de HEERE, uw God, heeft ze in uwe hand gegeven.

20 En het geschiedde, toen Jozua en de kinderen Israels gesindigd hadden hen met eenen zeer grooten slag te slaan, totdat zij vernield waren; en dat de overgeblevenen, die van hen overgebleven waren, in de vaste steden gekomen waren:

21 Zoo keerde al het volk tot Jozua in het leger, bij Makkéda, in vrede; niemand had zijne tong tegen de kinderen Israels gevoert.

22 Daarna zelde Jozua: Opent den mond der spelonk, en brengt tot mij uit die vijf koningen, uit die spelonk.

23 Zij nu deden alzoo, en brachten tot hem uit die vijf koningen, uit die spelonk: den koning van Jeruzalem, den koning van Hebron, den koning van Jarmuth, den koning van Lachis, den koning van Eglon.

24 En het geschiedde, als zij die koningen uitgebragt hadden tot Jozua, zoo riep Jozua al de mannen van Israel, en hij zielden tot de oversten der krijzsvolks, die met hem getogen waren: Treedt toe, zet uwe voeten op de halzen deser koningen. En zij traden toe, en zelden hunne voeten op hunne halzen.

25 Toen zelde Jozua tot hen: Vrees niet (en ontzet u niet, zijt sterk en hebt goeden moed; want alzoo zal de HEERE aan al uwe vijanden doen, tegen dewelke gijlieden strijft).

26 En Jozua sloeg hen daarna, en doodde ze, en hing ze aan vijf houten; en zij hingen aan de houten tot den avond.

27 En het geschiedde, ten tijde als de z onderging, beval Jozua, dat men hen van de houten afnam, en zij wierpen hen in de spelonk, alwaar zij verborgen geweest waren; en zij lieden groote steenen voor den mond der spelonk, die daar zijn tot op dezen zelve dag.

28 Op dierzelven dag nam ook Jozua Makkéda in, en sloeg haar met de scherpe des zwaards; daartoe vermaide hij dierzelver koning, hemlieden en alle ziel, die daarin was; hij liet geene overleva overblijven; en hij deed den koning van Makkéda, gelijk als hij den koning van Jericho gedaan had.

29 Toen toog Jozua door, en gansch Israel met hem, van Makkéda naar Libna, en hij krijgde tegen Libna.

30 En de HEERE gaf dezelve ook in de hand van Israel, met haren koning; en hij sloeg haar met de scherpe des zwaards, en alle ziel, die daarin was; hij liet daarin geene overleva overblijven; en hij deed dierzelver koning, gelijk als hij den koning van Jericho gedaan had.

31 Toen toog Jozua voort, en gansch Israel met hem, van Libna naar Lachis; en hij belegerde haar en krijgde tegen haar.

32 En de HEERE gaf Lachis in de hand van Israel; en hij nam haar in op den tweeden dag, en hij sloeg haar met de scherpe des zwaards, en alle

4 En Juda toog op, en de HEERE gaf de Kanaänieten en de Ferizieten in hunne hand; en zij sloegen hen bij Bèzek, tien duizend man.

5 En zij vonden Adoni-Bèzek te Bèzek, en strecken tegen hem; en zij sloegen de Kanaänieten en de Ferizieten.

6 Doch Adoni-Bèzek vlugte; en zij jaagden hem na, en zij grepen hem, en hieven de duimen zijner handen en zijner voeten af.

7 Toen ziede Adoni-Bèzek: Zeventig koningen, met afgehouwene diemen van hunne handen, en van hunne voeten, waren onder mijne tafel, de Feriziten oplozende; gelijk als ik gedaan heb, alzoo heeft mij God vergolden! En zij brachten hem te Jeruzalem, en hij stierf aldaar.

8 Want de kinderen van Juda hielden tegen Jeruzalem zwaarten, en hadden haar ingenomen, en met de scherpte des zwaards geslagen, en zij hielden de stad in het vuur gezet.

9 En daarna waren de kinderen van Juda afgetogen, om te krijgen tegen de Kanaänieten, woneende in het zeborgie, en in het zuiden, en in de laagte.

10 En Juda was henmetogen tegen de Kanaänieten, die te Hebron woonden, die naam nu van Hebron was te voren Kirjath-Arbaal en zij sloegen Sessai, en Ahiman, en Tholmai.

11 En van daar was hij hengetogen tegen de Inwoners van Debir; de naam nu van Debir was te voren Kirjath-Sefer.

12 En Kaleb ziede: Wie Kirjath-Sefer zal slaan, en haar innesmen, dien zal ik ook mijne dochter Achsa tot een vrouwe geven.

13 Toen nam Othniel haar in, de zoon van Kenaz, broeder van Kaleb, die jonger was dan hij; en Kaleb gaf hem Achsa, zijne dochter, tot een vrouwe.

14 En het geschiedde, als zij toe kees kwam, dat zij hem aanporde, om van hare vader een veld te begeeren; en zij sprong van den ezel af; toen ziede Kaleb tot haar: Wat is u?

15 En zij zeide tot hem: Grief mij eenen rezen; dewijl zij mij een dor land gegeven hebt, greef mij ook waterwellingen. Toen gaf haar Kaleb twee wellinon en twee wellinonen.

16 De kinderen van den Keniet, den schoonevader van Mozes, togen ook uit de Palmstad op, met de kinderen van Juda, naar de westlijn van Juda, die tegen het zuiden van Harad is; en zij gingen heen en woonden met het volk.

17 Juda dan toog met zijnen broeder Simeon, en zij sloegen de Kanaänieten, woneende te Zefat, en zij verbranden hen; en men noemde den naam dezer stad Horma.

18 Daartoe nam Juda Gaza in, met hare landpale, en Askelon met hare landpale, en Ekron met hare landpale.

19 En de HEERE was met Juda, dat hij de inwoners van het geberte verdreef; maar hij gving niet hoor om de inwoners des lands te verdrijven, omdat zij ijzeren wapenen hadden.

20 En zij gaven Hebron aan Kaleb, gelijk als Mozes gesproken had; en hij verdreef van daar de drie zonen van Enak.

21 Doch de kinderen van Benjamin hebben de Jebusieten, te Jeruzalem woneende, niet verdreven; maar de Jebusieten woonden met de kinderen van Benjamin te Jeruzalem, tot op dezen dag.

22 En het huis van Jozef toog ook op naar Beth-El. En de HEERE was met hem.

23 En het huis van Jozef bestelde verpolders bij Beth-El; de naam nu dezer stad was te voren Luz.

24 En de wachters zagen eenen man, uitgaande uit de stad; en zij zeiden tot hem: Wijs ons toeh den ingang der stad, en wij zullen weiddigheid bij u doen.

25 En als hij hun den ingang der stad gezeven had, zoo sloegen zij de stad met de scherpte des zwaards; maar dien man en zijn ganstiche huisgez in lieten zij gaan.

26 Toen toog dez man in het land der Hethieten; en hij bouwde een stad, en noemde huren naam Luz; dit is haar naam tot op dezen dag.

27 En Manasse verdreef Beth-Sean niet, noch hare onderhoorige plaatsen, noch Thabnach met hare onderhoorige plaatsen, noch de inwoners van Die met hare onderhoorige plaatsen, noch de inwoners van Jibbessin met hare onderhoorige plaatsen, noch de inwoners van Megiddo met hare onderhoorige plaatsen; en de Kanaänieten wilden wonen in hetzelfde land.

28 En het geschiedde, als Israël sterk werd, dat hij de Kanaänieten op elms stelde; maar hij verdreef hen niet ganstich.

29 Ook verdreef Efraim de Kanaänieten niet, die te Gezer woonden; maar de Kanaänieten woonden in het midden van hem te Gezer.

30 Zebulon verdreef de inwoners van Kitron niet, noch de inwoners van Nâhalol; maar de Kanaänieten woonden in het midden van hem, en waren eijzarten.

31 Aser verdreef de inwoners van Acro niet, noch de inwoners van Zidon, noch Achlah, noch Achth, noch Casbia, noch Afik, noch Rechoh.

32 Maar de Aserieten woonden in het midden der Kanaänieten, die in het land woonden, want zij verdreven hen niet.

33 Nathali verdreef de inwoners van Beth-Semes niet, noch de inwoners van Beth-Anath, maar woode in het midden der Kanaänieten, die in het land woonden; doch de inwoners van Beth-Semes en Beth-Anath werden hun eijzartbaar.

34 En de Amorieten droegen de kinderen van Dan in het zeborgie; want zij lieten hun niet toe af te komen in het dal.

35 Ook wilden de Amorieten wonen op het geberte van Heres, te Ajjalon, en te Sâkchim; maar de hand van het huis van Jozef werd zwaar, zoed zij eijzartbaar werden.

36 En de landpale der Amorieten was van den opzang van Akrabbin, van den rotzeten, en opwaarts heen.

HOOFDSTUK 2

1 En een Engel des HEEREN kwam opwaerts van Gilgal tot Bochim, en Hij ziede: Ik heb allen uit Egypte opgevoerd, en u gebracht in het land, dat ik uwen vaderen gezeven heb, en gezegd: Ik zal mijn verbond met uiden niet verbrekken in eeuwigheid.

2 En allen antwoode, zij zult geen verbond maken met de inwoners dezes lands; hunne alsteren zult zij afbreken. Maar zij zult mijner stem niet gehoorzaam geweest; waarom hebt zij dit gedaan?

3 Daarom heb ik ook gezegd: Ik zal hen voor u aanzigt niet uiderlijven; maar zij zullen u aan de zijden zijn, en hunne goden zullen u tot een strik zijn.

4 En het geschiedde, als de Engel des HEEREN deze woorden tot alle kinderen Israëls gesproken had, zoo hief het volk zijne stem op en woende.

5 Daarom noemden zij den naam dezer plaats Bochim; en zij offerden aldaar den HEERE.

6 Als Jozua het volk had laten gaan, zoo waren de kinderen Israëls herregeven, een ieder tot zijn erfdeel, en het land erfelijk te bezitten.

7 En het volk diende den HEERE, al de dagen van Jozua, en al de dagen der oulsten, die lang geleefd hadden na Jozua; die oeren hadden al dat groote werk des HEEREN, dat hij aan Israël gedaan had.

8 Maar als Jozua, de zoon van Nup, de knecht des HEEREN, gestorven was, hoorden en lieten jaren oed zijnde:

9 En zij hem begraven hadden in de landpale zijns erfdeke, te Timnath-Heres, op eenen berz van Efraim, tegen het noorden van den berg Gais.

10 En al datselvo geslacht ook tot zijne vaderen verduerd was; zoo stond er een ander geslacht na hem op, dat den HEERE niet kende, noch ook het werk, dat hij aan Israël gedaan had.

11 Toen deden de kinderen Israëls dat kwaad was in de oogen des HEEREN, en zij dienden de Baals.

12 En zij verlieten den HEERE, hunner vaderen God, die hen uit Egypteland had uitgevoerd, en velden andere goden na, van de goden der volken, die rondom hen waren, en bogten zich voor die, en zij verlieten den HEERE, en dienden den Baal en Astartoth.

13 Zoo ontstak des HEEREN toorn tegen Israël, en hij gaf hen in de hand der roovers, die hen beroofden; en hij verkocht hen in de hand hunner vijanden rondom; en zij konden niet meer bestaan voor het aanzigt hunner vijanden.

14 Overal, waarheen zij uittoogen, was de hand des HEEREN tegen hen ten kwade, gelijk als de HEERE gesproken, en gelijk als de HEERE hun gezeven had; en hun was zeer boue.

15 En de HEERE verwekte righeren, die hen verlost uit de hand derzenen, die hen verlost uit de hand derzenen, en begon zich voor die: haast waken zij af van den weg, die hunne vaderen gezevend hadden, hoorende de HEERE.

16 En wanneer de HEERE hun righeren verwekte, zoo was de HEERE met den righer, en die hen droegen en die hen draekten.

17 Maar het geschiedde met het verderven des righers, dat zij onkenken, en verdorven het meer dezelve dienende, en zich voor die buigende; zij lieten niets vallen van hunne werken, noch van dezen hunnen harden weg.

18 Daarom ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël, dat hij ziede: Omdat dit volk mijn verbond heeft overtreden, dat ik hunnen vaderen gezevend heb, en zij naar mijne stem niet gehoord hebben:

19 Zoo zal ik ook niet voortvaren voor hun aanzigt iemand uit de bezitting te verdrijven, van de Heelmen, die Jozua heeft achtergelaten, als hij stierf.

20 Opdat ik Israël door hen verzoeke, of zij den weg des HEEREN zullen houden, om daarin te wandelen, gelijk als hunne vaderen gehouden hebben, of niet.

21 Alzo liet de HEERE deze Heidenen Mijven, dat hij hen niet haastelijk uit de bezitting verdreef; die hij in de hand van Jozua niet had overgegeven.

HOOFDSTUK 3

1 En nu zijn de Heidenen, die de HEERE liet blijven, om door hen Israël te verzoeken, allen, die niet wisten van al de krijgen van Kanaän.

2 Allenlijk, opdat de gesachten der kinderen Israëls oer wisten, opdat hij hun den krieg leerde, ten minste desogenen, die daar te voren niet wisten.

3 Vijf vorsten der Filistijnen, en al de Ka-

naänieten, en de Zidoniers, en de Hevieten, woneende in het geberte van den Libanon, van den berg Baal-Hermon, tot daar men komt te Maronah.

4 Deze dan waren, om Israël door hen te verzoeken, opdat men wiste, of zij de geboden des HEEREN zouden heeren, die hij hunnen vaderen door de hand van Mozes gezevend had.

5 Als nu de kinderen Israëls woonden in het midden der Kanaänieten, der Jebusieten, en der Amorieten, en der Ferizieten, en der Hevieten, en der Jebusieten;

6 Zoo namen zij zich derzover dochters tot vrouwen, en gaven hunne dochters aan derzover zonen; en zij dienden derzover goden, en in de oogen des HEEREN, en verzetten den HEERE, hunnen God, en zij dienden de Baals en de boschen.

8 Toen ontstak de toorn des HEEREN tegen Israël; en hij verkocht hen in de hand van Cushan Rischatim, koning van Mesopotamie; en de kinderen Israëls dienden Cushan Rischatim acht jaren.

9 Zoo riepen de kinderen Israëls tot den HEERE; en de HEERE verwekte dien kinderen Israëls eenen verlosser, die hen verlost, Othniel, zoon van Kenaz, broeder van Kaleb, die jonger was dan hij.

10 En de Geest des HEEREN was over hem, en hij richte Israël, en toot uit ten strijde; en de HEERE gaf Cushan Rischatim, den koning van Syrië, in zijne hand, dat zijne land sterk werd over Cushan Rischatim.

11 Toen was het land veertig jaren stil, en Othniel, de zoon van Kenaz, stierf.

12 Maar de kinderen Israëls voeren voort te doen dat kwaad was in de oogen des HEEREN, toen stierfte de HEERE Eglon, den koning der Moabieten, tegen Israël, omdat zij deden dat kwaad was in de oogen des HEEREN.

13 En hij verzeide tot zich de kinderen Ammons en de Amalekieten, en hij toog heen, en sloeg Israël, en zij namen de Palmstad in bezit.

14 En de kinderen Israëls dienden Eglon, koning der Moabieten, achttien jaren.

15 Toen riepen de kinderen Israëls tot den HEERE, en de HEERE verwekte hun eenen verlosser, Ehad, den zoon van Gera, eenen zoon van Jemini, een' Issas, die linksch was. En de kinderen Israëls zonden door zijne hand een geschenk aan Eglon, den koning der Moabieten.

16 En Ehad maakte zich een zwaard, dat twee scherpen had, welks lengte een el was; en hij gorsde dat onder zijne kleederen, aan zijne rechterheup.

17 En hij bragt aan Eglon, den koning der Moabieten, dat geschenk; Eglon nu was een zeer vet man.

18 En het geschiedde, als hij gefindigt had het geschenk te leveren, zoo geveld hij het volk, dat het geschenk gebragen hadden.

19 Maar hij zelf keerde wederom van de gescheene beelden, die bij Gilgal waren, en ziede; ik heb eenen heimelike zaak aan u, o koning! dewelke ziede: Zwi! En allen, die om hem stonde, gingen van hem uit.

20 En Ehad kwam tot hem in, daar hij was zittende in een kuele opperzaal, die hij voor zich alleen had; zoo ziede Ehad: Ik heb een woord Gees aan u. Toen stond hij op van den stoel.

21 Ehad dan reikte zijne linkerhand uit, en nam het zwaard van zijne rechterheup, en stak het in zijnen buik.

22 Dat ook het becht achter het lemmen inging, en het vel om het lemmen toelook, want hij was het zwaard niet uitgeproen buik en de drek uitging.

27 Maar Jónathan had het niet gehoord, toen zijn vader het volk bezwoeren had, en hij reikte het einde van den staf uit, die in zijne hand was, en hij doopte denzeven in eene honingraat; als hij nu zijne hand tot zijnen mond wendde, zoo werden zijne oogen verlicht.

28 Toen antwoordde een man uit het volk, en zeide: Uw vader heeft het volk zwaarlijk bezwoeren, zeggende: Verwoekt zij de man, die heiden brood eet i daarom bezrijkt het volk.

29 Toen zeide Jónathan: Mijn vader heeft het land beroerd; zie toch, hoe mijne oogen verlicht zijn, omdat ik een weinig van dezen honing gesmaakt heb.

30 Hoeveel meer, indien het volk heiden had dien het gevoelen heeft! Maar nu is die slag niet groot geweest over de Filistijnen.

31 Doch zij sloegen te dien dage de Filistijnen van Michmas tot Ajalon; en het volk was zeer moede.

32 Toen maakte zich het volk aan den hant, en zij namen schapen, en runderen, en kalveren, en zij slaagten ze tegen de aarde; en het volk at ze met het bloed.

33 En men boodschapte het Saul, zeggende: Zie, het volk verzonidigt zich aan den HEERE, etende met het bloed. En hij zeide: Gij hebt trouweloozijk gehandeld, wustek beden eenen grooten steen tot mij.

34 Verder sprak Saul: Verstoort u onder het volk, en zegt tot hen: Bragt tot mij een iegelijk zijnen os, en een iegelijk zijn schaap, en slegt het hier, en eet, en bezonidigt u niet aan den HEERE, die etende met het bloed. Toen bracht al het volk een iegelijk zijnen os met zijne hand, des nachts, en slaagten ze althar.

35 Toen bouwde Saul den HEERE een altaar; dit was het eerste altaar, dat hij den HEERE bouwde.

36 Daarna zeide Saul: Laat ons aftrekken de Filistijnen na, hij nacht, en laat ons dezelve bezwoeren, totdat het morgen licht worde, en laat ons niet eenen man onder hen overig laten. Zij nu zeiden: Doe al wat roed is in uwe oogen; maar de priester zeide: Laat ons herwaarts tot God naderen.

37 Toen vrasigde Saul God: Zal ik aftrekken de Filistijnen nu? En zij gij ze in de hand van Israël overgeven? Doch Hij antwoordde hem niet te dien dage.

38 Toen zeide Saul: Komt herwaarts mit alle hoeken des volks, en verzoent, en ziet, waarin deze zonde heiden geschiedt zij.

39 Want zoo onverschuldig zij de HEERE heeft, die Israël verlost, al ware het in mijnen zoon Jónathan, zoo zal hij den dood sterven; en niemand mit het ganse volk antwoordde hem.

40 Verder zeide hij tot het ganse Israël: Gij, lieden zult aan de eene zijde zijn, en ik en mijn zoon Jónathan zullen aan de andere zijde zijn. Toen zeide het volk tot Saul: Doe wat goed is in uwe oogen.

41 Saul nu sprak tot den HEERE, den God Israëls: Toen den onschuldigen. Toen werden Jónathan en Saul gemaakt, en het volk ging erf uit.

42 Toen zeide Saul: Werpt het tot tusschen mij en tusschen mijnen zoon Jónathan. Toen werd Jónathan gemaakt.

43 Saul dan zeide tot Jónathan: Geef mij te kennen wat gij gedaan hebt. Toen gaf het Jónathan hem te kennen, en zeide: Ik heb maar een weinig honing gegeten, met het uiterste des stafs, dien ik in mijne hand had; zie hier ben ik, moet ik sterven?

44 Toen zeide Saul: Zoo doe mij God, en zoo doe Hij daartoe, Jónathan! gij moet den dood sterven.

45 Maar het volk zeide tot Saul: Zou Jónathan sterven, die deze groote verlossing in Israël gedaan heeft? dat zij verre? zoo onverschuldig zij de HEERE heeft, zoo er een haar van zijn hoofd op de aarde vallen zal; want hij heeft dit beden met loof gedaan. Alzoo verlost het volk Jónathan, dat hij niet stierf.

46 Saul nu toog op van achter de Filistijnen, en de Filistijnen trokken aan lumme pisaas.

47 Toen nam Saul het koninkrijk over Israël; en hij streed rondom tegen al zijne vijanden, tegen Moab, en tegen de kinderen Ammon, en tegen Edom, en tegen de koningen van Zoba, en tegen de Filistijnen, en overal, waar hij zich wendde, ofende hij straf.

48 En hij handelde dapper, en hij sloeg de Ammonieten, en hij reddde Israël uit de hand desegen, die hem beroodde.

49 De zonen van Saul nu waren Jónathan, en Irv, en Malchis-ua; en de namen zijner twee dochters waren Merab; de naam der eerstgeborene was Merab, en de naam der kleinste Michal.

50 En de naam van Sauls huisvrouw was Ahinam, eene dochter van Ahimák; en de naam van zijnen kringoverste was Abner, een zoon van Ner, Sauls oom.

51 En Kis was Sauls vader, en Ner, Abners vader, was een zoon van Abéi.

52 En er was een sterke krijg tegen de Filistijnen in de dagen van Saul; daarom alle heiden en alle kloke mannen, die Saul zag, die vergaderde zij tot zich.

HOOFDSTUK 15.

1 TOEN zeide Samuel tot Saul: De HEERE heeft mij gezonden, dat ik u ten koning zalde over zijn volk, over Israël; hoor dan nu de stem van de woorden des HEEREN.

2 Alzoo zegt de HEERE der heilicharen: Ik heb bezocht hetgeen Amalek aan Israël gedaan heeft, hoe hij zich tegen hem gesteld heeft op den weg, toen hij uit Egypte opkwam.

3 Ga nu heen, en sla Amalek, en verlan alles, wat hij heeft, en verhoos hem niet; maar dood van den man af tot de trouwe toe, van de kinderen tot de zopelingen, en van de osen tot de schapen, van de kuelen tot de ezelen toe.

4 Dit verkondigde Saul het volk, en hij leidde hen te Telaim, twee honderd duizend voetvolks, en tien duizend mannen van Juda.

5 Als Saul tot aan de stad Amalek kwam, zoo leidde hij eene achterluge in het dal.

6 En Saul liet den Konietey zeggen: Gaat, wijk, trek af uit het midden der Amalekieten, omdat ik u met hen niet wegruine; want zij bezit barmharticheid gedaan aan al de kinderen Israëls, toen zij uit Egypte opkwamen. Alzoo werken de Konietey mit het midden der Amalekieten.

7 Toen sloeg Saul de Amalekieten van Havla af, tot daar gij komt te Sur, dat voor aan Egypte is.

8 En hij ving Agag, den koning der Amalekieten, levend; maar al het volk verbande hij door de scherpe des zwaarden.

9 Doch Saul en het ganse volk verhoosden Agag, en de beste schapen, en runderen, en de meest beste, en de lammeren, en al wat best was, en zij wilden ze niet verbanen; maar alle ding, dat verachtzaam, en dat verdwijnende was, verbanden zij.

10 Toen geschiedde het woord des HEEREN tot Samuel, zeggende:

11 Het berouwt mij, dat ik Saul tot koning gemaakt heb, dewijl hij zich van achter mij afgekeerd heeft, en mijne woorden niet bevestigd heeft. Toen ontstak Samuel, en hij riep tot den HEERE den gansechen nacht.

12 Daarna maakte zich Samuel des morgens vroeg op, Saul te gemoet; en het werd Samuel boodschapt, zeggende: Saul is te Karmel gekomen, en zie, hij heeft zich eenen pilaar gesteld; daarna is hij ongetogen, en doorgetrokken, en naar Gilgal afgekommen.

13 Samuel nu kwam tot Saul, en Saul zeide tot hem: Gezond zijt gij den HEERE! Ik heb des HEEREN woord bevestigd.

14 Toen zeide Samuel: Wat is dan dit voor eene stem der schapen in mijne ooren, en eene stem der runderen, die ik hoor?

15 Saul nu zeide: Zij hebben ze van de Amalekieten gebragt, want het volk heeft de beste schapen en runderen verhoosd, om den HEERE, uwen God, te offeren; maar het overige hebben wij verbanen.

16 Toen zeide Samuel tot Saul: Hoofd op, zoo zal ik u te kennen geven, wat de HEERE van nacht tot mij gesproken heeft. Hij dan zeide tot hem: Spreek.

17 En Samuel zeide: Is het niet alzoo, toen gij klein waart in uwe oogen, dat gij het hoofd der stammen van Israël geworden zijt, en dat u de HEERE tot koning over Israël gezald heeft?

18 En de HEERE heeft u op den weg gezonden, en gezegd: Ga heen, en verlan de zondaars, de Amalekieten, en strijl tegen hen, totdat gij dezelve te niet doet.

19 Waarom loch hebt gij naar de stem des HEEREN niet gehoord, maar zijt tot den roef gelogen, en heid gedaan dat kwaad was in de oogen des HEEREN?

20 Toen zeide Saul tot Samuel: Ik heb immers gerandold op den weg, op denwelken mij de HEERE gezonden heeft; en ik heb Agag, den koning der Amalekieten, medegebragt, maar de Amalekieten heb ik verbanen.

21 Het volk nu heeft genomen van den roef, schapen en runderen, het voornaamste van het verbanen, om den HEERE, uwen God, op te offeren te Gilgal.

22 Doch Samuel zeide: Heeft de HEERE niet aan brandofferen, en slagtofferen, als aan het geboorzen van de stem des HEEREN? Zie, gheoorzamen is beter dan slagtoffer, opmerken dan het vette der rammen.

23 Want wederspanningheid is eene zonde der zoonerij, en wederspannen is afgoderij en beekdienst. Omdat gij des HEEREN woord verwoeren hebt, zoo heeft Hij u verwoeren, dat gij geen koning zult zijn.

24 Toen zeide Saul tot Samuel: Ik heb gezondigd, omdat ik des HEEREN bevel en uwe woorden overtroden heb; want ik heb het volk geveerd, en naar hamme stem gehoord.

25 Nu dan, vergeef mij toch mijne zonde, en keer niet mij wederom, dat ik den HEERE aanbiddé.

26 Doch Samuel zeide tot Saul: Ik zal niet u niet wederkeeren; omdat gij het woord des HEEREN verwoeren hebt, zoo heeft u de HEERE verwoeren, dat gij geen koning over Israël zult zijn.

27 Als gij Samuel onkeerde om weg te gaan, zoo greep hij eene slijp van zijnen mantel, en zij scheurde.

28 Toen zeide Samuel tot hem: De HEERE heeft helen het koninkrijk van Israël van u afgehoord, en heeft het aan uwen naaste gegeven, die beter is dan gij.

29 En ook liegt Hij, die de overwinning van Israël is, niet, en het berouwt Hem niet; want Hij is geen mensch, dat Hem tets bezwoeren zou.

30 Hij dan zeide: Ik heb gezondigd; eer mij toch nu voor de oosden mijns volks, en voor

Israël; en keer wederom met mij, dat ik den HEERE, uwen God, aanbiddé.

31 Toen keerde Samuel wederom Saul na, en Saul aanbid den HEERE.

32 Toen zeide Samuel: Bragt Agag, den koning der Amalekieten, hier tot mij. Agag nu ging tot hem vreedseljk; en Agag zeide: Voorward de bitterheid des doods is geveken!

33 Maar Samuel zeide: Gelijk als uwe zwaard de vrouwen van hare kinderen beroodd heeft, alzoo zal uwe moeder van hare kinderen beroodd worden onder de vrouwen! Toen hiew Samuel Agag in stukken, voor het aangezicht des HEEREN te Gilgal.

34 Daarna ging Samuel naar Rama; en Saul ging op naar zijn huis te Gibea-Saak.

35 En Samuel zag Saul niet meer tot den dag zijns doods toe; evenwel droeg Samuel leed om Saul; en het berouwde den HEERE, dat Hij Saul tot koning over Israël gemaakt had.

HOOFDSTUK 16.

1 TOEN zeide de HEERE tot Samuel: Hoe lang dragt gij leed om Saul, dien ik toch verwoeren heb, dat hij geen koning zij over Israël? vul uwen hoorn met olie, en ga heen, Ik zal u mijnen koning onder zijne zonen uitgezen.

2 Maar Samuel zeide: Hoe zou ik hemmanen? Saul zal het toch hooren en mij doodden. Toen zeide de HEERE: Neem een kalf van de runderen met u, en zeg: Ik ben gekomen, om den HEERE offerande te doen.

3 En zijt Saul ten offer noodigen, en Ik zal u te kennen geven wat gij doen zult, en gij zult mij zalven, dien Ik u zeggen zal.

4 Samuel nu deed hetgeen de HEERE gesproken had, en hij kwam te Bethlehem. Toen kwamen de oosden der stad bevende hem te gemoet, en zeiden: Is uwe komst niet vrede?

5 Hij dan zeide: Met vrede; ik ben gekomen om den HEERE offerande te doen, heiligt u, en komt met mij ten offer; en hij heilide Isal en zijne zonen, en hij noodigde hen ten offer.

6 En het geschiedde, toen zij inkwamen, zoo zag hij Elnab aan, en dacht: Zekerlijk is deze voor den HEERE zins gezalide.

7 Doch de HEERE zeide tot Samuel: Zie zijne gestalte niet aan, noch de hoogte zijner statuur, want ik heb hem verwoeren; want het is niet gelijk de mensch ziet, want de mensch ziet aan wat voor oogen is, maar de HEERE ziet het hart aan.

8 Toen riep Isal Ahinadab, en hij deed hem voorbij het aangezicht van Samuel gaant; doch hij zeide: Dezen heeft de HEERE ook niet verloren.

9 Daarna liet Isal Samma voorbijgaan; doch hij zeide: Dezen heeft de HEERE ook niet verloren.

10 Alzoo liet Isal zijne zeven zonen voorbij het aangezicht van Samuel gaan; doch Samuel zeide tot Isal: De HEERE heeft dezen niet verloren.

11 Veerts zeide Samuel tot Isal: Zijn dit al de Jongelingen? en hij zeide: De kleinste is nog overig, en zie, hij weid de schapen. Samuel nu zeide tot Isal: Zied heen en laat hem halen, want wij zullen niet rondom aanzitten, totdat hij hier zal gekomen zijn.

12 Toen zoud hij heen, en bragt hem in: hij nu was roodachtig, mitgaders schoon van oogen en schoon van aanzien; en de HEERE zeide: Sta op, zalf hem, want deze is het.

13 Toen nam Samuel den oliehoorn, en hij zalde hem in het midden zijner broeders. En de Geest des HEEREN werd vardiig over David van dien dag af en voortaan. Daarna stond Samuel op, en hij ging naar Rama.

14 En de Geest des HEEREN week van Saul; en

moetliche, ammonietische, edometische, zidonische, hetitische.

2 Van die volken, waarvan de HEERE gezegd had tot de kinderen Israëls: Zijlieden zult tot hen niet inzaan, en zij zullen tot u niet inkomen, zij zonden zekerlijk uw hart achter hunne zonden terug; aan deze hing Salomo niet liede.

3 En hij had zeven honderd vrouwen, vorstinnen, en drie honderd bijwiven, en zijne vrouwen leerden zijn hart.

4 Want het geschiedde in den tijd van Salomo's eenderdom, dat zijne vrouwen zijn hart achter andere goden reisden; dat zijn hart niet volkomen was met den HEERE, zijnen God, gelijk het hart van zijn vader David.

5 Want Salomo woonde te Astoreth, den god der Zidoniers, na, en Milchem, het verfoelste der Ammonieten.

6 Alzo deed Salomo dat kwaad was in de oogen des HEEREN; en volhardde niet den HEERE te volgen, gelijk zijn vader David.

7 Toen hoorde Salomo eene hoogte voor Kamoh, het verfoelste der Moabiteten, op den berg, die voor Jeruzalem is, en voor Molech, het verfoelste der kinderen Ammons.

8 En alzo deed hij vooral zijne vreemde vrouwen, die baren goden rookten en offerden.

9 Daarom vertoornde zich de HEERE tegen Salomo, omdat hij zijn hart geneigd had van den HEERE, den God Israëls, die hem tweemaal verzonden was.

10 En hem van deze zaak geboden had, dat hij zedere oogen niet zou aanwenden; doch hij hield niet, wat de HEERE geboden had.

11 Daarom zedde de HEERE tot Salomo: Dewijl dit bij u geschied is, dat zij niet hebt gehouwen den verbod en mijne inzettingen, die ik u geboden heb; ik zal gewislijk dit koninkrijk van u scheuren, en datzelve tweeknechtig doen.

12 In uwe dagen noogt zal ik dat niet doen, om uw vader Davids wil, en de hand uws zoons zal ik het scheuren.

13 Doch ik zal het verhoede koninkrijk niet afscheuren; euen stam zal ik uwen zoon geven, en mijne knechts Davids wil, en om Jeruziems wil, dat ik verken heb.

14 Zoo verachte de HEERE Salomo eenen tegenpartijder, Hadad, den Edomiet; hij was van des konings zaad in Edom.

15 Want het was geschied, als David in Edom was, toen Joab, de krijsoverste, opzoo, om de verlagen te begraven, dat hij al wat maandelijk was in Edom's oog.

16 Want Joab bleef daar zes maanden, met het gansche Israëls, totdat hij al wat maandelijk was in Edom niteerwed had.

17 Doch Hadad was ontvloden, hij en eenige edometische mannen uit zijns vaders knechten met hem, om in Egypte te komen: Hadad nu was een klein jongken.

18 En zij maakten zich op van Midian, en kwamen tot Parani, en namen met zich mannen van Parani, en kwamen in Egypte tot Faras, den koning van Egypte, die hem een huis gaf, en hem veesling toezende, en aan een land gaf.

19 En Hadad vond groote gunade in de oogen van Faras, zodat hij hem tot eene vrouw gaf de zuster zijner huisvrouw, de zuster van Tachpenes, de koningin.

20 En de zuster van Tachpenes barde hem zijnen zoon Gersah, denwelken Tachpenes opzoo, om in het huis van Faras; zodat Gersah in het huis van Faras was, onder de zonen van Faras.

21 Toen nu Hadad in Egypte hoorde, dat David niet zijne vaderen ontlopen, en dat Joab, de krijsoverste, dood was, zedde Hadad tot Faras: Laat mij gaan, dat ik in mijn land trekke.

22 Doch Faras zedde tot hem: Maar wat ontbrekt u bij mij, dat, zie, zij in uw land zoekt te trekken? En hij zedde: Niets, maar laat mij evenwel gaan.

23 Ook verwachte hem God eenen wederpartijder, Rezon, den zoon van Hadad, die gevloeden was van zijnen heer Hadad-zer, den koning van Zob.

24 Tezen welken hij ook mannen vergaderd had, en werd overste eener bande, als David die doodde; en getrokken zijnde naar Damascus, woonden zij aldaar, en rezeerden in Damascus.

25 En hij was Israëls tegenpartijder al de dagen van Salomo, en dat benevens het kwaad, dat Hadad deed; want hij had eenen afkeer van Israël, en hij regeerde over Syrië.

26 Daar toe Jerobeam, de zoon van Nebat, een Koraïet van Zevida, Salomo's knecht, (wens moeders naam was Zevia, eene weidwvrouw) hief ook de hand op tegen den koning.

27 Dit nu is de zaak, waarom hij de hand tegen den koning ophefde: Salomo bouwde Millo, en sloot de kreuk der stad van zijnen vader David toe.

28 En de man Jerobeam was een dapper held. Toen Salomo dezen jongeling zag, dat hij arbeidzaam was, zoo stelde hij hem over al den last van het huis van Israël.

29 Het geschiedde nu te dier tijd, als Jerobeam bij Jeruzalem uitging, dat de profet Abia, de Siloniet, hem op den weg vond, en hij ziedt eenen nieuwe kleed aangedaan had, en zij beiden alben op het veld waren.

30 Zoo vatte Abia het nieuwe kleed, dat aan hem was, en scheurde het in twaalf stukken.

31 En hij zedde tot Jerobeam: Noem u tien stukken; want alzo zegt de HEERE, de God Israëls: Zie, ik zal het koninkrijk van de hand van Salomo scheuren, en u tien stammen geven.

32 Maar eenen stam zal hij hebben van mijne knechts Davids wil, en om Jeruziems wil, de stad, die ik verken heb uit alle stammen van Israël.

33 Daarom dat zij mij verlaten, en zich nedergezogen hebben voor Astoreth, den god der Zidoniers, Kamoh, den god der Moabiteten, en Milchem, den god der kinderen Ammons; en niet gewaardigd hebben in mijne wegen, om te doen wat recht is in mijne oogen, te werten mijne inzettingen en mijne reuten, gelijk zijn vader David.

34 Doch niets van dit koninkrijk zal ik mit zij ne hand nemen; maar ik stel hem te eeren vorst al de dagen zijns levens, en mijne knechts Davids wil, dien ik verken heb, die mijne geboden en mijne inzettingen gehouwen heeft.

35 Maar uit de hand zijns zoons zal ik het koninkrijk nemen, en ik zal u daarvan tien stammen geven.

36 En zijn zoon zal ik eenen stam geven, opdat mijn knecht David altijd eene lamp voor ik mij aangezicht hebbe in Jeruzalem, de stad, die ik mij verken heb, om mijnen naam daar te stellen.

37 Zoo zal ik u nemen, en zij zult regeren over al wat uwe ziel zal begeeren; en zij zult koning zijn over Israël.

38 En het zal geschieden, zoo gij hooren zult al wat ik u zal gebieden, en in mijne wegen zult wandelen, en doen wat recht is in mijne oogen, is, houdende mijne inzettingen en mijne geboden, gelijk als mijn knecht David gedaan heeft; dat ik met u zal zijn, en tezen bestendige huis bouwen, gelijk als ik David gebouwd heb, en zal u Israël geven.

39 En ik zal om diens wil het zaad van David verootmoedigen; noemens niet altijd.

40 Daarom zocht Salomo Jerobeam te doodden;

naar Jerobeam maakte zich op, en vloed in Egypte, tot Sisaak, den koning van Egypte, en was in Egypte, totdat Salomo stierf.

41 Het overige nu der geschiedissen van Salomo, en al wat hij gedaan heeft, en zijne wijsheden, is dat niet geschreven in het boek der geschiedissen van Salomo?

42 De tijd nu, dien Salomo te Jeruzalem over het gansche Israëls regeerde, was veertig jaar.

43 Daarna ontstap Salomo met zijne vaderen, en werd begraven in de stad van zijnen vader David, en Ichabean, zijn zoon, werd koning in zijne plaats.

HOOFDSTUK 12

1 JHN Rehabeam toog naar Sichem, want het is Jerobeam die gansche Israëls koning, om hem koning te maken.

2 Het geschiedde nu, als Jerobeam, de zoon van Nebat, die hoorde, dat hij nog in Egypte was, (want hij was van het aangevat van den koning Salomo gevloeden; en Jerobeam woonde in Egypte).

3 Dat zij henen zonden, of lieten hem roepen en Jerobeam en de gansche gemeente van Israël kwamen en spraken tot Rehabeam, zeggende:

4 U vader heeft ons juk hard gemaakt; gij dan nu, maak uws vaders harde dienst, en zijn zwaar juk, dat hij ons opgelegd heeft, lichter, en wij zullen u dienen.

5 En hij zedde tot hen: Gaat heen tot aan den dien den dag, komt dan weder tot mij. En het volk ging heen.

6 En de koning Rehabeam hield raad met de oudsten, die gestaan hadden voor het aangevat van zijnen vader Salomo, als hij leefde, zeggende: Hoe raadt gijlieden, dat men dit volk antwoorden zal?

7 En zij spraken tot hem, zeggende: Indien gij lieden knecht van dit volk wezen zult, en hen dienen, en hun antwoorden, en tot hen goede woorden spreken zult, zoo zullen zij te allen dage uwe knechten zijn.

8 Maar hij verliet den raad der oudsten, dien zij hem gemaekt hadden; en hij hield raad met de jongelingen, die met hem opgewassen waren, die voor zijn aangezicht stonden.

9 En hij zedde tot hen: Wat raadt gijlieden, dat wij dit volk antwoorden zullen, die tot mij gesproken hebben, zeggende: Maak het juk, dat uw vader ons opgelegd heeft, lichter.

10 En de jongelingen, die met hem opgewassen waren, spraken tot hem, zeggende: Alzo zult gij zeggen tot dat volk, die tot u gesproken hebben, zeggende: Uw vader heeft ons juk zwaar gemaakt, maar maak gij het over ons lichter; alzo zult gij tot hen spreken: Mijn kleinste eijner zal dikker zijn dan mijns vaders tendel.

11 Indien nu mijn vader een zwaar juk op u heeft doen laden, zoo zal ik boven uw juk nog daartoe doen, mijn vader heeft u met eeren rekestijd, maar ik zal u met schorpioenen kapestijden.

12 Zoo kwam Jerobeam en het gansche volk tot Rehabeam op den dertien den dag, gelijk als de koning gesproken had, zeggende: Komt weder tot mij op den dertien den dag.

13 En de koning antwoorde het volk hardeljk; want hij verliet den raad der oudsten, dien zij hem gemaekt hadden.

14 En hij sprak tot hen naar den raad der jongelingen, zeggende: Mijn vader heeft uw juk zwaar gemaakt, maar ik zal boven uw juk nog daartoe doen; mijn vader heeft u met eeren rekestijd, maar ik zal u met schorpioenen kapestijden.

15 Alzo hoorde de koning naar het volk niet; want deze omvending was van den HEERE op;

dat Hij zijn woord bevestigde, hetwelk de HEERE deed door de dienst van Abia, den Siloniet, opproken had tot Jerobeam, den zoon van Nebat.

16 Toen gansche Israëls zag, dat de koning naar hen niet hoorde, zoo gaf het volk den koning weder antwoord, zeggende: Wat deed hebben wij aan David? Ja geene erve hebben wij aan den zoon van Isai; maar twee tenten, o Israël! voorzie nu uw huis, o David! Zoo ging Israëls naar zijne tenten.

17 Doch nangeande de kinderen van Israël, die in de steden van Juda woonden, over die regeerde Rehabeam ook.

18 Toen ziedt de koning Rehabeam Adiram, die over de schutting was; en het gansche Israëls steunde hem met steenen, dat hij stierf; maar de koning Rehabeam verbroekte zich om op eenen weg te klimmen, dat hij naar Jeruzalem af, tot op dezen dag.

19 Alzo velen de Israëlieten van het huis Davids hem vingte.

20 Toen velen de Israëlieten van het huis Davids af, tot op dezen dag.

21 Toen nu Rehabeam, als gansche Israëls hoorde, dat Jerobeam wedergekomen was, dat zij heren-zonden, en hem in de vergadering riepen, en hem over gansche Israëls koning maakten; niensand volgde het huis Davids, dan de stam van Juda alleen.

22 Toen nu Rehabeam te Jeruzalem gekomen was, veranderde hij het gansche huis van Juda en den stam van Benjamin, honderd en tachtig duizend uittegezen, proefend ten oorlog, om teeren het huis Israëls te strijden, opdat hij het koninkrijk weder aan Rehabeam, den zoon van Salomo, bragt.

23 Doch het woord van God geschiedde tot Semaja, den man Gods, zeggende:

24 Ziet tot Rehabeam, den zoon van Salomo, den koning van Juda, en tot het gansche huis van Juda en Benjamin, en het overige des volks, zeggende:

25 Zoo zegt de HEERE: Gij zult niet optrekken, noch strijden tegen uwe broeders, de kinderen Israëls; om ieder keere weder tot zijn huis, want deze zaak is van mij geschied. En zij hoorden het woord des HEEREN, en keerden weder, om wege te trekken naar het woord des HEEREN.

26 Jerobeam nu bondde Sichem op het gebergt van Efraim, en woonde daarin, en toog van daar uit, en bouwde Penuël.

27 En Jerobeam zedde in zijn hart: Nu zal het koninkrijk weder tot het huis van David keeren.

28 Daarom hield de koning eenen raad, en maakte twee gouden kalveren; en hij zedde tot hen: Het is wiliden te veel om op te gaan naar Jeruzalem; zee uwe goden, o Israël! die u uit Egypteland opgebragt hebben.

29 En hij zette het ene te Beth-El, en het andere stelde hij te Dan.

30 En deze zaak werd tot zonde: want het volk ging heen voor het ene, tot Dan toe.

31 Hij maakte ook een huis der hoogten; en maakte priesteren van de geringsten des volks, die niet waren uit de zonen van Levi.

32 En Jerobeam maakte een feest in de achtste maand, op den vijftienden den dag der maand, gelijk het feest, dat in Juda was, en offerde op het altaar; van geliken deed hij te Beth-El, offerende den kalveren, die hij gemaekt had; hij stelde ook te Beth-El priesteren der hoogten, die hij gemaekt had.

33 En hij offerde op het altaar, dat hij te Beth-El

14 Hij hoort hem tot eenen jongen :
 15 En hij droeg hem, en bracht hem tot zijne moeder. En hij zat op hare knieën tot aan den middag toe, toen stierf hij.
 16 En zij ging op, en leidde hem op het bed van den man Gods; daarna sloot zij voor hem toe, en zins uit.
 17 En zij riep om haren man, en zeide: Zied mij toch eens van de jongens, en zene van de ezelinnen, dat ik tot den man Gods loope, en wederkome.
 18 En hij zeide: Waarom gaat zij heden tot hem? Het is geen nieuwe maan, noch sabbat. En zij zeide: Het zal wel zijn.
 19 Toen zandde zij de ezelin, en zeide tot haren jongen: Drijf, en ga voort; houd mij niet op voort te rijden, tenzij dan dat ik het u zegge.
 20 Alzoo toog zij heen, en kwam tot dien man Gods, tot den berg Karmel. En het geschiedde, als de man Gods haar van tegenover zag, dat hij tot Gehazi zijnen jongen zeide: Zie, daar is de Samarietische.

21 Nu loop toch naar te gemoet, en zeg tot haar: Is het wel met u? Is het wel met uwem man? Is het wel met uw kind? En zij zeide: Het is wel.
 22 Toen zij nu tot den man Gods op den berg kwam, ratte zij zijne voeten. Maar Gehazi trad toe, en haar af te stooten. Doch de man Gods zeide: Laat ze geworden, want hare ziel is in haar bitterlijk bedroefd, en de HEERE heeft het voor mij verborgen, en mij niet verkondigd.
 23 En zij zeide: Heb ik eenen zoon van mijnen heer begreeft? Zeide ik niet: Bedring mij niet?
 24 En hij zeide tot Gehazi: Gori uwe lenden, en neem mijnen staf in uwe hand, en ga henen; zoo gij iemand vindt, groet hem niet; en zoo u iemand groot, antwoord hem niet; en zeg mijnen staf op het aangezicht van dien jongen.
 25 Doch de moeder van dien jongen zeide: Zoo waarachtig als de HEERE leeft en uwe ziel leeft, ik zal u niet verlaten! Hij stond dan op, en volgde haar na.
 26 Gehazi nu was voor hun aangezigt doorgegaan; en hij leidde den staf op het aangezicht van den jongen; doch er waageneest, noch opmerking. Zoo keerde hij weder heen te gemoet, en bracht hem boodschap, zeggende: De jongen is niet ontwaakt.
 27 En toen Elisa in het huis kwam, ziet, zoo was de jongen dood, zijnde geleegd op zijn bed.
 28 Zoo ging hij in, en sloot de deur voor hem beiden toe; en bad tot den HEERE.
 29 En hij kwam op, en leidde zich weder op het kind, en leggende zijnen mond op dezelve mond, en zijne oogen op zijne oogen, en zijne handen op zijne handen, breidde zich over hem uit. En het vleesch des kinds werd warm.
 30 Daarna kwam hij weder, en wandelde in het huis eens herwaarts, en eens wederwaarts, en kloot weder op, en breidde zich over hem uit; en de jongen nielde tot zevenmaal toe; daarna deed de jongen zijne oogen open.
 31 En hij riep Gehazi, en zeide: Roep deze Samarietische. En hij riep ze, en zij kwam tot hem; en hij zeide: Neem uwen zoon op.
 32 Zoo kwam zij, en viel voor zijne voeten, en boog zich ter aarde; en zij nam haren zoon op, en zins uit.
 33 Nu Elisa weder te Gilgal kwam, zoo was er honger in dat land, en de zonen der profeten zaten voor zijn aangezicht; en hij zeide tot zijnen jongen: Zet den grooten pot aan, en zied moese voor de zonen der profeten.
 34 Toen zins een uit in het veld, om moeskruiden te lezen, en hij vond eenen wilden ymstok, en las daarvan, zijn vleesch wyl wilde kolokwasen, en

kwam, en seede ze in den moespot, want zij kenden ze niet.
 35 Daarna schepten zij voor de mannen op om te eten; en het geschiedde, als zij aten van dat moes, dat zij riep en zeiden: Man Gods! de dood is in den pot. En zij konden het niet eten.
 36 Maar hij zeide: Brengt dan meel; en hij wierp het in den pot; en hij zeide: Schep voor het volk op, dat zij eten. Toen was er niets kwaads in den pot.
 37 En er kwam een man van Baal-Salisa, en bracht den man Gods brooden der eerstelingen, twintig ginstenbrooden, en groene areu in hare hulzen; en hij zeide: Geef aan het volk, dat zij eten.
 38 Doch zijn dienaar zeide: Wat zou ik dat aan homien mannen voorzetten? En hij zeide: Geef aan het volk, dat zij eten, want alzoo zegt de HEERE: Met zal eten en overlouiden.
 39 Zoo zette hij het hun voor, en zij aten, en zij liekken over, naar het woord des HEEREN.

HOOFDSTUK 6.

1 NĀMAN nu, de krijgsverre van den koning van Syrië, was een groot man voor het aangezicht zijner heeren, en van hoog aanzien; want door hem had de HEERE den Syrië verlossing gegeven; zoo was deze man een strijdman held, dook melachtich.
 2 En er waren lenden uit Syrië getozen, en hadden eens kleine jonge dochter uit het land van Israël gevangelijk gehragt, die in de dienst der huisvrouw van Nāman was.
 3 Deze zeide tot hare vrouw: Och of mijn heer ware voor het aangezicht van den profet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijne melachtichheid ontdeligen.
 4 Toen ging hij in en gaf het zijnen heer te kennen, zeggende: Zoo en zoo heeft de jonge dochter gesproken, die uit het land van Israël is.
 5 Toen zeide de koning van Syrië: Ga heen, kom, en ik zal eenen brief aan den koning van Israël zenden. En hij ging heen, en nam in zijne hand tien talenten zilver, en zes-duizend ezelbeengoud, en tien wisselklederen.
 6 En hij bracht den brief tot den koning van Israël, zeggende: Zoo wanneer nu deze heid tot u zal gekomen zijn, zie, ik heb mijnen knecht Nāman tot u gezonden, dat gij hem ontdeligt van zijne melachtichheid.
 7 En het geschiedde, als de koning van Israël den brief gezeen had, dat hij tot den koning zond, om te zeggen: Waarom hebt gij uwe kleederen gescheurt? Laat hem nu tot mij komen, zoo zal hij weten, dat er een profet in Israël is.
 8 Alzoo kwam Nāman met zijne paarden en met zijnen wagen, en stond voor de deur van het huis van Elisa.
 9 Toen zond Elisa tot hem eenen bodde, zeggende: Ga heen en wasch u zevenmaal in de Jordaan, en uw vleesch zal u wederkomen, en gij zult rein zijn.
 10 Maar Nāman werd zeer toornig, en tooz weg, en zeide: Zie, ik zeide hij mij zilveren; hij zal zekerlijk uitkomen, en staan, en den naam des HEEREN, zijns Gods, aanroepen, en zijne hand over de plaats strijken, en den melachtichheid ontdeligen.
 11 Zijn niet Abdon en Farpar, de rivieren van Damaskus, beter dan alle wateren van Israël; zoo

ik mij in die niet kunnen waschen en rein worden? Zoo wendde hij zich, en toog weg met grimmigheid.
 12 Toen traden zijne knechten toe, en spraken tot hem, en zeiden: Mijn vader! zoo die profet tot u eens groote zaak gesproken had, zoudt zijze niet gedaan hebben? hoe veel te meer, naarhien hij tot u gezegd heeft: Wasch u, en gij zult rein zijn!
 13 Zoo kloot hij af, en doopte zich in de Jordaan zevenmaal, naar het woord van den man Gods; en zijn vleesch kwam weder, gelijk het vleesch van eenen kleinen jongen, en hij werd rein.
 14 Toen keerde hij weder tot den man Gods, hij en zijn gansche heer, en kwam, en stond voor zijn aangezicht, en zeide: Zie, nu weet ik, dat er geen God is op de gansche aarde, dan in Israël. Nu dan, neem toch eenen zegen van uwem knecht.
 15 Maar hij zeide: Zoo waarachtig als de HEERE leeft, voor wiens aangezicht ik sta, indien ik het neme! En hij lieft hij hem aan, opdat hij het nam, doch hij weigerde het.
 16 En Nāman zeide: Zoo niet; laat toch uwen knecht geswen worden een last aarde van een juk muilen; want uw knecht zal niet meer brandoffer of slagtoffer aan andere goden doen, maar den HEERE.
 17 In deze zaak vergeve de HEERE uwen knecht; want mijn heer in het huis van Rimmon gaan zal, om zich daar neder te buigen, en hij op mijne hand leenen zal, en ik mij in het huis van Rimmon onderbuigen zal; als ik mij alzoo onderbuigen zal in het huis van Rimmon, de HEERE vergeve toch uwen knecht in deze zaak.
 18 En hij zeide tot hem: Ga in vrede. En bijging van hem een kleine streek lands.
 19 Gehazi nu, de jongen van Elisa, den man Gods, zeide: Zie, mijn heer heeft Nāman, dien Syrië, belet, dat men uit zijne land niet genomen heeft, wat hij gesragt had; maar zoo waarachtig als de HEERE leeft, ik zal hem nalooopen, en zal wat van hem nemen!
 20 Zoo volde Gehazi Nāman achterna. En toen Nāman zag, dat hij hem naliep, viel hij in het wel?
 21 En hij zeide: Het is wel; mijn heer heeft mij gezonden, om te zeggen: Zie, nu straks zijn tot mij twee jongelingen uit de zonen der profeten, van het gederite van Kiraim gekomen; seet toch hun een talent zilver en twee wisselklederen.
 22 En Nāman zeide: Blijf! het u, neem twee talenten zilver in twee buidel, met twee wisselklederen, en hij leidde ze op twee van zijne jongens, die ze voor zijn aangezicht droegen.
 23 Als hij nu op de hoogte kwam, nam hij ze van hunne hand, en hoopte ze in een hui; en hij liet de mannen gaan, en zij togen heen.
 24 Daarna kwam hij in, en stond voor zijnen heer. En Elisa zeide tot hem: Van waar, Gehazi? En hij zeide: Uw knecht is noch herwaerts noch derwaerts gegaan.
 25 Maar hij zeide tot hem: Ging niet mijn hart mede, als die man zich omkeerde van op zijnen wagen u te gemoet; was het tijd, om dat zilver te nemen, en om kleederen te nemen, en olijboom, en wijngaarden, en schapen, en runderen, en knechten, en dienstmaagden?
 26 Daarom zal u de melachtichheid van Nāman aanleven, en uw zand in eeuwigheid. Toen zins hij uit van voor zijn aangezicht, melachtich, wif als de sneeuw.

HOOFDSTUK 6.

1 De kinderen der profeten zelden tot Elisa: Zie nu, de plaats, waar wij wonen voor uw aangezicht, is voor ons te eng.

2 Laat ons toch tot aan de Jordaan gaan, en elk van daar een timmerhout hauen, dat wij ons daar eenen plaats maken, om er te wonen. En hij zeide: Gaat heen.
 3 En er zeiden een: Het belevt u toch te gaan met uwe knechten. En hij zeide: Ik zal gaan.
 4 Zoo ging hij met hen. Als zij nu aan de Jordaan gekomen waren, hiewen zij hout af.
 5 En het geschiedde, als een het timmerhout veld, dat het Ijzer in het water viel; en hij riep, en zeide: Ach, mijn heer! want het was geleend.
 6 En de man Gods zeide: Waar is het gevallen? En toen hij hem de plaats gewezen had, sneed hij een hout af, en wierp het daarheen, en deed het Ijzer boven zwenken.
 7 En hij zeide: Neem het tot u op. Toen stak hij zijne hand uit, en nam het.
 8 En de koning van Syrië vierde krig tegen Israël, en hermaadde zich met zijne knechten, zeggende: Mijne legering zal zijn in de plaats van zulk een.
 9 Maar de man Gods zond henen tot den koning van Israël, zeggende: Wacht u, dat gij door die plaats niet trokt, want de Syriërs zijn daarheen afgekomen.
 10 Daarom zond de koning van Israël henen aan die plaats, waarvan hem de man Gods gezegd en hem gearschurd had, en wachtte zich aldaar, niet eenmaal, no h tweemaal.
 11 Toen werd het hart des konings van Syrië onstuimig over dezen handel; en hij riep zijne knechten, en zeide tot hem: Zult gij mij dan niet te kennen geven, wie van de onzen zij voor den koning van Israël?
 12 Een van zijn knechten zeide: Neen, mijn heer koning! maar Elisa, de profet, die in Israël is, geeft den koning van Israël te kennen de woorden, die gij in uwe binnenste slaapkamer sprackt.
 13 En hij zeide: Gaat heen, en ziet, waar hij is, dat ik zende en hem halen late. En hem werd te kennen gegeven, zeggende: Zie, hij is te Kirhath.
 14 Toen zond hij daarheen paarden, en wagenen, en een zwaar heir; welke des nachts kwamen, enen ondsingelden de stad.
 15 En de dienaar van den man Gods stond zeer vroeg op, en ging uit; en ziet, een heir omringde de stad met paarden en wagenen. Toen zeide zijn jongen tot hem: Ach, mijn heer! hoe zullen wij doen?
 16 En hij zeide: Vrees niet; want die bij ons zijn, zijn meer, dan die bij hen zijn.
 17 En Elisa bad, en zeide: HEERE! open toch zijne oogen, dat hij zag. En de HEERE opende de oogen van dien jongen, dat hij zag; en ziet, de berg was vol vurige paarden en wagenen roesdom Elisa.
 18 Als zij nu tot hem afkwamen, had Elisa tot den HEERE, en zeide: Sa toch dit volk niet verblind, naar het woord van uwen zoon.
 19 Toen zeide Elisa tot hem: Dit is de weg niet, en dit is de stad niet; volgt mij na, en ik zal u leiden tot den man, dien gij zoekt; en hij leidde hen naar Samaria.
 20 En het geschiedde, als zij te Samaria gekomen waren, dat Elisa zeide: HEERE! open de oogen van desen, dat zij zien. En de HEERE opende hunne oogen, dat zij zagen; en ziet, zij waren in het midden van Samaria.
 21 En de koning van Israël zeide tot Elisa, als hij hen zag: Zal ik hen slaan? zal ik hen slaan, mijn vader?
 22 Doch hij zeide: Gij zult hen niet slaan; zoudt gij ook slaan, die gij met uw zwaard en met uwen boog zevangen hebt? Zet hun brood en water

5 Want David zeide: Mijn zoon Salomo is een zinnelinge en teeder; en het huis, dat men den HEERE bouwen zal, zal men ten hoogste groot maken, tot eenen maan en tot heerlijkheid in alle landen; ik zal hem tot roovertijd bereiden. Alzo overleedte David roovertijd in menigte vóór zijnen dood.

6 Toen riep hij zijnen zoon Salomo, en gebod hem den HEERE, den God Israëls, een huis te bouwen.

7 En David zeide tot Salomo: Mijn zoon, wat mij aangest, was in mijn hart den naam des HEEREN, mijns Gods, een huis te bouwen;

8 Doch het woord des HEEREN geschiedde tot mij, zeggende: Gij hebt bloed in menigte vergoten, want gij hebt groote krijgen gevoerd; gij zult mijnen naam geen huis bouwen, dewijl gij veel bloeds op de aarde voor mijn aangezicht vergoten hebt.

9 Zie, de zoon, die u geboren zal worden, die zal een man der ruste zijn, want ik zal hem rust geven van al zijne vijanden rondom hem; want zijn naam zal Salomo zijn, en ik zal vrede en stilte over Israël geven in zijne dagen.

10 Die zal mijnen naam een huis bouwen, en die zal mij tot eenen zoon zijn, en ik hem tot eenen vader; en ik zal den troon zijns rijks over Israël bevestigen tot in eeuwigheid.

11 Nu, mijn zoon! de HEERE zal met u zijn, en gij zult voorspoedig zijn, en zult het huis des HEEREN, uws Gods, bouwen, gelijk als Hij van u gesproken heeft.

12 Alleenlijk de HEERE geve u kloekheid en verstand, en geve u hervul over Israël, en dat om te onderhouden de wet des HEEREN, uws Gods.

13 Dan zult gij voorspoedig zijn, als gij waarnemen zult te doen de inzettingen en de rechten, die de HEERE aan Mozes troeden heeft over Israël. Zijt sterk en heb goeden moed, vrees niet en wees niet verslagen.

14 Zie daar, ik heb in mijne verdrinking voor het huis des HEEREN bereid honddert duizend talenten goud, en duizendmaal duizend talenten zilver; en des kopers en des ijzers is geen gewicht, want het is er in menigte; ik heb ook hout ten steenen bereld, doe gij er nog meer bij.

15 Ook zijn er bij u in menigte, die het werk kunnen doen, houthers, werkmeeesters in steen en hout, en allerlei wijze lieden in allerlei werk.

16 Des gouds, des zilver, en des kopers, en des ijzers is geen getal; misak is op en doe het, en de HEERE zal met u zijn.

17 Ook gebod David aan alle vorsten van Israël, dat zij zijnen zoon Salomo helpen zouden, zeggende:

18 Is niet de HEERE, uw God, met u allen, en heeft u rust gegeven rondom u? want Hij heeft de inwoners des lands in mijne hand gegeven, en dit land is onderworpen geworden voor het aangezicht des HEEREN, en voor het aangezicht zijns volks.

19 Zoo becoft dan nu uw hart en uwe ziel, om te zoeken den HEERE, uwen God, en maakt u op, en bouw het heilighdom Gods des HEEREN; dat men de ark des verbonds des HEEREN en de heilige vaten Gods in dit huis brenge, dat den naam des HEEREN zal gebouwd worden.

HOOFDSTUK 23

1 THORN nu David oud was en zat van dagen, 1 maakte hij zijnen zoon Salomo tot koning over Israël.

2 En hij vergaderde al de vorsten van Israël, ook de priesters en de Levieten.

3 En de Levieten werden geteld, van dertig jaren af en daarboven; en hun getal was, naar hunne hoofden, aan mannen, acht en dertig duizend.

4 Uit dezen waren er vier en twintig duizend, om het werk van het huis des HEEREN aan te drifven; en zes duizend aanbidders en rugters.

5 En vier duizend poeliers, en vier duizend lofzangers des HEEREN met instrumenten, die ik gemaakt heb, zeide David, om lof te zingen.

6 En David verdeelde hen in verdeelingen, naar de kinderen van Levi, Gerson, Kehath en Merari.

7 Van de Gersonieten waren Ladai en Simel.

8 De kinderen van Ladai waren dese: Jehiel, het hoofd, en Zebana, en Jozil; drie.

9 De kinderen van Simel waren Selomith, en Haziel, en Hamar; drie: dese waren de hoofden der vaderen van Ladai.

10 De kinderen van Gerson waren Ladan en Simel.

11 En Jahath was het hoofd, en Zaza de tweede; maar Jem en Beria hadden niet vele kinderen, daarom waren zij in het vaderlijk huis naar van één telling.

12 De kinderen van Kehath waren Amram, Jizhar, Hebron en Uzziel; vier.

13 De kinderen van Amram waren Alron en Mozes. Alron nu werd afgeworpen, dat hij beliggde de allerheiligste dingen, hij en zijne zonen, tot in eeuwigheid, om te rooken voor het aangezicht des HEEREN, om Hem te dienen en om in zijnen naam tot in eeuwigheid te zingen.

14 Aangaande nu Mozes, den man Gods, zijne kinderen werden genoemd onder den stam van Levi.

15 De kinderen van Mozes waren Gerson en Eliezer.

16 Van de kinderen van Gerson was Sebül het hoofd.

17 De kinderen van Eliezer nu waren dese: Rehabja het hoofd; en Eliezer had geen andere kinderen; maar de kinderen van Rehabja vermoederden ten hoogste.

18 Van de kinderen van Jizhar was Selomith het hoofd.

19 Aangaande de kinderen van Hebron: Jeria was het hoofd, Amaria de tweede, Jahaziel de derde, en Jehikman de vierde.

20 Aangaande de kinderen van Uzziel: Micha was het hoofd, en Jisaa de tweede.

21 De kinderen van Merari waren Miheli en Musi; de kinderen van Miheli waren Eliezer en Kis, maar dochters; en de kinderen van Kis, hare broeders, namen ze.

22 De kinderen van Musi waren Maheli, en Eder, en Jeremoth; drie.

23 Dit zijn de kinderen van Levi, naar het huis hunner vaderen, de hoofden der vaderen, naar hunne geslachten in het getal der mannen naar hunne hoofden, doende het werk der dienst van het huis des HEEREN, van twintig jaren oud en daarboven.

24 Want David had gezegd: De HEERE, de God Israëls, heeft zijn volk rust gegeven, en Hij zal de Jeruzalems worden tot in eeuwigheid.

25 En ook aangaande de Levieten, dat zij den tabernakel, noch eenig van deszelfs gereedschap, tot deszelfs dienst behoorende, niet meer zouden sinnen.

26 Want naar de laatste woorden van David werden de kinderen van Levi geteld, van twintig jaren oud en daarboven.

27 Omdat hunne standplaats was aan de hand der zonen van Alron in de dienst van het huis des HEEREN, over de voorhoven, en over de kamers, en over de reiniging van alle heilige dingen, en het werk der dienst van het huis Gods.

28 Te weten tot het brood der toering, en tot de maedelingen ten spijsoffer, en tot ongezuurd

vreden, en tot de pannen, en tot het gerooste, en tot alle mate en afmeting;

29 En om alle morgens te staan, om den HEERE te loven en te prijzen; en van polken des avonds.

31 En tot af het offeren der brandofferen des HEEREN, op de sabbaten, op de nieuwe maanden, en op de gezette hoogtijden in getal, naar de wijze ommer het, geachtelijk, voor het aangezicht des HEEREN.

32 En dat zij de wacht van de tent der samenkomst zouden waarnemen, en de wacht des heilige domes, en de wacht der zonen van Alron, hunne broeders, in de dienst van het huis des HEEREN.

HOOFDSTUK 24

1 AANGAANDE nu de kinderen van Alron, dit was: 21 ren hunne verdeelingen. De zonen van Alron waren Nadab en Abihu, Eleazar en Phamar.

2 Maar Nadab stierf, en Abihu, voor het aangezicht huns vaders, en zij hadden geen kinderen. En Eleazar en Phamar bedienden het priesterambt.

3 David nu verdeelde hen, en Zadok uit de kinderen van Eleazar, en Ahimélech uit de kinderen van Phamar, naar hun aamt in hunne dienst.

4 En van de kinderen van Eleazar werden maar gewonnen tot hoofden der mannen, dan van de kinderen van Phamar, als zij hen afdeelden; van de kinderen van Eleazar waren zestien hoofden der vaderlijke huizen, maar van de kinderen van Phamar, naar hunne vaderlijke huizen, acht.

5 En zij deelden hen door loten af, dezen met gesen; want de oversten des heiligenoms en de oversten Gods waren uit de kinderen van Eleazar en van de kinderen van Phamar.

6 En Semaja, de zoon van Nathaneel, beschrijver, uit de Levieten, schreef hen op, voor het aangezicht des konings, en van de vorsten, en van den priester Zadok, en van de Ahimélech, den zoon van Abihathar, en van de hoofden der vaderen onder de priesters onder de Levieten: één vaderlijk huis werd gewonnen voor Eleazar, en van geijken werd genomen voor Phamar.

7 Het eerste lot nu ging uit voor Jôjarib, het tweede voor Jelaia;

8 Het derde voor Harub, het vierde voor Sôarim;

9 Het vijfde voor Malchia, het zesde voor Miamin;

10 Het zevende voor Hakko, het achtste voor Abia;

11 Het negende voor Jéna, het tiende voor Socharia;

12 Het elfde voor EUsaib, het twaalfde voor Jakin;

13 Het dertiende voor Huppa, het veertiende voor Gesebe;

14 Het vijftiende voor Bilga, het zestiende voor Huppazes;

15 Het zeventiende voor Hezir, het achtentiende voor Huppazes;

16 Het negentiende voor Petahia, het twintigste voor Jôzekel;

17 Het een en twintigste voor Jachin, het twee en twintigste voor Gamul;

18 Het drie en twintigste voor Delaja, het vier en twintigste voor Malzia.

19 Het vijfde van dezen in hunne dienst was te gaan in het huis des HEEREN, naar hunne ordening door de hand van Alron, hun vader; gelijk als hem de HEERE, de God Israëls, geboden had.

20 Van de overste kinderen van Levi nu, was van de kinderen van Amram Sebül, van de kinderen van Sebül was Sebül.

21 Aangaande Rehabja: van de kinderen van Rehabja was Jizhar; van de kinderen van Jizhar was Selomith; van de kinderen van Selomith was Jahath.

22 En van de kinderen van Hebron was Jeria de

eerste, Amaria de tweede, Jahaziel de derde, Jehikman de vierde.

24 Van de kinderen van Uzziel was Micha; van de kinderen van Micha was Samir.

25 De broeder van Micha was Jisaa; van de kinderen van Jisaa was Zebachja.

26 De kinderen van Merari waren Miheli en Eder. De kinderen van Jisaa waren Beno.

27 De kinderen van Merari van Jazira waren Beno, en Schani, en Zakur, en Hiber.

28 Van Miheli was Eliezer; en die had geen kinderen.

29 Aangaande Kis: de kinderen van Kis waren Jerahmeel.

30 En de kinderen van Musi waren Miheli, en Eder, en Jeremôth. Deze zijn de kinderen der Levieten, naar hunne vaderlijke huizen.

31 En zij wierpen ook loten, tevens hunne broeders, de zonen van Alron, voor het aangezicht van den koning David, en Zadok, en Ahimélech, en van de hoofden der vaderen onder de priesters en onder de Levieten; het hoofd der vaderen tegen zijnen kleinsten broeder.

HOOFDSTUK 25

1 DN David, hoofdstuk de oversten des heils, 1 schiedde af tot de dienst, van de kinderen van Asaf, en van Heman, en van Jedithun, die met hargen, met luten en met cimbalen profeteren zouden; en die onder hun getal werden, waren 2 Van de kinderen van Asaf waren Zakur, en Joasaf, en Nathanja, en Asarela, kinderen van Asaf; naar de hand van Asaf, die aan des konings handen profeteerde.

3 Aangaande Jedithun: de kinderen van Jedithun waren Gellaja, en Zer, en Joadja, Hasbia, en Matithia, zes; aan de handen van hunnen vader Jedithun, op hargen profeterende met den HEERE te danken en te loven.

4 Aangaande Heman: de kinderen van Heman waren Bukkia, Mattanja, Uzziel, Sebül, en Jeremôth, Hananja, Hansai, Eliatis, Giddali, en Romamithi-Ezer, Joabekkas, Mallôthi, Hothih, Mahasiah.

5 Deze allen waren kinderen van Heman, den zonen des konings, in de woorden Gods, om den hooren te verhooren; want God had Heman veertien zonen gegeven, en drie dochters.

6 Deen waren altoosmaal aan de handen huns vaders gesteld tot het gezang van het huis des HEEREN, op cimbalen, luten en hargen, tot de dienst van het huis Gods, aan de handen van den koning, van Asaf, Jedithun, en van Heman.

7 En hun getal met hunne broeders, die geleerd waren in het gezang des HEEREN, alle meesters, was twee honderd acht en tachtig.

8 En zij wierpen de loten over de wacht, tegen elkander, zoo de kleinsten, als de grooten, des meesters met den leerling.

9 Het eerste lot nu ging uit voor Asaf, namselijk voor Joasf. Het tweede voor Gedulij; hij en zijne broeders, en zijne zonen, waren twaalf.

10 Het derde voor Zakur; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

11 Het vierde voor Jisai; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

12 Het vijfde voor Nathanja; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

13 Het zesde voor Bukkia; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

14 Het zevende voor Jisaja; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

15 Het achtste voor Mattanja; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

16 Het negende voor Mattanja; zijne zonen en zijne broeders, twaalf.

12 Een voorbeeld van alles, wat hij hem door den Geest was mededeelde van de voorhoven van het huis des HEEREN, en van alle kamers rondom; tot de schatten van het huis Gods, en tot de schatten der heilige dingen.

13 En van de verdelingen der priesteren en der Levieten, en van alle werk der dienst van het huis des HEEREN, en van alle vaten der dienst van het huis des HEEREN.

14 Het goed gaf hij naar het godzuewig, tot alle vaten van elke dienst; ook zilver tot alle zilveren vaten bij gewigt, tot al de vaten van elke dienst.

15 En het oewigt tot de gouden kandelaars, en hunne gouden lampen, naar het gewigt van elken kandelaar en zijne lampen; ook tot de zilveren kandelaars, naar het gewigt van eenen kandelaar en zijne lampen, naar de dienst van elken kandelaar.

16 Ook gaf hij het goed naar het gewigt tot de tafelen der toevriging, tot elke tafel, en het zilver tot de zilveren tafelen.

17 En louter roest tot de kraanwelen, en tot de sprengbekkens, en tot de schotelen, en tot gouden bekken, het gewigt tot elken beker, desgelijks tot zilveren bekken, tot elken beker het gewigt.

18 En tot het reukaltare geolterd goud in gewigt, en goed tot het voorbeeld des wagens, te weten der cherubim, die de nieuwste zonden uitbreiden, en de ark des verbonds des HEEREN overdekken.

19 Dit alles heeft men mij, zeide David, bij geschrift te verstaan gegeven van de hand des HEEREN, te weten al de werken dezes voorbeelde.

20 En David zeide tot zijnen zoon Salomo: Wees sterk, en heb goeden moed, en doe het, want niet en wess niet verlegen: want de HEERE God, mijn God, zal met u zijn; Hij zal u niet verlaten, en Hij zal u niet verlaten, totdat gij al het werk tot de dienst van het huis des HEEREN zult volbragt hebben.

21 En zie, daar zijn de verdelingen der priesteren en der Levieten, om alle dienst van het huis Gods; en hij u zijn tot alle werk alreeds vrijwilligen, met wijsheid tot alle dienst, ook de vorsten, en het ganache volk, bereid tot al uw bevelen.

HOOFDSTUK 22.

VERDER zeide de koning David tot de ganache gemeente: God heeft mijnen zoon Salomo alleen verkoren, eenen jongeling en toeder: dit werk daarentegen is groot, want het is geen taale voor eenen mensch, maar voor God, den HEERE.

3 Ik nu heb uit al mijne kracht bereid, tot het huis mijns Gods, goud tot gouden, en zilver tot zilveren, en koper tot koperen, ijzer tot ijzeren, en hout tot houten werken; sardonioestenen en vervallende steenen, verdelsteenen en hardmaral, en alreid kostelijke steenen, en marmersteenen in menigte.

4 En daerom, uit mijn welgevallen tot het huis mijns Gods, geef ik het blizonder goud en zilver, dat ik heb, tot het huis mijns Gods daerzoverhen, behalve al wat ik ten huise des heilighens bereid heb.

5 Drie duizend talenten gouds, van het goed van Oor, en zeven duizend talenten geolterd zilver, en de wanden der heizen te overtrecken.

6 Goud tot de gouden, en zilver tot de zilveren soten, en tot alle werk, door de hand der werkmeeesters te maken. En wie is er willig, heden zijne hand den HEERE te vullen?

7 Toen gaven vrijwillig de oversten der vaderen, en de oversten der stammen van Israel, en de oversten der diensten en der hondenden, en de oversten van het werk des konings:

8 En zij gaven, tot de dienst van het huis Gods

vijf duizend talenten gouds, en tien duizend drachmen, en tien duizend talenten zilver, en schriften duizend talenten koper, en hondend duizend talenten ijzer.

9 En hij wien steenen gevonden werden, die gaven zij in den schat van het huis des HEEREN, onder de hand van Jehiel, den Geraziet.

10 En het volk was verblijd over hun vrijwillig gaven, want zij gaven met een volkomen hart den HEERE vrijwillig; en de koning David verblijde zich ook met groote blijdschap.

11 Daarom loofde David den HEERE voor de oogen der ganache gemeente; en David zeide: Gelooft gij Gij, HEERE, God van onzen vaderen, van eeuwigheid tot eeuwigheid!

12 Uwe, o HEERE, is de groothed, en de macht, en de heerlijkheid, en de overwinning, en de majesteit, want alles, wat in den hemel, en op de aarde is, is uwe, o HEERE: is het koninkrijk, en Gij hebt U verhoogd tot een Hoofd boven alles.

13 En rijkdom en eer zijn voor u aangezigt, en Gij heerscht over alles; en in uwe hand is kracht en magt; ook staet het in uwe hand alles groot te maken en sterk te maken.

14 Nu dan, onze God! wij danken U, en loven den naam uwer heerlijkheid.

15 Want wie ben ik, en wat is mijn volk, dat wij de magt zonden verreeven hebben, om vrijwillig te geven als dit is? want het is alles van U, en wij geven het U uit uwe hand.

16 Want wij zijn vreemde-lingen en bijwoners voor u aangezigt, gelijk al onze vaderen; onze dagen op aarde zijn als een schaduw, en er is geen vermeteling.

17 HEERE, onze God! al deze menigte, die wij bereid hebben, om U een huis te bouwen, den naam uwer heilighed, dat is van uwe hand, en het is alles uwe.

18 En ik weet, mijn God! dat Gij het hart proeft, en dat Gij een welgevallen hebt aan oprechtigheden. Ik heb in oprechtigheid mijns herten al deze dingen vrijwillig gegeven, en ik heb nu met vreemde uw volk, dat hier gevonden wordt, gezegd, dat het zich jegens U vrijwillig gedragen heeft.

19 O HEERE, Gij God onzer vaderen, Abraham, Izaak en Israel! bewaar dit in der eeuwigheid in den zin der gedachten van het hart uws volks, en richt hun hart tot U.

20 En geef mijnen zoon Salomo een volkomen hart, om te honden uwe geboden, uwe getuigenissen en uwe inzettingen; en oen alles te doen, en om dit paleis te bouwen, hetwelk ik bereid heb.

21 Daarna zeide David tot de ganache gemeente: Loof nu den HEERE, uwen God! Toen loofde de ganache gemeente den HEERE, den God hunner vaderen; en zij heiliden het hoofd, en zij bogten zich weder voor den HEERE, en voor den koning.

22 En zij offerden den HEERE skatofferen, ook offerden zij den HEERE brandofferen, des anderen morgens van ons da, duizend varren, duizend rammen, duizend lammeren, met hunne drankofferen; en skatofferen in menigte, voor gansch Israel.

23 En zij stien en drooken deselven daags voor het aangezigt des HEEREN met groote vreugde; en zij maakten Salomo, den zoon van David, ten andere maal koning, en zij zalfden hem den HEERE tot voornagter, en Zadok tot priester.

24 Alsoo zat Salomo op den troon des HEEREN als koning in zijns vaders Davids plaats, en hij was voorspoedig; en gansch Israel hoorde naar hem.

25 En al de vorsten, en heden, ja ook al de zonen van den koning David, gaven de hand, dat zij onder den koning Salomo zijn zonden.

26 En de HEERE maakte Salomo groot ten hoogte voor de oogen van gansch Israel; en III

af aan hem eene koninklijke majesteit, heedsgevoert is.

25 Zoo heeft dan David, de zoon van Isak, geregeert over gansch Israel.

26 De dagen nu, die hij geregeerd heeft over Israel, zijn veertig jaar: te Hebron regerde hij zeven jaren, en te Jeruzalem regerde hij drie en dertig.

27 En hij stierf in goeden oeden, dat van

dagen, rijkdom en eer; en zijn zoon Salomo regerde in zijne plaats.

28 De geschiedenis van den zoon van den koning David, de eerste en de laatste, ziet, die zijn geschreven in de geschiedenis van Samuël, den zinner, en in de geschiedenis van den profet Nathan, en in de geschiedenis van Gad, den zinner:

29 Met al zijn koninkrijk, en zijne magt, en de lieden, die over hem verhoopen zijn, en over Israel, en over al de koninkrijken der landen.

HET TWEDE BOEK
DER
KRONIJKEN.

HOOFDSTUK 1.

IN Salomo, de zoon van David, werd versterkt in zijn koninkrijk, want de HEERE, zijn God, was met hem, en maakte hem ten hoogste groot.

2 En Salomo sprak tot het ganache Israel, tot de oversten der duizenden en der hondenden, en tot de regteren, en tot alle vorsten in gansch Israel, de broeders der vaderen:

3 En zij gingen henen, Salomo en de ganache gemeente met hem, naar de hoogte, die te Gibeon was: want daar was de tent der samenkomst Gods, die Mozes, de knecht des HEEREN, in de woestijn gemaakt had.

4 Maar de ark Gods had David van Kirjath-Jearim opgebracht, ter plaats, die David voor haar bereid had; want hij had voor haar een tent te Jeruzalem gespannen.

5 Ook was het koperen altaar, dat Bezaleel, de zoon van Uri, den zoon van Hur, gemaakt had, aldaar voor den tabernakel des HEEREN: Salomo nu en de gemeente besochten hetzelfde.

6 En Salomo offerde daar, voor het aangezigt des HEEREN, op het koperen altaar, dat aan de tent der samenkomst was, en hij offerde daarop duizend brandofferen.

7 In deszelfs nacht verscheen God aan Salomo; en Hij zeide tot hem: Begee wat ik u geven zal.

8 En Salomo zeide tot God: Gij hebt aan mijnen vader David groote weldadigheid gedaan; en Gij hebt mij koning gemaakt in zijne plaats:

9 Nu, HEERE God! laat uw woord waar worden, gedsers aan mijnen vader David: want Gij hebt mij koning gemaakt over een volk, menigvuldig als het stof der aarde:

10 Geef mij nu wijsheid en wetenschap, dat ik voor het aangezigt van dit volk uitga en inga: want wie zou dit voor volk Azanen richten?

11 Toen zeide God tot Salomo: Daarom, dat dit in uw hart geweest is, en gij niet begeerd hebt rijkdom, goederen, noch eer, noch de zied uwer haters, noch ook wie daerzover begeerd hebt; maar wijsheid en wetenschap voor u begeerd hebt, opdat gij mijn volk moegt richten, waarover ik u koning gemaakt heb:

12 De wijsheid, en de wetenschap is u gegeven; daerfor zal ik u rijkdom, en goederen, en eer geven, desgelijks goede koningen, die voor u geweest zijn, gesind hebben, en na u zal desgelijks niet zijn.

13 Alsoo kwam Salomo te Jeruzalem, van de hoogte, die te Gibeon is, van voor de tent der samenkomst; en hij regeerde over Israel.

HOOFDSTUK 2.

Salomo nu dacht voor den naam des HEEREN een huis te bouwen, en een huis voor zijn koninkrijk.

2 En Salomo telde zeventig duizend lastdragende mannen, en tachtig duizend mannen, die houwens zouden in het geberde; mitsgaders drie duizend en zes hondert opzieners over dienbyen.

3 En Salomo zond tot Huram, den koning van Tyrus, zeggende: Godlijk als gij niet mijnen vader David gedaan hebt, en hebt hem eedern assenden, om voor hem een huis te bouwen, om daarin te wonen, zoo doe ook met mij.

4 Zie, ik zal een huis voor den naam des HEEREN, mijns Gods, bouwen, om Hem te heiligen, om reukwerk der welriekende specerijen voor zijn aangezigt aan te steken, en voor de toerusting des gedurigen broods, en voor de brandofferen des morgens en des avonds, op de sabbaten, en op de nieuwe maanden, en op de gezette hoogtijden des HEEREN, onzer Gods; hetwelk voor eeuwig is in Israel.

5 En het huis, dat ik zal bouwen, zal groot zijn; want onze God is groeter dan alle goden.

6 Hoech wie zou de kracht hebben, om voor Hem een huis te bouwen, deswijl de hemelen, ja de hemel der hemelen, Hem niet beschrijven zouden? En wie ben ik, dat ik voor Hem een huis zou bouwen, ten ware om reukwerk voor zijn aangezigt aan te steken?

7 Zoo zoud mij nu eenen wijzen man, om te werken in goud, en in zilver, en in koper, en in ijzer, en in purper, en karmezijn, en hemelsblauw, en die weet graverelen te graven, met de wijzen, die bij mij zijn in Juda en in Jeruzalem, die mijn vader David beocht heeft.

hoogte; en hij stond daarop, en knielde op zijne knieën voor de ganse gemeente van Israël, en leedde zijne handen uit naar den hemel.)

14 En hij zeide: HEERE, God van Israël! er is geen God gelijk Gij, in den hemel noch op de aarde, hoedende het verbond en de weldadigheid aan uwe knechten, die voor u aangezigt met hun ganse hart wandelen:

15 Die uwen knecht, mijnen vader David, gebouwen hebt, wat Gij tot hem gesproken hadt: want met uwen mond hebt Gij gesproken, en met uwe hand vervuld, gelijk het te dezen dage is.

16 En nu, HEERE, God van Israël! houd uwen knecht, mijnen vader David, wat Gij tot hem gesproken hebt, zeggende: Geen man zal u van voor mijn aangezigt afgeden worden, die zitte op den troon van Israël; alleenlijk zoo uwe zonen kunnen weg bewaren, om te wandelen in mijne wet, gelijk als gij gewandeld hebt voor mijn aangezigt.

17 Nu dan, o HEERE, God van Israël! laat uw woord waar worden, hetwelk Gij gesproken hebt tot uwen knecht, tot David.

18 Maar waarlijk, zoon God bij de menschen op de aarde worden! Ziet de hemelen, ja de hemel der hemelen, zoudt U niet begripen, hoeveel te min dit huis, dat ik gebouwd heb!

19 Wend U dan nog tot het gebod uwe knechten, en tot zijne smeeking, o HEERE, mijn God! om te hooren naar het geroep en naar het gebed, dat uwe knecht voor u aangezigt bidt.

20 Lat uwe oogen open zijn, dag en nacht, over dit huis, over de plaats, van dewelke Gij gezegd hebt, uwen naam daar te zetten; en om te hooren naar het gebed, hetwelk uwe knecht bidt in deze plaats.

21 Hoer dan naar de smeekingen van uwen knecht, en van uw volk Israël, die in deze plaats zullen bidden; en hoor Gij uit de plaats uwer woning, uit den hemel, ja hoer, en vergeef.

22 Wanneer iemand tegen zijnen naaste zal gezondigd hebben, en die hem eenen deel des vloeks opgesigelt zal hebben, om zich zelven te verlossen, en de oed des vloeks voor u altaar in dit huis komen zal:

23 Hoer Gij dan uit den hemel, en doe, en rigt uwe knechten, verzevende den goddeloos, gevende zijnen weg op zijn hoofd, en rechtvaardigende den rechtvaardige, gevende hem naar zijne gerechtigheid.

24 Wanneer ook uw volk Israël voor het aangezigt des vijands zal gedragen worden, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben, en zich bekeeren, en uwen naam belijden, en voor u aangezigt in dit huis bidden en smeken zullen:

25 Hoer Gij dan uit den hemel, en loof hem weder in het land, dat Gij hun en hunnen vaderen gegeven hebt.

26 Als de hemel zal geschoten zijn, dat er geen regen is, omdat zij tegen U gezondigd zullen hebben; en zij in deze plaats bidden, en uwen naam belijden, en van hunne zonden zich bekeeren zullen, als Gij hen geklaagd zult hebben:

27 Hoer Gij dan, in den hemel, en vergeef de zonden uwer knechten en van uw volk Israël, als Gij hun zult geleerd hebben den goeden weg, in denwelken zij wandelen zullen; en geef regen op uw land, dat Gij uw volk tot eenen erfenis gegeven hebt.

28 Als er hongert in het land wezen zal, als er pest wezen zal, als er brandkroten of homeldauw, sprinkhanen en kevers wezen zullen, als iemand van zijne vijanden in het land zijner poorten hen beleegren zal, of eenige plaag, of eenige krankheid wezen zal:

29 Alle gebed, alle smeeking, die van eenig

mensch, of van al uw volk Israël zeehleden zal, als zij erkennen, en ieder zijne plage en zijne smarte, en een ieder zijne handen in dit huis uitstrekken zal:

30 Hoer Gij dan uit den hemel, de vaste plaats uwer woning, en vergeef, en geef een legelijck naar al zijne wegen, gelijk Gij zijn hart kent: want Gij alleen kent het hart van de kinderen der menschen.

31 Opdat zij U vrezen, om te wandelen in uwe wegen, al de dagen, die zij leven zullen op het land, dat Gij uwen vaderen gegeven hebt.

32 Zels ook aangande den vreemde, die van uw volk Israël niet zijn zal, maar uit verre landen, om uwe groeten naams, en uwer sterke hand, en uwe uitgestrekte arms wil, komen zal: als zij zullen bidden, en bidden zullen in dit huis;

33 Hoer Gij dan uit den hemel, uit de vaste plaats uwer woning, en doe naar alles, waarom die vreemde tot U roepen zal; opdat alle volken der aarde uwen naam kennen, zoo om U te vrezen, gelijk uw volk Israël, als om te weten, dat uw naam genoemd wordt over dit huis, hetwelk ik gebouwd heb.

34 Wanneer uw volk in den krijg tegen zijne vijanden uittrekken zal door den weg, dien Gij hen beezendend zult, en zullen tot U bidden naar den weg dezer stad, die Gij verkoren hebt, en naar dit huis, hetwelk ik uwen naam gebouwd heb:

35 Hoer dan uit den hemel hun gebed en hunne smeeking, en voer hun recht uit.

36 Wanneer zij gezondigd zullen hebben tegen U, (want geen mensch is er, die niet gezondigt tegen U) tegen hen veroordeeld zult zijn, en hen leveren zult voor het aangezigt des vijands, dat tegen hen gevangen hebben, hen gevangelijck wegvoeren in een land, dat verre of natij is;

37 En zij in het land, waar zij gevangelijck weggevoerd zijn, weder aan hun hart brengen zullen, dat zij zich bekeeren, en in U smeken, in het land hunner gevangenis, zeggende: Wij hebben gezondigd, verkeerdelijck gedaan, en goddelooselijck gebaadeld;

38 En zij zich tot U bekeeren, met hun ganse hart en met hunne ganse ziel, in het land hunner gevangenis, waar zij hen gevangelijck weggevoerd hebben, en bidden zullen naar den weg hunne land, dat Gij hunnen vaderen gegeven hebt, en naar deze stad, die Gij verkoren hebt, en naar dit huis, dat ik uwen naam gebouwd heb;

39 Hoer dan uit den hemel, uit de vaste plaats uwer woning, hun gebed en hunne smeeking, en voer hun recht uit, en vergeef uw volk, wat zij tegen U gezondigd zullen hebben.

40 Nu, mijn God! laat toch uwe oogen open en uwe ooren open om te hooren naar het gebed dezer plaats.

41 En nu, HEERE God! maak U op tot uwe rust, Gij en de ark uwer keracht: laat uwe priesters, HEERE God! met heil bekeerd worden, en laat uwe gemtsenooten over het goede bijde zijn.

42 O HEERE God! wend het aangezigt uwe gezalfden niet af; zedek der weldadigheden van David, uwen knecht.

HOOFDSTUK 7.

ALS nu Salomo volind had te bidden, zoo als daalde het vuur van den hemel, en vertoefde het brandoffer en de slagtofferen; en de heerlijkheid des HEEREN vervulde het huis.

3 En de priesters konden niet ingaan in het huis des HEEREN; want de heerlijkheid des HEEREN had het huis des HEEREN vervuld.

4 En als al de kinderen Israëls dat vuur zagen afalen, en de heerlijkheid des HEEREN over het huis, zoo lachten zij met hunne aangezichten ter aarde op den vloer, en aankleden en loofden den HEERE, dat Hij goed is, dat zijne weldadigheid is tot in ewigheid.

5 De koning nu en al het volk offerden slagtofferen voor het aangezigt des HEEREN.

6 En de koning Salomo offerde slagtofferen van rundren, twee en twintig duizend, en van schape, honderd en twintig duizend. Alsoo hebben de koning en het ganse volk het huis Gods ingewijd.

7 En Salomo heiligde het middelde des voorhofs, hetwelk voor het huis des HEEREN was, dewijl hij daar de brandofferen en het vette der dankofferen bereid had; want het koperen altaar, dat Salomo gemaakt had, kon het brandoffer, en het oplosoffer, en het vette niet vatten.

8 Salomo hield ook ter zilver tijd het feest zeven dagen, en ganse Israël met hem, eene zeer groote gemeente, van den ingang af van Hamath, tot de rivier van Egypte.

9 En ten achten dage hielden zij eenen verbondag; want zij bidden die inswijding des altaars zeven dagen, en het feest zeven dagen.

10 Doch op den drie en twintigsten dag der zevende maand liet hij het volk gaan tot hunne luttel, bijde en goedmoeds over het goede, dat de HEERE aan David en Salomo, en zijn volk Israël gedaan had.

11 Alsoo volbragt Salomo het huis des HEEREN, en het huis des konings; en al wat in Salomo's hart gekomen was, om in het huis des HEEREN en in zijn huis te maken, rigtte hij voorspoedig uit.

12 En de HEERE verscheen Salomo des nachts, en Hij zeide tot hem: Ik heb uw gebed verhoord, en heb Mij deze plaats verkoren tot een offerhuus.

13 Zoo ik den hemel beschafte, dat er geen regen zij, of zoo ik den sprinkhanen gebiedde, het land te verteren, of zoo ik pest onder mijn volk zende:

14 En mijn volk, over dewelke mijn naam genoemd wordt, zich veroontmoedigen en bidden, en mijn aangezigt zoeken, en zich bekeeren van hunne booze wegen: zoo zal ik uit den hemel hooren, en hunne zonden vergeven, en hun land genezen.

15 Nu zullen mijne oogen open zijn en mijne ooren open om te hooren naar het gebed dezer plaats.

16 Want ik heb nu dit huis verkoren en geheiligt, opdat mijn naam daar zij tot in ewigheid; en mijne oogen en mijn hart zullen daar te allen dage zijn.

17 En u aangande, zoo zij voor mijn aangezigt wandelen zult, gelijk als uw vader David gewandeld heeft, en do u naar alles wat ik u geboden heb, en mijne inzettingen en mijne rechten houden zult:

18 Zoo zal ik den troon uwer koninkrijke bevestigen, gelijk als ik een verbond met uwen vader David gemaakt heb, zeggende: Geen man zal u afzetten van den troon, die in Israël heersche.

19 Maar zoo sijden u afkeeren zult, en mijne inzettingen en mijne geboden, die ik voor u aangezigt gezeven heb, verlaten, en berouwen, en andere goden dienen, en u voor die nederlijgen zult:

20 Zoo zal ik hen uitrukken uit mijn land, dat ik hun gegeven heb, en dit huis, dat ik mijnen naam geheiligt heb, zal ik van mijn aangezigt wegwerpen, en zal het tot een spreekwoord en sproetse onder alle volken maken.

21 En dit huis, dat verheven zal geweest zijn, daarvoor zal zich een ieder, die voorliget, ontzetten, dat hij zal zeggen: Waarom heeft de HEERE aan dit land en aan dit huis alzoos gedaan?

22 En men zal zeggen: Omdat zij den HEERE, hunnen vaderen God, verlaten hebben, die hen uit Egypteland uitgevoerd, en hebben zich aan andere goden gehouden, en zich voor deezelve nedergebogen, en hen gezeeld; daarom heeft Hij al dat kwaad over hen gebracht.

HOOFDSTUK 8.

11 Het gescheelde nu ten einde van twintig jaren, en zijn huis gebouwd had,

2 Dat Salomo de steden, welke Huram hem gegeven had, bouwde, en de kinderen Israëls aldaar deed wonen.

3 Daarna toog Salomo naar Hamath-Zoba, en hij overredigde ze.

4 Hij bouwde ook Thadmor in de woestijn, en al de schatsteden, die hij bouwde in Hamath.

5 Ook bouwde hij het huys Beth-horon en het neder Beth-horon, vaste steden met muren, deuren en grinddijen.

6 Mirgades Basmath, en al de schatsteden, die Salomo had, en alle wagenstedel, en de steden der ruiters, en wat de hegrerte van Salomo begreep had te bouwen, in Jeruzalem, en in den Libanon, en in het ganse land zijner heerschappij.

7 Aangande al het volk, dat overgebleven was van de Heethieten, en de Amorieten, en de Fereziëten, en de Hevrieten, en de Jebusieten, die niet uit Israël waren:

8 Uit hunne kinderen, die na hen in het land overgebleven waren, welke de kinderen Israëls niet verkan hadden, die bragt Salomo op uitschof tot op diesen dag.

9 Doch uit de kinderen Israëls, die Salomo niet maakte tot slaven in zijn werk; (want zij waren krijgslieden, en oversten zijner hoofdheden, en oversten zijner wagens en zijner ruiters).

10 Ciz-dan dan, waren oversten der bestelden, die de koning Salomo had, twee honderd en vierig, die over het volk heerschappij hadden.

11 Salomo nu deed de dochter van Farao opkomen uit de stad Davids tot het huis, dat hij voor haar gebouwd had, want hij zeide: Mijne vrouw zal in het huis van David, den koning van Israël, niet wonen, omdat de slaven heilig zijn, tot dewelke de ark des HEEREN gekomen is.

12 Toen offerde Salomo den HEERE brandofferen op het altaar des HEEREN, hetwelk hij voor het voorhuis gebouwd had:

13 Zelfs nam den eich van elken dag, offerende, naar het gebed van Mozes, op de sablaten, en op de nieuwe maanden, en op de gezette hoogtijden, drie maalen in het jaar; op het feest van de ongezuurde brooden, en op het feest der weken, en op het feest der loofthouten.

14 Hij stelde ook, naar de wijze zijner vaderen David, de verlossingen der priesters over hunne dienst, en der Levieten over hunne wachten, om God te prijsen, en voor de priesters te dienen, naar den eich van elken dag; en de poorters in hunne verbeelzigen, aan elke poort; want alzo was het gebed van David, den man Gods.

15 En men week niet van des konings gebed aan de priesters en de Levieten, aangande alle zaken, en aangande de schatten.

16 Alsoo werd al het werk van Salomo beëind tot den dag der grondlegging van het huis des HEEREN, en tot het volbragen van hetzelve, dat het huis des HEEREN volbrakt werd.

17 Toen toog Salomo naar Ezeon-Geber, en naar

tot Assa, den koning van Juda, en hij zeide tot hem: Omdat gij gezond hebt op den HEERRE, van Syrië, en niet gezond hebt op den koning van Assa, daarom is het heil des konings van Syrië uit uwe hand ontkomen.

8 Waren niet de Moeren en de Libyens een groot heil met zeer vele wapenen, en ruitzen? Toen hij nogtans op den HEERRE steunde, heeft Hij hen in uwe hand gegeven.

9 Want den HEERRE *anpansade*, zijne oogen doorloopen de ganse aarde, om zich sterk te bewijzen aan de oogen, welker hart volkomen is tot hem; zij hebt hierin zottelijk gelouwd: want van nu af zullen oorlogen tegen u zijn.

10 Doch Assa werd toornig tegen den zinner, en leidde hem in het gevangenis, want hij was Assa eenigzins uit het volk ter zilver tijd.

11 En ziet, de geschiedissen van Assa, de eerste met de laatste, ziet, zij zijn beschreven in het boek der koningen van Juda en Israël.

12 Assa nu werd in het negen en dertigste jaar van zijn koninkrijk krank aan zijne vossen: tot op het hoogste toe was zijne krankheid; daartoe ook zocht hij den HEERRE niet in zijne krankheid, maar de medicijnmeesters.

13 Alzoze ontleep Assa met zijne vaderen; en hij stierf in het een en veertigste jaar zijner regering.

14 En zij begroeven hem in zijn graf, dat hij voor zich gezeven had in de stad Davids, en leidden hem op het bed, hetwelk hij gevind had met spoorijen, en dat van verscheidene soorten, naar apothekerskunst toebereid; en zij brandden over hem eene gansch groote branding.

HOOFDSTUK 17.

1 IN zijn zoon Jósafat werd koning in zijne plaats, en hij sterkte zich tegen Israël.

2 En hij leidde krijgsvolk in alle vaste steden van Juda, en leidde bezettingen in het land van Juda, en in de steden van Efraïm, die zijn vader Assa ingewonnen had.

3 En de HEERRE was met Jósafat; want hij wandelde in de vorige wegen zijns vaders Davids, en zocht de Raads niet.

4 Maar hij zocht den God zijns vaders, en wandelde in zijne geboden, en niet naar het doen van Israël.

5 En de HEERRE bevestigde het koninkrijk in zijne hand, en gansch Juda gaven Jósafat geschenken; en hij had rijkdom en eer in menigte.

6 En zijn hart verliet zich in de wegen des HEEREN; en hij nam verder de hoogten en de bosschen uit Juda weg.

7 In het derde jaar nu zijner regering zond hij tot zijne versten, tot Ben-chai, en tot Obedia, en tot Zecharja, en tot Netanjaël, en tot Michaja, opdat men zou leeren in de steden van Juda.

8 En met hen de Levieten, Semaja en Netanjaël, en Zebadja, en Asael, en Sotirammôth, en Jónathan, en Adonia, en Tobia, en Tôb-Adonia, de Levieten, en met hen de priesters Elisama en Joram.

9 En zij leerden in Juda, en het wetboek des HEEREN was bij hen; en zij gingen rondom in alle steden van Juda, en leerden onder het volk.

10 En eene verschrinking des HEEREN werd over alle koninkrijken der lander, die rondom Juda waren, dat zij niet krijden tegen Jósafat.

11 En van de Filistijnen brachten zij Jósafat geschenken met het overvloedig geld; ook brachten hen de Amoritien klein veen, zeven duizend en zeven honderd bokken, en zeven duizend en zeven honderd bokken.

12 Alzoze man Jósafat toe, en werd ten hoogste groot; daartoe bouwde hij in Juda burgten en schatsteden.

13 En hij had veel werke in de steden van Juda, en krijgslieden, kloeke helden in Jeruzalem.

14 Dit nu is zijne telling, naar de huizen duizenden: Adna de overste, en met hem waren drie honderd duizend kloeke helden.

15 Naast hem nu was de overste Jôhanan; en met hem waren twee honderd en tachtig duizend.

16 En naast hem was Amasia, de zoon van Gezeven had; en met hem waren twee honderd duizend kloeke helden.

17 En uit Benjamin was Eljada, een kloek held; en met hem twee honderd duizend, die met boog en schild gewapend waren.

18 En naast hem was Jósabat, en met hem waren honderd en tachtig duizend, ten krijge toegerust.

19 Deze waren in de dienst des konings; behalve dezegen, die de koning in de vaste steden door gansch Juda gezet had.

HOOFDSTUK 18.

1 JOSAFAT nu had rijkdom en eer in overvloed; en hij verzwaerde zich aan Achab.

2 En ten einde van eenige jaren toog hij af tot de runderen voor hem in menigte, en voor het volk, dat met hem was; en hij poorde hem aan, om op te trekken naar Ramoth in Gilead.

3 Want Achab, de koning van Israël, ziede tot Jósafat, den koning van Juda; zult gij met mij gaan, naar Ramoth in Gilead? En hij zeide tot hem: Zoo zal ik zijn, gelijk zij zijt, en gelijk uw volk ik, zal mijn volk zijn, en wij zullen met u zijn in dezen krijg.

4 Verder zeide Jósafat tot den koning van Israël: Vraag toch als bedien naar het woord des HEEREN.

5 Toen verzaderde de koning van Israël de profeten, vier honderd mannen, en hij zeide tot hen: Zullen wij tegen Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En zij zeiden: Trek op, want God zal een in de hand des konings zeyen.

6 Maar Jósafat zeide: Is hier niet noz een profeet des HEEREN, dat wij van hem vragen mogen?

7 Toen zeide de koning van Israël tot Jósafat: Er is nog één man, om door hem den HEERRE te vragen; maar ik haat hem, want hij profeteert over mij niets goeds, maar altijd kwaad; deze is Michas, de zoon van Jimla. En Jósafat zeide: De koning zegge niet alzoze.

8 Toen riep de koning van Israël eenen kamerdier, en hij zeide: Haal haastelijk Michas, den zoon van Jimla.

9 De koning van Israël nu en Jósafat, de koning van Juda, zaten elk op zijnen troon, bekleed met zwerse kledereis, en zij zaten op het plein, aan de deur der poort van Samaria; en al de profeten profeteerden in hunne tegenwoordigheid.

10 En Zefekia, de zoon van Kenania, had zich ijzeren hoornen gemaakt, en hij zeide: Zoo zegt de HEERRE: Met deze zult gij de Syriërs stooten, totdat gij hen gansch verdaan zult hebben.

11 En al de profeten profeteerden alzoze, zeggende: Trek op naar Ramoth in Gilead, en gij zult voorspoedig zijn, want de HEERRE zal hen in de hand des konings geven.

12 De lode nu, die bezwoeren was, om Michas te roepen, sprak tot hem, zeggende: Zie, de woorden der profeten zijn, uit éénen mond, spreek tot den koning; dat nu toch uw woord zij, gelijk als van eenen uit hen, en spreek het goede.

13 Doch Michas zeide: Zie waarachtig als de

HEERRE heeft, hetgeen mijn God zeggen zal, dat zal ik spreken!

14 Als hij tot den koning gekomen was, zoo zeide de koning tot hem: Michas; zullen wij naar Ramoth in Gilead ten strijde trekken, of zal ik het nalaten? En hij zeide: Trek op, en gijlieden zult voorspoedig zijn, want zij zullen in uwe hand gegeven worden.

15 En de koning zeide tot hem: Tot hoe vele reizen zal ik u bezweren, opdat gij tot mij niet spreket, dan de waarheid, in den naam des HEEREN?

16 En hij zeide: Ik zag het gansch Israël verstrooid op de bergen, gelijk schapen, die geen heder hebben; en de HEERRE zeide: Dezen hebben geen heder; een ieglijk keere weder naar zijn huis in vrede.

17 Toen zeide de koning van Israël tot Jósafat: Heb ik tot u niet gezegt? Hij zal over mij niets goeds, maar kwaad profeteren?

18 Verder zeide hij: Daarom hoort het woord des HEEREN: Ik zag den HEERRE, zittende op zijnen troon, en al het hemelische heil, staande aan zijne rechter, en zijne linkerhand.

19 En de HEERRE zeide: Wie zal Achab, den koning van Israël, overvreden, dat hij ontrike, en valle te Ramoth in Gilead? Daarna zeide Hij: Deze zegt aldus, en die zegt alzoze.

20 Toen kwam een geest voort, en stond voor het aangezigt des HEEREN, en zeide: Ik zal hem overvreden. En de HEERRE zeide tot hem: Waarachtig?

21 En hij zeide: Ik zal uitgaan, en een leugengeest zijn in den mond van al zijne profeten. En Hij zeide: Gij zult overvreden, en zult ook verzoeken; ga uit, en doe alzoze.

22 Nu dan, zie, de HEERRE heeft eenen leugengeest in den mond van deze uwe profeten gegeven, en de HEERRE heeft kwaad over u gesproken.

23 Toen trad Zefekia, de zoon van Kenania, toe, en sloeg Michas op het kinnebakken, en hij zeide: Door wat weg is de Geest des HEEREN van mij doorgaan, om u aan te spreken?

24 En Michas zeide: Zie, gij zult het zien aan dienneven daar, als zij zult gaan van kamer in kamer, om u te versterken.

25 De koning van Israël nu zeide: Neemt Michas, en brengt hem weder tot Amon, den overste der stad, en tot Joas, den zoon des konings;

26 En gijlieden zult zeggen: Zoo zegt de koning: Zet deeren in het gevangenis, en spiet hem met brood der bedruktheid, en met water der bedruktheid, totdat ik met vrede wederkom.

27 En Michas zeide: Indien gij eenigzins niet vrede wederkomt, zoo heeft de HEERRE door mij niet gesproken. Verder zeide hij: Hooft, gij volken altesgert?

28 Alzoze toog de koning van Israël, en Jósafat, de koning van Juda, op naar Ramoth in Gilead.

29 En de koning van Israël zeide tot Jósafat: Als ik mij versted heb, zal ik in den strijd komen, maar gij, trek uwe klederen aan. Alzoze verstedde zich de koning van Israël, en zij kwamen in den strijd.

30 De koning nu van Syrië had geboden aan de oversten der wagmen, die hij had, zeggende: Gijlieden zult niet strijden tegen kleinen noch grooten, maar tegen den koning van Israël alleen.

31 Het geschiedde dan, als de oversten der wagmen Jósafat zagen, dat zij zeiden: Die is de koning van Israël; en zij togen rondom hem, om hem te strijden; maar Jósafat riep, en de HEERRE hielp hem, en God wendde hem van hem af.

32 Want het geschiedde, als de oversten der wagmen zagen, dat het de koning van Israël niet was, dat zij van achter hem afkeerden.

33 Toen spande een man den boog in zijne eendrachtigheid, en schoot den koning van Israël tuschen de schoulen, en tuschen het pander, Toen zeide hij tot den voerman: Keer uwe hand om voer mij uit het roep, want ik ben verwond.

34 En de strijd nam op den siven dag toe, en de koning van Israël deed zich met den wapen staande houden tegenover de Syriërs, tot den avond toe; en hij stierf ter tijd, als de zón onderging.

HOOFDSTUK 19.

1 IN Jósafat, de koning van Juda, keerde met 24 vrede weder naar zijn huis te Jeruzalem.

2 En Jehu, de zoon van Hanani, de zinner, ging uit, hem te doen, en zeide tot den koning Jósafat: Zocht gij den goddeloos helpen, en die den HEERRE haatet, liefhebben? nu is daarom over u van het aangezigt des HEEREN groote toornigheid.

3 Evenwel goede dingen zijn bij u gevonden; want gij hebt de boschen uit het land weggedaan, en uw hart gericht, om God te zoeken.

4 Jósafat nu woonde te Jeruzalem; en hij toog wederom uit door het volk, van Berseba af tot het gebergte van Efraïm toe, en deed hen wederkeren tot den HEERRE, hunner vaderen God.

5 En hij stelde richter in het land, in alle vaste steden van Juda, van stad tot stad.

6 En hij zeide tot de richter: Ziet wat gij doet, want gij houdt het gericht niet den mensche, maar den HEERRE; en Hij is bij u in de zaak van het gericht.

7 Nu dan, de verschrinking des HEEREN zij op ulieden; neemt waar, en doet het; want hij den HEERRE, onzen God, is geen onrecht, noch aanspeling van personen, noch ontvanging van geschenken.

8 Daartoe stelde Jósafat ook te Jeruzalem levieten van de Levieten, en van de priesteren, en van de hoofden der vaderen van Israël, over het gericht des HEEREN, en over rechtschillen, als zij weder te Jeruzalem gekomen waren.

9 En hij gebod hen, zeggende: Doet alzoze in de vrees des HEEREN, met getrouwheid en met een volkomen hart.

10 En in alle geslacht, hetwelk van uwe broederen, die in hunne steden wonen, tot u zal komen, tuschen bloed en bloed, tuschen wet en gebod, en inzettingen en rechten, zoo vermaan hen, dat zij niet schuldig worden aan den HEERRE, en eene groote toornigheid over u, en over uwe broederen zij; doet alzoze, en gij zult niet schuldig worden.

11 En ziet, Amria, de hoofdpriester, is over u in alle zaak des konings; en Zebadja, de zoon van Imadi, de vorst van het huis van Juda, in alle zaak des konings; ook zijn de amblieden, de Levieten, voor u aangezigt; weest sterk en doet het, en de HEERRE zal met den goede zijn.

HOOFDSTUK 20.

1 HET geschiedde nu na dezen, dat de kinderen Aherabene benevens de Ammonieten, kwamen tegen Jósafat ten strijde.

2 Toen kwamen er, die Jósafat booschachten, zeggende: Daar komt eene groote menigte tegen u van eene zijde der zee, uit Syrië; en zie, zij zijn te Hazazon-thamar, hetwelk is Engodi.

3 Jósafat nu vreesde, en stelde zijn aangezigt, om den HEERRE te zoeken; en hij riep een vasten uit in ganche Juda.

4 En Juda werd vergrader, om van den HEERRE hulp te zoeken; ook kwamen zij uit alle steden van Juda, om den HEERRE te zoeken, en zij, dat zij van Israël stond in de gemeente van Juda en

Jeruzalem, in het huis des HEEREN, voor het nieuwe voorhof.
 6 En hij ziede: O HEERE, God onzer vaderen! zijt Gij niet die God in den hemel? Ja Gij zijt de Heerscher over alle koninkrijken der Heidenen; en in uwe hand is kracht en sterkte, zoodat niemand zich tegen U stellen kan.
 7 Hebt Gij niet, onze God! de inwoners dezes lands van voor het aangezigt van uw volk Israël verdreven, en dat aan het zaad van Abraham, uwen liefhebber, tot in ewigheid gegeven?
 8 Zij nu hebben daarin gewoond, en zij hebben U daarin een heilighouding gebouwd voor uwen naam, zeggende:
 9 Indien over ons eenig kwaad komt, het zwaard des oordeels, of pestilentie, of hongers, wij zullen voor dit huis, en voor uw aangezicht staan, dewijl uw naam in dit huis is; en wij zullen uit onzes benuauwheid tot U roepen, en Gij zult verhooren en verlossen.
 10 En nu, zie de kinderen Ammons, en Moab, en die van het eugebte Seir, door dewelken Gij Israël niet toeliet te trekken, als zij uit Egypteland toegen, maar zij woken van hen, en verdreegen hen niet.
 11 Zie dan, zij verdedden het ons, komende ons uit uwe erve, die Gij ons te erven gegeven hebt, te verdrijven.
 12 O onze God! zult Gij geen recht tegen hen oefenen? want in ons is geene kracht tegen deze groote menigte, die tegen ons komt, en wij weten niet, wat wij doen zullen; maar onze oogten zijn op U.
 13 En gansch Juda stond voor het aangezigt des HEEREN, ook hunne kinderen, hunne vrouwen en hunne zonen.
 14 Toen kwam de Geest des HEEREN, in het midden der gemeente, op Jahsiel, den zoon van Zecharia, den zoon van Benaja, den zoon van Jehiel, den zoon van Matthanja, den Leviet, uit de zonen van Asaf.
 15 En hij ziede: Merkt op, gheleed Juda, en zij inwoners van Jeruzalem, en zij koning Jozafat! alsoo zegt de HEERE tot u allen: Vreesst Gijlieden niet, en wordt niet ontzet van wege deze groote menigte; want de strijd is niet uwe, maar Gods.
 16 Trekt morgen tot hen af, ziet, zij komen op bij den oppang van zig; en zij zult hen vinden in het einde des dals, voor aan de woestijn van Jersel.
 17 Gij zult in dezen strijd niet te strijden hebben; stelt u zelven, staat en ziet het heil des HEEREN met u, o Juda en Jeruzalem! vrees niet, en ontzet u niet, gant morgen uit, hun tegen, want de HEERE zal met u wezen.
 18 Toen negde sich Jozafat met het aangezigt ter aarde; en gansch Juda en de inwoners van Jeruzalem vielen neder voor het aangezigt des HEEREN, aanbiddende den HEERE.
 19 En de Levieten uit de kinderen der Kabbathiten, en uit de kinderen der Korhathiten, stonden op, om den HEERE, den God Israels, met luider stem ten hoogste te prijzen.
 20 En zij maakten zich des morgens vroeg op, en togen uit naar de woestijn van Thekoa; en als zij uitlogen, stond Jozafat en ziede: Hooft mi, o Juda, en zij inwoners van Jeruzalem! geloof in den HEERE, uw God, zoo zult zij bevestigd worden; geloof aan zijne profeten, en zij zult voorspoedig zijn.
 21 Hij nu beradslaagde sich met het volk, en hij stelde den HEERE zangers, die de heilige Majesteit prijzen zonden, voor de toecruisten uitgaande en zeggende: Looft den HEERE, want zijne goedertierenheid is tot in ewigheid!
 22 Ter tijd nu, als zij aankwamen met een vreugdegeroep en lofzang, stiede de HEERE achteringen

tegen de kinderen Ammons, Moab, en die van het eugebte Seir, die tegen Juda gekomen waren; en zij werden geslagen.
 23 Want de kinderen Ammons en Moab stonden op tegen de inwoners van het eugebte Seir, om te verbaunen en te verdriegen; en als zij met de inwoners van Seir een einde gemaakt hadden, liepen zij de een den ander ten verdere.
 24 Als nu Juda tot den wachtoeren in de woestijn gekomen was, wandden zij zich naar de menigte; en ziet, het waren doode lichamen, liggende op de aarde, en niemand was ontkomen.
 25 Jozafat nu en zijn volk kwamen, om hunnen buit te rooven, en zij vonden bij hen in menigte, zoowel levende als doode lichamen, als kottelijk gevecht, en namen voor zich weg, totdat zij niet meer dragen konden; en zij roofden den buit drie dagen, want dies was veel.
 26 En op den vierden dag vergaderden zij zich in het dal van Bericha, want daar loofden zij den HEERE; daarom noemden zij den naam dieserzelve plaats het dal van Bericha, tot op dezen dag.
 27 Daarna keerden alle mannen van Juda en Jeruzalem weder, en Jozafat in de voorspste van hen, om wederom met hijdschap tot Jeruzalem te komen; want de HEERE had hen verblijd over hunne veldenden.
 28 En zij kwamen te Jeruzalem, met luften, en met harpen, en met trompetten, tot het huis des HEEREN.
 29 En er werd eene verctrakkende Gods over alle koninkrijken der landen, als zij hoorden, dat de HEERE tegen de vijanden van Israël gestreden had.
 30 Alsoo was het koninkrijk van Jozafat stil, en zijn God gaf hem rust rondom henen.
 31 Zoo regeerde Jozafat over Juda: hij was vijf en dertig jaren oud, als hij koning werd, en hij regeerde vijf en twintig jaren te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Aziba, eene dochter van Sihi.
 32 En hij wandelde in den weg van zijnen vader Asa, en hij week daarvan niet af, doende dat recht was in de oogen des HEEREN.
 33 Evenwel werden de hoogten niet weggenomen; want het volk had nog zijn hart niet geschenkt tot den God hunner vaderen.
 34 Het overige nu der geschiednissen van Jozafat, de eerste en de laatste, ziet, die zijn gescreven in de geschiednissen van Jehu, den zoon van Hanani, die men hem optekenen deed in het boek der koningen van Israël.
 35 Doech na dezen verzezelschape zich Jozafat, de koning van Juda, met Ahazia, den koning van Israel; die handelde goddelooslik in zijn doen.
 36 En hij verzezelschape sich met hem, om schepen te maken, om naar Tharsis te gaan; en zij maakten de schepen te Ezou-Göber.
 37 Maar Eliezer, de zoon van Dodava, van Marés, profeteerde tegen Jozafat, zeggende: Omdat zij u met Ahazia verzezelschape hebt, heeft de HEERE uwe werken verscheurd. Alsoo werden de schepen verbroken, dat zij niet konden naar Tharsis gaan.
HOOFDSTUK 21.
DAARNA ontstapen Jozafat met zijne vaderen, en werd begraven bij zijne vaderen in de stad Davids; en zijn zoon Joram werd koning in zijne plaats.
 2 En hij had broederen, Jozafats zonen, Azaria, en Jehiel, en Zecharia, en Amaria, en Michael, en Sefatja; deze allen waren zonen van Jozafat, den koning van Israel.
 3 En hun vader had hun vele gaven gegeven, van zilver, en van goud, en van kostelijken, met

vaste steden in Juda; maar het koninkrijk gaf hij Joram, omdat hij de eerstgeborene was.
 4 Als Joram tot het koninkrijk zijns vaders opgekomen was, en zich versterkt had, zoo doodde hij al zijne broederen met het zwaard, mitgaders ook eenige van de vorsten van Israel.
 5 Twee en dertig jaar was Joram oud, toen hij koning werd, en hij regeerde acht jaren te Jeruzalem.
 6 En hij wandelde in den weg der koningen van Israel, gelijk als het huis van Achab deed; want hij had de dochter van Achab tot eene vrouw; en hij deed dat kwaad was in de oogen des HEEREN.
 7 Doch de HEERE wilde het huis Davids niet verdriegen, om des verbonds wil, dat Hij met David gemaakt had; en gelijk als Hij gezegd had, hem en zijnen zonen te altes dage eene lamp te zullen geven.
 8 In zijne dagen vielen de Edomieten af van onder het gebied van Juda, en zij maakten over zich eene koning.
 9 Daarom toog Joram voort met zijne oversten, en al de wagunen met hem; en hij maakte z. l. des nachts op, en sloeg de Edomieten, die rondom hem waren, en de oversten der wagunen.
 10 Evenwel vielen de Edomieten af van onder het gebied van Juda, tot op dezen dag; toen ter zelve tijd viel Libna af van onder zijn gebied; want hij had den HEERE, den God zijner vaderen, verlaten.
 11 Ook maakte hij hoogten op de bergen van Juda; en hij deed de inwoners van Jeruzalem hooren, ja hij dreef Juda doortre.
 12 Zoo kwam een schrift tot hem van den profet Eisa, zeggende: Alsoo zegt de HEERE, de God van uwen vader David: Omdat zij in de wezen van uwen vader Jozafat, en in de wezen van Asa, den koning van Juda, niet gewaand't hebt;
 13 Maar hebt gewaand't in den weg der koningen van Israel, en in het Juda en de inwoners van Jeruzalem doen hoerren, achtervolgen het hoerren van het huis van Achab; en ook uwe broederen, van uw vaders huis, gedood hebt, die beter waren dan zij.
 14 Zie, de HEERE zal u plagen met eene groote plage aan uw volk, en aan uwe kinderen, en aan uwe vrouwen, en aan al uwe have.
 15 Gij zult ook in groote krankheden zijn, door de krankheid uwer ingewanden, totdat uwe ingewanden uitgaan van wege de krankheid, jaar op jaar.
 16 Zoo verwerkte de HEERE tegen Joram den geest der Filistijnen en der Arabieren, die aan de zijde der Moeren zijn.
 17 Die togen op in Juda, en braken daarin, en voerden alle have weg, die in het huis des konings gevonden werd, zelfs ook zijne kinderen, en zijne vrouwen; zoodat hem geen zoon overgelaten werd, dan Jozabab, de kleinste zijner zonen.
 18 En na dit alles plaagde hem de HEERE in zijne ingewand't met eene krankheid, daar geen genezen aan was.
 19 Dit geschiedde van jaar tot jaar, zoodat, wanneer de tijd van het einde der twee jaren uitging, zijne ingewanden met de krankheid uitgingen, dat hij aiterf van boose krankheden; en zijn volk maakte hem geene branding, als de branding zijner vaderen.
 20 Hij was twee en dertig jaren oud, als hij koning werd, en regeerde acht jaren te Jeruzalem; en hij ging henen zonder begerd te zijn; en zij begraven hem in de stad Davids, maar niet in de graven der koningen.
HOOFDSTUK 22.
IN de inwoners van Jeruzalem maakten Ahazia, den zoon van Joram, koning in zijne plaats;

want eene hende, die met de Arabieren in het leger gekomen was, had al de eersten gedood. Ahazia dan, de zoon van Joram, den koning van Juda, regeerde.
 2 Twee en veertig jaar was Ahazia oud, toen hij koning werd, en hij regeerde een jaar te Jeruzalem; en de naam zijner moeder was Athalia, eene dochter van Omri.
 3 Hij wandelde ook in de wezen van het huis van Achab; want zijne moeder was zijne raadgeefster, om goddelooslik te handelen.
 4 En hij deed dat kwaad was in de oogen des HEEREN, gelijk het huis van Achab; want zij waren zijne raadgevers, na den dood zijns vaders, hem ten verleve.
 5 Hij wandelde ook in hunnen raad, en toog henen met Joram, den zoon van Achab, den koning van Israel, tot den strijd tegen Hazael, den koning van Syrië, bij Ramoth in Gilead; en de Syriërs sloegen Joram.
 6 En hij keerde weder om zich te laten genezen te Jeruzel, want Ahia had worden, die men hem bij Rama geslagen had, als hij streed tegen Hazael, den koning van Syrië; en Azaria, de zoon van Joram, den koning van Juda, kwam af, om Joram, den zoon van Achab, te Jeruzel te bezien, want hij was krank.
 7 De verdeding nu van Ahazia was van God, dat hij tot Joram kwam; want als hij gekomen was, toog hij met Joram uit tot Jehu, den zoon van Nimsi, dewelken de HEERE gezald had, om het huis van Achab uit te roeijen.
 8 Zoo geschiedde het, als Jehu oordeel't uitvoerde tegen het huis van Achab, dat hij de vorsten van Juda en de zonen der broederen van Ahazia, die Ahazia dienste, vond, en die doodde.
 9 Daarna zocht hij Ahazia, en zij kregen hem, (want hij was verstoken in Samaria en zij bragten hem tot Jehu, en zij doodden hem, en begraven hem; want zij zelden: Hij is de zoon van Jozafat, die den HEERE met zijn gansche hart gezocht heeft. Zoo had het huis van Ahazia niemand, die kracht behield tot het koninkrijk.
 10 Toen Athalia, de moeder van Ahazia, zag, dat haar zoon dood was, zoo maakte zij zich op, en bracht al het koninklijke zaad van het huis van Juda om.
 11 Maar Jozabab, de dochter des konings, sijn Joas, den zoon van Ahazia, en stiel hem uit het midden van des konings zonen, die gedood werden, en zette hem en zijne voedster in eene slaapkamer; zoo verborg hem Jozabab, de dochter van Jozafat, (want zij was de zuster van Ahazia) voor Athalia, dat zij hem niet doodde.
 12 En hij was vijf en veertien jaren, als Athalia regeerde over het land.
HOOFDSTUK 23.
IN OCH in het zevende jaar versterkte sich Jozabab, den zoon van Jeroham, en Ismael, den zoon van Jehu, en Azaria, den zoon van Obed, en Micha, den zoon van Adia, en Elisaf, den zoon van Zichri, met zich in een verbond.
 2 Die togen om in Juda, en vernaderden de Levieten uit alle steden van Juda, en de hoedden der vaderen van Israel, en zij kwamen naar Jeruzalem.
 3 En de gansche gemeente maakte een te beand, in het huis Gods, met den koning; en hij ziede tot hen: Ziet, de zoon des konings zal koning zijn, gelijk als de HEERE van de zonen van David gesproken heeft.
 4 Dit is de zaak, die gij doen zult: een derde deel van u, die op den sabbat ingaan, van de priesteren en van de Levieten, zullen tot poorters der dorpen zijn;

overgeven ter beoering, ter verwoesting en ter aanfluiting, gelijk als zij niet met uwe oogen.
 9 Want ziet, onze vaders zijn door het zwaard gevallen; daartoe onze zonen, en onze dochteren, en onze vrouwen zijn daarom in gevangenis geweest.
 10 Nu is het in mijn hart een verbond te maken met den HEERE, den God Israels, opdat de hiltje zijns toorns van ons afkeere.
 11 Mijne zonen! weest nu niet traag; want de HEERE heeft u verkoren, dat zij voor zijn aangezicht staan zoudt, om Hem te dienen, en opdat zij Hem dienszamen en wiersokers zoudt wezen.
 12 Toen maakten zich de Levieten op, Mahathi, de zoon van Amasai, en Joel, de zoon van Azarja, van de kinderen der Koluhieten; en van de kinderen van Merari, Kia, de zoon van Abdi, en Azarja, de zoon van Jehohasi; en van de Gersonieten, Job, de zoon van Zimma, en Eden, de zoon van Joab;
 13 En van de kinderen van Eliazaf, Simri en Jeri; en van de kinderen van Asaf, Zecharia en Mattania.
 14 En van de kinderen van Heman, Jehiel en Simeel; en van de kinderen van Jeduthun, Semaja en Uzziel.
 15 En zij verzamelden hunne broeders, en bevestigden zich, en kwamen, naar het gebod des konings, door de woorden des HEEREN, om het huis des HEEREN te reinigen.
 16 Maar de priesteren gingen binnen in het huis des HEEREN, om dat te reinigen, en zij brachten uit in het voorhof van het huis des HEEREN al de onreinigheden, die zij in dien tempel des HEEREN vonden; en de Levieten namen ze op, om naar buiten uit te brengen, in de beek Kidron.
 17 Zij begonnen nu te heiligen op dien eersten der eerste maand, en op den achten dag der maand kwamen zij in het voorhuis des HEEREN, en heiligden het huis des HEEREN in acht dagen; en op den zestienden dag der eerste maand maakten zij een einde.
 18 Daarna kwamen zij binnen tot den koning Hizkia, en zelden: Wij hebben het gehele huis des HEEREN gereinigt, mitzolders het brandofferaltaris met al zijn gereedschap, en de tafel der toerusting met al haar gereedschap.
 19 Alle gereedschap ook, dat de koning Achar, onder zijn koninkrijk, door zijn overtreedens weggevoerd had, hebben wij bereid en geheiligd; en zie, zij zijn voor het altaar des HEEREN.
 20 Toen maakte zich de koning Jehizkia vroege op, en verzamelde de oversten der stad, en hij ging op in het huis des HEEREN.
 21 En zij brachten zeven varren, en zeven rammen, en zeven lammeren, en zeven gouden bokken ten zondoffer voor het koninkrijk, en voor het heiligdom, en voor Juda; en hij ziede tot de zonen van Ahron, de priesteren, dat zij die op het altaar des HEEREN zouden offeren.
 22 Zoo slagten zij de runderen, en de priesters ontvingen het bloed, en sprengden het op het altaar; en zij slagten ook de rammen, en sprengden het bloed op het altaar; insgelijks slagten zij de lammeren, en sprengden het bloed op het altaar.
 23 Daarna brachten zij de bokken bij, ten zondoffer, voor het aangezicht des konings en der gemeente, en zij leidden hunne handen op dezelve.
 24 En de priesteren slagten ze, en ontzondigden met dervolter bloed op het altaar, om verzoening te doen voor het gansche Israel; want de koning had dat brandoffer en dat zondoffer voor gansch Israel bewonden.
 25 En hij stelde de Levieten in het huis des HEEREN, met cimbalen, met luiten en harpen,

naar het gebod van Davyd, en van Gad, den ziener des konings, en van Nathan, den profet; want dit gebod was van de hand des HEEREN, door de hand zijner profeten.
 26 De Levieten nu stonden met de instrumenten van Davyd, en de priesters met de trompetten.
 27 En Hizkia beval, dat men het brandoffer op het altaar zou offeren; ter tijd nu, als dat brandoffer begon, begon het gezang des HEEREN met de trompetten en met de instrumenten van Davyd, den koning van Israel.
 28 De gansche gemeente nu boog zich weder, als men het gezang zong, en met trompetten trompette; dit alles totdat het brandoffer voleind was.
 29 Als men nu peesdelid had te offeren, bekten de koning en allen, die hij hem gevonden waren, en bozen zich neder.
 30 Daarna ziede de koning Jehizkia, en de oversten, tot de Levieten, dat zij den HEERE loven zoudten, met de woorden van Davyd en van Asaf, den ziener; en zij loofden tot blijdschap toe, op heiligen hunne hoorden, en bozen zich neder.
 31 En Jehizkia antwoorde, en zelde: Nu hebt zij twee handen den HEERE gevuld, treedt toe, en brengt slagtoffers en lofofferen tot het huis des HEEREN; en de gemeente bragt slagtoffers en lofofferen, en alle vrijwilligen van herten brandofferen.
 32 En het getal der brandofferen, die de gemeente bragt, was zeventig runderen, hondert rammen, twee honderd lammeren, deze allen den HEERE ten brandoffer.
 33 Nog waren der geheiligde dingen zes honderd runderen en drie duizend schapen.
 34 Doch van de priesteren waren er te weinig, en zij konden al den brandofferen de huid niet afstrekken; daarom hielpen hen hunne broeders, de Levieten, totdat het werk geëindigd was, en totdat de overste priesters zich gebelid hadden; want de Levieten waren reuter van hart, om zich te heiligen, dan de priesteren.
 35 En ook waren de brandofferen in menigte, met het vet der dankofferen, en met de drankofferen, voor de brandofferen; alsoo werd dedienst van het huis des HEEREN besteld.
 36 Jehizkia nu en al het volk verblifden zich over hetzegen God het volk voorbereid had; want deze zaak geschiedde laatlijk.

HOOFDSTUK 30

DAARNA zond Jehizkia tot het gansche Israel en Juda, en schreef ook brieven tot Efraim en Manasse, dat zij zouden komen tot het huis des HEEREN, te Jeruzalem, om den HEERE, den God Israels, pascha te houden.
 2 Want de koning had raad gebouwen met zijne oversten en de gansche gemeente te Jeruzalem, om het pascha te houden, in de tweede maand.
 3 Want zij hadden het niet kunnen houden te dierzelfer tijd, omdat de priesteren zich niet verzameld had te Jeruzalem.
 4 En deze zaak was rugt in de oogen des konings, en in de oogen der gansche gemeente.
 5 Zoo zielden zij nu, dat men eens stem door gansch Israel, van Ber-saba tot Dan, zou laten doornaan, opdat zij zouden komen, om het pascha den HEERE, den God Israels, te houden in Jeruzalem; want zij hadden het in lang niet gehouden, gelijk het geschreven was.
 6 De loopers dan gingen binnen met de brieven van de hand des konings en zijner vorsten, door gansch Israel en Juda, en naar het gebod des konings, zeggende: Gij kinderen Israels! bekeert u tot den HEERE, den God van Abraham, Izaak en Israel, zoo zal Hij zich keeren tot de ontcomenen,

die alleden overgebleven zijn uit de hand der koningen van Assyrië.
 7 En zijt niet als uwe vaders en als uwe broeders, die tegen den HEERE, den God hunner vaders, overtreeden hebben; waarom Hij hen tot verwoesting overgegeven heeft, gelijk als gij ziet.
 8 Verhardt nu uwer nek niet, gelijk uwe vaders; geeft den HEERE de hand, en komt tot zijn heiligdom, hetwelk Hij gebelid heeft tot in eeuwigheid, en dient den HEERE, uwen God, zoo zal de hiltje zijns toorns van u afkeeren.
 9 Want als gij u bekeert tot den HEERE, zullen uwe broeders en uwe kinderen barmhartigheid vinden voor het aangezicht derzegen, die hen gezangen hebben, zoosd zij in dit land zullen wederkomen; want de HEERE, uw God, is zedig en barmhartig, en zal het aangezicht van u niet afwenden, zoo gij u tot Hem bekeert.
 10 Zoo gingen de loopers door, van stad tot stad, door het land van Efraim en Manasse, tot Zebulon toe, doch zij belichten hen, en bespitten hen.
 11 Evenwel verootmoedigden zich sommigen van Aser, en Manasse, en van Zebulon, en kwamen te Jeruzalem.
 12 Ook was de hand Gods in Juda, hun eenheid hart gevende, dat zij het gebod des konings en der vorsten deden, naar het woord des HEEREN.
 13 En te Jeruzalem verzamelde zich veel volks, om het feest der ongezuurde broeders te houden, in de tweede maand, eens zeer groote gemeente.
 14 En zij maakten zich op, en namen de altaren weg, die te Jeruzalem waren; daartoe namen zij alle rooktuig weg, hetwelk zij in de beek Kidron wierpen.
 15 Toen slagten zij het pascha, op den veertiensten der tweede maand; en de priesters en de Levieten waren bechaamd geworden, en hadden zich gebelid, en hadden brandofferen gebragt in het huis des HEEREN.
 16 En zij stonden in hunnen stand, naar hunne wijze, naar de wet van Mozes, dat aensende uit de hand der Levieten.
 17 Want eens menigte was in die gemeente, die zich niet gebelid hadden; daaron waren de Levieten over de slagtting der paschammeren, voor iedereen, die niet rein was om die den HEERE te heiligen.
 18 Want eens menigte des volks, velen van Efraim en Manasse, Issacharen Zebulon, hadden zich gereinigt, maar aten het pascha, niet gelijk geschreven is. Doch Jehizkia bad voor hen, zeggende: De HEERE, die goed is, make verzoening voor dien.
 19 Wie zijn gansche hart aert heeft, om God den HEERE, den God zijner vaders, te zoeken, hoewel niet naar de reinigheid des heiligdoms.
 20 En de HEERE verhoorde Jehizkia, en heilde het volk.
 21 Zoo heilden de kinderen Israels, die te Jeruzalem gevonden werden, het feest der ongezuurde broeders, zeven dagen, met groote blijdschap. De Levieten nu en de priesteren prezen den HEERE, die op dag, met sterkluidende instrumenten des HEEREN.
 22 En Jehizkia sprak naar het hart van alle Levieten, die verstant hadden in de goede letuuls des HEEREN; en zij aten de offerenden des gezeten hoogtijds zeven dagen, offerende dankofferen, en lovende den HEERE, den God hunner vaders.
 23 Als nu de gansche gemeente raad gebouwen had, om andere zeven dagen te houden, heilden zij nog zeven dagen met blijdschap.
 24 Want Jehizkia, den God van Juda, gaf de

gemeente duizend varren en zeven duizend schapen; en de vorsten gaven de gemeente duizend varren en tien duizend schapen; de priesters nu heilden zich in menigte gebelid.
 25 En de gansche gemeente van Juda verblifde zich, mitzolders de priesteren en de Levieten, en die gansche gemeente derzegen, die uit Israel gekomen waren; ook de vreemdelingen, die uit het land van Israel gekomen waren, en die in Juda woonden.
 26 Zoo was er groote blijdschap te Jeruzalem; want van die dagen van Salomo, den zoon van Davyd, den koning van Israel, was dewijls in Jeruzalem niet geweest.
 27 Toen stonden de levietische priesteren op, en zeventien het volk; en hunne stem werd gehoord, want hun gebod kwam tot zijne heilige woning in den hemel.

HOOFDSTUK 31

ALS zij nu dit alles voleind hadden, togen alle Israëlieten, die er gevonden werden, uit, tot de steden van Juda, en braken de ongeprigte bosschen, en hieuen de bosschen af, en verspen de hoogten en de altaren af, mit gansch Juda en Benjamin, ook in Efraim en Manasse, totdat zij alles te niet gemaakt hadden; daaron keerden al de kinderen Israels weder, een ieder tot zijne bezitting, in hunne steden.
 2 En Hizkia bestelde de verdelingen der priesteren en der Levieten, naar hunne verdelingen, een ieder naar zijne dienst, de priesters en de Levieten tot het brandoffer en tot de dankofferen, om te dienen, en om te loven, en om te prijzen in de poort van de legers des HEEREN.
 3 Ook het deel des konings van zijne have tot de brandofferen, tot de brandofferen des morgens en des avonds, en de brandofferen der sabbaten, en der nieuwe maanden, en der gezette hoogtijden; gelijk geschreven is in de wet des HEEREN.
 4 En hij ziede tot het volk, tot de invouers van Jeruzalem, dat zij het deel der priesteren en Levieten geven zoudten, opdat zij versterkt moesten worden in de wet des HEEREN.
 5 Toen nu dat woord uittraf, brachten de kinderen Israels vele eerstelingen van koren, most, en olie, en honig, en van al de inkomsten des velds; ook brachten zij de heidenen van alles in het menigte.
 6 En de kinderen van Israel en Juda, die in de steden van Juda woonden, brachten ook heidenen der runderen en der schapen, en tienden der heilige dingen, die den HEERE, hunnen God, gebelid waren, en maakten vele hoopen.
 7 In de derde maand bezonnen zij den grond van die hoopen te leggen, en in de zevende maand vollieden zij.
 8 Toen nu Jehizkia en de vorsten kwamen en die hoopen zagen, zegenden zij den HEERE, en zijn volk Israel.
 9 En Jehizkia ondervraagde de priesteren en de Levieten aangaande die hoopen.
 10 En Azaria, de hoofdpriester van het huis van Zadok, sprak tot hem en zelde: Van dat men deze heffing begonnen heeft tot het huis des HEEREN te brengen, is er te eten geweest en verzadigt te worden, ja over te houden tot overvloed toe; want de HEERE heeft zijn volk verzegend, zoosd dat deze veelheid overgebleven is.
 11 Toen zelde Jehizkia, dat men kameren aan het huis des HEEREN bereiden zou; en zij bereiden ze.
 12 Daarna brachten zij die heffing, en de tienden, en de geheiligde dingen, in getrouwheid, en daaroer was Chonaja, de Leviet, overste, om Simeel, zijn broeder, de tweede.
 13 Maar Jehiel, en Azaria, en Nahath, en A'sabel,

en Jerimoth, en Jozabab, en Elief, en Miniamin, en Mahath, en Benaja, waren opstellers, onder de hand van Chunanja en Simen, zijnen broeder, door het bevel van den koning Jehizkia en van Azaria, den overste van het huis Gods.

14 En Kore, de zoon van Jimna, de Leviet, de poortier tegen het oosten, was over de vrijwillige gaven Gods, om het befoel der HEEREN en het allerheiligste uit te deelen.

15 En aan zijne hand waren Eden, en Miniamin, en Josa, en Semaja, Amaria, en Sechanja, in de stad steden der priesteren, met getrouwe heid, om aan hunne broeders in de verdelingen, zoowel aan de kleinen als de grooten, uit te deelen.

16 Benevens die gestede waren in het geslacht register der mannespersonen, drie jaren oud en daarboven allen, die in het huis des HEEREN gingen, tot het dagelijkse werk op eiken dag, voor hunne dienst, in hunne wachten, naar hunne verdelingen.

17 En met die gestede waren in het geslachtregister der priesteren, naar het huis hunner vaderen, ook de Levieten van twintig jaren oud en daarboven, in hunne wachten, naar hunne verdelingen.

18 Ook tot de geslachtroeping met al hunne kinderens, hunne vrouwen, en hunne zonen, en hunne dochteren, door de gansche gemeente; want zij hadden zich in hun angst te heilighheid schuldig.

19 Ook waren onder de kinderen van Amon, de priesteren, op de velden der voorsteden hunner steden, in elke stad, mannen, die met namen uitgedrukt waren, om aan alle mannespersonen onder de priesteren, en aan allen, die in het geslachtregister onder de Levieten gestede waren, deelen te geven.

20 En alsoo deed Jehizkia in geheel Juda; en hij deed dat goed, en recht, en waarsachtig was, voor het aangezicht des HEEREN, zijns Gods.

21 En in alle werk, dat hij begon in de dienst van het huis Gods, en in de wet en in het gebod, om zijnen God te zoeken, deed hij met zijn gansche hart, en had voorspoed.

HOOFDSTUK 32.

1 Na deze geschiednissen en derzever bevestiging, kwam Sanherib, de koning van Assyrië, en toog in Juda, en legde zich tegen de vaste steden, en dacht ze tot zich af te scheuren.

2 Jehizkia nu zielede, dat Sanherib kwam, en zijn aangezicht was tot den krig tegen Jeruzalem.

3 Zoo hield hij raad met zijne vorsten en zijne heiden, om de fonteinwateren te stoppen, die buiten de stad waren; en zij hielpen hem.

4 Want veel volks werd vergaderd, dat al de fontein stopte, mitzondere de boek, die door het midden des lands henen vloede, zeggende: Waarom zonden de koningen van Assyrië komen, en veel waters vlieden?

5 Zoo versterkte hij zich, en bouwde den geheelen muur op, die gebroken was, dien hij optrok tot aan de torens, met eenen anderen muur daarboven, en hij versterkte Millo in de stad Davids; en hij maakte gewer en schilden in menigte.

6 En hij stelde krijsoversten over het volk, en hij vergaderde hen tot zich in de straat der stadpoort, en sprak naar hun hart, zeggende:

7 Zijt sterk en hebt eenen goeden moed, vrees niet en ontzet u niet, voor het aangezicht der koningen van Assyrië, noch voor het aangezicht der gansche menigte, die met hem is; want met ons is er meer, dan met hem.

8 Met hem is een vleeschelijke arm, maar met ons is de HEERE, onze God, om ons te helpen en om onze krijgen te krijgen. En het volk steunde

op de woorden van Jehizkia, den koning van Juda.

9 Na dezen zond Sanherib, de koning van Assyrië, zijne knechten naar Jeruzalem, doch hij zelf was voor Lachis, en al zijne heerschappij met hem tot Jehizkia, den koning van Juda, en tot het gansche Jaa, dat te Jeruzalem was zeggende: 10 Zoo zect Sanherib, de koning van Assyrië: Waarop vertrouwt gij, dat gij te Jeruzalem blijft in de vesting?

11 Bult u Jehizkia niet op, dat hij u overgeve, om door hongre en door dorst te sterven, zeggende: De HEERE, onze God, zal ons uit de hand des konings van Assyrië redden?

12 Heeft niet dezelve Jehizkia zijne hoopen en zijne altaren weggenomen, en tot Juda en tot Jeruzalem gesproken, zeggende: Voor het eestige altaar zult gij u nederbuigen, en daarop rooken?

13 Weet gij niet, wat ik gedaan heb, en mijne vaderen aan alle volken der landen? Hebben de goden van de natien dieser landen hun hand enigzins kunnen redden mit mijne hand?

14 Wie is er onder alle goden derzever natien, God u uit mijne hand zou kunnen redden?

15 Nu dan, dat Jehizkia alledens niet bedreege, en dat hij u op zulk eene wijze niet opruie, en koninkrijk heeft zijn volk uit mijne hand, en mijner vaderen hand kunnen redden; hoe wet te min zal uw God u uit mijne hand kunnen redden?

16 Daar toe spraken zijne knechten noch meer tegen God, den HEERE, en tegen zijnen knecht Jehizkia.

17 Ook schreef hij brieven, om den HEERE, den God Israëls, te loonen, en om tegen Hem te spreken, zeggende: Gelijc de goden van de natien der landen, die hun volk uit mijne hand niet gered hebben, alzo zal de God van Jehizkia zijn volk uit mijne hand niet redden.

18 En zij riepen met luider stem, in het Joodsch, tegen het volk van Jeruzalem, dat op den muur was, om die berreesd te maken en die te beroeren, opdat zij de stad moesten innemen.

19 En spraken van den God van Jeruzalem, als van de goden der volken der aarde, een werk van menschenhanden.

20 Maar de koning Jehizkia en de profet Jesaja, de zoon van Amoz, baden daartegen, en zij riepen naar den hemel.

21 En de HEERE zond eenen engel, die alle strijdbare heiden, en vorsten, en oversten in het leger des konings van Assyrië verdelde. Zoo is hij met schaamte des aangezigts in zijn land wedergekeert; en al hi in het huis zijns gods ingegaan was, zoo velden hem daar met het zwaard, die uit zijn lijf voortgekomen waren.

22 Alsoo verliete de HEERE Jehizkia en de inwoners van Jeruzalem, uit de hand van Sanherib, den koning van Assyrië, en uit de hand van allen; en hij geleedde hen roosden heen.

23 En velen brachten geschenken tot den HEERE te Jeruzalem, en kostelijheden tot Jehizkia, den koning van Juda, zoodat hij daarna voor de oogen van alle Heidenen verheven werd.

24 In die dagen werd Jehizkia krank tot stervens toe, en hij bad tot den HEERE. Die sprak tot hem, en hij gaf hem een wonderwerk.

25 Maar Jehizkia deed geen verzuimen, naar de weldaad aan hem geschied, dewijl zijn hart verheven werd; daarom werd over hem, en over Juda en Jeruzalem eene groote toornigheid.

26 Doch Jehizkia verootmoedigde zich om de verhooffing zijns harten, hij en de inwoners van Jeruzalem, zooda de groote toornigheid e

HOOFDSTUK 33.

1 Manasse was twaalf jaren oud, als hij koning werd, en regerde vijf en vijftig jaren te Jeruzalem.

2 En hij deed dat kwaad was in de oogen des HEEREN, naar de gruwelen der Heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls uit de bezitting verdreven had.

3 Want hij bouwde de hoogten weder op, die zijn vader Jehizkia afgebroken had, en rigtte den Baalaltaren op, en maakte boschen, en hoogte zich weder voor al het heid des heidens, en diende ze; en hij bouwde altaren in het huis des HEEREN, van hetwelk de HEERE gezegd had: Te Jeruzalem zal mijn naam zijn tot in eeuwigheid.

4 Daartoe bouwde hij altaren voor al het heid des heidens, in beide de voorhoven van het huis des HEEREN.

5 En hij deed zijne zonen door het vuur gaan, in het dal des zoons van Hinom, en pleegde guichehrij, en gaf op vogelschiet acht, en tooverde; en hij stelde waarzeggers en diveliskunstenners; en hij deed zeer veel kwads in de oogen des HEEREN, om Hem tot toorn te verrekken.

6 Hij stelde ook de geijkenis van een gesmeden beeld, die hij gemaakt had, in het huis Gods, van hetwelk God gezegd had tot David en tot zijnen zoon Salomo: In dit huis, en te Jeruzalem, dat Ik uit alle stammen van Israel verkoren heb, zal Ik mijn naam zetten tot in eeuwigheid.

7 En Ik zal den voet van Israel niet meer doen wijken van het land, dat Ik twee vaderen besteld heb; allemlijk zoo zij waarsamen te doen, al betegen Ik hun geboden heb, naar de gansche wet, en inzettingen, en regten, door de hand van Mozes.

8 Zoo deed Manasse Juda en de inwoners van Jeruzalem dwaalen, dat zij erger deden dan de Heidenen, die de HEERE voor het aangezicht der kinderen Israëls verdelgd had.

9 De HEERE sprak wel tot Manasse en tot zijn volk, maar zij merkten daar p=ot on.

HOOFDSTUK 34.

1 Manasse was acht jaren oud, toen hij koning werd, en regerde een en dertig jaren te Jeruzalem.

2 En hij deed dat recht was in de oogen des HEEREN, en wandelde in de wegen van zijnen vader David, en week niet af ter rechter noot ter linkerhand.

3 Want in het achtste jaar zijner regering, toen hij nog een jonkling was, begon hij den god zijns vaders Iovita te zoeken; en in het twaalfde jaar begon hij Juda en Jeruzalem van de hoogten en de boschen, en de gesmeden en de gegoten beelden te reinigen.

4 En men brak voor zijn aangezicht af de altaren der Puals; en de zonnebelden, die omhoo

21 Daarom bragt de HEERE over hen de krijsoversten, die de koning van Assyrië had, dewelke Manasse gevangen namen onder de doornen; en zij bonden hem met twee koperen ketenen, en vorderen hem naar Babel.

22 En als hi hem beaanwde, had hij het aangezicht des HEEREN, zijns Gods, ernstelijk aan, en vermederde zich zeer voor het aangezicht van den God zijner vaderen.

23 En bad Hem; en Hij liet zich van hem verholden, en hoorde zijne smeeking, en Hij bract hem weder te Jeruzalem, in zijn koninkrijk. Toen kende Manasse, dat de HEERE God is.

24 En na dezen bouwde hij den buitennuur aan de stad Davids, aan de westzijde van Gihon in het dal, en tot den ingang van de Vieschpoort, en omsingelde Gihon, en verliet dien zeer; hij leide ook krijsoversten in alle vaste steden van Juda.

25 En hij nam de vreesde goden en die selkjenis uit het huis des HEEREN weg, mitzondere al de altaren, die hij gebouwd had, op den berg van het huis des HEEREN; en te Jeruzalem; en hij wierp ze buiten de stad.

26 En hij rigtte het altaar des HEEREN toe, en offerde daarop dankofferen en loofferen, en ziede tot Juda, dat zij den HEERE, den God Israëls, dienen zouden.

27 Maar het volk offerde nog op de hoogten, hoewel den HEERE, hunnen God.

28 Het overige nu der geschiednissen van Manasse, en zijn gebod tot zijnen God, ook de woorden der zingers, die tot hem gesproken hebben in den naam van den HEERE, den God Israëls, ziet, die zijn in de geschiednissen der koningen van Israel.

29 En zijn gebod, en hoe zich God van hem heeft laten verholden, ook al zijne zonden, en zijne overtreding, en de plianten, waarop hij hoogten gebouwd, en boschen en gesmede beelden gestede heeft, eer hij vernederd werd, ziet, dat is beschreven in de woorden der zingers.

30 En Manasse ontliet met zijne vaderen, en zij begroeven hem in zijn huis; en zijn zoon Amoz werd koning in zijne plaats.

31 Amon was twee en twintig jaren oud, als hij koning werd, en regerde twee jaren te Jeruzalem.

32 En hij deed dat kwaad was in de oogen des HEEREN, gelijk als zijn vader Manasse gelear had; want Amon offerde al den gesmeden beelden, die zijn vader Manasse gemaakt had, en diende ze.

33 Maar hij vermederde zich niet voor het aangezicht des HEEREN, gelijk Manasse, zijn vader, zich vermederd had, maar deze Amon vermederde vulligde de schuld.

34 En zijne knechten maakten eene verbändenis tegen hem, en doodden hem in zijn huis.

35 Maar het volk des lands sloeg heen allen, die de verbändenis tegen den koning Amon gemaakt hadden; en het volk des lands maakte zijnen zoon Josia koning in zijne plaats.

4 En zij hielden het feest der loofzuiten, gelijk geschreven is, en zij offerden brandofferen dag bij dag in getal, naar het recht, van elk dagelijks op zijnen dag.

5 Daarna ook het gedurig brandoffer, en van de nieuwe maanden, en van alle gezette hoogtijden des HEEREN, die geëhrd waren; ook van een' leeder, die eenen vrijwillige offerande den HEEREN vrijwilliglijk offerde.

6 Van den eersten dag af der zevende maand begonnen zij den HEEREN brandofferen te offeren; doch de grond van den tempel des HEEREN was niet gelegd.

7 Zoo gaven zij geld aan de bouwers en werkmeeesters, ook spijze en drank, en olie aan de Zidoniërs en aan de Tyrionen, om cederhout van den Libanon te brengen aan de zee naar Jafa, naar de verquanning van Kores, koning van Perzië, aan hem.

8 In het tweede jaar nu hunner aankomst ten huize Gods te Jeruzalem, in de tweede maand, begonnen Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Jéna, de zoon van Jozadak, en de overige hunner broeders, de priesters en de Levieten, en allen, die uit de gezantschap te Jeruzalem gekomen waren; en zij stelden de Levieten, van twintig jaren oud en daarboven, om opzigt te nemen over het werk van des HEEREN huis.

9 Toen stond Jéna, zijne zonen en zijne broeders, en Kadmiel met zijne zonen, kinderen van Juda, als een man, om opzigt te hebben over degenen, die het werk deden aan het huis Gods, met de zonen van Henadad, hunne zonen en hunne broeders, en de Levieten.

10 Als nu de bouwlieden den grond van des HEEREN tempel lelden, zoo stelden zij de priesteren, aangekled zijnde, met trompetten, en de Levieten, Aasaf zonen, met cimbalen, om den HEEREN te loven, naar de instelling van David, den koning van Israël.

11 En zij zongen mij beerten, met den HEEREN te loven en te danken, dat Hij goetlijk is, dat zijne weldadigheid tot in eeuwigheid is over Israël. En het volk juichte met groot gejuich, als men den HEEREN loofde over de grondlegging van het huis des HEEREN.

12 Maar vele van de priesteren, en de Levieten, en hoeders der vaderen, die oud waren, die het eerste huis gezien hadden, dit huis in zijne grond, leegte voor hunne oogen zijnde, werden met luidder stem; maar velen verlieden de stem met gejuich en met vreugde.

13 Zoodat het volk niet onderkende de stem van het gejuich der vreugde, van de stem des geweens van het volk; want het volk juichte met groot gejuich, dat de stem tot van verre gehoord werd.

HOOFDSTUK 4.

TOEN nu de wederpartijders van Juda en Benjamin hoorden, dat de kinderen der gevangenis den HEEREN, den God Israëls, den tempel bouwden:

2 Zoo kwamen zij aan tot Zerubbabel, en tot de hoofden der vaderen, en zeiden tot hen: Laat ons niet uilieden bouwen, want wij zullen uwen God zoeken, gelijk zij deden; ook hebben wij Hem grootlied sinds de dagen van Ezar Hakhon, den koning van Assur, die ons herwaarts heeft doen optrekken.

3 Maar Zerubbabel, en Jéna, en de overige hoofden der vaderen van Israël zeiden tot hen: Het betaamt niet, dat zij hielden en wij onzen God een huis bouwen; maar wij alleen zullen het den HEEREN, den God Israëls, bouwen, gelijk als de koning Kores, koning van Perzië, onsgeboden heeft.

4 En overal maakte het volk des lands de handen des volks van Juda slap, en verstoorden hen in het bouwen.

5 En zij bundden tegen hen raadlieden, om hunnen raad te vernietigen, al de dagen van Kores, koning van Perzië, tot aan het koningrijk van Darius, den koning van Perzië.

6 En onder het koningrijk van Ahasvros, in het begin zijns koningrijks, schreven zij eene aanv'klacht tegen de inwoners van Juda en Jeruzalem.

7 En in de dagen van Artahabasta, schreef Blisam, Mithredath, Taheel, en de overigen van zijn gezelschap, aan Artahabasta, koning van Perzië; en de schrift des briefs was in het Syrisch geschreven, en in het Syrisch uitgeleed.

8 Rehun, de kanselier, en Simai, de schrijver, schreven eenen brief tegen Jeruzalem, aan den koning Artahabasta, op deze manier:

9 Toen Rehun, de kanselier, en Simai, de schrijver, en de overigen van hun gezelschap, de Dinnieten, de Afarsachtieten, de Tarpelieten, de Abarsieten, de Archevieten, de Babyloniters, de Susacnieten, de Dehavieten, de Elanieten;

10 En de overige volken, die de groote en vermaarde Ahasvur heeft vervoerd en doen wonen in de stad van Samaria, ook de overigen, aan deze zijde der rivier, en op zulken tijd.

11 Dit is een afschrift des briefs, dien zij hem, aan den koning Artahabasta, zonden: Uwe knechten, de mannen aan deze zijde der rivier, en op ziken tijd.

12 Den koning zij bekend, dat de Joden, die van u zijn opgetogen, tot ons gekomen zijn te Jeruzalem, bouwende die rebelle en die dooze stad, waarvan zij de muren vortrokken, en de fondamenten zamenveogen.

13 Zoo zij nu den koning bekend, Indien dezelve stad zal worden opgebouwd, en de muren voltrokken, dat zij den cijn, oeden inpost, en tol niet zullen geven, en zij zult aan de Inkomsten der koningens schade aanbrengen.

14 Nu, omdat wij salaris uit het paleis trekken, en het ons niet betaamt des koninga oer te zien; daarom hebben wij gezonden, en dit den koning bekend gemaakt:

15 Opdat men zoeken in het boek der kronijken uwer vaderen, zoo zult zij vinden in het boek der kronijken, en weten, dat dezelve stad eene rebelle stad geweest is, en den koningen en landschappen schade aanbrengende, en dat zij daarbinnen afval geslicht hebben, van oude tijden af; daarom is dezelve stad verwoest.

16 Wij maken dan den koning bekend, dat, zoo dezelve stad zal worden opgebouwd, en hare muren voltrokken, zij daarvoor geen deel zult hebben aan deze zijde der rivier.

17 De koning zond antwoord aan Rehun, den kanselier, en Simai, den schrijver, en de overigen van hunne gezelschappen, die te Samaria woonden; mitzanders aan de overigen aan deze zijde der rivier aldus: Vrede, en op zulken tijd.

18 De brief, dien zij aan ons geschikt hebt, is dusdijlik voor mij gelezen.

19 En als van mij bevel gegeven was, hebben zij gezocht en gevonden, dat dezelve stad zich van oude tijden af tegen de koningen heeft verheven, en rebelle en afval daarin geslicht is.

20 Ook zijn er maagtie koningen geweest over Jeruzalem, die geboers hi hebben overal aan gemaakte zijde der rivier; en hun is cijn, oude inpost en tol gegeven.

21 Groot dan nu bevel, om dezelve mannen te beletten, dat dezelve stad niet opgebouwd worde, totdat van mij bevel zal worden gegeven.

22 Weest gewaarheid, een feil in dezen te bespaa; waarom zou het verderf tot schade der koningen aanwassen?

23 Toen, van dat het afschrift des briefs van den koning Artahabasta voor Rehun, en Simai, den schrijver, en hunne gezelschappen gelezen was, toegen zij in haast naar Jeruzalem tot de Joden, en beletten hen met arm en geweld.

24 Toen hield het werk op van het huis Gods, die te Jeruzalem moest, ja het hield op tot in het tweede jaar van het koningrijk van Darius, den koning van Perzië.

HOOFDSTUK 5.

HAGGAI nu, de profet, en Zacharia, de zoon van Idho, profeten, profeteerden tot de Joden, die in Juda en te Jeruzalem waren; in den naam des Gods van Israël profeteerden zij tot hen.

2 Toen maakten zich op Zerubbabel, de zoon van Sealthiel, en Jéna, de zoon van Jozadak, die te Jeruzalem woonde; en met hen de profeten Gods, die hen ondersteunden.

3 Te dien tijd kwam tot hen Thathnai, de landvoogd aan deze zijde der rivier, en Sthar-Bornal, en hun gezelschap, en zeiden aldus tot hen: Wie heeft uilieden bevel gegeven dit huis te bouwen, en dezen muur te voltrekken?

4 Toen zeiden wij aldus tot hen, en welke de namen waren der mannen, die dit gebouw bouwden.

5 Doch het oog huns Gods was over de ousten der Joden, dat zij hun niet beletten, totdat de zaak aan Darius kwam, en zij aldaar daarover eenen brief wederbrachten.

6 Afschrift des briefs, dien Thathnai, de landvoogd aan deze zijde der rivier, met Sthar-Bornal en zijn gezelschap, de Afarsachtieten, die aan deze zijde der rivier waren, aan den koning Darius zonden.

7 Zij zonden een verhaal aan hem: en daarin was aldus geschreven: Den koning Darius zij alle vrede.

8 Den koning zij bekend, dat wij getogen zijn naar het landchap Juda, ten huize des grooten Gods, hetwelk getoooid wordt met groote steenen, en het hont wordt geëld in de wanden: en datzelve werk wordt ras gedaan, en gaat voorspoedig.

9 Toen hebben wij dezelve ousten gevraagd, en aldus tot hen gezegd: Wie heeft uilieden bevel gegeven dit huis te bouwen, en dezen muur te voltrekken?

10 Wilders hebben wij hun ook hunne namen geëeld, onder hen zijn:

11 En zij hebben ons dusdanig antwoord wedergegeven, zeggende: Wij zijn knechten van den God des hemels en der aarde, en bouwen het huis, dat vele jaren vóór dezen is gebouwd geweest; want een groot koning van Israël had het gebouwd en voltrokken.

12 Maar nu dat onze vaders den God des hemels hadden vertoerd, heeft Hij hen gegeven in de hand van Nebukadnazar, den koning van Babel, den Chaldeer; dewelke dat huis heeft vernield, en het volk naar Babel weggevoerd.

13 Doch in het eerste jaar van Kores, koning van Babel, heeft de koning Kores bevel gegeven dit huis Gods te bouwen.

14 Ja de vaten van Gods huis, welke van goud en silber waren, die Nebukadnazar uit den tempel, die te Jeruzalem was, had weggenomen en dezelve te Babel, heeft de koning Kores uitgehaald uit den tempel van koning Kores, uitgehaald uit den tempel van koning Kores, en zij zijn gegeven aan eenen, wiens naam was Seshazar, dien hij tot landvoogd had gesteld.

15 En hij zeide tot hem: Neem deze vaten, ga ze afvoeren in den tempel, die te Jeruzalem is, en laat het huis Gods gebouwd worden op zijne plaats.

16 Toen kwam dezelve Seshazar, hij leidde de fondamenten van het huis Gods, die te Jeruzalem moest; en er is van toen af tot nu toe gebouwd, doch niet voltooid.

17 Zoo het dan nu den koning goeddunkt, laat er gezocht worden in het schatuis des konings aldaar, dat te Babel is, of het zij, dat een bevel van den koning Kores gegeven zij, om dit huis Gods te Jeruzalem te bouwen; en dat men des konings bevel hierrant tot ons zende.

HOOFDSTUK 6.

TOEN gaf de koning Darius bevel; en zij zochten in de kassadien, waar de schatten waren weggelegd, in Babel.

2 En te Achmetha, in de burgt, die in het landschap Medis is, werd een rol gevonden; en daarin was aldus geschreven: **GEDACHTENIS:**

3 In het eerste jaar van den koning Kores, gaf de koning Kores dit bevel: Het huis Gods, die te Jeruzalem, dat huis zal gebouwd worden, ter plaatse, waar zij offeranden offeren, en de fondamenten daarvan zullen swaar zijn; zijne hoogte van zestig ellen, en zijne breedte van zestig ellen; 4 Met drie rijen van grooten steen, en eene rij van nieuw hout; en de onkosten zullen uit des konings huis gegeven worden.

5 Daartoe zal men ook de goeden en zilveren vaten van het huis Gods, die Nebukadnazar uit den tempel, die te Jeruzalem was, heeft weggevoerd en naar Babel gebracht, wedergeven; dat zij gaan naar den tempel, die te Jeruzalem is, aan zijne plaats, en men zal ze afvoeren ten huize Gods.

6 Nu, zij Thathnai, landvoogd aan gemaakte zijde der rivier, zij Sthar-Bornal, met alider gezelschap, zij Afarsachtieten, die aan gemaakte zijde der rivier zij, weest verre van daar!

7 Laat hen aan den arbeid van dit huis Gods; dat de landvoogd der Joden en de ousten der Joden dit huis Gods bouwen aan zijne plaats.

8 Ook wordt van mij bevel gegeven, wat zij gielden doen zal aan de ousten dezer Joden, om dit huis Gods te bouwen; te weten, dat uit des konings geslechten, van den cijn aan gemaakte zijde der rivier, de onkosten dezer mannen spoediglijk gegeven worden, opdat men hen niet belette.

9 En wat noodig is, als jonge runderen, en vultrokken?

10 God des hemels, tarwe, zout, wijn en olie, naar het zeggen der priesteren, die te Jeruzalem zijn, dat zij den dag bij dag gegeven worde, dat er geene feil zij.

11 Opdat zij offeranden van lievelijken reuk aan den God des hemels offeren, en bidden voor het leven des konings en zijner kinderen.

12 Voorts wordt bevel van mij gegeven, dat al dogtens, die dit woord zal veranderen, een hont uit zijn huis zal gerukt en opperigt worden; want zal om diens wille tot eene drek hoop gemaakt worden.

13 De God nu, die zijn naam aldaar heeft doen wonen, werpe ter neer alle koningen en volken, die hunne hand zullen uitstrekken, om te veranderen en te veranderen dit huis Gods, dat te Jeruzalem is. Ik, Darius, heb het bevel gegeven; dat het spoediglijk geschied worde.

13 Toen deden Thathnai, de landvoogd aan gemaakte zijde der rivier, Sthar-Bornal en hun gezelschap, spoediglijk aldoo, naar hetgeen de koning Darius gesproken had.

14 En de ousten der Joden bouwden en gingen voorspoediglijk voort, door de profetie van den profet Haggai en Zacharia, den zoon van Idho; en zij bouwden en voltrokken het, naar het bevel

goud, twintig duizend drachmen, en aan silver, twee duizend mijken, en zeven en zestig priesterrokken. 73 En de priesters, en de Levieten, en de poortiers, en de zangers, en sommige van het volk, en de Nehemim, en gansch Israel, woonden in hunne steden.

HOOFDSTUK 8.

1. Als nu de zevende maand aankwam, en de kinderen Israels in hunne steden waren. 2. Zoo verzamelde zich al het volk als een eenig man op de straat voor de Waterpoort, en zij zeiden tot Ezra, den schriftgeleerde, dat hij het boek der wet van Mozes zou halen, die de HEERE Israels geboden had. 3. En Ezra, de priester, bragt de wet voor de gemeente, beide mannen en vrouwen, en allen, die verstandig waren om te hooren, op den eersten dag der zevende maand. 4. En hij las daarin voor de straat, die voor de Waterpoort is, van het morgenlicht aan tot op den middag, voor de mannen en vrouwen, en de verstandigen; en de ooren des ganschens volks waren naar het wetboek. 5. En Ezra, de schriftgeleerde, stond op eenen hooren houten stoel, dien zij tot die zaak gemaakt hadden, en nevens hem stond Matthias, en Senai, en Anaja, en Uria, en Hilkia, en Maaisja, aan zijne rechterhand; en aan zijne linkerhand Felaja, en Misael, en Malchias, en Hasum, en Hasabaddan, Zacharia en Mesullam. 6. En Ezra opende het boek voor de oogen des ganschens volks, want hij was boven al het volk; en als hij het opende, stond al het volk. 7. En Ezra loofde den HEERE, den grooten God; en al het volk antwoordde: Amen, amen; met opheffing hunner handen, en neigden zich, en sandelen den HEERE, met de sangzigen ter aanke. 8. Jesua nu, en Bani, en Serabja, Janin, Akkub, Sibbechai, Hodia, Maasja, Keltia, Azaria, Jezabab, Hanan, Felaja en de Levieten onderwezen het volk in de wet. En het volk stond op zijne standplaats. 9. En zij lasen in het boek, in de wet Gods, duidelijc; en den zin verklarende, zoo maakten zij, dat men het verstond in het lezen. 10. En Nehemia, (deszelve is Hattirasthal) en Ezra, de priester, de schriftgeleerde, en de Levieten, die het volk onderwezen, ze den tot al het volk: Deze dag is den HEERE, uwen God, heilig; bedijft dus geen rouw, en wrent niet: want al het volk weende, als zij de woorden der wet hoorden. 11. Voorts zelde hij tot hen: Gaat, eet het vette, en drinkt het zoete, en zendt deelen desgenae, voor welken niets bereid is, want deze dag is onzen Heere heilig; zoo bedroef u niet, want de blijdschap des HEEREN, die is uwe sterkte. 12. En de Levieten stilden al het volk, zeggende: Zwijgt, want deze dag is heilig, daarom bedroeft u niet. 13. Toen ging al het volk henen om te eten, en om te drinken, en om deelen te zenden, en om groote blijdschap te maken; want zij hadden de woorden verstaan, die men hun had bekend gemaakt. 14. En des anderen daags verzamelden zich de hooffden der vaderen van het gansche volk, de priesters, en de Levieten, tot Ezra, den schriftgeleerde, en dat, om verstand te bekomen in de woorden der wet. 15. En zij vonden in de wet geschreven, dat de HEERE door de hand van Mozes geboden had, dat de kinderen Israels in loofzangen zouden wonen, op het feest in de zevende maand; 16. En dat zij het zouden luistbaar maken, en

eene stem laden doorgaan door al hunne steden, en te Jeruzalem, zeggende: Gaat uit op het bergste, en haalt takken van olijfboomen, en takken van andere olijfschte boomen, en takken van myrtelboomen, en takken van palmboomen, en takken van andere dijste boomen, om loofhutten te maken, als er geschreven is. 17. Alzoog ging het volk uit en haalden ze, en maakten zich loofhutten, een lezelijk op zijn dak, en in hunne voorhoven, en in de voorhoven van Gods huis, en op de straat der Waterpoort, en op de straat van Efrasims poort. 18. En de gansche gemeente dergenen, die uit de gezangenis waren wedergekomen, maakten loofhutten, en woonden in die loofhutten; want de kinderen Israels hadden alzoos niet gedaan sinds die dagen van Jesua, den zoon van Nun, tot op dezen dag toe; en er was zeer groote blijdschap. 19. En men las in het wetboek Gods dag bij dag, van den eersten dag tot den laatsten dag. En zij hielden het feest zeven dagen, en op den achtsten dag den verbodsdag, naar het recht.

HOOFDSTUK 9.

1. Voorts op den vier en twintigsten dag dezer maand verzamelden zich de kinderen Israels met vasten en met zakken, en aard was op hen. 2. En het zaad Israels behide zich af van alle vreemden. En zij stonden, en deden beklagens van hunne zonden, en hunner vaderen ongerechtigheden. 3. Want als zij opstaan waren op hunne standplaats, zoo lasen zij in het wetboek des HEEREN, hun Gods, een vierendel van den dag; en op een ander vierendel deden zij beklagens, en sandelen den HEERE, hunnen God. 4. Jesua nu, en Bani, Kadmiel, Sebajja, Binnui, Serabja, Bani en Chesnai, stonden op het hooge gestoelte der Levieten, en riepen met luider stem tot den HEERE, hunnen God: 5. O de Levieten, Jesua, en Kadmiel, Bani, Hasabneja, Serabja, Hodia, Sebajja, Petajja, zelden: Staaf op, loof den HEERE, uwen God, van eeuwigheid tot in eeuwigheid; en men love den naam uwer heerlijkheid, die verhoogd is boven allen lof en prijs! 6. Gij zijt die HEERE alleen, Gij hebt gemaakt den hemel, den hemel der hemelen, en al hun heil, de aarde en al wat daarop is, de zeeën en al wat daarin is, en Gij maakt die allen levend; en het heil der hemelen aanbidt U. 7. Gij zijt die HEERE, de God, die Abram heil verkoren, en hem mit Ur der Chaldeen uitgevoerd, en Gij hebt zijnen naam gesteld Abraham. 8. En Gij hebt zijn hart getrouwe gevonden voor uw aangezigt, en hebt een verbond met hem gemaakt, dat Gij zoult geven het land der Kananlieten, der Hetthiëten, der Amorieten, en der Fereizieten, en der Jebusieten, en der Girgatische, dat Gij het zijnen zede zoult geven; en Gij hebt uwe woorden bevestigd, omdat Gij rechtvaardig zijt. 9. En Gij hebt aangezien onze vaderen ellende in Egypte, en Gij hebt hun geroepgehoord aan de Schizze. 10. En Gij hebt teekenen en wonderen gedaan aan Farao, en aan al zijne knechten, en aan al het volk zijns lands, want Gij wist, dat zij trotschelijk tegen hen handelden; en Gij hebt U eenen naam gemaakt, als het is te deze dage. 11. En Gij hebt de zee voor hun aangezigt rekliërd, dat zij in het midden der zee op het drooge zijn doorgespan; en hunne vervolgers hebt Gij in die diepten geworpen, als eenen steen in sterke wateren. 12. En Gij hebt hen des daags geleid met eenen

avdekolom, en des nachts met eenen vuurkolom, om hen te lichten op den weg, waarin zij zouden wandelen. 13. En Gij zijt nedergedaald op den berg Sinaï, en hebt met hen gesproken uit den hemel; en Gij hebt hun gegeven rechtmatige rechten, en getrouwe wetten, goede inzettingen en geboden. 14. En Gij hebt hun uwen huizen sabbat bekeerd gemaakt; en Gij hebt hun geboden, en inzettingen, en eenen wet bevolven, door de hand van uwen knecht Mozes. 15. En Gij hebt hun brood uit den hemel gegeven voor hunnen honger, en hun water uit de steenrots voortgebragt voor hunnen dorst; en Gij hebt tot hen gezegd, dat zij zouden insiden om te erven het land, waarover Gij uwe hand ophiëdt, dat Gij het hun zoult geven. 16. Maar zij en onze vaderen hebben trotschelijk gehandeld, en zij hebben hunnen nek verhard, en niet gehoord naar uwe geboden. 17. En zij hebben geveigerd te hooren, en niet gedacht aan uwe wonderen, die Gij bij hen gedaan hadt, en hebben hunnen nek verhard, en in hunne wederspanningheid een hoofd gesteld, om weder een God van verzevingen, genadige en barmhartige, langmoedige en groot van weldadigheid, hebt hen eren niet verlaten. 18. Zelfs, als zij zich een gepoten half gemaakt in de woestijn; als zij zich een gepoten half gemaakt, en gezegd: Dit is uw God, die u uit Egypte heeft opgevoerd; en groote lasteren gedaan. 19. Hebt Gij hen nogtans door uwe groote barmhertigheid niet verlaten in de woestijn; de wolkloos wook niet van hen des daags, om hen op den weg te leiden, noch de vuurkolom des nachts, om hen te lichten, en dat, op den weg, waarin zij zonden wandelden. 20. En Gij hebt uwen goeden Geest gegeven om zij zonden wandelen. 21. Alzoos hebt Gij hun koninkrijken en volken gegeven, en hebt hen verdeeld in volken, en het weten het land des konings van Hebron, en het land van Oz, koning van Basan. 22. Gij hebt ook hunne kinderen vermeerderd, als de sterren des hemels; en Gij hebt hen gebragt in het land, waarvan Gij tot hunne vaderen als de sterren des hemels; en Gij hebt hen gebragt gezegd, dat zij zouden insaan om het erfelijk te bezitten. 23. Maar zij en onze vaderen hebben dat land erfelijk ingenomen; en Gij hebt hen in wonnens des lands, de Kanaanlieten, voor hun aangezigt te ondergebragt, en hebt hen in hunne aangezigt, mitsgaders hunne koningen en de hand gegeven, mitsgaders hunne koningen en de volken des lands, om daarmede te doen naar hun wegevalen. 24. En zij hebben vaste steden en een vet land ingenomen, en erfelijk beesten, huizen vol van ingenomen, alle zood uitgehoorene hornspitten, wijngaarden, alle zood uitgehoorene vijngaarden, in menigte; en olijfgaarden en boomen van spijze, in menigte; en zij hebben gegeten, en zijn zat en vet geworden, en hebben in welkust geleed, door uwe groote goedheid. 25. Maar zij zijn wederspannig geworden, en hebben tegen U gerebelleerd, en uwe wet achter hunnen rug geworpen, en uwe profeten zóghod, die hen rug geworpen, om hen te doen wederkeeren tegen hen beklagen, om hen te doen wederkeeren tot U; alzoos hebben zij groote lasteren gedaan. 26. Daarom hebt Gij hen gegeven in de hand hunner benaauwers, die hen benaauwd hebben;

HOOFDSTUK 10.

1. Het verzevellingen nu waren: Nehemia 1. Hattirasthal, zoon van Hasabaja, en Zakkia, 2. Serabja, Azaria, Jeremia, 3. Pasbur, Anania, Maasja, 4. Hattus, Sebajja, Malchias, 5. Harum, Meremoth, Obadja, 6. Daniels, Ginnethon, Baruch, 7. Mesullam, Abia, Misael, 8. Maasja, Bilgai, Semajja. Dat waren de priesters. 9. En de Levieten, namelijk: Jesua, zoon van Asaria, Binnui; van de zonen van Henadad, Kadmiel;

30 En hunne broeders: Sebánja, Hodia, Keliá, Felis, Hannan,
 31 Michá, Rehob, Hasbja,
 32 Zakkur, Serebja, Sebánja,
 33 Hodia, Isani, Ben-hiní,
 34 De hoofden des volks: Paros, Palath-Moab, Elam, Zathu, Bani,
 35 Banni, Azad, Bebad,
 36 Adónia, Bieval, Adin,
 37 Ater, Hizkia, Azur,
 38 Hodia, Hasum, Bezar,
 39 Harí, Anathoth, Nehal,
 40 Magpiás, Mesallam, Hezir,
 41 Meszebeel, Zadok, Jadhía,
 42 Foliás, Hannan, Atrjá,
 43 Hozá, Hanánja, Hassub,
 44 Hallohen, Filba, Sobek,
 45 Rehum, Hasbura, Malséja,
 46 En Abia, Hannan, Anan,
 47 Mallich, Harim, Báina,
 48 En het overige des volks, de priesteren, de Levieten, de poortiers, de zangers, de Netthinim, en al wie zich van de volken der landen had afgescheiden tot Gods wet, hunne vrouwen, hunne zonen en hunne dochteren, al wie wetenschap en verstand had;
 49 Die hielden zich aan hunne broeders, hunne voortreffelijken, en kwamen in den vloek en in den eed, dat zij zouden wandelen in de wet Gods, die gegeven is door de hand van den knecht Gods Mozes; en dat zij zouden houden, en dat zij zouden doen al de geboden des HEEREN, onzes Heeren, en zijne rechten en zijne inzettingen;
 50 En dat wij onze dochteren niet zouden geven aan de volken des lands, noch hunne dochteren nemen voor onze zonen.
 51 Ook als de volken des lands waren en alle koren op den sabbatdag ten verkoop brengen, dat wij op den sabbat, of op eenen anderen heiligen dag van hen niet zouden nemen; en dat wij het zevende jaar zouden vrij laten, naitgaders alerhande berwaarnis.
 52 Voorts zetten wij ons geboden op, ons oplegende een derde deel van eenen sikkel in het jaar, tot de dienst van het huis onzes Gods.
 53 Tot het brood der toerzing, en het gedurig opblijven, en tot het gedurig brandoffer, der sabbaten, der niense maanden, tot de gezette hoogtijden, en tot de heilige dingen, en tot de zondofferen, om verzoening te doen over Israël; en te alle werk van het huis onzes Gods.
 54 Ook wierpen wij de loten, onder de priesteren, de Levieten en het volk, over het offer van het huis, dat men brengen zou ten huize onzes Gods, naar het huis onzer vaderen, op bestemde tijden, jaar op jaar, om te branden op het altaar des HEEREN, onzes Gods, gelyk het in de wet geschreven is.
 55 Dat wij ook de eerstelingen onzes lands en de eerstelingen van alle vrucht van al het geboomte, jaar op jaar, zouden brengen ten huize des HEEREN.
 56 En de eerstgeborenen onzer zonen en onzer beesten gelyk het in de wet geschreven is; en dat wij de eerstgeborenen onzer runderen en onzer schapen zouden brengen ten huize onzes Gods, tot de priesteren, die in het huis onzes Gods dienen.
 57 En dat wij de eerstelingen onzes dross, en onze beestoffer, en de vrucht aller boomen, most en olie, zouden brengen tot de priesteren, in de kameren van het huis onzes Gods, en die tienden onzes lands tot de Levieten; en dat dieze Levieten de tienden zouden hebben in alle steden onzer landbouwwerf;
 58 En dat er een priester, een zoon van Aáron, bij de Levieten zou zijn, als de Levieten de tien-

den ontvingen; en dat de Levieten die tienden der tienden zouden opleveren ten huize onzes Gods, in de kameren van het schathuis.
 59 Want de kinderen Israëls en de kinderen van Levi moesten beboffen van koren, most en olie in die kameren brengen, omdat aldaar de vaten des heiligdoms zijn, en de priesteren, die dienen, en de poortiers, en de zangers; dat wij alzoo het huis onzes Gods niet zouden verlaten.
HOOFDSTUK 11.
VOORTS woonden de oversten des volks te Jeruzalem; maar het overige des volks wierpen loten, om uit tien eenen uit te brengen, die in de heilige stad Jeruzalem zou wonen, en negen deelen in de andere steden.
 2 En het volk zeggende al de mannen, die vrijwillig aanboden te Jeruzalem te wonen.
 3 En dit zijn de hoofden van het landschap, die te Jeruzalem woonden: (maar in de steden van Juda woonden, een jegelyk op zijne bezitting, in hunne steden, Israël, de priesteren, en de Levieten, en de Netthinim, en de kinderen der knechten van Salomo.)
 4 Te Jeruzalem dan woonden zomewelen van de kinderen van Juda, en van de kinderen van Benjamin. Van de kinderen van Juda: Athbja, den zoon van Uzziá, den zoon van Zachárja, den zoon van Amárja, den zoon van Sebákja, den zoon van Mahalaleel, van de kinderen van Perez;
 5 En Malséja, de zoon van Baruch, den zoon van Kol-hose, den zoon van Hazá, den zoon van Adája, den zoon van Jóarib, den zoon van Zachárja, den zoon van Silón.
 6 Alle kinderen van Perez, die te Jeruzalem woonden, waren vier honderd acht en zestig dappere mannen.
 7 En dit zijn de kinderen van Benjamin: Salu, de zoon van Mesullam, den zoon van Joed, den zoon van Pedája, den zoon van Kolája, den zoon van Malséja, den zoon van Ithiel, den zoon van Jedja.
 8 En na hem Gabbal, Sallai; negen honderd acht en twintig.
 9 En Joel, de zoon van Zichri, was opnelner over hen; en Juda, de zoon van Sema, was de tweede over de stad.
 10 Van de priesteren: Jodája, de zoon van Jóarib, Jachin;
 11 Serája, de zoon van Hilkiá, den zoon van Mesullam, den zoon van Zadok, den zoon van Merájoth, den zoon van Abitub, was voorganger van Gods huis;
 12 En hunne broeders, die het werk in het huis deden, waren acht honderd twee en twintig. En Adája, de zoon van Jeróhan, den zoon van Pedája, den zoon van Anai, den zoon van Zachárja, den zoon van Pasdur, den zoon van Malchí;
 13 En zijne broeders, hoofden der vaderen, waren twee honderd twee en veertig. En Amasal, de zoon van Azárel, den zoon van Achazi, den zoon van Mesillimoth, den zoon van Immer;
 14 En hunne broeders, dappere heiliden, waren honderd acht en twintig; en opziener over hen was Zabdiel, de zoon van Gedólm.
 15 En van de Levieten: Semája, de zoon van Hassub, den zoon van Azrikam, den zoon van Hasbja, den zoon van Buni.
 16 En Sabbethal, en Jerzahad, van de hoofden der Levieten, waren over het buitenwerk van het huis Gods.
 17 En Mattánja, de zoon van Micha, den zoon van Zabdi, den zoon van Asaf, was het hoofd, die de dankzegging begon in het gebed, en Bakbukja was de tweede van zijne broeders; en Abia, de zoon van Samda, den zoon van Galal, den zoon van Jedethum.

18 Al de Levieten in de heilige stad waren twee honderd vier en tachtig.
 19 En de poortiers: Akkub, Talmon, met hunne broeders, die wacht hielden in de poorten, waren honderd twee en zeventig.
 20 Het overige nu van Israël, van de priesteren en de Levieten, was in alle steden van Juda, een jegelyk in zijn erfdeel.
 21 En de Netthinim woonden in Ofel; en Zihá en Gissa waren over de Netthinim.
 22 En der Levieten opziener te Jeruzalem was Uzzi, de zoon van Bani, den zoon van Hasbja, den zoon van Mattánja, den zoon van Michá; zomewelen van de kinderen van Asaf waren de zangers tegesover het werk van Gods huis.
 23 Want er was een gebod des konings van hen, te weten, een zeker onderhoud voor de zangers, van elk daegelyk op zijnen dag.
 24 En Petábja, de zoon van Meszebeel, van de kinderen van Zerah, den zoon van Juda, was aan des konings hand, in alle zaken tot het volk.
 25 In de dorpen nu op hunne akkers woonden zomewelen van de kinderen van Juda, in Kirjath-zomogon van de kinderen van Juda, in Kirjath-ara en hare onderhoorige plaatsen, en in Jekabzeel en hare dorpen;
 26 En te Jezus, en te Moláda, en te Beth-Pelet.
 27 En te Hazar-Saal, en in Ber-seba, en hare onderhoorige plaatsen,
 28 En te Ziklag, en in Mochóna, en hare onderhoorige plaatsen,
 29 En te En-Rimmon, en te Zora, en te Jarmuth, en te En-Rimmon, en hare dorpen, Lachis en Zanoab, Azkai en hare onderhoorige plaatsen; en zij legden zich van Ber-seba af tot aan het dal Hinnom.
 30 De kinderen van Benjamin nu van Geba en seconden in Michmas, en Aja, en Beth-El, hare onderhoorige plaatsen,
 31 Anathoth, Nob, Anánja,
 32 Hazor, Etana, Githajim,
 33 Hadath, Gebóim, Neballat,
 34 Lod, en Ono, is het dal der werkmeesters.
 35 Van de Levieten nu, seconden zomewelen in de verdelingen van Juda, en van Benjamin.
HOOFDSTUK 12.
DIT nu zijn de priesteren en de Levieten, die met Zerubbábel, den zoon van Sealthiel, en Jésu, optogen: Serája, Jeremia, Ezra,
 2 Amárja, Mallich, Hattus,
 3 Sehanja, Rehum, Meremoth,
 4 Iddo, Ginnethoi, Abia,
 5 Mijamin, Malséja, Bilga,
 6 Semája, en Jóarib, Jedája,
 7 Sallai, Amok, Hilkiá, Jedája; dat waren de hoofden der priesteren; en hunne broeders, de zonen van Jésu.
 8 En de Levieten waren: Jésu, Binnai, Kadmiel, Serebja, Juda, Mattánja; bij en zijne broeders waren over de dankzeggingen.
 9 En Bakbukja, en Unai, hunne broeders, waren tegen hen over in de wachten.
 10 Jésu nu gewon Jójakim, en Jójakim gewon Eljash, en Eljash gewon Jójada.
 11 En Jójada gewon Jonathan, en Jonathan gewon Jésu.
 12 En in de dagen van Jójakim waren priesters, hoofden der vaderen: van Serája, was Serája; van Jeremia, Hanánja;
 13 Van Ezra, Mesullam; van Amárja, Jonathan;
 14 Van Melichu, Jonathan; van Sebánja, Josef;
 15 Van Harim, Adna; van Merájoth, Helkai;
 16 Van Iddo, Zacharía; van Ginnethoi, Mesullam;

17 Van Abia, Zichri; van Minjamin, van Modája, Piltai;
 18 Van Bilga, Sammá; van Semája, Jónas; van Jónas, van Jóarib, Matthai; van Jedája, Uzzi;
 19 En van Sallai, Kallai; van Amok, Heber;
 20 Van Hilkiá, Hasabja; van Jedája, Nethaneel.
 21 Van de Levieten werden in de dagen van Eljash, Jójada, en Jóhanan, en Jaddúa, de hoofden der vaderen beschreven; naitgaders de priesteren, tot het koningrijk van Davíd, den man Gods, wacht tegen nacht.
 22 Van de kinderen van Levi, de hoofden der vaderen, werden beschreven in het boek der kronieken, tot de dagen van Jóhanan, den zoon van Eljash, toe.
 23 De hoofden dan der Levieten waren Hasabja, Serebja, en Jésu, de zoon van Kadmiel, en hunne broeders tegen hen over, om te prijzen en te warnemende, bij de schatkamers der poorten.
 24 Deze waren in de dagen van Jójakim, den zoon van Jésu, den zoon van Jozadak, en in de dagen van Nehemia, den landvoogd, en van den priester Ezra, den schriftgeleerde.
 25 Mattánja en Bakbukja, Osdaja, Mesullam, Talmon en Akkub, waren poortiers, de wacht waarnemende, bij de schatkamers der poorten.
 26 Deze waren in de dagen van Jójakim, den zoon van Jésu, den zoon van Jozadak, en in de dagen van Nehemia, den landvoogd, en van den priester Ezra, den schriftgeleerde.
 27 In de inwijding nu van Jeruzalem, den zoon van Jésu, den zoon van Jozadak, en in de dagen van Nehemia, den landvoogd, en van den priester Ezra, den schriftgeleerde, zochten zij de Levieten uit al hunne plaatsen, dat zij hen te Jeruzalem brachten, om de inwijding te doen met vreugde, en met dankzeggingen, en met gezang, cimbalen, luiten, en met harpen.
 28 Alzo werden de kinderen der zangers verzameld, zoo uit het vlakke veld rondom Jeruzalem, als uit de dorpen van de Netofathiten.
 29 En uit het huis van Gilgal, en uit de velden van Geba en Asmaveth; want de zangers hadden zich dorpen gebouwd rondom Jeruzalem.
 30 En de priesteren en de Levieten reinigden zich zelden; daarna reinigden zij het volk, en de poorten, en den muur.
 31 Toen deed ik de vorsten van Juda opgaan op den muur; en ik stelde twee groote dankkoren en omzangen, een ter rechterhand op den muur, naar de Mispport toe.
 32 En achter hen ging Hosaja, en de helft der vorsten van Juda.
 33 En Azaria, Ezra, en Mesullam, en Jeremia, en Benjamin, en Semája, en Jeremias.
 34 En van de priesterkinderen met trompetten: Zacharía, de zoon van Jonathan, den zoon van Samája, den zoon van Mattánja, den zoon van Michája, den zoon van Zakkur, den zoon van Asaf.
 35 En zijne broeders, Semája en Azárel, Milalai, Gilalai, Manai, Nethaneel, en Juda, Hanani, met muzikinstrumenten van Davíd, den man Gods; en Ezra, de schriftgeleerde, ging voor hun aangezigt heen.
 36 Voorts naar de Fonteinpoort, en tegen hen over, gingen zij op bij de trappen van Davids stad, door den opgang des muurs, boven Davids huis, tot aan de Waterpoort, tegen het oosten.
 37 Het tweede dankkoren nu ging tegesover, en ik achter betzevel, met de helft des volks, op den muur, van boven den Bakovenstoren, tot aan den breeden muur;
 38 En van boven de poort van Efram, en boven de Oude poort, en boven de Vieschpoort, en den toren Hananéel, en den toren Mes, tot aan de Schanappoort, en zij bleven staan in de Gevangenschap.

40 Daarna stonden de beide dankkoren in Gods huis; ook ik en de heilt der overheden met mij;

41 En de priesters, Eljásin, Malakja, Minjamin, Michaja, Elijotai, Zacharia, Hanania, met troostpotten;

42 Voorts Malakja, en Semaja, en Elazar, en Uzzi, en Johanan, en Malcha, en Elam, en Ezer; ook lieten zich de zangers hooren, met Jizrahja, den opzinger.

43 En zij offerden deszelfs daarna groote slagtofferen, en waren vrolijk, want God had hen vrolijk gemaakt met groote vrolijkheid; en ook waren de vrouwen en de kinderen vrolijk; zoodat de vrolijkheid van Jeruzalem tot verre geboord werd.

44 Ook werden ten zelden deze mannen gesteld over de kamers, tot de schatten, tot de hefferen, tot de eerstelingen en tot de tienden, die deden dat wet, voor de priesteren en voor de Levieten; want Jada was vrolijk over de priesteren en over de Levieten, die daar stonden.

45 En de wacht huns Gods waarnamen, en de wacht der reinheid, ook de zangers, en de poorters, naar het gebod van David en zijnen zoon Salomo.

46 Want in de dagen van Dauid en Aaf van ouds, waren er hooffden der zangers, en des lofzangers, en der dankzingers tot God.

47 Daarom gaf ganach Israél, in de dagen van Zerubbabel, en in de dagen van Nehemia, de doelen der zangers en der poorters, van elk dier lijks op zijnen dag; en zij heiligen voor de Levieten, en de Levieten heiligen voor de kinderen van Akrón.

HOOFDSTUK 13.

¶ Die dien dage werd er gekozen in het boek van Mozes, voor de ooren des volks; en daarin werd geschreven gevonden, dat de Ammonieten Moabieten niet zonden komen in de gemeente Gods, tot in ewigheid!

2 Omdat zij den kinderen Israels niet waren toegesproken met brood en met water, ja Dilem hevel onze God den vloek onkeerde in eenen zegen.

3 Zoo geschiedde het, als zij deze wet hoorden, dat zij alle vermenging van Israél afscheidden.

4 Eljásib nu, de priester, die gesteld was over de kamer van het huis onzes Gods, was vóór dezen nabestaande van Tobja geworden.

5 En hij had hem eene groote kamer gemaakt, alwaar zij te voren henen deden het spijfferen, wierook en de vaten, en de tienden van koren, van most en van olij, die bevolen waren voor de Levieten, en de zangers, en de poorters, intzake des het heffer der priesteren.

6 Doch in dit alles was ik niet te Jeruzalem; want in het twee en dertigste jaar van Artihastasia, koning van Babel, kwam ik tot den koning; maar ten einde van eenige dagen verkerde ik weder verlot van den koning.

7 En ik kwam te Jeruzalem, en verston van het kwad, dat Eljásib voor Tobja gedaan had, mitsende hem eene kamer in de voorhooven van Gods huis.

8 En het mishagte mij zeer: zoo wierp ik al het huisraad van Tobja buiten, uit de kamer.

9 Voorts gaf ik bevel, en zij reinigten de kamers; en ik bracht daar weder in de vaten van Gods huis, met het spijfferen en den wierook.

10 Ook vermaam ik, dat der Levieten deel hem niet gegeven was; zoodat de Levieten en de zangers, die het werk deden, gevienden waren, en geweldig naar zijnen akker.

11 En ik twistte met de overheden, en zeide: Waarom is het huis Gods verlaten? Doch ik veranderte hen, en herstelde ze in hinnen stand.

12 Toen bracht ganach Jada de tienden van het koren, en van den most, en van de olie in de schatten.

13 En ik stelde tot schatmeesters over de schatten, Hanani, den zoon van Zakkur, den schrijver, en Pedaja, uit de Levieten; en aan hinnen hand tinsja; want zij werden getrouw geacht, en hun werd opgedragen aan hinnen broeders uit te deelen.

14 Gedenk mijner, mijn God! in dezen; en deigh mijnse weidigheden niet uit, die ik aan het huis mijns Gods en aan zijne wachten gedaan heb.

15 In dezelve dagen zag ik in Juda, die personen traden op den sabbat, en die gaven inbrachten, die zij op eene lastijden; als ook wijn, druiven en vijgen, en allen last, dien zij te Jeruzalem inbrachten op den sabbatdag; en ik betaalde tevens hén ten dage, als zij etwaren vastkoeten.

16 Daar woonden ook Tyrifs Binnin, die visch aanbrachten, en alle koopwaren, die zij op den sabbat verkochten aan de kinderen van Juda, en te Jeruzalem.

17 Zoo twistte ik met de edelen van Juda, en zeide tot hen: Wat voor een boos ding is dit, dat gijlieden doet, en ontbeiligt den sabbatdag?

18 Dedien niet we radere alsoo, en onse God bracht al dit kwaad over ons en over deze stad? En gijlieden maakt de hitige prasmchap nog meer over Israél, ontbeiliggende den sabbat.

19 Het geschiedde nu, als de poorten van Jeruzalem schiedden garen, vóór den sabbat, dat ik bevel gaf, en de deuren werden gesloten; en ik beval, dat zij ze niet zouden opendoeten tot na den sabbat; en ik stelde van mijne jongens aan de poorten, opdat er geen last zou inkompen op den sabbatdag.

20 Toen vernachten de kamers, en de verkoopers van alle koopwaren, buiten voor Jeruzalem eens of tweemaal.

21 Zoo betingde ik tegen hen, en zeide tot hen: Zoo zij het weder doet, zal ik de hand aan u slaan. Van dien tijd af kwamen zij niet op den sabbat.

22 Voorts zeide ik tot de Levieten, dat zij zich zouden reinigen, en de poorten koren wachten, om den sabbatdag te heiligen. Gedenk mijner ook in dezen, mijn God! en verschoon mij naar de vrolijkheid uwer goedertierenheid.

23 Ook zag ik in die dagen Joden, die sadolische, ammonietische en moabietische vrouwen bij zich hadden doen woenen.

24 En hinnen kinderen spraken half Adolisch, en zij konden geen Joodsch spreken; maar naar de taal e nu ingelijken volke.

25 Zoo twistte ik met hen, en vloekte hen, en sloeg sommige mannen van hen, en plakte hun het haar uit; en ik deed hen zweren bij God: Indien zij we dochteren — misen zonen zult geven, en indien zij van hinnen dochteren voor we zonen of voor u zult nemen.

26 Heeft niet Salomo, de koning van Israél, daartegensproken? hoeveel onder vele Het zonen geen koning was, gelijk hij, en bij zijnen God het was, en God hem ten koning over ganach Israél gesteld had; ook hem deden de vreemde vrouwen zondigen.

27 Zouden wij dan naar vlieden hooren, dat zij al dit groote kwaad zoudt doen, overtredende tegen onzen God, doende vreemde vrouwen bij u wonen?

28 Ook was er een van de kinderen van Jéjada,

den zoon van Eljásib, den hoogerpriester, schoom-zoon geworden van Sanballat, den Horoniet; daarom jagde ik hem van mij weg.

29 Gedenk aan hen, mijn God! omdat zij het priesterschap hebben verontreinigt, ja het verboden des priesterdoms en der Levieten.

30 Alsoo reinigde ik hen van alle vreemden; en ik bestelde de wachten der priesteren en der Levieten, elk op zijn werk.

31 Ook tot het offer des boua, op bestemde tijden, en tot de eerstelingen. Gedenk mijner, mijn God! ten goede.

HET BOEK ESTHER.

HOOFDSTUK 1.

¶ Het geschiedde nu in de dagen van Ahasvéros, (hij is die Ahasvéros, dewelke regerne van Indi af tot aan Moereland toe, honderdzeven en twintig landschappen.)

2 In die dagen, als de koning Ahasvéros op den troon zijns koninkrijks zat, die op den burg Susan was;

3 In het derde jaar zijner regering maakte hij eenen maaltijd al zijnen vorsten en zijnen kercheten; de maag van Perzië en Medie, de grootste heeren, en de oversten der landschappen waren voor zijn aangezigt;

4 Als hij vertoende den rijkdom der heerlijkheid zijns rijks, en de kostelijkheid des sterans zijner grootheid, vele dagen lang, honderd en tachtig dagen.

5 Toen nu die dagen vervuld waren, maakte de koning eenen maaltijd al den volke, dat gevonden werd op den burg Susan, van den grootste tot den kleinste, zeven dagen lang; in het voorhof van den hof van het koninklijke paleis.

6 Er waren witte, groene en hemelsblauwe schakspelen, gevat aan rijn, hinnen en perperen banden, in zilveren ringen, en ooms marmeren pilaren; de bedsteden waren van goud en zilver, op eenen vloer van porfiersteens en van marmer, en albaar, en kostelijke steenen.

7 En men gaf te drinken in vaten van goud, en het eene vat was anders dan het andere vat; en er was veel koninklijke wijn, naar des konings vermenen.

8 En het drinken geschiedde naar de wet, dat niemand dwong; want alzoo had de koning van telk bevolen aan alle groeten zijns huizes, dat zij doen zouden naar den wil van een' legerlijk.

9 De koningin Vasthi maakte ook eenen maaltijd voor de vrouwen, in het koninklijke huis, hetwelk de koning Ahasvéros had.

10 Op den zevenden dag, toen des konings hart vrolijk was van den wijn, zeide hij tot Melchán, Biztha, Charbóna, Bigtha en Abagtha, Zethar en Charina, des zesven kamerlingen, dieneende voor het aangezigt van den koning Ahasvéros.

11 Dat zij Vasthi, de koningin, zouden brengen voor het aangezigt des konings, met de koninklijke kroon, om den volken en den vorsten haar schoonheid te toonen; want zij was schoon van aangezigt.

12 Doch de koningin Vasthi weigerde te komen op het woord des konings, hetwelk door de dienst der kamerlingen hén overzegt was. Toen werd de koning zeer verbolgen, en zijne grimmigheid ontstak in hem.

13 Toen zeide de koning tot de wijzen, die de tijden verstonen; (want alzoo moest des konings zaak geschieden, in de tegenwoordigheid van al deprenen, die de wet en het regt wisten;

14 De naaste nu bij hem waren Carsena, Sathar, Admetha, Tharsh, Mersa, Mársena, Memichan, zeven vorsten der Perzen en der Meden, die het

aangezigt des konings zagen, die vooraan zaten in het koninkrijk.)

15 Wat men naar de wet met de koningin Vasthi doen zou, omdat zij niet gedaan had het woord van den koning Ahasvéros, door de dienst der kamerlingen?

16 Toen zeide Memichan voor het aangezigt des konings en der vorsten: De koningin Vasthi heeft niet alleen tegen den koning misdään, maar ook tegen al de vorsten, en tegen al de volken, die in al de landschappen van een koning Ahasvéros zijn.

17 Want deze daad der koningin zal uitkomen tot alle vrouwen, zoodat zij hare mannen verachten zullen in hare oogen, als men zeggen zal: De koning Ahasvéros zeide, dat men de koningin Vasthi voor zijn aangezigt brengen zou; maar zij kwam niet.

18 Te dezen zelven dage zullen de vorstinnen van Perzië en Medie ook alzoo zeggen tot al de vorsten des konings, als zij deze daad der koningin zullen hooren, en er zal verachten en toorns geroesig wezen.

19 Indien het den koning goeddunkt, dat een koninklijk gebood van hem uitgeg, hetwelk geschreven worde in de wetten der Perzen en Meden, en dat men het niet overtrede; dat Vasthi niet inga voor het aangezigt van den koning Ahasvéros, en de koning geve haar koninkrijk aan hare naaste, die beter is dan zij.

20 Als dit bevel des konings, hetwelk hij deed al in zijn ganache koninkrijk, (want het is groot) geboord zal worden, zoo zullen alle vrouwen aan hare mannen eer geven, van de grootste tot de kleinste toe.

21 Dit woord nu was goed in de oogen des konings en der vorsten; en de koning deed naar het woord van Memichan.

22 En hij zond brieven aan al de landschappen des konings, aan een legelijk landschap naar zijn schrift, en aan elk volk naar zijne spraak; dat elk man overheer in zijn huis wozen zou, en spreken naar de spraak zijns volks.

HOOFDSTUK 2.

¶ A deze geschiedtenissen, toen de grimmigheid van den koning Ahasvéros gestild was, gedacht hij aan Vasthi, en wat zij gedaan had, en wat over haar besloten was.

2 Toen zelden de jongelingen des konings, die hem dieneen: Men zoekte voor den koning jonge dochters, maagden, schoon van aangezigt.

3 En de koning bestelde toezichters in al de landschappen zijns koninkrijks, dat zij verzaderen alle jonge dochters, maagden, schoon van aangezigt, tot den burg Susan, tot het huis der vrouwen, onder de hand van Heen, des konings kamering, bewaarder der vrouwen; en men geve haar hare vermenen.

4 En de jonge dochter, die in des konings oog schoon wezen zal, worde koningin in stede van Vasthi. Deze zaak nu was goed in de oogen des konings, en hij deed alzo.

hadden, en aten brood met hem in zijn huis, en beklagden hem, en vertroosten hem over al het kwaad, dat de HEERE over hem gebracht had; en zij zagen hem een iegelijk een stuk geluk, een lievelijk ook een goeden voorhoofdsdier.

14 En hij noemde den naam der eerste Jemina, en den naam der tweede Kezia, en den naam der derde Keren-happoeh.

HET BOEK DER PSALMEN.

WELGLUKZALIG is de man, die niet wandelt in den raad der goddeloozen, noch staat op den weg der zondaren, noch zit in het gestoelte der spotters.

2 O HEERE! hoe zijn mijne tegenpartijders vermenigvuldigd! velen staan tegen mij op.

WAAROM wreeden de Heidenen, en bedenkten de volken ijdelheid? 2 De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen te zamen tegen den HEERE, en tezen zijnen Gezalfde, zeggende:

DEN psalm van David, voor den opperzang, meester, op de Neginth.

EEN psalm van David, als hij vloed voor het aangezicht van zijnen zoon Absalom.

WANT Gij zijt geen God, die last heeft aan goddeloosheid; de booze zal bij U niet verkeren.

11 Verklaar hen schuldig, o God! laat hen vervallen van hunne raadslagen; drijf hen henen om de voetheid hunner overstredingen, want zij zijn wederzinnig tegen U.

9 De HEERE zal den vinken recht doen; rikt mij, HEERE! naar mijne gerechtigheid, en naar mijne oprechticheit, die bij mij is.

DEN psalm van David, voor den opperzang, meester, op de Neginth, op de Scheendicht.

DEN psalm van David, voor den opperzang, meester, op de Githith.

DAVIDS Schigman, dat bij den HEERE gezongen heeft, over de woorden van Ousch, den zoon van Jemini.

DEN psalm van David, voor den opperzang, meester, op Mith-Labben.

den, gelijk een speeënd kind bij zijne moeder: mijne ziele is als een gespeend kind in mij.
3 Israél hope op den HEERE van nu aan tot in der ewigheid.
TEN lied Hammaslaich.
1 O HEERE, gedenk aan David, aan al zijn lieden;
2 Dat hij den HEERE geworven heeft, den Magtige Jakobs godste gesaan heeft, zeggende: Zoek ik in de tent mijns huizes inga, zoo ik op de koets van mijn bed klimme;
3 Zoo ik mijnen oogen slaap geve, mijnen oogden sluitmering;
4 Totdat ik voor den HEERE eene plaats gevonden zal hebben, woningen voor den Magtige Jakobs!
5 Ziet, wij hebben van daar gehoord in Efratha; wij hebben haar gevonden in de veldren van Jaar.
6 Wij zullen in zijne woningen ingaan, wij zullen ons nederzeten voor de voetsporen zijner voeten.
7 Sta op, HEERE! tot uwe rust, Gij en de ark uwer sterkte!
8 Dat uwe priesters bekleed worden met gerechtigheid, en dat uwe gunstgenooten juichen.
9 Weer het aangest: uwe Gezindten niet af, om David uwe knechten wil.
10 De HEERE heeft David de waarheid gezezen, waarvan Hij niet wijken zal, zeggende: Van de vrucht uw heils zal ik op uwen troon zitten.
11 Indien uwe zonen mijn verbod zullen houden, en mijne getuigenissen, die ik hun leeren zal; zoo zullen ook mijne zonen tot in ewigheid op uwen troon zitten.
12 Want de HEERE heeft Zion verkoren, Hij heeft het bevestigd tot zijne woontplaats, zeggende: Dit is mijne rust tot in ewigheid, hier zal ik wonen, want ik heb zo begert.
13 Ik zal haren kostelike zegnen, hare nooddruffigen zal ik met brood verzadigen.
14 En hare priesters zal ik met heil bekleden, en hare gunstgenooten zullen zeer juichen.
15 Daar zal ik David genes hooren doen utraputen; ik heb voor mijnen Gezindten eene lamp toegeest.
16 Ik zal zijne vijanden met schaamte bekleden; maar op hem zal zijne kroon bloeien.
TEN lied Hammaslaich, van David.
1 Ziet, hoe goed en hoe liefdelijk is het, dat broeders ook zamen wonen!
2 Het is, gelijk de kostelike olie op het hoofd, nederdrukkende op den baard, den baard van Aäron; die nederdaakt tot op den zoom zijner kleedren.
3 Het is, gelijk de danse van Hermon, en die nederdaakt op de bergen van Zion; want de HEERE gebiedt aldair den zegen en het leven tot in der ewigheid.
PSALM 134.
TEN lied Hammaslaich.
1 Ziet, looft den HEERE, alle gij knechten des HEEREN! gij, die allen nacht in het huis des HEEREN saam.
2 Heft uwe handen op naar het heiligdom, en looft den HEERE.
3 De HEERE zegene u uit Zion, Hij, die den hemel en de aarde gemaakt heeft.
PSALM 135.
1 ALLELUIA! Prijst den naam des HEEREN, Hij prijst hem, gij knechten des HEEREN!
2 Gij, die staat in het huis des HEEREN, in de voortoren van het huis uwer gods!

3 Loof den HEERE, want de HEERE is goed; pleuzelant zijnen naam, want Hij is liefdelijk.
4 Want de HEERE heeft zich Jakob verkoren, Israël tot zijn eigenland.
5 Want ik weet, dat de HEERE groot is, en dat onze Heere boven alle goden is.
6 Al wat den HEERE bejaagt, doet Hij in de hemelen, en op de aarde, in de zeen en alle afzonden.
7 Hij doet dampen opklimmen van het einde der aarde; Hij maakt de blikseme met den regen; Hij brengt den wind uit zijne schatkameren voort.
8 Die de eerstgeboorenen van Egypte sloeg, van den mensch af tot het vee toe.
9 Hij zond teekenen en wonderen in het midden van U, o Egypte! tegen Pharó en tegen al zijne knechten.
10 Die vele volken sloeg, en magtige koningen doodde:
11 Sihon, den koning der Amorieten, en Oz, den koning van Basan, en al de koninkrijken van Kanaan.
12 En Hij gaf hun land ten erve, ten erve aan zijn volk, Israël.
13 O HEERE! uw naam is in ewigheid; HEERE! uwe gedachten is van geslacht tot geslacht.
14 Want de HEERE zal zijn volk richten, en het zal hem berouwen over zijn knechten.
15 De afgoden der Heidenen zijn zilver en goud, een werk van menschenhanden.
16 Zij hebben eenen mond, maar spreken niet; zij hebben oogen, maar zien niet;
17 Ooren hebben zij, maar hooren niet; ook is er geen adem in hunnen mond.
18 Dat die ze maken, hun gelijk worden, en al wie op hen vertrouwt.
19 Gij huis Israël! looft den HEERE; gij huis Aäron! looft den HEERE.
20 Gij huis van Levi! looft den HEERE; gij, die den HEERE vreest! looft den HEERE.
21 Gelooft gij de HEERE uit Zion, die te Jeruzalem woont. Hallelujah!

PSALM 136.
1 LOOFT den HEERE, want Hij is goed: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
2 Loof den God der goden: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
3 Loof den Heere der heeren: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
4 Dien, die de hemelen met verstand gemaakt heeft: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
5 Dien, die de aarde op het water uitspanden heeft: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
6 Dien, die de groote Richten heeft gemaakt: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
7 De zon tot heerschappij op den dag: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
8 De maan en sterren tot heerschappij in den nacht: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
9 Die de Egyptenaren gedagen heeft in hunne eerstgeboorenen: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
10 Die heeft Israël uit het midden van hen uitgebraut: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
11 Het een heeft Israël uit het midden van hen uitgebraut: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
12 Met eenen sterke hand, en met eenen uitgebrekten arm: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
13 Hem, die de Schelfsee in deelen deelde: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.

14 En voerde Israël door het midden van dezelve: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
15 Hij heeft Pharó met zijn heire gestort in de Schelfsee: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
16 Die zijn volk door de woestijn geleid heeft: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
17 En heeft heerlike koningen doodde: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
18 En heeft heerlike koningen gedood: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
19 Sihon, den amorietischen koning: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
20 En Oz, den koning van Basan: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
21 En Hij heeft een land ten erve gegeven: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
22 Ten erve aan zijnen knecht Israël: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
23 Die aan ons gedacht heeft in onze nederigheid: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
24 En Hij heeft ons tegenpartijders ont-rakt: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
25 Die allen vleesch spijst geeft: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.
26 Loof den God des hemels: want zijne goedertierenheid is in der ewigheid.

PSALM 137.
1 AN de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook wonden wij, als wij gedachten aan Zion.
2 Wij hebben, onze harpen gehangen aan de wilgen, die daar zijn.
3 Als zij, die ons aldair gevangen hielden, de woorden eens liefs van ons begerden, en zij, die ons over hoop gezworen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons eene van de liederen Zions.
4 Wij zeiden: Hoe zonden wij een lied des HEEREN zingen in een vreemd land?
5 Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zoo vergeet mijne rechterhand zich zeter!
6 Mijne tong kleve aan mijn gembelste, zoo ik aan u niet denke, zoo ik Jeruzalem niet verhoef boven het hoogste mijner bulschappij!
7 HEERE! gedenk aan de kinderen van Edom, aan den dag van Jeruzalem; die daar zenden: Ontbloot ze, ontbloot ze, tot haar fondament toe!
8 O dochter van Babel! die verwoest zult worden, welgekwalig zal hij zijn, die u uwe misdaad vergeldend zal, die gij aan ons misdaden hebt.
9 Welgekwalig zal hij zijn, die uwe kinderens grijpen, en aan de steenruis verpletteren zal.
PSALM 138.
1 Ik wil U loven met mijn gehele hart; in de tegenwoordigheid der goden zal ik U psalmezingen.
2 Ik zal mij nederblijven naar het paleis uwer heilichheid, en ik zal uwen naam loven, om uwe goedertierenheid en om uwe waarheid: want Gij hebt van wege uwen ganschen naam uw woord groot gemaakt.
3 Ten dage, als ik riep, zoo hebt Gij mij verhoord; Gij hebt mij versterkt met kracht in mijne ziel.
4 Alle koningen der aarde zullen U, o HEERE! loven, wanneer zij gehoord zullen hebben de redenen uwer moeds.
5 En zij zullen zingen van de wegen des HEEREN, want de heerlijkheid des HEEREN is groot.
6 Want de HEERE is hoog, nogtans ziet Hij den nederige aan, en den vernevene kent Hij van verre.
7 Als ik wandel in het midden der bemaand-

heid, maakt Gij mij levend; uwe hand strekt Gij uit tegen den toorn mijner vijanden, en uwe rechterhand behoudt mij.
8 De HEERE zal het voor mij voleinden; uwe goedertierenheid, HEERE! is in ewigheid; en laat niet varen de werken uwer handen.
TEN psalm van David, voor den opperzang-ster.
1 HEERE! Gij doorgondt en kent mij.
2 Gij weet mijn zitten en mijn opstaan; Gij verstaat van verre mijne gedachten.
3 Gij omringt mijn gaas en mijn lippen; en Gij zijt al mijne wegen gevend.
4 Als er nog geen woord op mijne tong is, zie, HEERE! Gij weet het alles.
5 Gij beset mij van achteren en van voren, en Gij zet uwe hand op mij.
6 De kennis is mij te wonderbaar, zij is hoog, ik ken er niet bij.
7 Waar zou ik heengaan voor uwen Geest? en waar zonde ik heenvlieden voor uw aangezicht?
8 Zoo ik nyroer ten hemel, Gij zijt daar; of bodde ik mij in de hel, zijt u daar.
9 Nam ik vleugelen des dagernds, woonds ik aan het uiterste der zeen;
10 Ook daür zou uwe hand mij geleiden, en uwe rechterhand zou mij houden.
11 Indien ik zegde: De duisternis zal mij immers bedekken; dan is de nacht een licht om mij.
12 Ook verduistert de duisternis voor U niet; maar de nacht licht als de dag; de duisternis is als het licht.
13 Want Gij hebt mijne niere; Gij hebt mij in mijner moeders buik bedekt.
14 Ik loof U, omdat ik op een heil vreeselijk wijze wonderbaarlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn uwe werken; ook weet het mijne ziel zeer wel.
15 Mijn gebente was voor U niet verholen, als ik in het verborgene gemaakt ben; als eene boddeurzel gewrocht ben, in de nederste deelen der aarde.
16 Uwe oogen hebben mijnen omgevormden klomp gezien; en al deze dingen waren in uw boek geschreven, de dagen als zij geformoord zonden worden, toen nog geen van die was.
17 Daarom, hoe kostelijk zijn mij, o God, uwe gedachten! hoe magtig vele zijn hare sommen!
18 Zoude ik ze tellen? harer is meer, dan des zands; word ik wakker, zoo ben ik nog bij U.
19 O God! dat Gij des eendronce ombragt; en gij mannen des vrees, wijkt van mij!
20 Wie van U schandelijk spreken, en uwe vijanden iddelijk verheffen.
21 Zoude ik niet hater, HEERE! die U hater? en verdriet hebben in degenen, die tegen U opstaan?
22 Ik haat hen met volkomen haat, tot vijanden zijn zij mij.
23 Doorrood mij, o God! en ken mijn hart; beproef mij, en ken mijne gedachten.
24 En zie, of hij mij een schandelijke weg zij; en iddel mij op den ewigen weg.
PSALM 139.
TEN psalm van David, voor den opperzang-ster.
1 Red mij, HEERE! van den kwaden mensch; behoed mij voor den man alles gewelds!
2 Die veel kwaads in het hart denken, allen dag zamenkemen om te oorlogen.
3 Zij scherpen hunne tong, als eenen slang; heet adersvergift is onder hunne lippen. Sela.
4 Bewaar mij, HEERE! van de handen des goddelozen; behoed mij van den man alles gewelds;

- 15 De goddelooze, heerschende over een arm volk, is een heulende leeuw, en een beer, die zinnig en weder hoort.
- 16 Een vorst, die van alle verstand gebrek heeft, is ook veelvuldig in verdrukkingen; maar die de eijerigheid heeft, zal de dagen verlengen.
- 17 Een mensch, gedrukt om het bloed eener ziel, zal maar den kull toevleiden; men ondersteunt hem niet.
- 18 Die opregt wandelt, zal behouden worden; maar die zich verkeerdelijk gedraagt in twee wegen, zal in den eenen vallen.
- 19 Die zijn land bouwt, zal met brood verzadigd worden; maar die Dileite menschen volgt, zal met armoede verzadigd worden.
- 20 Een gansich getrouw man zal veelvuldig zijn in zpekingen; maar die haastig is om rijk te worden, zal niet onschuldig wezen.
- 21 De aangezichten te kennen, is niet goed; want een man zal om een stuk broods overtreding.
- 22 Die zich hant maar goed, is een man van een boos oog; maar hij weet niet, dat het gebrek hem overkomen zal.
- 23 Die eeren mensch bestraft, zal achteris gunst vinden, meer dan die met de tong vleit.
- 24 Wie zijn vader of zijne moeder berooft, en zegt: Het is geene overtreding; die is den verdeden mans geze.
- 25 Die grootmoedig is, verwekt gekijf; maar die op den HEREN vertrouwt, zal vet worden.
- 26 Die op zijn hart vertrouwt, die is een zot; maar die in wijsheid wandelt, die zal ontkomen.
- 27 Die den armen goet, zal geen gelyk hebben; maar die zijne oogen verbjert, zal veel verwoekt worden.
- 28 Als de goddeloozen opkomen, verbjert zich de mensch; maar als zij ontkomen, vernieuwdigen de regtvaardigen.

HOOFDSTUK 29.

- D**EEN man, die dikwijls bestraf zijnde, den pek verhardt, zal schiedijk verbroken worden, zoodat er geen zegenen aan zij.
- 2 Als de regtvaardigen groot worden, verblijft zich het volk; maar als de goddelooze heersch, zucht het volk.
  - 3 Een man, die de wijsheid beint, verblijft zijn vader; maar die een mesgezel der hoeren is, brengt het goed door.
  - 4 Een koning houdt het land spannde door het regt; maar een, die tot geschenken geneigd is, verstoort hetzelfde.
  - 5 Een man, die zijnen naaste vleit, spreidt een net uit voor deszelfs gangen.
  - 6 In de overtreding eens boezen man is een strik; maar de regtvaardige jucht en is blijde.
  - 7 De regtvaardige neemt kennis van de regtzak der armen; maar de goddelooze begrjpt de wetenschap niet.
  - 8 Speldrijvende heden blazen eene stad aan brand; maar de wijzen keeren den toorn af.
  - 9 Een wijs man, met een dwaas man in regten zich begiven hebbende, hant dat hij bevoerd is, of licht, zoo is er toch eene rust.
  - 10 Bloedgerijge heden hant den vrome; maar de opregten zoeken zijne ziel.
  - 11 Een zot hant zijnen zanschen geest uit; maar de wijze wederomt dien achterwaarts.
  - 12 Een heerscher, die op leugentacht acht geeft, al zijne dienaars zijn goddeloos.
  - 13 De armen en de bedrager ontmoeten elkander; de HEREN verlicht hun beider oogen.
  - 14 Een koning, die de armen in toorn regt doet, diens troon zal in eijerigheid bevestigd worden.
  - 15 De reed, en de bestraffing geeft wijsheid; maar een kind, dat aan zich zelf gelaten is, beschant zijne moeder.

- 16 Heteraf, de gelotene haarmoeder, de arde, die van water niet verzadigd wordt, en het vuur verbrjkt: Het is geene!
- 17 Het oog, dat den vader bejagt, of de gehoorzaamheid niet moeder veracht, dat zullen de maven der beek uitrijken, en des arends jongen zullen het eten.
- 18 Deze drie dingen zijn voor mij te wonderlijk, ja vier, die ik niet weet:
- 19 De weg eens arends in den hemel; de weg eener slang op eenen rofstoem; de weg van een schip in het hart der zee; en de weg eens mans bij eene maagel.
- 20 Alzo is die weg eener overspellige vrouw; zij eet en weicht haren mond, en zegt: Ik heb geene ongerechtigheid gewrocht!
- 21 Om drie dingen ontvoert zich de aarde, ja om vier, die zij niet dragen kan:
- 22 Om eenen knecht, als hij regert; en eenen dwaas, als hij van loerd verzadigd is;
- 23 Om eene hatelijke vrouw, als zij getrouwd wordt; en eene dienstmaagel, als zij erigmaam is van hare vrouw.
- 24 Deze vier zijn van de kleinste der aarde; doch deseive zijn wijs, met wijsheid wel voorzien.
- 25 De miereu zijn een ontrek volk; evenwel bereiden zij in den zomer hare spij.
- 26 De konijnen zijn een menstloos volk; nochtan stellen zij hun huis in den rofstoem.
- 27 De spinrakken hebben geenen koning; nochtan gaan zij allen uit, zich verhoelende in hoopen.
- 28 De spinnekop grijpt met de handen, en is in de paleizen der koningen.
- 29 Deze drie maken eeneu soelen tred; ja vier zijn er, die eene goeden gang maken: de goderten, die voor niemand zal wederkeren;
- 31 Een windband van goede lenden, of een bok; en een koning, die niet tegen te staan is.
- 32 Zoo zij dwaaslik gekandeld hebt, met u te verheffen, en zoo zij kwad bedacht hebt, de hand op den mond!
- 33 Want de drinking der meik brengt hater voort, en de drinking van den neus brengt bloed voort, en de drinking des toorns brengt twist voort.

HOOFDSTUK 31.

- D**E woorden van den koning Lemuel; de last, waarmede zijne moeder hem onderwees.
- 2 Wat, o mijn zoon? en wat, o zoon mijns buks? is wet, o zoon mijner gioften?
  - 3 Geef aan de vrouwen uw vermoegen niet, noch uw wepen, om koningen te verleiden.
  - 4 Het komt den koningen niet toe, o Lemuel; het komt den koningen niet toe wij te drinken, en den prins, sterken drank te begeren;
  - 5 Opdat hij niet drinke, en het gezette vergeete, en de regtzak van alle verdrukten veranderde.

HET BOEK

GESAAMD

DE PREDIKER.

HOOFDSTUK 1.

- D**E woorden van den prediker, den zoon van David, den koning te Jeruzalem.
- 1 Ijdheid der Ijdheden, zegt de prediker; Ijdheid der Ijdheden, het is al Ijdheid.
  - 2 Wat voorbed heeft de mensch van al zijnen arbeid, dien hij erteukt onder de zon?
  - 4 Het eene gedacht gaat, en het andere gedacht komt, maar de aarde maakt in der ewigigheid.
  - 5 Ook rijst de zon op, en de zon gaat onder, en zij hant naar hare plaats, waar zij oprees.

- 6 Geest sterken drank dengeven, die verloren gaat, en wijn dengeenen, die biltterlijk bedroefd van ziel zijn;
- 7 Dat hij drinke, en zijne armoede vergeete, en zijner moede niet meer gedonke,
- 8 Open uwen mond voor den stomme, voor de regtzak van allen, die ontkomen zouden.
- 9 Open uwen mond, ontrek geveertijk, en doe den verdrukten en nooddriftigen rest.
- 10 Afspek. Wie zal eene deugdelijke halarrouw vinden? want hare waardij is verre boven de rolijnen.
- 11 Beck. Het hart haars heeren vertrouwt op haar, zoodat hem geen goet zij ontrokken.
- 12 Ginkel. Zij doet hem goet en geen kwaad, al de dagen haars levens.
- 13 Afspek. Zij noekt wol en vlas, en werkt met last haars hant.
- 14 Ze. Zij is als een schepen eens koopmans; zij doet haars brood van verre komen.
- 15 Pom. En zij staat op, als het nog nacht is, en geeft haars luis spijze, en hare dienstmaagden het beedijden deel.
- 16 Zein. Zij denkt om eenen akker, en kruit hem; van de vrucht haars hantden plant zij eenen wijngaard.
- 17 Afspek. Zij goet hare lenden met kracht, en zij verterkt hare armen.
- 18 Zea. Zij smakt, dat haar koophand goet is; hare lamp gaat des nachts niet uit.
- 19 Jod. Zij steekt hare hantden uit naar de spin, en hare handpalmen vatten den spinrok.
- 20 Gajk. Zij breidt hare handpalmen uit tot den elendige; en zij steekt hare hantden uit tot den nooddriftige.
- 21 Lemuel. Zij vroot voor haar huis niet van wegen de sneeuw; want haars gansche luis is met dubbeld kleederen gekleed.
- 22 Mesa. Zij maakt voor zich tapfijersaad; hare kleeving is rijn linnen en purper.
- 23 Vaa. Haar man is bekeud in de poorten, als hij zij met de onlusten des lands.
- 24 Soesek. Zij maakt sijn hyswad en verkoopt het; en zij levert den koopman goeden.
- 25 Ais. Sterkte en heerlijkheid zijn hare kleeving; en zij licht over den nakomenden dag.
- 26 Pe. Zij doet haren mond open met wijsheid; en op hare tong is leer der goedigheid.
- 27 Fode. Zij beschouwt de aangen van haar huis; en het loerd der Ijdheid est zij niet.
- 28 Koyk. Hare kinderen staan op, en roemen haar welgukzalig; ook haars man, en hij prijst haar, zeggende:
- 29 Afspek. Vele dochteren hebben deugdelijk gehandeld; maar zij zakt die allen te loven.
- 30 Noh. De bevalligheid is bedroef, en de reboonheid Ijdheid; maar eene vrouw, die den HEREN vrees, die zal gerezen worden.
- 31 Phe. Geef haars van de vrucht haars hantden, en haars hare werken haars poorten.

gaan, voor eene distel zal een mirteboom opgaan; en het zal den HEERE wesen tot eene naam, tot een eeuwig teeken, dat niet uitgroeit zal warden.

12 En uwe glasvensters zal ik kristallijnen maken, en uwe poorten van rubijnenen, en uwe gansehe landpale van aangename stenen.

13 En al uwe kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn.

14 Gij zult door gerechtigheid verheerd worden; wees verre van verdrukking, want gij zult niet wien teerren; en verre van verschrinking, want gij zult niet telt u niet maken.

15 Ziet, zij zullen zich zekereijk vergaderen, doch niet uit mij; wie zich tegen u vergaderen zal, die zal om averstwil vallen.

16 Zie, ik heb den smid geschapen, die de kolen in het vuur opblaast, en die het instrument voort-brenst tot zijn werk; ook heb ik den verlevver geschapen, om te vernielen.

17 Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gerigt tegen u opstaat, zult gij verdoemen: dit is de erve der knechten des HEEREN; en hunne gerechtigheid is uit mij, spreekt de HEERE.

HOOFDSTUK 55.

ALLE sij dorstigen! komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koop en eet, ja komt, koop zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk!

2 Waarom weegt gij liden ueld uit voor hetgeen geen brood is, en uwen arbeid voor hetgeen niet verzadigen kan? Hoort aandachtelijk naar mij, en eet het goede, en laat uwe ziel in vetigheid zich verandigen.

3 Niet uw oer, en komt tot mij, hoort, en uwe ziel zal leven; want ik zal niet u een eeuwig verbond maken, en u gereis de gewisse welda- diigheden van David.

4 Ziet, ik heb hem tot een getuige der volken gesceven, euen Vost en Gedieler der volken.

5 Ziet, gij zult een volk roepen, dat gij niet kendet, en het volk, dat u niet kendet, zal tot u hoogen, om des HEEREN uws gods wil, en om des Heiligen Israels wil, want Hij heeft u ver- hoerlijk.

6 Zoekt den HEERE, terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan, terwijl Hij nabij is.

7 De goddeloosere verlate zijnen weg, en de on- gerechtighe naam zijne gedachten; en hij bekeer sich tot den HEERE, zoo zal Hij zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvaldiglijk.

8 Want mijne gedachten zijn niet uieder ge- dachten, en uwe wegen zijn niet mijne wegen, spreekt de HEERE.

9 Want gelijk de hemelen hooger zijn dan de aarde, alzoo zijn mijne wegen hooger dan uwe wegen, en mijne gedachten dan uieder gedachten.

10 Want gelijk de regen en de sneeuw van den hemel nedervallen, en derwaerts niet wederkeert; maar doorvochtigt de aarde, en maakt, dat zij voortbrengt en uitspruite, en zaad geve den zaai- er, en brood dien eter:

11 Alzoo zal mijn woord, dat uit mijnen mond uitgaat, oot zijn, het zal niet ledig tot mij weder- keeren; maar het zal doen hetgeen mij behaust, en het zal voorspoedig zijn en hetgeen, waartoe ik het zend.

12 Want in blidchap zult gij liden uittrekken, en met vrede voortzield worden; de bergen en heuvelen zullen geschal maken met vrolijk gezang; want uer aangezicht, en alle boomen des velds zullen de handen zamenklappen.

13 Voor eenen doorn zal een dunnehoorn op-

gaan, voor eene distel zal een mirteboom op- gaan; en het zal den HEERE wesen tot eene naam, tot een eeuwig teeken, dat niet uitgroeit zal warden.

HOOFDSTUK 56.

ALZOO zegt de HEERE: Bewaart het reit, en den voet gerechtigheid: want mijn heil is nabij om te komen, en mijne gerechtigheid om geprepaar te worden.

2 Weigdelukzalig is de mensch, die zulks doet, en des menschen kind, dat daaraan vasthoudt; die den sabbat hoest, zoodat hij dien niet ontbeiligt, en die zijne hand bewaart van eenig kwaad te doen.

3 En de vreesde, die zich tot den HEERE ge- voegd heeft, spreke niet, zeggende: De HEERE heeft mij geroech, en al van zijn volk gescheiden; en de gesmedene zegge niet: Ziet, ik ben een dorre boom.

4 Want alzoo zegt de HEERE van de gesmeden, die mijne sabbaten hoeden, en verkiezen hetgeen, waartoe ik heb heb, en vasthouden aan mijn ver- bond:

5 Ik zal hen ook in mijn huis en binnen mijne muren eene plaats en eene naam geven, beter dan der zonen en dan der dochteren; eene eeuwigen naam zal ik een ieder van hen geven, die niet uitgroeit zal worden.

6 En de vreesden, die zich tot den HEERE voeten, om Hem te dienen, en om den naam des HEEREN lief te hebben, en Hem tot knech- ten te zijn; al wie den sabbat hoest, dat hij dien niet ontbeiligt, en die aan mijn verbond vast- houden:

7 Die zal ik ook brengen tot mijnen heiligen berg, en ik zal hen verheugen in mijn bedeuis; hunne brandoffers en hunne skatoffers zullen aangenaam wesen op mijn altaar; want mijn huis zal een bedeuis genoemd worden voor alle vol- ken.

8 De Heere HEERE, die de verdrevenen van Israël verzadert, spreekt: Ik zal tot hem nog meer verzadere, nevens hem, die tot hem ver- gadert zijn.

9 Al gij poldert de wold, komt om te eten, ja al gij poldert in het veld,

10 Hunne wachtters zijn allen blind, zij weten niet; zij allen zijn stonme hoonen, zij kunnen niet hooren; zij zijn slaperig, zij ligen neder, zij hebben het slaperen lief.

11 En deze handen zijn sterk van begerste, zij kunnen niet verzadid worden, ja het zijn her- ders, die niet verstaan kunnen; zij allen keeren zich naar linkens weg, elk een naar zijn gewen, elk uit zijn einde.

12 Komt herwaerts, zeggen zij: Ik zal mijn haken, en wij zullen sterken drank zijpen; en de dag van morgen zal zijn als deze, ja grooter, veel treffelriker.

HOOFDSTUK 57.

DE regtvaardige komt om, en er is niemand, die het ter harte neemt; en de weldadige lieden worden weggeraapt, zonder dat er iemand op let, dat de regtvaardige weggeraapt wordt voor het kwaad.

2 Hij zal inzaan en den vrede; zij zullen rusten op hunne slaapsteden, een legdijk, die in zijne ouertheid gewandeld heeft.

3 Doch madert gij liden hier toe, gij kinderen der guchejars! gij overspelig zaad, en gij, die hoerriji bedrijft!

4 Over wien maakt gij u lustig? over wien spert gij den mond wijf open en steekt de tong lang uit? Zijt gij niet kinderen der overtroding, een zaad der valschheid?

weet het niet? Ziet, ten dage, wanneer gij liden vast, zoo vindt gij uwen lust, en gij elucht streng- lijk al uwen arbeid.

4 Ziet, tot twist en gekijf vast gij liden, en om goddelooslijk met de vuist te slaan; vast niet slijk hoeden, om uwe stem te doen hooven in de hooge.

5 Zou het zulk een vasten, zijn, dat ik verkiegen zou, dat de mensch zijne ziel een dag kwelle? dat hij zijn hoofd kronne gelijk een hiez, en eenen zak en sacht onder sich spreide? Zoudt gij dat een vasten hoeten, en eenen dag den HEERE aangenaam?

6 Is niet dit het vasten, dat ik verkie: dat gij loosmak, de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden des jaks, en dat gij vrij losaat de verperteren, en alle juk verscheurt?

7 Is het niet, dat gij dien hoogerig uwer brood mededeelt, en de armen, verdrevenen in huis brenst; aladji eenen naakte ziet, dat gij hem dekt, en dat gij u voor uw vlesch niet verbergt?

8 Dan zal uw licht voortbreken als de dageraad, en uwe geresing zal medijk uitroepen; en uwe gerechtigheid zal voor u aansnijgt heengaan, en de heerlijkheid des HEEREN zal uw achtertoet wesen.

9 Dan zult gij roepen, en de HEERE zal antwoore; gij zult schreueven, en Hij zal zeggen: Zet, hier ben ik. Zou gij mit het midden van u wegdoet het juk, het uitbreken des vingers, en het spreke der ongerechtigheid?

10 En zoo gij uwe ziel opent voor den hongerie, en de bedrukte ziel verzadigt: dan zal uw licht in de duisternis opgaan, en uwe donkerheid zal zijn als de middag.

11 En de HEERE zal u gelurligk leden, en Hij zal uwe ziel verzadigen in groote droogten, en uwe beoenderen vaerlijc maken; en gij zult zijn als een gewaterd hof, en als eene springdar der wateren, welke wateren niet ontbreken.

12 En die mit u voortzoeken, zullen bouwen de oule verwoeste plaatsen; de fundamenten van geschat tot geschat verweest, zult gij opreken; en gij zult genaamd worden: Die de bronnen toemaurt, die de paden weder opmaakt, om te bewonen.

13 Indien gij uwen voet van den sabbat afkeer, en te doen uwen lust op mijnen heiligen dag; en indien gij den sabbat nesent eene verstanting, opdat de HEERE geheiligt worde, die te eeren is; en indien gij dien oert, dat gij uwe wegen niet doet, en uwen eigenen lust niet vindt, noch een woord doorens spreekt:

14 Dan zult gij u verstantigen in den HEERE, en ik zal u doen rijden op de hoogen der aarde, en ik zal u spajzen met de erve van uwen vader Jakob; want de mond des HEEREN heeft het ge- spreken.

HOOFDSTUK 58.

ZIET, de hand des HEEREN is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen; en zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen hooren.

2 Maar uwe ongerechtigden maken eene scheiding tuschen ulieden en tuschen uwen God, en uwe zonden verberken het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort.

3 Want uwe handen zijn met bloed bevleekt, en uwe vingers mit ongerechtigheid; uwe lippen spreken valschheid, uwe tong dicht ouerst.

4 Er is niemand, die voor de gerechtigheid roept, en niemand, die voor de waarheid in het gerigt zich begeeft; zij vertrouwen op ijdelheid, en zij spreken leugen, met mede in zijk wij zwanger, en zij bareu ongerechtigd.

5 Zij broeden basiliskus-eljen uit, en zij wesen

5 Die hittig zijn in de eikenhooschen, onder allen groenen boom; stagnepe de kinderen aan de beken, onder de hoeken der stemoosen.

6 Aan de gladde steenen der beken is uw deel, die, die zijn uw lot; ook stort gij denzelven drankoffer uit, gij offert hun spijsoffer: zoo ik mij over deze dingen troosten laten?

7 Gij stelt uw leger op eenen hooven en ver- heuven berg; ook klimt gij derwaerts op, om slachtoffer te offere.

8 En achter de deur en poeten zot gij uw gedenk- teeken; want van mij uwekende ontsiet gij u, en klimt op, gij maakt uw leger wijf, en maakt u een verbond met ongenen uit dezerve, gij hebt hun leger lief in elke plaats, die gij zijt.

9 En gij trekt met olie tot dien koning, en gij vermenigvuldigt uwe wrekende zalven; en gij zendt uwe gezanten verre weg, en vernedert u tot de hel toe.

10 Gij zijt vermaeld door uwe groote reis, maar gij zeet niet: Het is buiten hooven; gij hebt het leven uwer hand gevonden, daarom wordt gij niet ziek.

11 Maar voor wien hebt gij geschroomd of ge- vreesd? want gij hebt gelogen, en zijt mijner niet geluchdig geweest; gij hebt mij op uw hart niet geacht; is het niet, omdat ik zwijg, en dat van onis af, en gij vreesd mij niet?

12 Ik zal uwe gerechtigheid bekend maken, en uwe werken, dat zij u geen nut doen zullen.

13 Wanneer gij roepen zult, zoo laat die, die van u verzadert zijn, u redder; doch de wind zal hen allen waueveren, de ijdelheid zal hen wegneemen. Maar die op mij betrouwt, die zal het aardrik eruen, en mijnen heiligen berg erfelijk besitten.

14 En men zal zeggen: Verhoogt de basen, ver- hoogt de basen, bereldt den weg, neemt den aan- stoot uit den weg mijns volks!

15 Want alzoo zegt de Hooge en Verhevene, die in de ewigheid woont, en wiens naam heilig is: Ik woon in de hoogte en in het heilige, en bij dien, die van euen verrijzelen en nederigen gaat is, opdat ik levend make het geest der noedigen, en opdat ik levend make het hart der verzlijzelen.

16 Want ik zal niet ewiglijk (wsten, en ik zal niet gedurlijk verholgen zijn; want de geest zou van voor mijn aangezicht overstept worden, en de zielen, die ik gemaakt heb.

17 Ik was verbolgen over de ongerechtigheid hun- ner ghierheid, en sloeg hen; ik verborg mij, en was verbolgen; evenwel gingen zij afkerig he- nen in den weg hun harten.

18 Ik zie hunne wegen, en ik zal hen genezen; en ik zal hen gelieden, en hun verroostingen wedergeuen, namelijk aan hunne treurigen.

19 Ik schep de vrucht der lippen, vrede, vrede dengenen, die verre zijn, en dengenen, die nabij zijn, zegt de HEERE, en ik zal hen genezen.

20 Doch de goddeloosren zijn als eene voortge- drevene zee, want die kan niet rusten, en hare wateren werpen slijk en modder op.

21 De goddeloosren, zegt mijn God, hebben geen vrede.

HOOFDSTUK 59.

OEP ut die keel, bond niet in, verbef uwe hoon als eene bazuin, en verkonstig mijn volk uune overtroding, en het huis Jakobs uune zonden.

2 Hoewel zij mij dagelijks zoeken, en eemen lust hebben aan de kennis mijner wegen, als een volk, dat gerechtigd doet en het reit zijns Gods niet verlat, vragen zij mij naar de regten der gerech- tigheid; zij hebben eemen lust tot god te madere; 3 zeggende: Wij hebben eemen lust tot god te madere; 3 zeggende: Waarom vasten wij, en gij ziet het niet aan? waarom kwelen wij onze ziel, en gij

7 Want ik zal verdervers tegen u heiligen, elk met zijn gereedschap; die zullen uwe uitgelezenedieren omhooien, en in het vuur werpen.

8 Dan zullen vele Heidenen voortduren deze stad gaan, en zullen zeggen, een ieder tot zijn naaste: Waaron heeft de HEERE alzoo gedaan aan deze groote stad?

9 En zij zullen zeggen: Omdat zij het verbond des HEEREN, huns Gods, hebben verlaten, en hebben zich voor andere goden nedergeworpen, en die gesleed.

10 Weest niet over den doode, en beklaagt hem niet; weest vrij over dien, die weggaan is, want hij zal nimmermeer wederkomen, dat hij het land zijner geboorte zie.

11 Want zoo zegt de HEERE van Salum, den zoon van Josia, koning van Juda, die in de plaats van zijnen vader Josia regerde, die uit deze plaats is uitgegaan: hij zal daar nimmermeer wederkomen.

12 Maar in de plaats, waarheen zij hem gevatelijk hebben weggewoerd, zal hij sterren, en dit land zal hij niet meer zien.

13 Wees dien, die zijn huis bouwet met ongerechtigheid, en zijne opperzaken met onrecht; die zijns naasten dienst om niet gebruikt, en geeft hem zijn arbedeloon niet?

14 Die daar zegt: Ik zal mij een zeer hoog huis bouwen, en doorachtige opperzaken; en hij hoort zich versterken uit, en het is bedekt met ceder, en aangetrokken met meris.

15 Zoudt gij regeren, omdat gij u menst met den ceder? heest niet uw vader gezeten en gedronken, en recht en gerechtigheid gedaan, en het ging hem toen wel?

16 Hij heeft de rechtszaak des alledigen en nooddriften geroep, toen ging het Aene wel; is dat niet mij te kennen? spreekt de HEERE.

17 Maar uwe oogen en uw hart zijn niet dan op uwe gierigheid, en op onschuldig bloed, om dat te vergieten, en op verdrukking en overlast, om die te doen.

18 Daarom zegt de HEERE alzoo van Jozakim, zoon van Josia, koning van Juda: Zij zullen hem niet beklagen: Och mijn broeder! of, och zuster! zij zullen hem niet beklagen: Och heer! of, och ziele majestest!

19 Met een ezelbegravenis zal hij begraven worden: men zal hem slepen en daarheen werven, verre weg van de poorten van Jeruzalem.

20 Klink op den Libanon en roep, en verhoef uwe stem op den Basan: roep ook van de veres; maar al uwe liefhebbers zijn verbroken.

21 Ik sprak u aan in uwe grooten voorspoed, maar gij zeldet: Ik zal niet hooren. Dit is uwe weg van uwe jespit af, dat gij mijner stem niet hoest geboorzaamd.

22 De wind zal al uwe herders weiden, en uwe liefhebbers zullen in de gevangenis gaan: dan zult gij zekerlijk beschaamd en te schande worden, van wege al uwe boosheid.

23 O gij, die nu op den Libanon woont, en in de coeren nestelt: hoe begravenligt zult gij zijn, als u de snarten zullen aankomen, het wee als een ezelbegravenis!

24 Zoo weersachtig als Ik heef, spreekt de HEERE, afschou Chonia, de zoon van Jozakim, den koning van Juda, een zegeling ware aan mijne rechterhand, zoo zal ik u toch van daar wegrukken.

25 En ik zal u geven in de hand dergenen, die uwe ziel zoeken, en in de hand dergenen, voor welke aanzigt gij schrik: namelijk in de hand van Nebukadrezar, den koning van Babel, en in de hand der Chaldeïen.

26 En ik zal u, en uwe moeder, die u geboort heeft, uitwerpen in een ander land, waarin zijlieden niet geboren zijn, en daar zult gij sterren.

27 En in het land, naar hetwelk hunne ziel verlangd om daar weder te komen, daarheen zullen zij niet weder komen.

28 Is dan deze man Chonia een veracht, verstoofd, afgodisch beeld? of is hij een vat, waarvan men geen lust heeft? Waaron zijn hij en zijn zand uitgeworpen, ja weggegochen in een land, dat zij niet kennen?

29 O land, land, land! hoor des HEEREN woord!

30 Zoo zegt de HEERE: Schrijft dezen zedigen man kinderloos, eenen man, die niet voorzorglijk zal zijn in zijne dagen; want er zal niemand van zijn zaad voorspoedig zijn, zittende op den troon Davids, en heerschende meer in Juda.

HOOFDSTUK 23.

WEE den herderen, die de schapen mijner weide ombrengen en verstrooien; spreekt de HEERE.

1 Daarom zegt de HEERE, de God Israëls, alzoo van de herderen, die mijn volk weiden: Gijlieden hebt mijne schapen verstroefd, en hebt ze verdroeven, en hebt ze niet bezocht; ziet, ik zal over u bezoeken de boosheid uwer handelingen, spreekt de HEERE.

2 En ik zal het overblijfel mijner schapen zelf vergaderen uit al de landen, waarheen ik ze verdreven heb; en ik zal ze wederbrengen tot het koojen; en zij zullen vruchtbaar zijn en vermenigvuldigen.

3 En ik zal herderen over hen verweken, die ze weiden zullen; en zij zullen niet meer vreezen, noch verschrik worden, noch gemist worden, spreekt de HEERE.

4 Ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat ik aan David esse rechtvaardige SFRUIT zal verweken; die zal koning zijnde regeren, en voorspoedig zijn, en recht en gerechtigheid doen op de aarde.

5 In zijne dagen zal Juda verlost worden, en Israël zeker worden; en dit zal zijn naem zijn, waarmede men hem zal noemen: De Heer, ONZE GERECHTIGHEID.

6 Daarom, ziet, de dagen komen, spreekt de HEERE, dat zij niet meer zullen zeggen: Zoo weersachtig als de HEERE heeft, die de kinderen Israëls uit Egypteland heeft opgevoerd!

7 Maar: Zoo weersachtig als de HEERE heeft, die het zaad van het huis Israëls heeft opgevoerd, en die het aangebragt heeft uit het land van het noorden, en uit al de landen, waarheen ik ze gedreven had; want zij zullen woenen in hun land.

8 Aangande de profeten. Mijn hart wordt in mijn binnenste getrokken, al mijne beenderen bejagen zich; ik ben als een drooken man, en als een man, dien de wijn te boven gaat; van wege den HEERE, en van wege de woorden zijner heiligheid.

9 Want het land is vol overpebers, want het land treurt van wege den vloek, die weiden der weestijn verdroven; omdat hun loop boos is, en hunne magt niet recht.

10 Want beiden profeten en priesters zijn haibelaars; zelfs in mijn huis vind ik hunne boosheid, spreekt de HEERE.

11 Daarom zal hun weg hun zijn als zeer gladde plaatsen in de donkerheid; zij zullen aanproeven worden en daarin vallen; want ik zal een kwaad over hen brengen te het jaar hamner bezoking, spreekt de HEERE.

12 Ik heb wel ongerijmigheid gezien in de profeten van Samaria, die door Babel profeteerden, en mijn volk Israël verlediden.

13 Maar in de profeten van Jeruzalem zie ik afschuwelijkheid; zij bedrijven overpel, en gaan om met valsheid, en sterke de handen der

boosdeners, opdat zij zich niet bekeeren, een iegelijk van zijne boosheid: zij allen zijn mij als Sodom, en hare inwoners als Gomsorra.

14 Daarom zegt de HEERE der heerscharen van des profeten alzoo: Ziet, ik zal hen met alseu aprijzen, en met galwater drenken; want van Jeruzalem profeten is de huichelarij uitgegaan in het gansehe land.

15 Zoo zegt de HEERE der heerscharen: Hoort niet naar de woorden der profeten, die u profeteren; zij maken u ijdel; zij spreken het gezigt huns harten, niet uit des HEEREN mond.

16 Zij zeggen steeds tot dagmen, die mij haateren: De HEERE heeft het gesproken, gijlieden zult vrede hebben; en tot al wie naar zijns harten goeddenken wandelt, zeggen zij: Ulieden zal eenen kwaad overkomen.

17 Want wie heeft in des HEEREN raad gestaan, en zijn woord gezien of gehoort? Wie heeft zijn woord aangemerkt en gehoort?

18 Ziet, een onwouder des HEEREN, esse grimmigheid is uitgegaan, ja een pijnlijk onwouder; het zal blijven op der goddeloozen hoofd.

19 Des HEEREN toorn zal zich niet afwenden, totdat hij zal hebben gedaane, en totdat hij zal hebben daargesteld de godachten zijns harten; in het laatste der dagen zult gij met verstand daarop letten.

20 Ik heb die profeten niet gezondend, nootans inhuilen zij gloopen: ik heb tot hen niet gesproken, hoegtan hebben zij geprofeteerd!

21 Maar zoo zij in mijnen raad hadden gestaan, zoo zouden zij mijn volk mijne woorden hebben doen hooren, en zouden hen afskeerde hebben van hunnen boosen weg, en van de boosheid huns harten, en niet een God van verre?

22 Zou zich iemand in verborgene plaatsen kunnen verbergen, dat ik hem niet zou zien? spreekt de HEERE: vervul ik niet den hemel en de aarde?

23 Ik heb gehoort wat de profeten zeggen, die in mijn naam liezen profeteren, zeggende: ik heb gedroomd, ik heb gedroomd.

24 Hoe lang? is er dan een drooven in het hart der profeten, die de leugen profeteren? Ja het zijn profeten van huns harten bedriegeri!

25 Die daar denken om mijn volk mijnen naem te doen vergeten, door hunne droomen, die zij, een ieder zijnen naaste, vertellen; gelijk als hunne vaders mijnen naem vergeten hebben door Babel.

26 De profet, mij welken een droom ik, die vertelde den droom; en bij welken mijn woord is, die spreke mijn woord waarachtiglijk; wat heeft het stof met het korin te doen? spreekt de HEERE.

27 Is mijn woord niet, alzoo, als een vuur? spreekt de HEERE, en als een hamer, die esse steenrots te morzel slaat?

28 Daarom, ziet, ik wil aan de profeten, spreekt de HEERE, die mijne woorden stolen, een leeder van zijnen naaste;

29 Ziet, ik wil aan de profeten, spreekt de HEERE, die hunne tong nemen, en spreken: Hij heeft het gesproken;

30 Ziet, ik wil aan dagmen, die valsche droomen profeteren, spreekt de HEERE, en vertellen die, en verlediden mijn volk met hunne leugenen en met hunne ligtvaardigheid; daar ik hen niet gezoonden, en hun niets bevoelen heb, en zij dit volk gansch geen nut doen, spreekt de HEERE.

31 Wanneer dan dit volk, of een profet, of priester u vragen zal, zeggende: Wat is des HEEREN last? Zoo mit gij tot hen zeggen: Wat last? dat ik ulieden verlaten zal, spreekt de HEERE.

32 En aanzande den profet, of den priester, of het volk, dat zeggen zal: Des HEEREN last; dat ik bezoeking zal doen over dien man en over zijn huis.

33 Aldus zult gijlieden zeggen, een iegelijk tot zijnen naaste, en een iegelijk tot zijn broeder: Wat heeft de HEERE geantwoord, en wat heeft de HEERE gesproken?

34 Maar des HEEREN last zult gij niet meer gezonden; want een iegelijk zal zijn eigen woord een last zijn, dewijl gij verkeert de woorden van dien levenden God, den HEERE der heerscharen, onzen God.

35 Aldus mit gij zeggen tot den profet: Wat heeft u de HEERE geantwoord? en wat heeft de HEERE gesproken?

36 Maar dewijl gij zegt: Des HEEREN last; daarom zoo zegt de HEERE: Omdat gij dit woord zegt: Des HEEREN last, daar ik tot u gezoonden heb, zeggende: Gij zult niet zeggen: Des HEEREN last!

37 Daarom, ziet, ik zal u ook ganschelijk vergeten, en u, mitgaders de stad, die ik u en uwen vaderen gegeven heb, van mijn aangezigt laten varen.

40 En ik zal u eenwigge smaadheid aandoen, en eeuwige schande, die niet zal worden vergeten.

HOOFDSTUK 24.

DE HEERE deed mij zien, en ziet, er waren twee vijskorven, gezet voor dien tempel des HEEREN: iudat Nebukadrezar, koning van Babel, gevatkelijk had weggewoerd Jehonia, den zoon van Jozakim, den koning van Juda, mitgaders ers der vorsten van Juda, en de timmerlieden, en de smedien, van Jeruzalem, en hen te Babel gebragt had.

2 In den eenen korf waren zeer goede vijgen, als de eerste rijpe vijgen zijn; maar in den anderen korf waren zeer boose vijgen, die van wege de boosheid niet konden gezeten worden.

3 En de HEERE zelde tot mij: Wat ziet gij, Jeremia? en ik zelde: Vijgen; de goede vijgen zijn zeer goed, en de boose zeer boos, die van wege de boosheid niet kunnen gezeten worden.

4 Toen geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

5 Zoo zegt de HEERE, de God Israëls: Gelijk die goede vijgen, alzoo zal ik kennen de gevatkelijk weggewoerden van Juda, die ik uit deze plaats naar het land der Chaldeïen heb weggeschikt, ten goede.

6 En ik zal mijn oog op hen stellen ten goede; en zal hen wederbrengen in dit land; en ik zal hen bouwen, en niet afbreken; en zal hen planten, en niet uitrukken.

7 En ik zal hun een hart geven om mij te kennen, dat ik de HEERE ben; en zij zullen mij tot een volk zijn, en ik zal hun tot eenen God zijn; want zij zullen zich tot mij met hun gansche hart bekeeren.

8 En gelijk de boose vijgen, die van wege de boosheid niet kunnen gezeten worden, want aldus zegt de HEERE alzoo zal ik maken Zebekia, den koning van Juda, mitgaders zijne vorsten, en het overblijfel van Jeruzalem, die in dit land zijn overgebleven, en die in Egypteland woenen.

9 En ik zal hen overgeven tot een beroering ten kwade, allen koningrijken der aarde; tot smaadheid, en tot een spreekwoord, tot bene gestrede, en tot eenen vloek, in al de plaatsen, waarheen ik hen gedreven zal hebben;

10 En ik zal onder hen zenden het zwaard, den hanger en de pestilentie, totdat zij verterd zullen zijn uit het land, dat ik hun en hunnen vaderen gegeven had.

21 En de granaappelen waren zes en negentig, geest naar den wind; alle granaappelen waren honden, over het niet rondom.

24 Ook nam de overste der trawanten Sorja, den hoofdmeester, en Zeltaja, den tweeden priester, en de drie dorpelbewaarders.

25 En uit de stad nam hij eenen bewoning, die over de kringelden gesteld was, en zeven mannen in de stad gevonden werden, mitgeleiders den overooring opscheef, en zestig mannen van het volk des lands, die in het midden der stad gevonden werden.

26 Als Nebuzardan, de overste der trawanten, dezen genomen had, zoo bragt hij hen tot den koning van Babel naar Ribla.

27 En de koning van Babel sloeg hen en dookte hen te Ribla, in het land van Hamath. Alzoo werd Juda uit zijn land gewanckelijck weggevoert.

28 Dit is het volk, dat Nebukadrezar gewanckelijck heeft weggevoert: in het zevende jaar, drie dinstend drie en twintig Joden;

29 In het achtende jaar van Nebukadrezar,

voerde hij gewanckelijck weg acht hondert twee en dertig zielen uit Jeruzalem;

30 In het drie en twintigste jaar van Nebukadrezar voerde Nebuzardan, de overste der trawanten, gewanckelijck weg van de Joden zeven hondert vijf en veertig zielen. Alle zielen zijn vier duizend en zes hondert.

31 Het geschiedde daarna, in het zeven en dertigste jaar der gewanckelijck weervoering van Jozachin, den koning van Juda, in de twaalfde maand, den vijf en twintigsten der maand, dat Evi-mordach, de koning van Babel, in het eerste jaar zijns koninkrijks, het hoofd van Jozachin, den koning van Juda, verliet, en hem uit het gewanckelijck mitgeleide.

32 En hij sprak vriendelijck met hem, en stelde zijnen stoel boven den stoel der koninginnen, die bij hem te Babel waren.

33 En hij veranderde de kleederen zijner gewanckelijck; en hij at gedurlijck brood voor zijn aangezigt, al de dagen zijns levens.

34 En aangaende zijne tering, eene gedurlijck tering werd hem van den koning van Babel gegeven, elk dagelijck bestemde deel op zijnen dag, tot op den dag zijns doods, al de dagen zijns levens.

DE KLAAGLIEDEREN
VAN
JEREMIA.

HOOFDSTUK 1.

Ataph. **H**OE zit die stad zoo eenzaam, die vol volks was! zij is als eene wuylve geene vorstin onder de landschappen, is eijnstarr geworden.

2 Beth. Zij weent steeds des nachts, en hare tranen loopen over hare kinnelakken; zij heeft geen trooster onder al hare liefhebbers; al hare vrienden hebben trouwelooslijk met haar gelaan.

3 Gimeel. Juda is in gevangenis gesaan van wege de ellende, en van wege de veeheid der dienstbaarheid; zij woont onder de Heidenen, zij vindt geene rust; al hare vervolgers achterhalen 4 Dabek. De wegen Ziens treuren, omdat niemand op het feest komt; al hare poorten zijn bedroefd, hare priesters zuchten; hare jonkvrouwen 5 He. Hare tegenpartijders zijn ten hoofde ge worden, hare vijanden zijn gerust; omdat haar harer overtreddingen; hare kinderleus gaan henen 6 Van. En van de dochter Ziens is al hare aernad weggesaan; hare vorsten zijn als de berten, henen voor het nanzeggen des vervolgers.

7 Zina. Jeruzalem is, in de dagen harer ellende al hare gewenschte dingen, isidachtig aan tegenspartijders valt, en zij geenen helper heeft; hare raadslagen.

8 Cheth. Jeruzalem heeft zwaerlijck gezondigd, daarom is zij als eene afgezonderde vrouwe ge worden.

den; allen, die haar eerden, achten haar onwaard, dewijl zij hare naaktheid gezien hebben; zij zucht ook, en zij is achterwaarts gekend.

9 Jeth. Hare onreinheid is in hare zommen, zij heeft niet gedacht aan haar sinter, daarom is zij wonderbaarlijck omring getaalk, zij heeft geen trooster. HEEER! zie mijne ellende aan, want de vijand maakt zich groot.

10 Jod. De tegenpartijder heeft zijne hand aan al hare gewenschte dingen uitgebreid; immers heeft zij aangezien, dat die Heidenen in haar heiligdom gingen, waarvan Gij geboden hebt, dat zij in uwe gesente niet komen zouden.

11 Gopak. Al haar volk zucht, brood zoekende, zij hebben hunne gewenschte dingen voor zijns gegeven, om de ziel te verkwikken. Zie, HEEER! en aanschouw, dat ik onwaard geworden ben.

12 Lemuel. Gaat het uweaard geworden ben, die over weg gaat? schouwt het aan en ziet, of er eene smart zij gelijk mijne smart, die mij aange den dage der hittegeest zijns toorns.

13 Zina. Van de hoogte heeft Hij een vuur in haericht heeft; Hij heeft voor mijne voeten een net uitgebreid. Hij heeft mij achterwaarts doen loeren. Hij heeft mij woest en ziek gemaakt den sachten dag.

14 Van. Het juk mijner overtreddingen is aangebonden door zijne hand, zij zijn zamengelochten; zij zijn op mijnen hals geklommen; Hij heeft mijne krachten doen gegeven, ik kan niet opstaan.

15 Simech. De Heere heeft al mijne sterken in bet midden van mij verroepen, om mijne jonkvrouwen te verbroeken; de Heere heeft de wijpers der jonkvrouwen, der dochter van Juda, achterden 16 Ain. Om deser dingen wille ween ik; mijn oog, mijn oog vliet af van water, omdat de trouw-

tor, die mijne ziel zoo verkwikken, verre van mij is; mijns kinderen zijn verwoest, omdat de vijand de overhand heeft.

17 Pe. Zion heeft hare handen uit, daar is geen trooster voor haar; de HEEER heeft van Jakob geboden, dat die rondom hem zijn, zijns tegenpartijders zouden zijn; Jeruzalem is als eene afgezonderde vrouwe onwaard.

18 Tade. De HEEER is rechtvaardig, want ik ben zijnen mond wederspanning geweest; hoort toch, alle zij volken; en zaet mijne smart; mijne jonkvrouwen en mijne jongdeligen zijn in de gevangenis gesaan.

19 Gopak. Ik riep tot mijne liefhebbers, maar zij hebben mij bedrogen; mijne priesters en mijne opdaten hebben in de stad den goest gegeven, als zij spijze voor zich zochten, opdat zij hunne ziel moeten verkwikken.

20 Awek. Aanzie, HEEER! want mij is bang; mijn ingewand is beroerd, mijn hart heeft zich ongekend in het binneste van mij, want ik ben zeer wederspanning geweest; van buiten heeft mij het zwaer van kinderen beroofd, van binnen is als de dood.

21 Schin. Zij hooren, dat ik zucht, maar ik heb geen trooster; al mijne vijanden hooren mijn kwaad, en zij zijn vrolijk, dat Gij het gedaan hebt, als Gij den dag zult voortgebragt hebben, allen Gij uitgroepen hebt, zoo zullen zij zijn gelijk ik ben.

22 Feth. Laat al hun kwaad voor uwe aangezigt komen, en doe hun, gelijk als Gij mij gedaan hebt van wege al mijne overtreddingen; want mijne zuchtigen zijn vele, en mijn hart is mat.

HOOFDSTUK 2.

Ataph. **H**OE heeft de Heere de dochter Ziens in heerlijkheid van Israel van den hevel op de sachte nedergevoeren; en Hij heeft aan de voetbank zijner voeten niet gedacht in den dag zijns toorns.

2 Beth. De Heere heeft al de woningen Jakobs verolonden, en heeft ze niet verschoond; Hij heeft de vastigheden der dochter van Juda afgebroken in zijne verbolgenheid, Hij heeft gemaakt, dat zij de aarde raken; Hij heeft het koninkrijk en deszelfs vorsten onthelid.

3 Gimeel. Hij heeft, in ontsleking des toorns, den geheelen hoorn Israels afgehouwen; Hij heeft zijne rechterhand achterwaarts gestrooken, toen de vijand kwam, en Hij is tegen Jakob onttoken als een vliandend vuur, dat rondom verteert.

4 Dabek. Hij heeft zijnen boog gespannen als een vijand; Hij heeft zich met zijne rechterhand gesteld als een tegenpartijder, dat Hij dookte al de boezemlike dingen der oogen; Hij heeft zijne grinnicheit in de tent der dochter Ziens uitgestort als een vuur.

5 He. De Heere is geworden als een vijand; Hij heeft Israel verolonden, Hij heeft al hare paleizen verolonden, Hij heeft deszelfs vastigheden verolonden; en Hij heeft bij de dochter van Juda het klagen en kermen vernemenlydlijck.

6 Van. En Hij heeft zijne hant met geweld afgegrukt, als eene boef, Hij heeft zijne vergaderplaats verolonden; de HEEER heeft in Zion doen verolonden den hoogtijl en den sabbat, en Hij heeft in de gesantschap zijns toorns den koning en den priester smadelijck verolonden.

7 Zina. De Heere heeft zijns aards verolonden, Hij heeft zijne heiligdom te niet gedaan, Hij heeft de muren harer paleizen in den vijands hand overgegeven; zij hebben in het huis des HEEEREN eene stem verhooren als op den dag eens gezetten hoogtijls.

8 Cheth. De HEEER heeft gelucht te verolonden den muur der dochter Ziens; Hij heeft het rigt, snouwer des overgetogen, Hij heeft zijne hand niet afgewend, dat Hij ze niet verolonde; en Hij heeft den voornuur en den muur te zamen treurig gemaakt, zij zijn verwaakt.

9 Jeth. Hare poorten zijn in de aarde verzonken; Hij heeft hare gronden verolonden en gebroken; haar koning en hare vorsten zijn onder de Heidenen; er is geene wet; hare profeten vinden ook geen geest van den HEEER.

10 Jod. De onakten der dochter Ziens zitten op de aarde, zij zigen stil, zij werpen stof op hun hoofd, zij hebben zakken aangevoren; de jonge dochters van Jeruzalem laten haar hoofd ter aarde hangen.

11 Gopak. Mijne oogen zijn verteerd door tranen, mijn ingewand wordt beroerd; mijne lever is ter aarde uitgeschud, van wege de breuk der dochter mijns volks; omdat het kind en de zingeling op de straten der stad in onmacht zinken.

12 Lemuel. Als zij tot hunne moeders zoezen; Waar is koren en wijn? als zij op de straten der stad in onmacht zinken, als de verolonden; als zich hunne ziel uitsluct in den schoot hunner moeders.

13 Pe. Wat getuizen zal ik u brengen? wat zal ik bij u vergelijken, dat ik u trooste, gij jonkvrouw, dochter Ziens? want uwe breuk is zoo groot als de zee, wie kan u loelen?

14 Van. Uwe profeten hebben u ijdelheid en ongerijpheid gezien, en zij hebben u uwe ongerijpheid niet oopenbaard, om uwe gevangenis af te wenden; maar zij hebben u gezien ijdele lasten en uitloofingen.

15 Simech. Allen, die over weg gaan, klappen met de handen over u, zij fluiten en schudden hun hoofd over de dochter Jeruzalms, zeggende: Is dit die stad, waar men van zeide, dat zij volkomen van schoonheid was, eene treugde der gausche aarde?

16 Pe. Al uwe vijanden spieren hunnen mond op over u, zij fluiten en knurren met de tanden, zij zagen: Wij hebben haar verolonden; dit is immers de dag, dien wij verwacht hebben, wij hebben hem gevonden, wij hebben hem gezien.

17 Ain. De HEEER heeft gesaan wat Hij gedacht had, Hij heeft zijn woord vervuld, dat Hij berolend had van oude dagen, Hij heeft afgebroken en niet gespaard; en Hij heeft den vijand over u verlijd, Hij heeft den hoorn uwer tegenpartijders verhoog.

18 Tade. Hun hart schreeuwde tot den Heere: O zij muur der dochter Ziens! laat u zalve geene rust, uwe oezappelt houde niet op.

19 Gopak. Maak u op, maak geschied des nachts in het begin der nachtwaken, stort uw hart uit voor het aangezigt des Heeren als water; het uwe handen tot hem op voor die ziel uwer kinderleus, die in onmacht gevallen zijn van honger, voornam op alle straten.

20 Awek. Zie, HEEER! aanschouw toch, aan wien Gij alzoo gedaan hebt; zijden dan de vrouwen hare vrucht eten, de kinderleus, die men op de handen draagt? Zullen dan de profet en de priester in het heiligdom des HEEEREN gedood worden?

21 Schin. De jongen en de onden liggen op de aarde op de straten; mijne jonkvrouwen en mijne jongdeligen zijn door het zwaer gevallen; Gij hebt ze in den dag uws toorns gedood, gij hebt ze gelagt er niet verschoond.

22 Feth. Gij hebt mijne verstrikingen van rondom geroepen, als of enen dag eens gezetten hoogtijls; en er is niemand aan den dag des

slachting gevegt om te verdoen, om te glinstern;

20 Terwijl zij u ijdelheid zien, terwijl zij u lozen voorzeggen, om u op de halzen te stellen dergenen, die van de goddeloos verlagen zijn, welker dag gekomen was ten tijde der uiterte omgertigheid.

20 Keer me zwaarf weder in zijne schoote! In de plaats, waar zij geschapen zijn, in het land over woulingen zal ik u risten.

21 En ik zal over u mijne granschap uitlozen, ik zal tegen u door het vuur mijner vertolgenheid blazen; en ik zal u overgeven in de hand van brandende menschen, smelters des verterfs.

22 Het vuur zal zij tot spijze zijn, nu bloed zal zijn in het midden des lands; uwer zal niet zedacht worden, want ik, de HEERE, heb het gesproken.

HOOFDSTUK 22

VERDER geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

1 Gij nu menschenkind! zoudt gij der bloeddicht recht geven? zoudt gij te recht geven? ja maak haat bekend al hare gruwelen.

2 En zeg: Alzo zegt de Heere HEERE: O stad, die in haar midden bloed vergiet, opdat haar tijd kome, en dreksoden tegen zich zelve maakt, om zich te verontreinigen!

3 Door uw bloed, dat gij vergoten hebt, zijt gij schuldig geworden, en met uwe dreksoden, die gij gemaakt hebt, hebt gij u verontreinigd, en hebt uwe dagen doch naderen, en zijt tot uwe jaren gekomen; daarom heb ik u den Heelenden overgegeven tot eenen smaad, en allen landen tot eenen spot.

4 Door uw verve van u zijn, zullen u bespotten, zij onvrede van naam en vol van onrust!

5 Ziet, de vorsten knacht zijn in u geweest, en ieder naar zijne kracht, om bloed te vergieten.

6 Vader en moeder hebben zij in u hat geacht; met den vreemdeling hebben zij in het midden van u door verdrinking gebaweld; zij hebben in u den wees en de weduwe verdrukt.

7 Mijne heilige dingen hebt gij veracht, en mijne sabbaten hebt gij ontbeiligd.

8 Achterklappers zijn in u geweest om bloed te vergieten, en in u hebben zij op de beren gezeten, zij hebben schandelijkheid in het midden van u gedaan.

9 Men heeft de schaamte des vaders in u ontdekt; die onrein was door afzondering, hebben zij in u verkracht.

10 Daarto heeft de een gruwel gedaan met zijns naasten huisvrouw, en ander heeft zijns zoons vrouw met schandelijkheid verontreinigd; noch een ander heeft in u zijne zuster, zijns vaders dochter verkracht.

11 Zij hebben geschenken in u genomen, om bloed te vergieten; woeder en overvint hebt gij genomen, en gij hebt gierigheid gepleegd aan uwen naasten door verdrinking; maar gij hebt Mijner vergeten, sprekend de Heere HEERE.

12 Ziet dan, ik heb mijne hand geslagen, om uwe gierigheid, die gij bedroven hebt, en om uw bloed, die in het midden van u geweest zijn.

13 Zal uw hart bestaan? zullen uwe handen sterk zijn, in de dagen, als ik met u handel zal? ik, de HEERE, heb het gesproken, en zal het doen.

14 En ik zal u verontreinigen onder de Heelenden, en u vreesvreden in de handen, en uwe onreinigheid uit u verteren.

15 Zoo zult gij in u ontbeiligd zijn voor de oogen der Heelenden; en gij zult weten, dat ik de HEERE ben.

17 Wijders geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

18 Menschenkind! die van het huis Israels zijn Mij tot schijn geworlen; zij zijn allen koper, of tin, of ijzer, of lood, in het midden des ovens; zilver-schijn zijn zij geworden.

19 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gijlieden allen tot schijn geworden zijt, daarom ziet, ik zal u in het midden van Jeruzalem vergaderen.

20 Gijlt zilver, of koper, of ijzer, of lood, of tin in het midden eens ovens verbrandt wordt, om het vuur daarover op te blazen, opdat men het smelte; alzo zal ik u lieden vergaderen in mijnen toren, en in mijne grimmigheid daar laten, en smelten.

21 Ja, ik zal u bijeenbrengen, en zal op u blazen in het vuur mijner verbolgenheid, dat zij in het midden van haar zult gesmolten worden.

22 Gelijk het zilver in het midden des ovens gesmolten wordt, alzo zult gijlieden in het midden van haar gesmolten worden; en zij zult weten, dat ik, de HEERE, mijne grimmigheid over u uitgezeten heb.

23 Voorts geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

24 Menschenkind! zeg tot haar: Gij zijt een land, dat niet gereinigd is, dat zijnen plaatsen niet heeft gereinigt ten dage der granschap.

25 De verbintenis harer profeten is in het midden van haar als een brandende leene, die eenen roofroof; zij eten de zielen op, den schat en het kostelijke nemen zij weg; hare wetoven vernemingsvulligen zij in het midden van haar.

26 Hare priesters doen mijne wet geweld aan, en zij ontbeiligen mijne heilige dingen; tuschen het heilige en het onheilige maken zij geen onderscheid, en het zwercht tuschen het onreine en reine geven zij niet te kennen; daartoe verbergen zij hunne oogen van mijne sabbaten; ja ik word in het midden van hen ontbeiligd.

27 Hare vorsten zijn in het midden van haar als wolven, die eenen roof roofen, om bloed te vergieten, en ons zielen te verteren; opdat zij gierigheid zouden plegen.

28 Hare profeten nu predikeren hen met lozen kolk; zijnde ijdelheid en hun leunen voorzeggende, zeggende: Alzo zegt de Heere HEERE! en de HEERE heeft niet gesproken.

29 Het volk des lands pleegt enkel verdrinking, en bedriift enkel roofroft; ook onderdrucken zij den eilendigen en noodlijdigen, en den vreemdeling verdrucken zij zonder recht.

30 Ik zoek nu eenen man uit hen, die den muur moet toemuren, en voor mijn aangezicht in de bresse staan voor het land, opdat ik het niet moet verdoen; maar ik vind niemant.

31 Daarom heb ik mijne granschap over hen uitgezeten, door het vuur mijner verbolgenheid heb ik hen verteerd; hunnen weg heb ik om hun hoofd gegeven, sprekend de Heere HEERE.

HOOFDSTUK 23

VERDER geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende:

1 Menschenkind! daar waren twee vrouwen, dochteren van eene moeder.

2 Deze hoererden in Egypte; in hare jeugd hoererden zij; daar werden hare borsten gedrukt, en daar werden de tepelen haars maagdoms betast.

3 Hare namen nu waren: Oholta de grooide, en Oholiba hare zuster; en zij werden de mijne, en haarden zonen en dochteren; dit waren hare namen: Samaria is Oholta, en Jeruzalem Oholiba.

4 Nu hoerde, zijnde onder Mij; en zij

werd verliet op hare boelen, op de Assyrië, die nabij waren;

5 Bekleed met hemelblauwe, vorsten en overheden, altemaal gewenschte jongelingen, ruiteren, rijdende op paarden.

6 Alzo dreef zij hare hoercrien met dezelve, die allen de keure der kinderen van Assur waren; en met allen, op dewelke zij verliet was, met al dezelve drekgoden, verontreinigde zij zich.

7 Alzo dreef zij hare hoercrien met dezelve, die allen de keure der kinderen van Assur waren; en met allen, op dewelke zij verliet was, met al dezelve drekgoden, verontreinigde zij zich.

8 Zij verliet ook hare hoercrien niet, gebragt uit Egypte; want zij hadden bij haar in hare jeugd gelegen, en zij hadden de tepelen haars maagdoms betast, en zij hadden hunne hoercri over haar uitgezeten.

9 Daarom gaf ik haar in de hand harer boelen over, in de hand der kinderen van Assur, op dewelke zij verliet was.

10 Deze ontdekten hare schaamte, hare zonen en hare dochteren namen zij weg, maar haar doodden zij niet het zwaard; en zij kweg eenen naam onder de vrouwen, nadat men geriten over haar gezeefd had.

11 Als hare zuster, Oholiba, dit zag, zoo verliet zij hare mijne nog meer dan zij, en hare hoercrien meer dan de hoercrien van hare zuster.

12 Zij werd verliet op de kinderen van Assur, de vorsten en overheden, die nabij waren, bekleed met volkomen sieraad, ruiteren, rijdende op paarden, altemaal gewenschte jongelingen.

13 Toen zag ik, dat zij verontreinigd was; zij hadden beiden eenereel weg.

14 Ja zij deed tot hare hoercrien nog meer toe; want toen zij geschiedde mannen aan den wand zag, de beelden der Chaldeën, geschielder met menschen.

15 Geord met een' gordel aan hunne lenden, hebbende overvloedig gezeerde hoeden op hunne hoofden, die allen in het sanden hoofdmannen waren, naar de gelijkenis der kinderen van Babel, van Chalden, het land hunner geboorte;

16 Zoo werd zij op dezelve verliet, met het opzich harer oogen, en zij zond boden tot hen, naar Chalden.

17 De kinderen van Babel nu kwamen tot haar in tot het leger der minnen, en verontreinigden haar met hunne hoercri; ook verontreinigde zij zich met hen; daarna werd hare ziel van hen afgetrokken.

18 Alzo ontdekte zij hare hoercrien, en ontdekte hare schaamte; toen werd mijne ziel van haar afgetrokken, gelijk als mijne ziel was afgetrokken van hare zuster.

19 Doch zij vernemingsvullige hare hoercrien, gelokende aan de dagen harer jeugd, als zij schooreel had in het land van Egypte.

20 En zij werd verliet meer dan derzelve bijstiven, welker vleesch is als het vleesch der zoden, en welker bloed is als de bloed der paarden.

21 Alzo hebt gij weder opgehaald de schandelijke daad uwer jeugd, als die van Egypte uwe zepelen betastten, van wege de borsten uwer knut.

22 Daarom, o Oholiba! alzo zegt de Heere HEERE: Zie, ik zal uwe boelen, van welke uwe ziel is afgetrokken, tegen u verwekken, en ik zal hen van rondom tegen u aanbrengen;

23 De kinderen van Babel en alle Chaldeën, Pekod, en Soa, en Koa, en alle kinderen van Assur met hen; gewenschte jongelingen, die allen vorsten en overheden zijn, hoofdmannen en vernaamde lieden, die allen te paard rijden.

24 Zij zullen tegen u komen met karren, wagenen en welen, en met eene verpadering van volken, rondassen, en schilden, en helmen; zij zullen zich rondom tegen u zetten; en ik zal voor hun aangezicht het gericht stellen, en zij zullen u risten naar hunne reften.

25 En ik zal mijnen ijver tegen u zetten, dat zij in grimmigheid met u zullen handelen; zij zullen uwen zins en uwe ooren afnemen, en het laatste van u zal door het zwaard vallen; zij zullen uwe zonen en uwe dochteren wagnemen, op het laatste van u zal door het vuur verteerd worden.

26 Zij zullen u ook uwe kleedren uitrekken, en uwe sieraad wagnemen.

27 Zoo zal ik uwe schandelijkheid van u doen ophouden, miszaders uwe hoercri, gebragt uit Egypte; en gij zult uwe oogen naar hen niet opleffen, en aan Egypte niet meer denken.

28 Want alzo zegt de Heere HEERE: Zie, ik zal u overgeven in de hand dergenen, die gijhaat, in de hand dergenen, van dewelke uwe ziel is afgetrokken.

29 Die zullen met u handelen uit haat, en al uwen arbeid wagnemen, en u maakt en bloot laten, dat uwe hoerenschaamte ontdekt worde, miszaders uwe schandelijkheid en uwe hoercrien.

30 Deze dingen zal men u doen, dewil gij de Heelenden nagehoereert hebt, en omdat gij u met hunne drekgoden verontreinigt hebt.

31 In dien weg uwer zuster hebt gij gewandeld, daarom zal ik haren beker in uwe hand geven.

32 Alzo zegt de Heere HEERE: Gij zult den beker uwer zuster drinken, die diep en wijl is; gij zult tot belagching en spot worden; de beker houdt voel in.

33 Van dronkenschap en jammer zult gij vol worden; de beker van uwe zuster Samaria is een beker der woesting en der eenzaamheid.

34 Gij zult hem drinken en uitnigen, en zijne scherpen zult gij bejzelen, en uwe borsten zult gij aftrukken; want ik heb het gesproken, sprekend de Heere HEERE.

35 Daarom, alzo zegt de Heere HEERE: Omdat gij Mijner vergeten, en Mij achter uwen rug geworpen hebt; zoo draagt gij ook uwe schandelijkheid en uwe hoercrien.

36 En de HEERE zeide tot mij: Menschenkind! zoudt gij Oholta en Oholiba recht geven? ja, vertoon haar hare gruwelen.

37 Want zij hebben overspel gedaan, en er is bloed in hare handen; en zij hebben met hare drekgoden overspel gedaan; daartoe hebben zij ook hare kinderen, die zij Mij gebaad hadden, voor hen door het vuur laten doorgaan, tot sijne.

38 Nog hebben zij Mij dit gedaan: zij hebben mijne heiligheden ten zelve dage verontreinigd, en mijne sabbaten ontbeiligd.

39 Want als zij hunne kinderen hunne drekgoden geslagt hadden, zoo kwamen zij op dienzelven dag in mijn heiligheden, om dat te ontbeiligen; en zij, alzo hebben zij gedaan in het midden van mijn huis.

40 Dit is er ook, dat zij gezonden hebben tot mannen, die van verre zonden komen; tot dewelke als een boede gezonden was, ziet, zoo kwamen zij, voor dewelke zij u wiescht, uwe oogen blanket en u met sieraad versterkt;

41 En gij zat op een heerlijk bed, voor hetwelk een tafel toegespart was, en op hetwelk gij mijn eene tafel ontbeiligd, en mijne alle gezet hadt.

42 Als nu het gerusch der menigte daarop stil was, zoo zonden zij tot mannen uit de menigte der menschen, en daar werden wijzigers aangezant uit de woestijn; die deden armingen aan hare handen, en eene sierlijke kroon op hare hoofden.

43 Toen zeide ik van deze, die een overpeldrijen verouderd was: Nu zullen zij hoercrien de hoercrien dezer hoer, en die ook.

44 En men ging tot haar in, gelijk men ingaat

coester- en westorhoek hebben.) zat Dan één *smoor* *Aelbers*.

2 En aan de landpale van Dan, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Asser een.

3 En aan de landpale van Asser, van den oosterhoek af tot den westorhoek toe, Nuthan een.

4 En aan de landpale van Nuthan, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Manasse een.

5 En aan de landpale van Manasse, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Efram een.

6 En aan de landpale van Efram, van den oosterhoek af tot den westorhoek toe, Ruben een.

7 En aan de landpale van Ruben, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Juda een.

8 Aan de landpale nu van Juda, van den oosterhoek, tot den westorhoek toe, zal het hofferoffer zijn, dat gijlieden zult offeren, vijf en twintig duizend *meertieren* in breedte, en de lengte, als van een der *andere* deelen, van den oosterhoek tot den westorhoek toe; en het heiligdom zal in het midden deszelfs zijn.

9 Het hofferoffer, dat gijlieden den HEERE zult offeren, zal wezen de lengte van vijf en twintig duizend, en de breedte van tien duizend.

10 En daarin zal het heilig hofferoffer van vijf en twintig duizend, en westwaarts de breedte van tien duizend, en oostwaarts de breedte van tien duizend, en zuidwaarts de lengte van vijf en twintig duizend; en het heiligdom des HEEREN zal in het midden deszelfs zijn.

11 Het zal zijn voor de priesteren, die geschild zijn uit de kinderen van Zadok, die milne wacht hebben waargenomen; die niet gedwaald hebben, als de kinderen Israëls dwaalden; gelijk als de *andere* Levieten gedwaald hebben.

12 En het geoordele van het hofferoffer des lands zal handhaven come heiligheld der heiligheden zijn, aan de landpale der Levieten.

13 Voorts zullen de Levieten tegenover de landpale der priesteren hebben de lengte van vijf en twintig duizend, en de breedte van tien duizend, en de ganache lengte zal zijn vijf en twintig duizend, en de breedte tien duizend.

14 En zij zullen daarvan niet verkoopen, noch de eerstelingen des lands verwisselen, noch overdragen, want het is een heiligheld den HEERE.

15 Maar de vijf duizend, dat is hetken overgebliven is in de breedte, voor aan de vijf en twintig duizend, dat zal omhellig zijn, voor de stad, tot bewoning en tot voorreeden; en de stad zal in het midden daarvan zijn.

16 En dit zullen hare maten zijn: de noordorhoek, vier duizend en vijf honderd *meertieren*; en de zuidorhoek vier duizend en vijf honderd; en van den oosterhoek vier duizend en vijf honderd; en de westorhoek vier duizend en vijf honderd.

17 De voorsteden nu der stad zullen zijn, noordwaarts twee honderd en vijftig, en zuidwaarts twee honderd en vijftig, en oostwaarts twee honderd en vijftig, en westwaarts twee honderd en vijftig.

18 En het overgebliven in de lengte, tegenover het

DE PROFEET DANIEL.

HOOFDSTUK 1.

IN het derde jaar des koninkrijks van Jôjakim, den koning van Juda, kwam Nebukadnezar, den koning van Babel, te Jeruzalem; en de legende haer

heilig hofferoffer, zal zijn tien duizend oostwaarts, en tien duizend westwaarts; en het zal tegenover het heilig hofferoffer zijn; en de inkomst daarvan zal wezen tot den trouwdag voor degenen, die de stad dienen.

19 En die de stad dienen, zullen haar dienen uit alle stammen Israëls.

20 Het ganache hofferoffer zal zijn van vijf en twintig duizend *meertieren*, met vijf en twintig duizend; vierkant zal gijlieden het heilig hofferoffer offeren, met de bezetting der stad.

21 En het overschotene zal voor den vorst zijn, van dez en van gese zijde des heiligen hofferoffers, en van de bezetting der stad, voor aan de vijf en twintig duizend *meertieren* des hofferoffers, tot aan de ooster- en westorhoek, voor aan de vijf en twintig duizend aan de westorhoek, tegenover de *andere* deelen, dat zal voor den vorst zijn; en het heilig hofferoffer, en het heiligdom des hofferoffers, zal in het midden daarvan zijn.

22 Van de bezetting nu der Levieten, en van de bezetting der stad af, zijnde in het midden van de landpale van Juda, en tusschen de landpale van Benjamin is, zal des vorsten zijn.

23 Aanspande voorts het overige der stammen: van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Benjamin één *stroom*.

24 En aan de landpale van Benjamin, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Simeon een.

25 En aan de landpale van Simeon, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Jassechar een.

26 En aan de landpale van Jassechar, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Zebulon een.

27 En aan de landpale van Zebulon, van den oosterhoek tot den westorhoek toe, Gad een.

28 Aan de landpale nu van Gad, aan den zuidorhoek zuidwaarts, daar zal de landpale zijn van Thamar af, naar het twiswater van Kades, oostwaarts naar de beek bennu, tot aan de groote zee.

29 Dit is het land, dat gijlieden zult doen vallen in erfenis voor de stammen Israëls, en dit zullen hunne deelen zijn, spreekt de Heere HEERE.

30 Voorts zullen dit de uitgangen der stad zijn: van den noordorhoek, vier duizend en vijf honderd maten.

31 En de poorten der stad zullen zijn naar de namen der stammen Israëls; drie poorten noordwaarts; eene poort van Ruben, eene poort van Juda, eene poort van Lev.

32 En aan den oosterhoek, vier duizend en vijf honderd maten, en drie poorten; namelijk, eene poort van Jozef, eene poort van Benjamin, eene poort van Dan.

33 De zuidorhoek ook vier duizend en vijf honderd maten, en drie poorten; eene poort van Simeon, eene poort van Issaschar, eene poort van Zebulon.

34 De westorhoek, vier duizend en vijf honderd; derzelver poorten drie, eene poort van Gad, eene poort van Asser, eene poort van Nuthan.

35 Rondom schilden duizend; en de muur der stad zal van dien dag af zijn: De HEERE IS ALDAAR.

HOOFDSTUK 2.

IN het tweede jaar nu des koninkrijks van Nebukadnezar, droomde Nebukadnezar droom

3 En de koning zeide tot Aspanaz, den overste zijner kamertingren, dat hij voorbragen zou *eenige* uit de kinderen Israëls, te weten, uit het koninklijke zaad, en uit de priesteren.

4 Jongelingen, van dewelke geen gebrek ware, maar schoon van aangezigt, en vernuftig in alle wijsheid, en eroven in wetenschap, en in alle verstand, en in dewelke bekwaamheid woort, om te studeeren in des konings scholen; en dat men hen onderwees in de boeken en sprak der Chaldeïen.

5 En de koning verordende hun, wat men ze dag bij dag gevee zou van de sterkten der spijs des konings, en van den wijn zijns drankes, en dat men hen drie jaren *elcoo* oploos, en dat zij ten einde derzelve zouden staan voor het aangezigt des konings.

6 Onder dezelve nu waren uit de kinderen van Juda, Daniel, Hananja, Misael en Azaria.

7 En de overste der kamertingren gaf hun *andere* namen, en Daniel noemde hij Beltsazar, en Hananja Sadrach, en Misael Mesach, en Azaria Abednego.

8 Daniel nu nam voor in zijn hart, dat hij zich niet zou ontrekken met de stukken van de spijs des konings, noch met den wijn zijns drankes; daarom verzocht hij van den overste der kamertingren, dat hij zich niet mocht ontrekken.

9 En God gaf Daniel genade en barmherticheit voor het aangezigt van den overste der kamertingren.

10 Want de overste der kamertingren zette tot Daniel: Ik vrees mijnen heer, den koning, die uiter spijs, en uiter drank verordend heeft; niet waarom zou hij uiterker angstigen droeveniger zien, dan der jongelingen, die in gelijcheit met u lieden zijn? also zouwt gij mijn hooft bij den koning schuldig maken.

11 Toen ziede Daniel tot Misael, dien de overste der kamertingren gesteld had over Daniel, Hananja, Misael en Azaria:

12 Besproef toch uwe knechten tien dagen lang, en men geve ons van het gezaalde te eigen, en water te drinken.

13 En men zie voor u aanregeelt onze pechanten, en de gedante der jongelingen, die de stukken van de spijs des konings eten; en doe met uwe knechten, maar dat gij zien zult.

14 Toen hoorde hij hen in deze zaak, en hij bespoelde ze tien dagen.

15 Ten einde nu der tien dagen, zag men, dat hunne gedaanten schoonere waren, en zij vetter waren van vleesch, dan al de jongelingen, die de stukken van de spijs des konings aten.

16 Toen geschiedde het, dat Misael der sterkten hinner spijs wegnam, misgeulders den wijn huus dranks, en hij gaf hun *were* het gezante.

17 Aan deze vier jongelingen nu gaf God wetenschap en verstand in alle boeken, en wijsheid; maar Daniel gaf Hij verstand in alerlei gezegen en droomen.

18 Ten einde nu der dagen, wat van de koning gezeed had, dat men hen zou indringen, zoo bragt ze de overste der kamertingren in voor het aangezigt van Nebukadnezar.

19 En de koning sprak met hen, doch er werlt uit hen allen niemand gevonden, gelijk Daniel, Hananja, Misael en Azaria; en zij stonden voor het aangezigt des konings.

20 En in alle zaken van verstandlike wijsheid, die de koning hun afvroeg, zoo vond hij hen tienmaal boven al de hoovaars en sketrekijkers, die in zijn ganache koninkrijk waren.

21 En Daniel bleef tot het eerste jaar van den koning Kores toe.

HOOFDSTUK 3.

IN het tweede jaar nu des koninkrijks van Nebukadnezar, droomde Nebukadnezar droom